

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HEIR APPARENT

'I loved it. I devoured
every page of this
glorious novel'

HOLLY RINGLAND

'One of the best books
I've read all year'

NATASHA LESTER

REBECCA ARMITAGE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

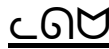
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

THE **HEIR**
APPARENT

REBECCA ARM ITAGE

U HarperCollinsPubliShers

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
- Arka plan ve yazı tipi renklerini değiştirme
- Yazı tipi değişikliği
- Hizalama değişikliği
- Metni sese dönüştürme
- Sayfa numaraları alınan alınan sayfadan sonraki baskı
baskıdan ISBN 9781460767900

İçindekiler

[Okuyuculara Not](#)

[Yazarın Notu](#)

Birinci Bölüm

[Bölüm Bir: 1 Ocak 2023 Bölüm İki:](#)
[2 Ocak 2023 Bölüm Üç: 30 Aralık](#)
[2022 Bölüm Dört: 2 Ocak 2023](#)
[Bölüm Beş: 1991](#)
[Altıncı Bölüm: 3 Ocak 2023 Yedinci](#)
[Bölüm: 2012](#)
[Sekizinci Bölüm: 4 Ocak 2023](#)
[Dokuzuncu Bölüm: 9 Ocak](#)
[2023 Onuncu Bölüm: 2009](#)
[On Birinci Bölüm: 10 Ocak 2023](#)

İkinci Bölüm

[Onikinci Bölüm: 2 Aralık 2022](#)
[On Üçüncü Bölüm: 13 Mart 2023](#)
[On Dördüncü Bölüm: 2009 On](#)
[Beşinci Bölüm: 2 Mayıs 2023](#)
[On Altıncı Bölüm: 2012](#)
[On Yedinci Bölüm: 10 Haziran 2023](#)
[On Sekizinci Bölüm: 12 Temmuz](#)
[2023 On Dokuzuncu Bölüm: 2020](#)
[Yirminci Bölüm: 5 Ağustos 2023](#)

Üçüncü Bölüm

[Yirmi Birinci Bölüm: 10 Ekim 2023](#)
[Yirmi İkinci Bölüm: 25 Temmuz 2011](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm: 5 Kasım 2023](#)
[Yirmi Dördüncü Bölüm: 15 Kasım 2023](#)
[Yirmi Beşinci Bölüm: 16 Kasım 2023](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm: 17 Kasım 2023](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm: 25 Aralık 2023](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm: 28 Aralık 2023](#)
[Yirmi Dokuzuncu Bölüm: 29 Aralık 2023](#)
[Otuzuncu Bölüm: 31 Aralık 2023](#)

[*Yazarın Teşekkürleri Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

[*Övgü Telif*](#)

[*Hakkı*](#)

Yazarın Notu

Lexi'nin atası Barbara Villiers gerçek bir kişiydi – güzelliği, cinselliği ve bitmek bilmeyen entrikalarıyla krallığı skandalla sarsan bir kraliyet metresi. Barbara, Kral II. Charles'ın gözdesi idi – bu doğru – ancak *The Heir Apparent'ta* İngiliz tarihi çılgın bir dönüş yapıyor. Villiers Hanesi Britanya'yı hiç ynetmemiş olabilir, ama Barbara bunu yapabilseydi ne kadar da sevinirdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

1 Ocak 2023

En iyi arkadaşımı öpmek üzereydim ki helikopter geldi.

Yılbaşı günüydü ve Jack ile ben üst üste üçüncü yıl güneş doğmadan uyandık. Gece boyunca çadırımın yağmur brandasını açmıştım, böylece başımın üstündeki yıldızların parlamasını izleyebiliyordum. Şimdi ise şafağın ilk ışıklarını görüyordum. Dışarı çıktığımda Jack'in çadırının fermuarı çoktan açılmıştı ve o, uykulu ve dağınık bir halde közlerin yanında oturmuş bana gülümsüyordu.

"Kahve ister misin?" diye fısıldadı.

Finn, çiğ damlalarıyla kaplı çadırında hala uyuyordu, biz de onu orada bırakıp kamp alanından kumlu yolu takip ettik. Avustralya'nın çölünde sabah gibisi yoktur, büyüldür. O muhteşem, güzel sakız ağaçları soluk gökyüzünün önünde silüetlerini çiziyorlardı. İlk kuşlar ötmeye başladı. Su tankına doğru yürürken, vombatlar korkusuzca etrafımızda dolaşıyorlardı.

Bu geleneğimiz biraz tesadüfen başladı. İlk kez, üçümüz Japonya'da bir barda Yılbaşı partisindeydik ve sarhoş bir halde bir snowboard eğitmeninin şafak vakti dağdan aşağı kayma davetini kabul ettik. Ertesi sabah, ryokan'daki odamızda alarm çaldığında, Jack dev yorganının altında irkildi ve akşamdan kalma halimiz kafatasımızın arkasını vuruyordu.

İkimiz için dönüp tekrar uykuya dalmak çok kolay olurdu, ama Finn kız kardeşleriyle birlikte yolun aşağısındaki bir yerde kalıyordu. Kayak teleferiğinde bizi bekliyor, dinç ve mucizevi bir şekilde ayık görünüyordu ve gelmezsek çok kızardı. Bu yüzden sessizce battaniyelerimizi geri çekip nemli kayak kıyafetlerimizi giydik ve onu bulmak için karanlık karlı alanlara doğru yürüdük. Üçümüz zirveye ulaşip güneş dağların üzerinde parıldayana kadar Jack ve ben birbirimize bakıp gülümsemedik, akşamdan kalmalığımız geçmişti, yeni gün taze bir sayfa gibiydi. Her yılbaşı günü güneşin doğuşunu birlikte izlemeye karar verdik

Muhtemelen iki arkadaş için garip bir yemin, eğer kimse sormuş olsaydı. Biz kesinlikle sormamıştık.

Geçen yıl nöbetim vardı ve hastanenin çatısında otururken Hobart'ın üzerinde güneşin doğuşunu izlemiştik. Bu sefer kamp yapıyorduk ve aramızda tuhaf bir heyecan vardı.

"Şimdi sahile gidersek muhtemelen güneşin doğuşunu yakalayabiliriz," dedi Jack.

Şişeyi musluğun yanında bırakıp sessizce uzun çimlerin arasında yürüdük. Botum bir kütüğün altına sıkıştığında, Jack'in tüylü bileğine tutunarak dengemi sağladım ve elim onun eline kaydı. Elimini orada bıraktım. En iyi arkadaşının elini tutmak tuhaf bir duyguydu, sanki büyük bir uçurumun kenarında parmak uçlarında durmak ya da şampanya kadehini hızla boşaltmak gibiydi.

Jack ve ben haftalardır birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk. Bir ay önce, Ben'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra, mutfakta beni nefesim kesilene ve histerik hale gelene kadar gıdıklamıştı ve ben onun güçlü kollarını tutarken bana bastırmasından hoşlanmadığımı göstermeye çalışıyordum.

Bu yüzden, sahilin üzerindeki kayalıklarda dururken, gökyüzü önümüzde pembeye boyanırken, elimi sıkıldığında itiraz etmedim. Güneş ışığı havadaki parçacıklardan geçerek atmosferde kırılıyor ve dağılıyordu. Bu basit bir bilimsel olaydı, ama güneş gökyüzünü yakarken, bunun sadece bizim için olduğuna inanmamak zordu.

Şimdi Jack'in bu anı mahvetme zamanıydı, "Oldukça muhteşem, değil mi?" ya da belki "Tamam, o kahveye ihtiyacım var" demesi için. Bu sefer sessiz kaldı, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Kamp ateşi ve kuş tüyü kokuyordu.

O bana bakarken, helikopterin uzaktaki uğultusunu zar zor duyabiliyordum. Saçımdan bir yaprak silkeledi ve ben onun güzel dolgun dudaklarına, koyu renk gözlerine bakakaldım. Ama uğultu giderek yükseldi ve etrafımızdaki çimler dalgalanmaya başladı, sonra bacaklarımıza çarpmaya başladı.

Gürleyen helikopter eğimli bir tarlaya inerken ona doğru döndük. Stewart, sanki boyu 1,65 metre değilmiş gibi pervanelerin altında çömelmiş olarak ortaya çıktığında onu zar zor tanıdım. Onun olduğunu anladığımda, birinin öldüğünü anladım. Ağzı sıkı, omuzları kambur ve yumrukları sıkılmıştı, tıpkı on iki yıl önce İtalyan sahil güvenlik botundan atlayıp annemin hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu söylediği zamanki gibi.

Bu sefer Stewart'ı Avustralya'ya kadar göndermişlerdi. Ve sadece Sidney'e değil. Hobart'a giden bir uçağa binmiş ve Jack'in annesini bulmuştu. Annesi ona, Maria Adası'nın doğusunda kamp yaptığımızı söylemiş olmalıydı. Sonra şafak vakti bir helikopter kiralayıp beni bulmaya gelmişti.

Stewart beni en son bırakan kişi olmuştu. Louis'in mesajları ayda birden üç ayda bire, sonra da hiç gelmez hale geldiğinde bile, Stewart hala görev bilinciyle beni kontrol etmeye devam ediyordu. Önerileri Signal üzerinden geliyordu: *"Ne yazık ki, geri dönüşüm kutusuna kahve fincanı attığınla ilgili bu hikaye. Tabloidlerin her zaman seni izlediğini varsaymak en iyisi. Ama üç yıldır ondan haber almamıştım."*

Şimdi, sahayı geçmenin yorgunluğuyla nefes nefeseydi, ama protokolünü hatırladı ve net bir selam verdi.

"Kraliçe mi?" diye sordum.

Koyu renk takım elbise ve kravat giymişti. Hepsi, sonunda o gün geldiğinde giymek için siyah kıyafetler saklıyorlardı. Beni bulmak için dünyanın öbür ucuna yapılan bu yolculuğun kimin fikri olduğunu merak ettim. Muhtemelen Stewart önermiş ve babam da bunu kesin bir şekilde reddetmişti. "O da herkes gibi lanet olası gazeteyi açabilir," demişti muhtemelen.

Sonra Stewart, gazetelerin, asi kızını bulmak için elinden gelen her şeyi yapan ve ona bu korkunç haberi veren bir babaya en anlayışlı şekilde yaklaşacağını nazikçe belirtmiş olmalı.

Ama Stewart, Jack ve benim karşımda dururken yüzünde tuhaf bir ifade vardı, nefesi titriyor ve derin nefes alıyordu. Onun korktuğunu fark ettim ve endişelendim.

"Üzgünüm, Majesteleri," diye nefes nefese konuştu. "Çok üzgünüm, hayır. Kraliçe değil."

*

Özel uçakla uçmalı en az on yıl olmuştu.

Ailem mümkün olduğunca bundan kaçınmaya çalışıyordu. İlk başta bunun nedeni, özel jete çıkan küçük merdivenleri tırmanmamızın, halkımıza bizim çok pahalı ev kedileri gibi olduğumuzu hatırlatmasıydı: tembel, nankör ve belki de nihayetinde işe yaramaz. Sonra bunun nedeni, ailenin genç üyeleri, zengin bir arkadaşlarının Cessna uçağına atlayıp

altı bin kilogram karbondioksiti gökyüzüne salmak için zengin bir arkadaşlarının Cessna uçağına atlamadan önce iklim değişikliği hakkında vaaz vermeye devam etmeleriydi.

Ama babam karda ölmüştü.

Kardeşim Louis şimdilik hayatta kalmaya çalışıyordu, ama durumu iyi görünmüyordu.

Kimse bana dünyadaki en eski dostumuz Kris'e ne olduğunu söyleme zahmetine girmedi, ama "beyin ölümü" fısıltıları duydum.

Böylece Kraliçe, bir telekom milyarderinin teklifini kabul etti ve beni Dassault Falcon uçağıyla İngiltere'ye geri götürdü. Uçakta tanımadığım altı kişi vardı, ama hepsi gençti ve siyah takım elbise giymişti. Babamın ofisinden genç yardımcılar olduğunu düşündüm.

Oturduğum anda, bir yardımcısı yanımdaki koltuğa kaydı ve elimi tuttu. Belki beni teselli etmeye çalışıyor diye düşündüm, ama o bir şişe aseton çıkardı ve koyu renkli ojemizi silmeye başladı. Bunca yıl geçmesine rağmen, salonda Barbaric Burgundy veya Poison Ivy gibi saçma isimleri olan renkleri seçmek hala heyecan vericiydi. Daha da heyecan verici olanı, kenarlarının çatlamasını izlemek ve haftalarca hiçbir şey yapmamaktı. Şimdi bir ay önce yaptırdığım Courgette Coquette tırnaklarımın kayboluşunu izliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Elbette, Majesteleri," diye fısıldadı. Etrafına bakındı ve kimsenin bizi duyamayacağından emin olduktan sonra öne doğru eğildi. "Koyu renk ojeyle ilgili bu kuralın saçma olduğunu biliyorum. Pek modern değil. Bana kalsaydı, istediğin rengi sürerdin."

Uçağı Patagonya yünlü giysiler ve yürüyüş botlarıyla binmiştim, ama merdivenlerden inerken son on bir yıl hiç yaşanmamış gibi görüneceğimi biliyordum. Acaba şimdi de saçlarımın kıvrımlarını Avustralya'ya gitmeden önceki haline getirmek için saç uzatma işlemi mi yapacaktı? Ama on dört saat içinde beni elli kilonun altına indirebileceklerini sanmıyordum.

Stewart önümdeki koltuğa oturdu ve mesajlaşmaya başladı. Onu iPhone ile görmek garipti. En son yakın olduğumuzda, onu Nokia'sında Snake oynamaya ikna etmeye çalışıyordum. Otuz yıldır büyükannemin özel sekreteriydi, ama hepimizin hayatında parmağı varmış gibi görünüyordu.

"Louis hakkında başka haber var mı?" diye sordum.

Telefonundan başını kaldırıp ekrana geri baktı. "Hayır, hanımefendi. Üzgünüm. Bir şey duyduklarında pilota telsizle haber verecekler."

İkimiz de evde olanları konuşmayacağımızı biliyorduk. Helikopter Hobart'a indikten sonra, Stewart beni bağı götürmüştü.

Çantamı hazırladım. O odamı alt üst ederken ben üzüm yapraklı çardak altında oturdum. Ama sonra daha önce de hissettiğim garip bir duygu geldi, sanki siyah bir dalga tepemden geçip kırılıyordu. Görüş alanımın kenarları bulanıklaşmaya başladı ve annemin parmaklarının saçlarımı ördüğü hissi, attan düştüğümde babamın gözlerinde korku dolu bir ifadeyle İskoç malikanesinin geniş, yeşil çimlerini koştuğu an ve pencere buğulanınca Louis ile parmak uçlarımızla birer yıldız çizdiğimiz anlar, biri onun için, biri benim için, hızla aklımda canlandı. Konuşmayı kestikten sonra bile, kış gecelerinde buğulu camlara iki yıldız çizdiğimi fark ettim ve yıldızlar bulanıklaştıkça, onun artık beni düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Stewart, pasaportumu nerede sakladığımı sormak için kulübeden çıktığında, sandalyemde ikiye katlanmışım. Sanki sıcak pençeler ciğerlerimi kavramış gibiydi ve o elini omzuma koyduğunda irkildim.

"Nefes alın, hanımefendi," diye fısıldadı. "Sadece nefes alın."

Saray görevlilerinin aile üyelerine dokunması yasaktır. Ama Stewart, ben büyürken hep yanımdaydı, bana hep şekerler verirdi ve ata binmeme yardım ederdi, ben de onu çok severdim. Sürekli ona sarılmamam için yalvarırdı, ama ikimiz de tüm gücün bende olduğunu biliyorduk ve küçük kollarımı dizlerine dolayıp sıkmak istersem, bunu yapardım. Onun dokunuşunu tekrar hissetmek güzeldi. Zihnimin duvarlarının çökmesini engellemeye neredeyse yetiyordu.

"Alın, hanımefendi," dedi, eli hala omzumdaydı. "Bu sizi sakinleştirecek."

Başımı kaldırdığımda, elinde kehribar rengi sıvının bulunduğu şişeyi tutuyordu. Annem öldüğü haftadan beri onu görmemiştim, villanın iskelesinin hemen ötesinde dalgalarda sallanan teknelerdeki tüm o fotoğrafçılar. O zamanlar, ben yatak kenarında titreyerek otururken Stewart perdeleri çekmişti ve damlalıklı sıvıyı çekerek bana doğru gelmişti. Tadı siyah frenk üzümü gibi olmalıydı, ama boğazımı yakmıştı ve sevmediğimi söylemek istedim. Ama sonra soğukluk geri geldi. Sanki zeminin altım açılmış ve ben düşüyormuşum, siyah bir hiçliğin içine düşüyormuşum gibi.

Stewart'ın elinden şişeyi aldım ve tüm gücümle fırlattım. Şişe pinot üzümlerinin arasına düştü ve Jack'in birkaç gün ya da hafta sonra onu bulup, bir şişe diazepam iksirinin nasıl onun arazisine düştüğünü merak ettiğini hayal ettim.

"Bir daha bana dokunma, Stewart," diye nefes nefese söyledim.

Uçak Hobart Havalimanı'ndan kalkarken neredeyse kendime gelmişim. Stewart telefonunu bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayadı, pantolon paçaları yukarı kayd ve kompresyon çoraplarını görebildim. Yaşlanıyordu.

"Kendinizi hazırlamalısınız, hanımefendi. Yirmi dakikadan fazla kar altında kaldılar. Prens Louis'in küçük bir hava cebi vardı, bu sayede gömülü kalarak hayatta kalabildi, ama bu... muhtemelen yeterli değildi," dedi.

Her 100 gram beyin dokusu için 3,3 mililitre oksijene ihtiyacımız var. Sınav zamanı öncesinde bu denklemi defalarca yazdığımı hatırladım:

100 gramda 3,3 ml. Bununla bir kafiye uydurdum: *yüz gramda üç nokta üç, yüz gramda üç nokta üç.* Bu rakam düşerse, vücut beyni kurtarmak için kan akışını beyne yönlendirir. Oksijensiz kalmanın beşinci dakikasında beyin hücreleri ölmeye başlar. İşte o zaman kalıcı hasar başlar ve beyin tamamen durana kadar hızlanır.

Kardeşimin beyni.

"Ama o aşırı soğukta kalmıştı," dediğimi duydum. "Bazen olur – bir çocuk buzlu bir göle düşer ve sıcaklık beyin hücrelerini aniden dondurur, ama sonra tüm işlevleri sağlam olarak geri gelirler."

Stewart başını eğdi ve oje çıkarıcıyı tutan gözlüklü kız elimi şefkatle tuttu.

"Bunu okumuştum," dedim onlara.

"Evet, hanımefendi," dedi Stewart. "Prens Louis için dua ediyoruz. Ama umutlanmanızı istemiyorum."

Aramızda söylenmemiş bir "bu sefer" havada asılı kaldı. Gözlerimde yaşlar birikti. Annem öldükten sonra bana sarılan tek kişi Louis'ti, bana çok kızgın olmasına rağmen. O zamanlar bunun bir aile üyesinin beni kollarının arasına alıp sarılacağı son anlardan biri olacağını bilmiyordum.

İstemedi başka bir anı daha geldi aklıma: Dördümüz Courchevel'e kayak gezisine gitmiştik. Louis ve ben aynı kırmızı ceketleri giymiştik. Annem beyaz Fendi kar kıyafeti içinde muhteşem görünüyordu, şık aynalı gözlükleri gözyaşlarıyla ıslanan gözlerini gizliyordu. O sabah, ebeveynlerimizin sütlerinde yine tartışıklarını duymuştum. Kapıların çarpması, annemin sessiz hıçkırıkları. Annem bize kayak sopalarımızı ve ceketlerimizi giydirirken, fotoğrafçılar saygılı bir mesafede kar yığnında toplanmışlardı. Babam önümde diz çöküp, zaten bağlanmış olan

babamın diz çöküp zaten bağlanmış olan kemerlerimi sıkarken, kamera deklanşörlerinin sesi etrafımızda cırcır böcekleri gibi geliyordu. Bana baktı ve sırttı.

"İşte buradasın, mignonette," dedi, sanki bütün sabah karısıyla kavga etmiş, ama çocukları ve dünya basını için kendini tutmaya çalışan bir adamın yapmacık neşesiyle.

O anın fotoğrafı, bozulan ilişkimizle ilgili haberlerin yanında sık sık yayınlanıyordu. Tabloid gazeteler, o zamanlar her şeyin yolunda olduğunu iddia ediyordu. Genellikle, Louis ve benim doğduğumuz gün çekilmiş bir fotoğrafı da eklerlerdi. Annem genç ve her iki kolunda birer bebekle bunalmış görünüyordu, babam ise görevinden kurtulduğu için mutlu ve rahatlamış bir ifadeyle gülümsüyordu. Annemin cenazesinden çekilmiş fotoğraf da her zaman oradaydı. On yedi yaşında ve tamamen yıkılmış halde olan Louis ve beni gösteriyordu. O günle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum – o fotoğraf, orada olduğumun tek kanıtıydı.

Tırnaklarım temizlendiğinde, izin isteyip tuvalete gittim, orada telefonumu kontrol edebilirdim. Londra'ya gitmek için valizimi hazırlarken, Stewart bakmıyorken telefonumu taytımın beline sıkıştırmak için yeterince akli başındaydım. Yirmi dakika içinde elli yedi mesaj gelmişti. Ailesi Wikipedia sayfası olan bir trajedi yaşamış birine telefon etmeye çalışacak kadar eski kafalı olanlardan yedi cevapsız arama vardı. Çoğu James amcamdandı. Telefonu açsaydım, bu uçağa binmemem için yalvarırdı.

Ekranındaki haber uyarılarının küçük matruşka bebeklerini tıklayarak en baştan başlayabildim.

SON DAKİKA: Saraydan yapılan açıklamaya göre Prens Frederick, İsviçre'de kayak kazasında yaralandı.

SON DAKİKA: Prens Frederick, oğlu Prens Louis ve Düşes Amira'nın kardeşi Krishiv Shankar, İsviçre'nin Zermatt kentinde kayak yaparken yaralandı. Güncellemeler için canlı blogumuzu takip edin.

SON DAKİKA: Kraliçe, tahtın varisi Prens Frederick'in çığ kazasında 63 yaşında hayatını kaybettiğini doğruladı. Prens Louis'in durumu 'kritik'.

SON DAKİKA: Prens Frederick'in kayak kazasında hayatını kaybetmesinin ardından, Prens Louis'in durumunun kritik olduğu ve kayınbiraderi Krishiv Shankar'ın 'beyin ölümünün' gerçekleştiği bildirildi.

ŞİMDİ CANLI İZLEYİN: İngiltere Başbakanı Jenny Walsh, İngiliz monarşisinin tarihindeki en karanlık günün ardından ulusa seslendi. Güncellemelerimizi takip edin.

SON DAKİKA: Kayak kazasında babasını kaybeden ve kardeşi kritik durumda olan Prenses Alexandrina'dan haber yok.

Kalan haber uyarılarını bir kenara attım ve titrek bir nefes aldım. Mesajlarımın hepsi taziyeler, ünlem işaretleri ve soru işaretleriyle doluydu.

İnişten sonra bana mesaj atar mısın? Müsait olursan ara, saatin kaç olduğu önemli değil, Jack Hobart'tan kalkıştan hemen önce yazmıştı.

Stewart, ona ve Finn'e helikoptere binmelerine izin vermemiş, sadece benim için yer olduğunu ısrarla söylemişti. Helikopter hızla uzaklaşırken, ikisinin orada durup gittikçe küçüldüklerini izledim. Sanırım o anda gezilerini sonlandırdılar, çadırları topladılar ve feribotla eve döndüler. Onları, televizyonda haberleri izlerken rahat oturma odamızda otururken hayal ettim – her yerde uyku tulumları ve botlar, benim hemen halletmeleri için ısrar etmediğim için haftalarca orada kalacaklardı.

Belki bir ay sonra, en fazla altı hafta sonra döndüğümde, dağınıklık hala orada olacaktı. Finn sırtarak, "Üzgünüm, tatlım" diyecekti, ben de eski halime dönüp pahalı kamp malzemelerinin bakım ve saklanması konusunda endişeleniyormuş gibi yapacaktım. Jack kapı pervazına yaslanıp bana gülümserdi. Babam hala ölmüş olurdu, ama Louis o zamana kadar uyanmış, dondurulmuş beyin hücreleri tamamen çözülmüş olurdu. Meşru varis kurtulmuş, yardımcıları beni hemen Avustralya'ya geri göndereceklerdi, bundan emindim.

Jet, adanın üzerindeki bulutları delip geçerek yukarıdaki ışığa ulaştı. Cevaplanmamış aramalar ve mesajlar listesine baktım. Amira'dan bir mesaj gördüm, üç yıldır bana gönderdiği ilk mesajdı.

Lexi, lütfen hemen eve gel. Sana ihtiyacım var.

*

Louis ve ben, üç yüz yıldan fazla bir süredir bu soyda doğan ilk ikizlerdik.

1660 yılında, Kral II. Charles, uzun boylu, çekici, koyu renk saçlı ve kaygısız kalçaları olan atamız Barbara Villiers'e aşık oldu. Barbara, soylu ama yoksul bir aileden geliyordu ve zaten evliydi. Bu yüzden kral, Barbara'yı kraliyet metresi yaptı ve bunun yerine, çok az İngilizce bilen ve ona çocuk doğuramayan Portekizli bir prenses olan Catherine ile siyasi açıdan avantajlı bir evlilik yaptı.

Barbara tarihte bir dipnot olarak kalabilirdi, ancak üç yıl sonra Whitehall'da çiçek hastalığı salgını çıktı. İlk olarak Barbara'nın kocası öldü. Ardından Kraliçe Catherine de hastalığa yenik düştü. Ertesi gün Charles metresiyle evlendi ve Barbara artık İngiltere'nin "taç giymemiş kraliçesi" değildi. Birkaç ay içinde ikizlere hamile kaldı ve bir zamanlar kraliyet fahişesi olarak görülen kadın, varis ve yedek varis için bir araç haline geldi.

İkizlerden sadece biri doğumdan sağ kurtuldu. Çok küçük ve solgun doğan kızda bir sorun vardı. Kardeşi William, kız kardeşinin gücünden beslenmiş olmalıydı, çünkü sağlıklıca, dizlerinde çukurlar ve yanaklarında ekmek hamuru gibi dolgunluklarla dünyaya geldi.

Sağlıklı bir erkek çocuk doğurarak Barbara, en çok övülen konumlardan biri olan gelecekteki kralın annesi konumuna yükseldi. Ancak kader onunla henüz işini bitirmemişti. Birkaç yıl sonra, çiçek hastalığı Londra'ya geri döndüğünde, Charles hastalığa yenik düştü ve üç yaşındaki William yeni kral oldu. Yıllarını sarayda gücünü pekiştirmekle geçiren Barbara, oğlu tahta çıkacak yaşa gelene kadar hüküm süren Kraliçe Naip oldu.

Bildiğimiz İngiltere, Barbara'nın küçük, solgun elleriyle şekillendi. Onun yönetimine karşı İskoç isyanı acımasızca bastırıldı ve o, Galler Prensi unvanını sonsuza dek kaldırarak, oğlunu ve gelecekteki tüm erkek varislerini İskoçya Prensi yaptı. Charles'ın Stuart Hanedanı teknik olarak hiç sona ermedi, ama biz Villiers ailesi, sarmaşık gibi içine sızdık, destek kirişleri ve pencere çerçeveleri etrafında kıvrılarak çatıya kadar uzandık. Onun adını kendimizin olarak koruyoruz. Ve tüm bunlar, onun ikizleri sayesinde mümkün oldu – ölen kız ve ölmeyen erkek.

Üç yüzyıl sonra, Louis ve benim doğumun tehlikelerini atlatmamız bekleniyordu ve monarşiyi ilginç yeni bir alana taşıyacağımıza söz verdik. Hangi ikizin hüküm süreceği sorusu çoktan çözülmüştü: ilk doğan çocuk varis olacaktı. Tabii, kızın ardından yaşayan bir erkek çocuk doğarsa, o zaman kız, erkek çocuğun minik kraliyet penisini ilk gördüğü anda taht sırasındaki yerini kaybedecekti.

1993 yılında sabah televizyon programlarının sunucuları, annemin hamileliğinin anayasal sonuçları hakkında heyecanla spekülasyonlar yaptılar. Ya Prenses Isla sezaryen olmak zorunda kalırsa ve doğum uzmanı karnında iki erkek bebek bulursa? İngiliz monarşisinin kaderi tek başına onun elindeydi. İki bebeğin balık gibi birbirine kıvrılmış halde bulunduğu açık yaradan elini uzatıp gelecekteki kralı çıkaracaktı. Ayrıca,

son çıkan ikiz ilk implante edilen ikiz olduğu ve bu nedenle krallığın hakiki hükümdarı olduğu yönünde tartışmalar da vardı.

Saray, yaklaşan bir anayasal krizin farkındaydı. Ve böylece, annemin doğum sancıları yirminci saate girdiğinde ve doktor sezaryen yapmanın zamanının geldiğini söylediğinde, Kraliçe telefonla danışıldı. Kararını verdi. Isla bu bebekleri doğal yollarla doğurmak zorundaydı. Müdahale, ancak hayatlarımız tehlikeye girerse yapılacaktı. O zamanlar yirmi yaşında ve dünyanın en ünlü kadınlarından biri olan Isla'nın hayatı hiç tartışılmadı.

O zamanlar, her şeyi mükemmel yapmak için hala çaresizdi ve kayınvalidesi onun ıstırabına son vermeyi reddettikten otuz yedi dakika sonra, Isla sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdi. Ben iki dakika sonra geldim – solgun, sessiz ve kız.

Babam varisini kucağına alırken, ben başka bir odaya götürüldüm ve orada bir düzine doktor ve hemşire, burun kanülleri ve nitrik oksit ile etrafımı sardı. Annem acı ve korku içinde inliyordu, ta ki sonsuzluk ya da altmış saniye sonra, ben güçlü bir çığlık attım. Başarmıştı. Bir öğleden sonra bir varis ve bir yedek doğurmuştu. Her kraliyet kadınının, ister 1664 ister 1993 olsun, aynı şekilde bu kurtuluş anını yaşadığını hayal ediyorum. Doktor veya ebe çocuğu incelerken alınan o nefes. Bebek sağlıklı mı? Erkek mi? Sonunda, sonunda güvende miyim?

Doksanlarda, prensesler belirli bir kültürel prestij kazanmışlardı. Magazin dergileri tasarımcı elbiseleri, parlak saçlar ve kötü erkek arkadaşlar istiyordu. Sonra, kırmızı yüzlü bebeklerin ve doğum sonrası kilo verme hikayelerinin habercisi olan iyi bir adamla Abbey'de bir düğün istediler.

Louis ailenin geleceğiydi; ben ise dekoratif bir aksesuardım.

Bizi doğurduktan altı saat sonra, annem yataktan kaldırıldı, siyah bukleleri parlayana kadar taranmıştı. Başına bol kesimli deniz köpüğü rengi bir hamile elbisesi giydirildi – bu, erkek blazerleri, Calvin Klein minimalizmi ve bugüne kadar moda döngülerini etkileyen oversize sweatshirt'lerle isyan etmeye başlamasından yıllar önceydi. Dünyadaki her kadının elbiseyle spor ayakkabı giymesinin sebebi odur. Bazen şehirde yürürken, eski Levi's pantolon, erkek gömleği ve saçının üzerine çekilmiş beyzbol şapkası giymiş bir kız yanımdan geçer. Buna boşanma sonrası Isla estetiği diyorlardı.

Ama 1993'ün bu gününde, hastanenin merdivenlerinde, aslında büyük yeşil bir çadır gibi olan, kumaşı o kadar ince ve soluk ki, bir hapşırıkla doğum sonrası antiseptik görünümünün mahvolacağından korkmuş olmalıydı.

mükemmelliği yok edeceği için korkmuş olmalıydı. Papa, her zamanki Savile Row takım elbisesiyle onun yanındaydı, otuz üç yaşındaydı, ama genç karısından çok daha gergin görünüyordu.

Saray yardımcıları fotoğraf çekimini mükemmel bir şekilde koreografisini yapmışlardı. İsla ikimizi kollarında tutarak ortaya çıkacak, genç gelin asil bir anneye dönüşecekti. Bir süre sonra, babam çocuğu ondan alacak ve her biri bir bebekle poz vereceklerdi. Ama kamera flaşlarının parıltısında, babam ne yapacağını unuttu ve orada öylece durmaktan başka bir şey yapmadı. Annem, titreyerek ve acı içinde, dişlerini sıkıp, tüm dünya izlerken beş kiloluk uyuyan bebekleri kucağında tuttu. Sonunda, bir yardımcı hastanenin kapısını açtı ve onları içeriye aldı, solgun, zayıf kollarından bebekleri aldıktan sonra, onu bekleyen tekerlekli sandalyeye oturdu.

Dört bin kişinin saraya akın ederek isimlerimizin açıklanmasını beklediğini söylüyorlar. Kapılara bir şövale yerleştirilmişti:

Prens Louis Arthur Albert Lawrence, 28 Aralık 1993 saat 14:02'de doğdu

Prenses Alexandrina Anne Barbara Mary, 28 Aralık 1993 saat

29 yıl sonra, kapıların dışına başka bir şövale yerleştirildi:

Yirmi dokuz yıl sonra, kapının önüne başka bir şövale yerleştirildi:

Prens Louis bu öğleden sonra Visp Tıp Merkezi'nde huzur içinde vefat etti. Eşi Somerset Düşesi Amira, onun yanındaydı. Bu gece Londra'ya dönecek ve Kraliçe'nin yanında kalacak. Prenses Alexandrina'nın yarın Londra'ya gelmesi bekleniyor.

Amira, büyükannesinden izin aldıktan sonra, ben Timor Denizi üzerindeyken Louis'in yaşam destek ünitesini kapatmayı kabul etmişti. On dakika önce kardeşi Kris için de aynısını yapmıştı.

Daha sonra *Daily Post* gazetesi, bir İsviçreli doktorun uçaktayken beni arayarak Louis'in iyileşme şansına ilişkin klinik değerlendirmesini anlattığını bildirdi. Görünüşe göre Fransızca konuşmuşuz ve ben gözyaşları içinde yaşam destek ünitesinin kapatılması gerektiğine karar vermiştim. Önce organlarının alınması gerektiğini ben önermiştim. Bu yalanı *Post* gazetesine kimin sızdığını anlayamadım – muhtemelen büyükannemin adamları, onu daha iyi göstermek için. Ya da belki de Stewart, benim itibarımı korumak için.

Çünkü gerçekte, söz verdikleri gibi pilota telsizle haber vermediler, Singapur'da yakıt ikmali için indiğimizde bana söylemek için beklediler.

Stewart haberi verdiğinde ona "Oh" dedim. O kadar dengesizdim ki, tırnaklarımı temizleyen genç kadın asistan, pistte bayılmamdan korktuğu için kolumu sıkıca tutuyordu. "Louis ile şimdi konuşabilir miyim?"

Stewart ve kız birbirlerine baktılar.

"Hayır, hanımefendi," dedi Stewart yavaşça, "Az önce de söylediğim gibi, Prens Louis iki saat önce öldü."

Başımı salladım. Bebekken, Louis ve ben ancak aynı beşikte birlikte kundaklandığımızda uyuyabilirdik. Yürümeye başladığımızda, icat ettiğimiz gizli dilde sohbet ederdik. Bana bir kavanozda ateşböceği getirirdi; istiridye kabuğunda ayağımı kestiğimde beni sırtında taşırdı. Louis ve ben, cama çizilmiş iki küçük yıldızdık ve onun bensez sisin içinde kaybolduğuna inanamıyordum.

"Hayır," dedim yine. "Eminim bir yanlışlık var. Onunla konuşmama izin verirsiniz..."

Aniden dizlerim büküldü ve beni tutan kız beni yakalamaya çalışırken neredeyse devriliyordu. Yetim ve yalnızdım, Stewart'ın beni aileme geri götürecek uçağa bindirmelerine izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ama Londra'ya yaklaşp tahtın varisleri arasında daha da yukarı çıkarken, Villiers Hanesi'nde hala bir parya olarak görülüyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

2 Ocak 2023

Granny, kraliçe olduğunda 23 yaşında yeni evli bir kadındı ve ilk uluslararası turuna çıkmıştı. Barbados'ta bir elçilik partisinde üst düzey yetkililerle dans ederken, babası uykusunda vefat etti ve taç görünmez bir şekilde onun başına geçti. Ertesi gün, RAF Northolt'a indiğinde, nedimleri yas kıyafetlerini yanlarına almadıklarını fark ettiler. Yeni kraliçe, Watford Kalesi'nden siyah bir elbise getirilene kadar kırk beş dakika boyunca uçakta oturdu. Bu, onun en ünlü fotoğraflarından biridir: Eleanor'un yay şeklinde ağzı bir grimasa bürünmüş, narin eli korkuluğu tutarken, hayatının geri kalanının her dakikasını planlayacak olan düzgün sıralanmış erkeklerin yanına doğru merdivenlerden iniyor.

Beş yıl sonra, Stewart aynı hatayı tekrarlamamaya kararlıydı. Tırnaklarını yapan kız, siyah giysilerin bulunduğu rafı karıştırdı, Erdem elbiseleri ve Reiss blazer ceketleri çıkardı, beni değerlendirir gibi baktı ve onları geri koydu.

Ben pencereden dışarıya, yemyeşil tarlaların yerini geniş banliyölere bıraktığını izlerken, Stewart'a fısıldadı: "Çok stilize görünmemeli. Kendi gardırobundan çıkmış gibi görünmesi lazım. Ama aynı zamanda... bilirsin."

Gardırobunda artık İngiliz tasarımcıların kıyafetleri, A kesim etekler veya saç bantları yoktu. Eski hayatımdan gerçekten sakladığım tek şey annemin cilalı Barbour ceketı idi. Kumaşta hâlâ saklı olan annemin son kalıntısını bozmaktan korktuğum için onu nadiren giyiyordum. Giydim mi, *Daily Post* kaçınılmaz olarak benim fotoğrafımı, 80'lerden kalma, bozkırlarda rüzgârda savrulan, muhteşem görünen annemin eski bir fotoğrafının yanında yayınlıyordu.

"Sade ve uygun giyin," diye fısıldadı Stewart. "Ve çok gösterişli olmasın."

Boş pistte sert bir iniş yaptık ve ben koltuğuma sıkıca tutundum. Üç yıldır ilk kez İngiltere'ye gelmişim. Son felaketle sonuçlanan seyahatimde, iki gün erken ayrılmış ve Heathrow'a giden trende Avustralya'ya dönüş bileti almışım.

Seul'de dokuz saatlik bir aktarma dahil olmak üzere, eve varmam yirmi sekiz saatimi almıştı. Güneş gözlüğü ve kapüşonlu sweatshirt giymiş, havaalanının halılarında uyuklamıştım ve kimse bana ikinci kez bakmamıştı.

Pencereden, uçağı karşılamak için pistte yürüyen takım elbiseli erkekleri gördüm. Bir an sonra, erkeklerden birinin aslında siyah pantolonlu bir kadın olduğunu fark ettim.

Stewart boğazını temizledi. "Hanımefendi, planı tekrarlamak gerekirse: fotoğrafçı yok ve mahremiyetinizi korumak için çitlere brandalar gerdi. Arabaya bindiğinizde sizi saraya götüreceğiz, böylece Kraliçe ile görüşebileceksiniz."

Sonunda bana Alexander McQueen marka bir etek takım elbise giydirdiler.

"Siyah size çok yakışıyor. Siz gerçek bir kış insanısınız," dedi genç kadın yardımcısı, blazer ceketin kollarını kıvrırken.

Çoğu saray görevlisi kadının sahip olduğu çekingen bir görünümü vardı. Hepsi beyazdı, hepsi zengindi. Özellikleri olmayan sarışın yüzüyle, saf aristokrasi mensubu olabilirdi. Ailesi besin zincirinin daha aşağısında bir yerde olmalıydı, ama 21.000 sterlinlik saray maaşı, cömert bir vakıf sayesinde geçimini sağlarken Twenty Two oteldeki masraflarını karşılayacak kadar yüksek bir seviyedeydi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim tedirgin bir şekilde. "Adınız neydi?"

Bana çoktan söylemiş olabilir ya da ben sormak için on altı saat beklemiş olabilirim, hatırlamıyordum.

"Mary," dedi kızarak. "Mary Williams."

"Doğru, evet, özür dilerim. Bu benim ikinci adım."

"Evet, hanımefendi," dedi sıcak bir şekilde. Yine etrafımıza bakındı. "Sizin büyük hayranınızım."

Ona şaşkınlıkla baktım. Kimse bana böyle bir şey söylememişti. Uzaklaşan bendim. Ama cevap verme fırsatım olmadan, Mary geri çekilip eserini hayranlıkla seyretmeye başladı. Uçağın dışından biri kapıyı açtı. Mekanik bir gürültü, soğuk hava akımı ve zaman gelmişti.

Dışarıda, Stewart onu görmezden gelmemi hatırlatmış olsa da, merdivenlerin başında dikkatle duran Kraliyet Donanması pilotuna teşekkür etmek için başımı salladım. Pistte göz gezdirdim ve çitlerin üzerine brandalar atılmış olsa da, birkaç fotoğrafçının merdivenlerin üzerinde durup lenslerini çitlerin üzerinden uzatabildiklerini fark ettim. Bu görüntüler birkaç dakika içinde *Daily Post*'un web sitesinde yayınlanacaktı. Stewart çok akıllı davrandı, diye düşündüm.

Düşmekten aniden korktum ve korkuluğa tutundum, sonra yavaşça merdivenlerden aşağı inerek beni bekleyen yüzü görünmeyen takım elbiseli insanların olduğu sıraya doğru ilerledim. Derin reveranslar yaparken siyah bir dalga gibi dalgalandılar. Kadının başbakan olduğunu fark ettim.

"Majesteleri," dedi ve elimi kendi elleri arasına aldı. "Birleşik Krallık adına, kaybınız için en derin taziyelerimi sunarım."

Jenny Walsh hakkında pek bir şey bilmiyordum, ancak babam en sevdiği muhabire konuşmalarının birçok detayını sızdırarak kendini akıllı, onu ise beceriksiz göstermeye çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim nefes nefese.

O ana kadar bu insanlar için kim olduğumun farkında değildim. Başbakan, uçağımı karşılamak için Northolt'a kadar gelmişti. Bir fotoğrafçı, beni bulanık bir şekilde çekmek için uzun menzilli lensini çitin üzerine dengeliyordu. Saçlarım düzleştirilmiş, yeniden kıvrılmış ve parlak hale getirilmişti. 3 Ocak'ta hastaneye geri dönmem gerekiyordu, ama günün hangi gün olduğunu ya da bir süre gelemeyeceğimi bildirmek için kimseyi aradığını bile bilmiyordum. Louis sonsuza dek gitmişti ve ona ne kadar üzgün olduğumu hiç söylememiştim.

"Mümkünse oturmak istiyorum," diye fısıldadım.

Jenny başını salladı ve iki genç çocuğun annesi olan bir politikacı kadının kriz yönetimi becerisini sergileyerek kolumu tuttu ve beni bekleyen arabaya doğru yönlendirdi. Ben arabaya bindiğimde, o da arabayı dolaşıp diğer arka kapıdan bindi. Ter enseme ıslatıyordu ve kusma hissi duyuyordum. Başımı arkaya yasladım, gözlerimi kapattım ve nefes almaya çalıştım.

"Hanımefendi, mideniz bulanacaksa, arkada sizin için küçük poşetler var," dediğini duydum.

Başımı salladım ama gözlerimi kapalı tuttum. Asfaltta kapılara doğru ilerliyorduk. Camların renkli olduğundan emindim, ama flaş camlara doğru açıyla vurursa, başbakanla birlikte arabanın arkasında bayıldığımı anlayacaklardı. Annemin eskiden yaptığı bir şeyi hatırladım: üç kez derin nefes alıp vermek, son nefesini ciğerlerin yanana kadar tutmak. Oksijen alımı pek yardımcı olmadı ama kendimi tekrar kontrol edebiliyormuşum gibi hissettim.

"Özür dilerim," dedim. "Uçmak beni her zaman biraz hasta hissettirir."

"Önemli değil, hanımefendi."

Jenny Walsh, birkaç yılda bir büyükannemin çalışma odasına gelen diğer başbakanlardan farklıydı. Genellikle önce Eton'a, sonra Oxford'a, ardından Mayfair'deki bir hedge fonuna uğrayıp, sonunda emekli olan bir aile dostunun koltuğuna aday oluyorlardı. Jenny Walsh ise Essex'ten gelmişti. Sendika hareketinde adını duyurmuştu. Gözlerinin iç kısmına lacivert kohl sürmüştü. İngiltere, anladığım kadarıyla, onun yükselişine hayranlık duyarken, aynı zamanda onu yok etmek için sessizce planlar yapıyordu.

"Şimdi saraya gideceğiz ve sonunda büyükannenizi, yani Kraliçe'yi görebileceksiniz," dedi.

Kapılardan geçerken, Stewart'ın beş dakika önce yaptığı aynı programı uyguluyordu. Ama bu, kamera flaşları pencerelerden yansırken odaklanmam için bir şey verdi.

Yirmi dakika sonra *Daily Post*'a yüklenen fotoğraflar, renkli camın su altı gibi derinliğinden yüzümün sadece bir kısmını gösteriyordu. Gözlerim Jenny Walsh'a dikilmişti ve sakın ama uygun şekilde kederli görünüyordum. Genelde serbest ve dağınık olan siyah saçlarım biraz fazla düzgündü ve eleştirel bir göze sahip olan herkesin fark edeceği gibi, saçımı fönle kurutmuştum. Tek soru, bunun benim Isla gibi narsistliğimin bir kanıtı olarak mı, yoksa monarşinin gerçekten kötü olduğunun bir başka kanıtı olarak mı görüleceğiydi. Kardeşini, babasını ve arkadaşını yeni kaybetmiş genç bir kadını, uçuş sırasında bir güzellik ekibine katlanmaya zorladığını hayal edin. Daha sonra bloglardaki yorumları okuyup, hangi versiyonun galip geldiğini görecektim.

"Başbakan," dedim.

"Evet, efendim."

O sırada Londra'ya gidiyorduk, polis eskortumuzun mavi ışıkları kasvetli öğleden sonra gökyüzünde yanıp sönüyordu.

"Dağda ne olduğunu bana anlatabilir misiniz? Stewart söylemiyor. Haber sitelerine bakmadım ve bakmam gerektiğini de pek sanmıyorum."

Jenny Walsh uzun bir süre tereddüt etti. "Bence Kraliçe bunu kendisi yapmak isteyebilir."

"Ondan bunu istemek istemiyorum."

Beni havaalanından almadan önce yeni bir sürme sürmüştü ve sürme bulaşmaya başlamıştı. Kemiklerine kadar yorgun ve sert görünüyordu. Ama nedense gözleri hâlâ nazikti.

"Tamam."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

30 Aralık 2022

İşte böyle oldu.

Louis, Amira ve Kris, neredeyse her yıl olduğu gibi, Noel'in ertesi günü Zermatt'a gittiler. Louis ve benim yirmi dokuzuncu doğum günümüz için oradaydılar – aramızda hiçbir iletişim olmadan geçen ilk doğum günümüz – ve Yeni Yıl'a kadar kalmayı planlıyorlardı.

Babamın onlara katılacağı hiç planlanmamıştı. Ancak son anda Annabelle, Hindistan'da bir sağlık merkezine gitmeye karar verdi. Bu, sigarayı bırakmak için her yıl yapılan – ancak başarısız olan – bir hac haline gelmişti. Ancak bu yıl, 1 Ocak'tan önce detoks sürecine başlamak istedi ve rezervasyonunu iptal ettirmek için adını verdi.

Babam normalde böyle bir yalnızlığı çok severdi. İkinci eşini çok severdi, ama Norfolk'taki malikanesi Elton Park'ta tek başına kaldığı zamanlardan daha mutlu olduğunu sanmıyorum. Orkideleriyle ilgilenir, organik tarımla ilgili akademik makaleler okur ve hükümet yetkililerinin kibarca görmezden geldiği notlar yazardı.

Ancak nedense, 29 yaşındaki oğlu, gelini ve gelininin erkek kardeşiyle birlikte İsviçre'ye kayak tatiline gitmeye karar verdi. Babam iyi bir kayakçıydı, ancak son yıllarda titizleşmişti. Hiç gitmediği, onlarca yıldır kaprisleri ve talepleriyle terörize etmediği personelin işlettiği bir tesiste son dakika tatil rezervasyonu yapmak gibi pervasızca bir şey yapmazdı.

Bu adam, hafta sonunu Beyaz Saray'da geçirirken bile yanında taşınabilir deri tuvalet koltuğu götüren biriydi. Her sabah iki kişisel asistanı giyinmesine yardım ederdi. Kahvaltısında tereyağının iki ya da dört değil, tam olarak üç adet mükemmel şekilde kaşıklanmış küçük top şeklinde servis edilmesini beklerdi. Bu kadar da diva değildi. Ama tost yiyebildiğinden beri her gün, tostü üç adet kremsi tereyağı topunun bulunduğu bir tepside servis edilirdi. Başka türlüüne tahammül edemezdi.

Bu yüzden, Louis, Kris ve Amira'nın kayak tatiline spontane olarak katılma fikri tuhaftı. Sarayın bunu neden onayladığını biliyordum – mirasçı ve oğlunun bembeyaz pistlerde birlikte çekilecek olası fotoğraflar için heyecanlanıyorlardı. Erkeksi aksiyon fotoğrafları, Louis'in omzuna atılmış babacan kol. Bir erkeğin, yaşadıkları onca şeyden sonra bile yetişkin oğluna bu kadar yakın kalması ne kadar güzel. Kris, her fotoğraftan dikkatlice kesilip çıkarılacaktı. Amira hiç kayak yapmazdı, ama fotoğraflarda yer almaması, magazin dergilerinin onun hamile olduğunu spekülasyon yapmasına yetecekti.

29 Aralık'ta, pistlerde uzun bir gün geçirdiler. Baba yeniden ayakları üzerinde durmaya başlamıştı. Herkes iyi gidiyordu. Öğleden sonra, Kris dağ evine dönmeye hazırdı, ama Louis son bir tur daha yapmayı önerdi. Bir eğitmen, onu halka kapalı olan bir araziye götüreceğine söz vermişti. Kris yorgundu ama son bir tur daha yapmayı kabul etti. Baba, şaşırtıcı bir şekilde, o da gelmek istedi.

Bu, eğitmenin suçu değildi. O gün koşullar iyi görünüyordu. Pist, parasını ödeyebilenlere açıktı. Kraliyet koruma görevlileri, ailenin iki üst düzey üyesinin birlikte pist dışında kayak yapmasına izin vererek protokolü ihlal etti. Ancak Papa'nın normal güvenlik ekibinin çoğu tatil için izinliydi ve onların yerine gelenler onu nasıl idare edeceklerini bilmiyorlardı. Louis'in ders dışı etkinlikleri ise en iyi ihtimalle intihara meyilli idi. Yıllarca bungee jumping ve ultramaraton yapmaktan yorgun düşen koruma görevlileri, bu kayak pistinin Hyde Park'ta yürüyüş yapmak kadar basit olacağını düşünüyorlardı. Kar yığını cam gibi parçalanana kadar tehlikenin farkında değillerdi.

2730 fit yükseklikte zorlu bir arazide iniş yapıyorlardı. Hafif ve çevik kayakçılar olan Kris ve Louis, durumu çok fazla bozmadan kar yığınının üzerinden kayarak geçtiler. Ancak pistin daha aşağısında bulunan eğitmen, Papa'nın daha yavaş bir hızda ilerlediğini söyledi. Dağdan aşağı inerken arkasında beliren pürüzlü fay hattını fark etmedi.

Etrafındaki kar sıvılaşmış gibi görünüyordu ve dengesini kaybetti. Yerçekimi artık anlamsız hale gelmişti. Kaygan kar yığınının önünde beyaz bir bulut oluşuyordu, ancak Louis ve Kris, arkalarında hızlanan kuvvetin farkında olmadan hemen önlerinde kaymaya devam ettiler.

Eğitmen, bu noktada bağırıldığını söyledi. Ne amaçla bağırıldığını bilmiyordu. Yuvarlanan kar yığını en az on metre genişliğindeydi ve en iyi kayakçı bile onu kaçınmak için zorlanacaktı. Bir ağaç gövdesine tutundu ve nefesini tuttu.

Papa'yı takip eden memurlar hızlarını kesip durdular ve aşağıda yaşananları izlediler. İlk anda durum o kadar da ciddi görünmüyordu – Papa sırt üstü tozlu bir denizde kayıyor, kayak sopaları havada sallanıyordu. Onlar daha çok, Papa hızını kesip durduğunda utanacağından endişeleniyorlardı.

Kris karın içinde kaybolduğunda, durumun ne kadar kötü olduğunu anladılar. Yaşlı prensi düşüren sulu kar, güçlü ve korkutucu bir şeye dönüşmüştü.

Babam kayboldu, sonra Kris.

Louis bir çığlık duymuş olmalıydı, çünkü omzunun üzerinden bakıp sıradaki kurbanın kendisi olduğunu gördü. Muhafızlar, o da ortadan kaybolmadan önce bir saniye boyunca zarafetini koruduğunu söylediler. Bu, kardeşimin son görüntüsüydü – uçarken güçlü ve zarif, omzunun üzerinden Kris'e bakıyordu.

Sonra o da o saf canavarın içinde kayboldu.

Deneyimli bir pist dışı kayakçı, çığ altında kalan birini kurtarmak için sadece on dakikanız olduğunu bilir. Bu süreden sonra, hayatta kalma şansı yüzde yirmiye kadar düşer. Eğitimci ne yapacağını biliyordu ve helikopterle yola çıkmadan önce her kayakçıya bir sinyal cihazı takmıştı. Ancak sadece bir sonda ve bir kürek getirmişti. Kraliyet ailesinin kendi ekipmanlarını taşımasına gönlü el vermedi. Memurlar patikadan aşağı indiğinde, eğitimci çoktan karda kazmaya başlamıştı.

"Üç metre derinlikte biri var," diye bağırdı.

"Önce prensleri bulmalıyız. Prensler nereye gitti?" diye sordu muhafızlar.

Ancak eğitimci başını salladı ve kazmaya devam etti. "Gömülü bir kurban bulduğumda hemen kazmaya başlarım." Onlara sondayı attı. "Bunu karın üzerinde gezdirin. Çabuk olun. Bip sesleri yoğunlaşırsa beni çağırın, sonra biriniz burayı devralacak."

O ana kadar, Papa, Louis ve Kris'in buzun altında kalmasından altı dakika geçmişti. Dağ, sondanın aralıklı bip sesleri ve görevlilerin sert nefesleri dışında sessizdi. Eğitimci, tesise çoktan bir SOS sinyali göndermişti ve uzaktaki kurtarma helikopterinin vızıltısını duymak için can atıyordu. Yirmi dört yaşındaydı. Günü 400 avro ve arkadaşlarına anlatacak bir hikayeye bitireceğini düşünmüştü. Hayatında ilk kez dua etti.

Çığdan on iki dakika sonra, başka bir kayakçı grubu olay yerine geldi. Backcountry kayak uzmanları olan bu grup, kürekler, sondalar ve umut dolu bir heyecanla geldiler. Krizlerin özelliği şudur: günlük hayatınızın enkazı içinde durana kadar kim olacağınızı gerçekten bilemezsiniz. Kraliyet koruma görevlileri, yıllarca, takipçilere ve varlıklarına fırlatılan kremalı pastalara karşı dikkatli olmak için eğitilirler. Tabanca kullanabilir ve kurşun yarasını tedavi edebilirler. Ancak o dağda, Villiers Hanesi'nin iki üyesi ayaklarının altında bir yerde gömülüyken, ne yapacaklarını bilemediler.

Hayatımızdaki çoğu felaket o kadar ani ve hızlıdır ki, sanki bir adım geri atıp az önce olanları geri alabilirizmiş gibi gelir. O araba kazası, o anevrizma. Garip bir an için, zaman elinizde toplayabileceğiniz bir ip gibi gelir. Ama zaman durmaz – ayak parmaklarınız yatın yüzme basamağında kayarsa da, metreküp başına beş yüz kilogramlık kar vücudunuzu sıkıştırırsa da. Zaman acımasız bir metronom gibi ilerler, durmaksızın, durmaksızın.

Eğitmen, kazıp kazdıkça sadece daha fazla parıldayan kar yığınları buldukça sessizce derin bir paniğe kapılıyordu. Her dakika bir işkenceydi. Ama kayakçılar bölgeyi aramaya başlayıp Fransızca talimatlar bağırmaya başladıkça, beceriksiz muhafızlar minnetle onların liderliğine boyun eğdiler. Kayakçılar yok olmuş dünyalarına girmeden önce, sessizce gelecekle ilgili beklentilerini ayarlamışlardı. Prensleri kurtarırlarsa, her şey yoluna girebilirdi. Birini kurtarırlarsa, muhtemelen işlerini kaybedeceklerdi, ama hayatları sona ermeyecekti. Kazmaya devam ederlerse, belki dünya onlardan nefret etmeyecekti.

Çığdan 14 dakika sonra, sonda kar altında Papa'yı buldu. İki dakika sonra, Louis'in yerini de buldular. Kurtarma ekipleri takımlara ayrıldı ve çılgınca kazmaya başladı. Kürekleri olmayanlar ellerini kullandılar. Çığdan kurtulanlar, bunun çimentoya hapsolmak gibi olduğunu söylüyor. Mezarınızda tamamen karanlık. Parmaklarınızı kıpırdatamıyorsunuz, ciğerlerinizi genişletemiyorsunuz. Buzda asılı kalmışken, hangi yönün yukarı, hangi yönün aşağı olduğunu bilmenin imkanı yok. Arama on yedinci, sonra on sekizinci dakikaya girerken, herkes aşağıda havanın azaldığını biliyordu.

Yirmiinci dakikada, eğitmen küreği sert bir şeye çarptı. Çıplak elleriyle kazmaya başladı ve Kris'in donmuş yüzünü ortaya çıkardı. Kürek yanağını çizmişti, ama gözleri donmuş ve görmüyordu. Dudakları

korkunç bir morluk vardı. Eğitmen göğsündeki sıkışmış karı temizledi, ama Kris nefes almıyordu.

"O öldü. Gelin bize yardım edin, burada İngiltere'nin gelecekteki kralları var," diye fısıldadı subaylardan biri.

Eğitmen, sanki sadece bir prensin öpücüğü onu hayata döndürebilecekmiş gibi karlı mezarında asılı duran Kris'e baktı. İngiliz tabloidlerinin öfkesini ve internetin en karanlık köşelerinden gelen tehditleri üzerine çekecek bir karar alarak Kris'in yanında kaldı. Kurtarma helikopteri inene kadar göğsünü pompaladı ve ciğerlerine hava üfledi.

Kurtarma ekibi, kafatası kırık ve ağzı karla dolu Papa'yı bulduğunda da Kris'ten vazgeçmedi. Louis, Kris'ten sadece bir metre uzaklıkta buzdan çıkarıldığında da durmadı; Louis'in derisinin altındaki nabzı, donmuş bir göletin altındaki su gibi titriyordu. Bir kurtarma görevlisi elini omzuna koyup görevi devralmayı teklif ettiğinde durdu.

Papa, ceset torbasında dağdan indirildi. Louis ve Kris bir daha hiç uyanmadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

2 Ocak 2023

The Mall'a vardığımızda gece çökmüştü. Mall, iki sıra halinde dizilmiş ve ocak rüzgârında dalgalanan İngiliz bayraklarıyla süslenmişti.

"Neden bu kadar çok insan var?" diye sordum. Sokaklar doluydu ve parkta bir festival mi var diye merak ettim.

"Bayan, onlar kardeşiniz ve babanız için buradalar," dedi başbakan. "Günlerdir sarayın önünde bekliyorlar."

Kalabalık, konvoyumuzun yanıp sönen mavi ışıklarını gördü ve hep birlikte durup geçmemizi izledi. Birkaç kişi el salladı, birkaç kişi fotoğraf çekti ve bir avuç kişi garip bir alkış tuttu, ama bu alkış çabucak söndü. Çoğu, benim dönüşümü izlerken sessizdi.

Sarayın eski demir kapıları açıldı ve metalik bir sesle bizi içine çekti. Londra'ya en son Louis ve Amira'nın düğünü için gelmişim. Gün boyunca büyükanne mi birkaç kez görmüştüm, ama kasıtlı olarak hiçbir zaman yalnız kalmayacağımız şekilde düzenlemeler yapmışlardı. Hepimiz balkondan el salladıktan sonra, kıyafetlerimi değiştirip yan kapıdan dışarı çıktım ve sarayın dışında kalabalıkların arasında tanınmadan yürüdüm. Arkama baktığımda, çınar ağaçlarının arkasında yarı gizlenmiş eski binayı gördüm ve onu bir daha asla göremeyebileceğimi anladım.

Üç yıl sonra, eve dönmüştüm. Jenny ve ben avluya girdiğimizde, Stewart birkaç yardımcısıyla birlikte kapıda bizi bekliyordu. Havaalanından ondan önce ayrılmıştım, nasıl oldu da saraya benden önce ulaşabildiğini hiç anlamadım. Ama işte oradaydı, siyah takım elbisesiyle şık ve soğukkanlı, 34.000 kilometrelik yolculuğunun son yüz adımını benimle birlikte atmaya hazırды.

"İçeri giriyor musunuz, Başbakan?" diye sordum.

Jenny Walsh başını salladı. "Sizi burada bırakacağım."

"Başbakanın beni havaalanından alıp, sonunda bir fincan çay bile ikram etmemesi tuhaf geliyor," diye şaka yapmaya çalıştım.

Gülümsedi. "Böyle şeylere alışsan iyi olur."

Ayaklarının dibindeki siyah çantasını karıştırmak için öne eğildi. "İşte kartım, üzerinde özel cep numaram ve e-posta adresim var. Bunları kimse kontrol etmiyor."

Kartı sütyenime koyup ona teşekkür ettim.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin. Hiçbiri kolay olmayacak, ama ne zaman ihtiyacın olursa konuşmaktan memnuniyet duyarım, sadece biraz sohbet etmek için olsa bile," dedi.

Gözlerimin içine bakarken, gözlerini kırpmadan ve hiç kıpırdamadan, aramızda oluşan sessizliğe tamamen rahat bir şekilde uyum sağlıyordu. Harika bir terapist olurdu, diye düşündüm.

Arabadan inip yukarı çıkmaya hazır değildim. "Bunu nasıl yapacağım?" diye sordum.

Yine gülümsedi. "İçeri gir ve ailenle biraz zaman geçir . Kardeşinin ve babanın yasını tut. Gerisini sonra düşünürüz."

Ben başımı salladım. O da elimi sıktı ve Stewart'a hazır olduğumu işaret etti.

Saray hiç değişmemişti, ama hiç bu kadar yıpranmış görünmemişti. Mermer büstleri ve barok altın çerçeveleriyle hala görkemliydi. Ama halılar yıpranmıştı. Koridordaki parlak yeşil FIRE EXIT (Yangın Çıkışı) işareti yanıp sönüyor ve boğuk bir vızıltı çıkarıyordu. Merdivenlerin bazıları tırmanırken gıcırıyor ve inliyordu. Onarım gerektirdiğini biliyordum. Yapısal onarımlara acil ihtiyaç duyduğunu okumuştum. Ama 369 milyon sterlinlik bir fiyat etiketi ile aile, her şeyi ortaya çıkarabilecek bir kamuoyu baskısı yaratmaktan korkuyordu. Bu yüzden Kraliçe, eski saray çöküp eskidikçe konuyu başbakana tekrar tekrar götürmeyi ertelemişti.

Stewart beni binanın kuzey tarafındaki özel daireye giden tanıdık yoldan götürdü. Koridorlar boştu, ama personelin karanlık köşelerde saklandığını biliyordum. Biz geçtikten sonra görevlerine devam etmek için ortaya çıkacaklardı. Büyükannenin dairesinin dar kapısına vardık.

"Bir dakika bekleyin, hanımefendi," diye fısıldadı Stewart ve içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Seslerin mırıldanmasını duydum ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Çok geçmeden geri döndü ve beni içeriye davet etti. Özel daire, sarayın küflü koridorlarından her zaman farklı kokardı. Büyükannemin hizmetçileri limon ve okalıptüsle temizlik yaparlardı. Koridorlardaki masaların üzerine dökülen işkence görmüş çiçek aranjmanları, zambak vazo yerini bırakmıştı. Sabun kokusunu içime çekerken, unutmuş olduğum anıları tekrar hatırladım. Büyükbabamın öne eğilip, eski televizyonun kanalını değiştirmek için bastonunu salladığı anı. Saklambaç oynarken ağır perdenin altın rengi saçaklarının ayaklarımın üstünü gıdıkladığı anı. Annemin cenazesinden sonra Louis'in karanlık gözleri. Hala siyah takım elbisesini giyen büyükannemin, bizim yemeyeceğimiz sosisli börekleri masaya koyduğu anı.

Köşeyi dönüp salona girdiğimde onu gördüm, hatırladığımdan çok daha yaşlı ve zayıflamıştı. Sarı bukleleri mükemmel bir şekilde taranmıştı ve siyah bir hırka ile etek giymişti. Ama yüzüne bir bakışta, haberin onu mahvettiğini anlayabildim. Titreyerek ve alışkın olmadığım bir şekilde reverans yaptım.

"Majesteleri."

Sanki beni yeni fark etmiş gibi başını kaldırdı. "Çok yorgun olmalısın, sevgili kızım."

Koltuğuna doğru yürüdüm ve kağıt gibi yanaklarını tek tek öptüm. Gözleri parlıyordu ve söyleyecek bir şey arıyor gibiydi. Beni kucağına alıp ikimiz de ağlarken beni sakinleştiren türden bir büyükanne olsaydı ne güzel olurdu. Henüz ağlamamıştım, ama beni kucağına alırsa ağlamaya başlayıp bir daha duramayacağımı oldukça emindim. Bunun yerine, onu hastalarımından biriymiş gibi davranıp nazıkçe elini tuttum.

"Çok üzgünüm, büyükanne. İnanamıyorum."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Konuşmak için ağzını açtığı anda fikrini değiştirmiş gibi göründü ve aniden koltuktan kalkıp mutfığa doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Acıkmış olmalısın, sevgili kızım – ne uzun bir yolculuktan geldin."

Büyükanne asla kraliçe olmak için yaratılmamıştı. O doğduğunda, amcası Albert tahtta oturuyordu, ancak otuz sekiz yaşında attan düşüp atın ayakları altında ezilerek öldü. Albert'in kopan omuriliği ve ezilen göğsü, kardeşinin planlı eskimeye mahkum hayatını altüst etti ve yeğeninin de kimseye doğru cevap veremediği bir pub trivia sorusu olarak kalmasına neden oldu.

Mutfaka girdiğimde, büyükannem açık buzdolabına bakıyordu, buzdolabının yağlı ışığı karanlık odaya bir parıltı saçıyordu.

"Aç değilim büyükanne, uçakta yemek yedim. Ama istersen çay yapabilirim?"

Arkasını döndü ve başını salladı. "Evet, tamam, sanırım."

Mutfak masasına oturdu ve ben odada hızlıca dolaşp ışıkları açarken, su ısıtıcısını doldururken ve büyükannemin hizmetçilerinden birinin bana öğrettiği şekilde çayı hazırlarken beni izledi.

"Artık şeker almıyorum," dedi. Elimdeki altın süslemeli Sèvres şekerlikle durdum. Küçük bir gülümsemeyi başardı. "Doktorun emri."

Şekerliği geri koydum ve karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Yarın her şeyi konuşalım mı?" dedim. "Bu gece sadece çayımızı içip yatmaya gidelim."

Bana baktı, ama gözlerinden ne düşündüğünü anlayamadım. Ama zaten onu hiç anlayamamıştım. Amcasının boynunda atın nalları gördüğü anda, içindeki her şeyin sonsuza kadar kapandığını hayal ediyorum.

"Evet, tamam, yarın."

Çay demlenene kadar sessizce bekledik. Onun yanında olmak yine garipti. Ne kadar uzağa gidersem gideyim, gittiğim her yerde onun yüzünü görüyordum. Madeni paraların üzerindeki profili, televizyondaki biraz ilgisiz el sallaması, bir hastanın yatağının başındaki derginin kapağındaki gülümsemesi. Ama o kadın, büyükannemden tamamen farklı biriydi. Büyükannem, insanlar kullanmadıkları halde ısıtıcıyı açık bırakmalarından şikayet eder, Noel hediyelerinin 20 sterlinden pahalı olmamasını isterdi. Masasındaki günlük gazeteleri dikkatle incelerdi, ama asıl ilgilendiği şey köpeklerinin ve atlarının sağlığı ve yetiştirilmesiydi.

İki yönünün kesiştiği tek an, girdiği her odada, ister parlamento ister aile brunch'ı için yemek odası olsun, hakimiyet kurmasıydı. Dışarı çıkıp bu dünyaya katılana kadar, yaşlı kadınların bu dünyada gerçekten nasıl muamele gördüğünü bilmiyordum. Arkadaşlarımla büyükannelerinin kenara itilip, bir kadeh şarapla köşede oturup görmezden gelinmelerini görmek beni dehşete düşürdü. Alışkanlıktan dolayı, takım elbiseli beyaz bir adama duyulan derin saygı herkesin içine işlemiş olduğu gibi, ben de yaşlı kadınlara karşı her zaman saygılıydım. Söylemeye gerek yok, geriatri rotasyonumu yaptığım da büyük beğeni topladım.

Taç, kafasına dokunduğu anda onu bir lider haline mi getirdi, yoksa sadece cinsiyetini aşması için gerekli zırhı mı sağladı, hiç emin olamadım.

. Mükemmel bir duruşla oturmuş, çayını yudumlarken sessizlikten hiç rahatsız görünmüyordu.

Sonunda ben pes ettim.

"Kimse seninle kalmaya gelmedi mi, büyükanne?" diye sordum, bir şeyler söylemek için.

"Amira burada. Sanırım çoktan uyumuş olabilir."

Biraz ırkildim. "Oh, burada olduğunu bilmiyordum. Ailesinin yanında olduğunu sanıyordum."

"Shankar ailesi Hindistan'da. Sanırım yarın ya da öbür gün gelecekler."

Çayını bitirdi ve sabah hizmetçisinin yıkaması için fincanı lavaboya koymak üzere kalktı. Ben de fincanımı bitirip onun fincanının üzerine koydum. Hayatında hiç bulaşık makinesini doldurmamıştı, ama ailesi onun dairesinde yemek yediğinde, çalışanları için tabakları düzenli bir şekilde istiflemelerini isterdi. Yan sehpa da duran bir su bardağı bile hoş görülmezdi.

Bana bakarken kiltinin önünü düzeltti. "Geldiğine sevindim."

"Elbette, büyükanne."

"Baban ve kardeşinle iyi anlaşamadığını biliyorum, ama onlar seni seviyorlardı ve senin de onları sevdiğini biliyorum."

Başımı salladım ve gözlerimi yakıp tutan sıcak gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştım. Onları son gördüğüm anı düşünmek istemiyordum.

"Konuşacak çok şeyimiz var, ama şimdi dinlenmelisin," dedi. "Senin için eski odanı hazırladılar."

Yine yanağına öptüm. Her zamanki gibi L'Heure Bleue ve Earl Grey kokuyordu.

"İyi geceler, büyükanne," diye fısıldadım ve ona en küçük reveransımı yaptım.

O üzgün bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Bu ailenin erkekleri çok genç yaşta ölüyor. Hep öyle olmuştur."

Yirmi yıldır tek başına uyuduğu yatak odasına doğru koridorda süzüldü. Jet lag'in neden olduğu baş ağrısı şakaklarımda zonkluyordu ve birdenbire uzanıp günlerce uyuyabileceğimi hissettim. Genelde uyumaktan korkardım. Ondan çekinirdim. İnsanların nasıl öylece uzanıp karanlığa teslim olabildiklerini anlayamazdım. Doktor olmanın en iyi yanı, durmaksızın çalışmak, koşullarda, siyah pencerelerin ve uyuyan hastaların önünden geçip durmaktı. Kimseye göre daha uzun ve daha sıkı çalışabilirdim. Ama

şimdi eski yatağım beni temiz çarşafarla, lavanta suyu ile ütülenmiş ve elektrikli battaniye ile ısıtılmış olarak bekliyordu. Yatağın yanında bir sürahi su olacaktı. Ağır perdeler. Sabahları kapının yanında gazeteler.

Pasaportumun yanımda olmadığını birden fark ettim. Uçak indiğinde gümrük memuru uçağa binmiş ve hepimizi orada işleminden geçirmişti. Stewart pasaportumu ondan almış ve ceketinin cebine koymuştu. Diğer her şeyi dikkatle saklamıştım, ama önümde sergilenen siyah fit-and-flare elbiseler dikkatimi dağıtmıştı.

O anda bununla uğraşacak kadar yorgundum. Sabaha kadar beklemek zorundaydım. Koridordan yürüdüm, büyükannemin kapısında sola döndüm ve eskiden benim olan eski odama doğru yöneldim.

Büyükannem ve büyükbabam, biz çocukken iki ofisi bizim için yatak odasına dönüştürmüştü. Louis'in odası benimkinin koridorun diğer tarafındaydı ve kasvetli Tweedside tartan desenli kumaşlarla dekore edilmişti. Benim odamda firfırlı beyaz perdeleri olan bir gölgelikli yatak vardı. Köşede, büyükbabamın el yapımı devasa bir oyuncak ev duruyordu. Büyükbabam, günlerini aileye ait sarayların ve malikanelerin replikalarını yapmakla geçiren tuhaf ama sevimli bir adamdı. Annem'e düğün hediyesi olarak, onun büyüdüğü İskoç malikanesine tıpatıp benzeyen bir oyuncak ev vermişti. Kulelerden birine porselen bir Isla bebeği yerleştirmişti. Louis ve ben doğduktan sonra, büyükbabam oyuncak eve iki porselen bebek ekledi, ikisi de siyah saçlı ve fırtına rengi gözlüydü. Louis'in bebeği yıllar önce kayboldu, ama benimki hala oradaydı, sonsuza kadar Isla'nın porselen kollarında.

Louis'in kapısının altından ışık görünüyordu. Amira uyanmıştı. Belki jet lag yüzündendi, belki de günde on dört saat zorlu görüşmeler yapan bir asistan olduğum içindi, ama kapıyı çaldım. Tıraş ve saç kesimi. Astley'de birlikte yatılı okula başladığımızda, içeri girmenin güvenli olduğunu bana bildirmek için masasına yumruklarını vurur ya da masayı tıkırdatırdı: iki kuruş.

Hiçbir şey olmadı, ben de kapıyı biraz araladım. O, Team GB Olimpiyat tişörtü ve erkek boxer şortuyla yatağın yanında duruyordu. Beni içeri almak için mi geldiğini yoksa banyoda saklanmayı mı planladığını anlayamadım. Ama sanki hâlâ o tür bir ilişkimiz varmış gibi kapıyı açtığım için şaşırılmış gibiydi.

Saçları pahalı görünüyordu. Onu en son düğünde gördüğümde, saçları kalın, parlak bukleler halinde kıvrılmıştı. Ama sonraki yıllarda, saç uzatma ve saç maşasından vazgeçmişti. Şimdi saçları pürüzsüzdü ve

sadece gözleri onu ele veriyordu. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba."

Büyükannem gibi, benim için odanın diğer tarafına geçmek istemedi. Ama bol erkek pijamalarıyla, yine on beş yaşında gibi görünüyordu ve içimde onu korumak için bir dürtü uyandı. Sanki kapıyı açmış ve 2008'de Astley'deki süitimize geri dönmüş gibiydim. Yanına gidip ona sarıldım.

"Çok üzgünüm," dedim.

Onu hiç bu kadar zayıf görmemiştim, kaburgaları oluklu sac gibiydi. Kucaklamama karşılık vermedi, ama çenesini omzuma dayadı ve bir anlığına onu kucaklamama izin verdi. Doktorlara ventilatörleri kapatmalarını söylediğinden beri kimse ona dokunmaya cesaret edebilmiş miydi acaba? Sonunda kollarımdan kurtuldu ve makyajlı kadınların yaptığı gibi alt kirpiklerinin altına parmağını sokarak birkaç damla gözyaşını sildi. Bir sürü Cartier Love bileziği takmayı bırakmış, sadece bir tane takıyordu. Kalan bilezik elmaslarla kaplıydı, muhtemelen önceki bileziklerin toplam değerine eşitti. Tornavida olmadan çıkarılamayan bir mücevherden daha klostrofobik bir şey hayal edemiyordum.

"Gerçekten bir helikopter kiralayıp seni bir adada bulmaya mı geldiler?" diye sordu.

"Evet."

Birbirimizi gördüğümüzde bu kadar rahatsız olmasaydık, tüm olayı bir şakaya çevirirdim: Stewart, takım elbise giymiş, kirli bir kamp alanında dolaşırken eşyalarını sırt çantasına tikiştiriyordu. Ama babamın cesedini teşhis eden Amira'ydı. Şimdi, eski günlerdeki gibi onu gülümsetmeye çalışmanın sırası değildi.

"Korkunç muydu?" diye fısıldadım.

O zamana kadar, parmaklarıyla gözyaşlarını tutmak imkansız hale gelmişti.

"Kris'in vücudu morluklarla kaplıydı. Bunların nedenini anlayamadım. Karın baskısından mıydı acaba? Yoksa düştüğünde mi oldu? Ölmek üzereyken vücudunda nasıl bu kadar morluklar oluşabildiğini anlayamadım. Hiç mantıklı gelmiyor."

"Kan akışı olduğu sürece morluklar oluşabilir," dedim.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Doğru."

Yatağa doğru yürüdü ve oradaki yastık yığını kaldırılmaya başladı. Yatağı kendimiz topluyorsak, büyükannem o gün personeli göndermiş olmalıydı. Battanileri geri çekti ve yastığına lavanta spreyi sıktı.

"Sanırım yarın cenaze hazırlıklarını konuşacağız," dedi. "Saat kaçta olacağını bilmiyorum."

"Tamam," dedim.

Odayı terk etmek için harekete geçtim, çünkü misafirliğimi uzatmış ya da bir sınırı aşmış olduğumu fark ettim. Ailem görünmez tuzaklarla doluydu ve sanki benim dışımda herkesin haritası varmış gibi hissediyordum.

"Al," dedi ve çekmecedan bir şey attı. Bir çift boxer ve Louis'in Astley rugby formasıydı.

"Bu gece burada kal," diye mırıldandı, hala bana kızgın bir şekilde.

Tereddüt ettim. Başımın üstünde bir jetlag dalgası daha yükseldi. Yan odada beni bekleyen beyaz çarşaflara girme düşüncesi beni acıttı. Ama Amira artık benden iyilik isteme alışkanlığı yoktu ve Louis, onun çocukluk odasında bagpipes çalana kadar tavana bakmamı istemezdi.

"Sadece yüzümdeki makyajı yıkamam lazım."

"Orada yağlı temizleyici var," dedi, banyoyu işaret ederek ve yatakta kendini düzenleyerek.

Musluğun arkasında yığılmış reçeteli ilaç kutularını fark ettim. Lavabo, La Mer, Augustinus Bader ve kaz yumurtası gibi görünen diğer ağır altın renkli şişelerle doluydu. Uçakta bana uyguladıkları makyajsız makyaj görünümü, yüzüme yerleşen kalın bir kil tabakası gibiydi. Amira'nın tütsü ve kuşburnu kokulu temizleyicisiyle onu yüzümden sıyırdım.

Hap kutularını görmezden gelmeye kararlıyım, lavabonun altında yedek diş fırçası aradım. Dişlerimi fırçalarken yansımana baktım, sonra saçlarımı ördüm. Yakında yüz bakımı, lazer ve kaş boyama ile bana saldıracaklardı. Annemin yüzüne sahiptim, ama Barbara Villiers de benden bir parça görmek için mücadele ediyordu ve sonuç biraz garipti. Çenem biraz fazla genişti, gözlerim kapaklıydı, burnum ise biraz fazla ağırdı. Hepsi bir arada uyumluydu. Bunu biliyordum. Ama annemin başka dünyadan ve tartışılmaz güzelliğinin aksine, benim güzelliğim peşinden koşmam ve acı çekmem gereken bir şeydi.

Sonunda pes ettim ve ilaç kutularına baktım. Prozac, günde 40 mg. Reçete altı ay önce yazılmıştı. Ovülasyon için Clomid. Temazepam çok sıkı bir şekilde reçete edilmişti: 12 tabletlik bir paket, tekrar reçete edilemez. Dün reçete edilmiş cömert bir kutu Valium – muhtemelen Amira'nın kardeşi ve kocasını hayatta tutan makineleri kapatan İsviçreli doktor tarafından. Kendime, ona nasıl yardım edebileceğimi bilmek için bu mahremiyet ihlalinin gerekli olduğunu söyledim. Doktor olmak, bazı oldukça kötü davranışları haklı çıkarmak için size çok güçlü bir kalkan sağlar.

Yatak odasında, Amira yüzüne ipek bir göz maskesi takmış ve yatağın yanında küçük bir duman sinyali gönderen bir hava temizleyici vardı. Yanına uzandım. Jet lag'ım beni okyanus çukurunun dibine çeken bir çapa gibiydi. Minnettarlıkla karanlık derinliklere doğru sarmal şeklinde daldım. Her şeyi sonra düşünürdüm. Büyükanmem, Amira, Jack, halefiyet sırası, pasaportumun yeri, birkaç saat sonra hastanede nöbetim olması gerektiği gerçeği. Ama şimdi ikametgahımın ne olacağını kim bilebilirdi ki? Hepsi bekleyebilirdi.

"Lexi." Amira'nın sessiz fısıltısı beni yüzeye geri getirdi. "Şimdi bana ne yapacak?"

Nefesimi tuttum. Bu ailenin uzun tarihinde kaç kadın uyanık kalıp kendine bu soruyu sormuştu? Saray gece boyunca sessizdi ve labirentimsi salonlarının derinliklerinde bir kadın kaderinden korkuyordu. Aramızdaki boşluğu aşp elini tuttum. Yalan söyleyip her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama şimdi buradayım. Ve sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Yine gitmeyeceksin, değil mi?"

Uzun süre sessiz kaldım ve sanki saray bile cevabımı duymak için durmuş gibiydi.

"Her şey yoluna girecek," dedim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

1991

Aristokrat olmanın özelliği, çok az insanla tanışmanızdır.

Bahçe partilerimiz ve törenlerimizle, kraliyet ailesi halkla iç içe olan eşsiz bir konumdadır. Ancak bizden altındaki soylular, boğucu bir ayrıcalık çemberi içinde kapalı bir yaşam sürerler.

Anaokullarından midilli kulüplerine, Eton ve Bullingdon'a kadar, transatlantik köle ticareti, cömert miras vergileri ve sömürge soygunlarıyla zenginleşen küçük bir grup insan bir araya geliyor. Birlikte oynuyorlar, birlikte okuyorlar, birbirleriyle evleniyorlar ve sonra birlikte çocuk sahibi oluyorlar, bu topluluğun altın ipliklerini daha da sıkı bir şekilde örüyorlar.

Yetişkin erkekler, Berkeley Square'deki ofislerine Eton kol düğmeleri takarak giderler – tabii bir işleri varsa. Louie'de 30 sterlinlik Johnnie Walker Blue kokteylleri sipariş ederler ve yabancı oligarkların akını Chelsea'deki ev fiyatlarını yükselttiğinden şikayet ederler. Londra'ya gelen Suudileri ve Rusları acımasızca alay ederler – sanki onların paraları da kanla ıslanmamış gibi. Mustique'de tatil yaparlar. Eşleri JOSEPH'in nötr renkli kaşmir kazaklarını giyer, Lanserhof'ta Pilates yapar ve iki haftada bir Jo Hansford'da saçlarını yaptırır.

Beşikten mezara kadar, sadece birbirleriyle ilişki kurarlar. Neredeyse hiç kimse aralarına kabul edilmez. Bazen bir asilzade, gen havuzuna biraz boy ve elmacık kemikleri katmak için bir mankenle evlenir. Ama o asla gerçekten onlardan biri olamaz. Kendi isteğiyle ayrılanların sayısı daha da azdır. Annem ve ben, aklıma gelen tek kendi isteğiyle sürgüne gidenleriz.

Çoğu kişi için bu gölet çok rahattır. Tüm hayatınızı bu sıcak sularda yüzerek geçirebilirsiniz. Hassas ekosistemini bozmadığınız sürece, çamurda gizlenen yaratıklar asla ayaklarınıza ısırarak için çenelerini açmazlar.

Victoria Shankar buraya girmek istedi.

Vikki Yarborough olarak dünyaya geldi, babası tesisatçı, annesi ise doktorun resepsiyonistiydi, Newcastle upon Tyne'da. Uzun bacakları ve hoş bir yüzü vardı ve bu özelliklerini British Airways'te uçuş görevlisi olarak çalışmak için kullandı. Vikki sadece güzel değildi, aynı zamanda zekiydi. Az maaşını diksiyon dersleri için harcadı, Geordie aksanındaki dalgalı ünlüleri düzeltti ve standart İngilizce telaffuzuna oldukça yakın bir telaffuzla ortaya çıktı.

Sahte zarafeti ve 63 cm'lik beliyle uçağın ön kısmına doğru ilerledi ve şampanya kadehleri dolu bir tepsiyle koridorlarda dolaştı. Teknoloji milyonerinin oğlu Madhav Shankar, Vikki'nin dikkatini çektiğinde 4A koltuğunda oturuyordu. Uçak Milano'ya inmeden bir saat önce, Madhav Shankar ona kartvizitini uzattı ve "Grand Hotel'de kalıyorum" dedi.

Vikki utangaç bir gülümsemeyle kartı onun yemek tepsisinin altına koydu.

"Çok nazıksınız efendim, ama bu uçağın dışında sizinle görüşmem yasak. Bu yasak."

Aylar önce, tam da bu senaryo için bu kelimeyi seçmişti: yakışıklı iş adamı, birinci sınıf koltuk, randevu daveti. "Yasak" kelimesinde, dilinde tuzlu tatlı bir tat bırakan bir şey vardı. Madhav'ın kaşı kalktı ve o, bunun istediği etkiyi yarattığını anladı.

"İşinizi tehlikeye atmak istemem," dedi.

Yine o gülümsemeyi takındı, yavaşça gözlerini kırptı ve Bollinger şişesiyle yoluna devam etti.

Bu yüksek riskli bir kumardı, ama Vikki, doğru kaynaklara sahip doğru erkeğin onu bulmak için onun telefon numarası gibi önemsiz bir şeye ihtiyaç duymayacağını bir şekilde biliyordu. Ve haklıydı. O akşam, BA personelinin kaldığı otelden kadife kokteyl elbisesi ve alamayacağı Alaia topuklu ayakkabılarla çıktığında, Madhav onu bekliyordu. O gece iş arkadaşlarını içki içmeye davet etmedi.

Frankfurt'tan Brüksel'e kadar, Madhav Vikki'nin kaldığı otellerin önünde belirliyordu. Genellikle kiralık bir spor arabaya yaslanmış, onu şehirdeki en sıkıcı, en seçkin restorana götürmeye hazırdı. Vikki, ilişkilerine her zaman dikkatli bir kararsızlık sergiledi. Ciddi bir ilişki için çok genç olduğunu ima etti. Kariyeri, vazgeçemeyeceği kadar maceralıydı. Madhav'ın ona aldığı güzel şeyleri seviyordu, ama onlara değer vermiyordu. Uçuş rotasyonunun sonunda kirli Bexley dairesine döndüğünde, yatağına uzandı ve planlar yaptı.

Dört ay sonra, bombayı patlattı.

"Seninle asla evlenmeyeceğim," diye fısıldadı Lizbon'da, sönmekte olan mum ve porto toniklerin ışığında. Vikki, tam da prova ettiği gibi, hafif ve alaycı bir tavır sergiledi.

"Öyle mi?" diye sordu.

Sekiz ay sonra evlendiler. Madhav'ın zengin Hindu ailesi, ilk çocukları ve aile şirketinin varisi olan oğulları için, işçi sınıfından bir Geordie kızını düşünmemişti. Vikki bunu önceden tahmin etmiş ve flört dönemlerinde ailesi ile tanışmak için hiç ısrar etmemişti. Madhav'ın ailesinden bunaldığını ve hayatına ateş katacak birini aradığını doğru bir şekilde sezmişti. Madhav, mirastan mahrum bırakıldığını söylediğinde, Vikki onu kollarının arasına aldı.

"Parayı hiç önemsemedim, kendi başımıza bir hayat kurabiliriz," dedi, yine prova ettiği gibi.

Chelsea'deki daire, Kruger Ulusal Parkı'ndaki Güney Afrika av köşkü ve 5 milyon sterlinlik bir tröst, Krishiv'in ailesinin ulaşabileceği bir şey değildi. Yeni Victoria Shankar için iyi bir başlangıçtı. 1992'de Krishiv doğduğunda, Mayfair IT (Vikki'nin yabancı kurucusunu gizlemek için seçtiği son derece beyaz bir isim) sistem entegrasyonu sayesinde Londra'nın finans hizmetleri sektöründe giderek popüler hale geliyordu. Ailesinden kopan Madhav, onlar için çalışırken Londra'da kurdukları bağlantıları kullanmaktan çekinmiyordu. Ayrıca, babasının müşterilerini, Hindistan merkezli bir şirket yerine İngiltere merkezli bir şirketin hizmetlerini tercih edeceklerini öne sürerek çalabileceğini de keşfetti.

Amira on beş ay sonra geldiğinde, şirket İngiltere, Bangalore, Berlin ve Münih'te danışmanlık hizmetleri sunuyordu.

Kris ve Amira ergenlik çağına geldiklerinde, Mayfair IT, Madhav'ın kovulduğu Hintli şirket kadar büyük bir şirket haline gelmişti. Eski dairelerini, asansörlü ve Vikki'nin hayallerindeki giyinme odasına sahip, 14 milyon sterlinlik beş katlı bir konağa takas ettiler. Vikki, Browns'ta alışveriş yapar ve büyük siyah bir Range Rover sürerdi. Barre'de mükemmel bir plié yaparken, elmaslarla süslü Rolex saati ince bileğinde yukarı aşağı kayıyordu. Dönüşümü neredeyse tamamlanmıştı.

Madhav'ın da kendisi kadar sosyal açıdan hırslı olduğunu keşfetmek onu hoş bir şekilde şaşırtmıştı. Madhav Londra'yı fethetmek istiyordu. Ve bir şehrin en yüksek kapılarını aşamıyorsan, o şehri fethetmenin ne anlamı vardı ki? Madhav geyik avcılığı dersleri aldı, ayrıca viski, konyak ve armagnac

değerlendirme kursu aldı. Polo ve araba sürmeyi öğrendi. Birlikte, Kris ve Amira'nın eğitimini, sanki bir kıta savaşının savaş hatlarını çiziyormuş gibi planladılar.

Louis ve ben doğduğumuz andan itibaren, Londra'nın üst sınıfı hangi okullara gideceğimiz konusunda ateşli spekülasyonlar yapmaya başladı. Bu, şehirdeki kokteyl partilerinin en sevilen konusu haline geldi: Kraliyet ikizleri hangi okullara yazılacak? Annem İsviçre'deki yatılı okullarda oldukça kayıtsız bir eğitim almıştı. Babam ise, onu sertleştirmek için seçilmiş olan bir İskoç okuluna gönderilmişti, ancak bu okul ona travma sonrası stres bozukluğu ve çocuklarının kışın pencereleri kapatabileceği bir okula gitmesi gerektiği konusunda kararlılık kazandırmıştı.

Birçoğu, Louis'in yüzlerce yıldır kralları ve başbakanları yetiştiren Eton okuluna gideceğini düşünüyordu. Bu, Kraliçe ve küçük oğlunun ceza koşuları ve soğuk duşlara maruz kalmaması konusunda oldukça ısrarcı olan babam için kesinlikle kabul edilebilir bir uzlaşma olacaktı.

Benim için seçilen kurum, bir kız olduğum ve yedek seçenek olduğum için çok daha az ilgi çekiciydi, ancak Londra'nın en iyi aileleri kızlarının benim gittiğim yere gitmesini istiyordu.

Dünyadaki neredeyse tüm kadınlar Isla ile parasosyal bir ilişki içindeyken, onunla aynı dönemde bebek sahibi olanlar kadar ona takıntılı olanlar yoktu. Onun karnının şişmesini ve bacaklarının balerin gibi ince kalmasını hayranlıkla izliyorlardı. O, bir şekilde o dönemin kabarık hamile kıyafetlerini hem şık hem de çocuksu hale getirmişti. Küçük vücudundan bir değil iki bebek doğurduktan iki hafta sonra, eski Levi's pantolonlarına geri dönmüştü.

Vikki onun arkadaşı olmak için çaresizce çabalıyordu, ama diğerlerinden farklı olarak, bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Vikki için fırsat açıktı. Onun yükselişi her zaman koşulları tarafından sınırlanacaktı. Madhav asla beyaz olmayacaktı ve o da asla Barry Yarborough'un kızı olmaktan kurtulamayacaktı. Kris ve Amira zengin ve güzel olabilirdi, ama yine de nispeten yeni zenginlerdi. Onların üst sınıflar tarafından affedilemez olarak görülen özelliklerini aşmalarına yardımcı olacak, kraliyet ikizlerinden daha iyi kim olabilirdi?

İşin püf noktası, Kris ve Amira'yı yolumuza çıkarmaktı. Sonunda, Vikki'nin tanıştırma için ihtiyacı olan tek şey, hayatında her zaman onu ileriye götüren şeydi: yüksek risk eşiği, kurnazlık ve biraz da şans.

Louis ve ben on iki yaşındayken, yatılı okul kararı henüz açıklanmamıştı. Bizden bir yaş büyük olan Kris, Eton'a giremeyen tüm erkekleri kabul etmesiyle ünlü Whitmer Hall'da okuyordu. Vikki, Eton'un Kris'i reddetmesinden hâlâ gözyaşlarına boğulabiliyordu ve bunun ırkından kaynaklandığını ısrarla savunuyordu. Gerçekte ise, Kris her gün okula frak giyme fikrine tahammül edemediği için mülakatı kasten batırmıştı.

Tek bir konuşma her şeyi değiştirdi.

O zamanlar Vikki'nin projesi, Northampton Markizi Genevieve Lambert'ti. Northamptonlar, Amira'nın ilkokulundaki tek gerçek aristokrat aileydi. Genevieve nadiren çocuklarını kendisi okula bırakırdı, ama nadiren de olsa mükemmel bir Stella McCartney pançoyla avluya girdiğinde, Vikki onunla konuşmaya çalışırdı. Vikki'nin büyük sevincine, Amira o yıl küçük Lady Sophie Northampton ile arkadaşlık kurmuştu. Onu aynı bale sınıfına kaydettirmek harika bir sonuç vermişti. Vikki bu nadir fırsatları, yaklaşan resital için gerekli olan iki adet şeker pembesi leotard satın almayı teklif etmek için kullanıyordu – kızlar aynı kıyafetleri giymeyi çok seviyorlardı. Ya da British Museum'da bir sergi olacaktı ve Vikki çocuklara eşlik etmekten büyük mutluluk duyacaktı.

Genevieve bu konuşmalar sırasında bir kez bile büyük güneş gözlüklerini çıkarmadı. Vikki, o anlaşılmaz gözlüklerin arkasından kendisine bakıp bakmadığını bile tam olarak anlayamıyordu. Ancak Genevieve, Vikki'nin alçakgönüllü tekliflerinin yaklaşık yüzde kırkını kabul ediyordu. Bu sıklık artıyor gibi görünmüyordu, ama Vikki bu konuda çaba göstermeye hazırды.

2006'da bir gün, konuşma her zaman olduğu gibi on iki yaşındaki çocukların anneleri için olduğu gibi yatılı okula geldi.

"Kris, Whitmer Hall'da mutlu," dedi Vikki. "Madhav, onun Prens Frederick'in gittiği o berbat İskoç okuluna gitmesini istiyordu, ama ben kesinlikle hayır dedim."

Genevieve gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım kraliyet ailesi zavallı Louis'i oraya gönderecek," diye ekledi Vikki.

Frederick ve Isla'nın böyle bir şey yapmayacağını çok iyi biliyordu. O da herkes gibi magazin dergilerini sık sık okuyordu. Ama her konuda doğal bir otorite olduğuna inanan birinin önünde bilgisizmiş gibi davranmak, Vikki'nin eski numaralarından biriydi. Genevieve ile arkadaşlık kurmanın tek yolu, markiz Vikki'yi kendisine çaresizce ihtiyaç duyan biri olarak görmesiydi

Onlar asla eşit olamazlardı, ama Vikki eğlenceli bir tamirci olabilirdi - tabii Genevieve onu kabul ederse.

Genevieve iç çekerek güldü. Annesi, kraliçenin düğününde nedime olmuştu. Kocas, her yıl parlamentonun açılış töreninde Kraliçe Eleanor'un önünde geriye doğru yürümesi gereken kalıtsal bir görev olan Lord Great Chamberlain'di. Vikki, birkaç ay önce Frederick ve Isla'nın Capri'ye yaptıkları yaz gezisinin paparazzi fotoğraflarında Northamptonları görmüştü.

"Onları asla bırakmaz," dedi Genevieve kendini beğenmiş bir şekilde. "Isla'yı mı kastediyorsun?"

"Tabii ki. Çocukların yatılı okula gitmesine nasıl dayanacak, hiç bilmiyorum. Onlar dışında bir hayatı yok."

Vikki boğazında biriken onlarca soruyu yuttu ve sıkılmış bir sempati olarak algılanmasını umduğu bir ses çıkardı.

"Biraz... savunmasız görünüyor," dedi.

"Daha çok sefil gibi. Londra'ya yakın olmalarını isteyecek. O da tamamen çıldırmaması için kabul edecek," dedi Genevieve.

Saatine baktı, timsah derisi kayışlı bir Tank Louis Cartier, Vikki'nin sevgili Rolex'ini birdenbire utanç verici derecede ucuz göstermişti.

"Gitmem gerek, sohbet etmek çok hoştu," dedi Genevieve ve uzaklaştı.

O gece Vikki internete girip Londra yakınlarındaki en iyi yatılı okulların haritasını buldu. Çok fazla yoktu. Asıl amaç, çocukları oynayabilecekleri ve özgürce koşabilecekleri kırsal bölgelere göndermekti.

Saraydan sadece kırk dakika uzaklıktaki Eton, hala iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Ama içinden bir ses, Isla'nın Genevieve'in ima ettiği kadar değerli ve talepkar biriye, ikizlerin birlikte olmasını isteyeceğini söylüyordu. Böylelikle onları tek seferde bırakıp alabilirdi. Vikki'nin annesi gibi muhtaç kadınlar her şeyi romantikleştirirdi. Isla'nın annelerinden ayrılmanın travmatik olduğuna inanan türden biri olup olmadığını merak etti. İkizlerin de ayrılmamaları konusunda ısrarcı olacaktı.

Eğer sezgisi doğruysa, tek bir seçenek kalıyordu: Astley Koleji. Karma bir okuldu, nefes kesici derecede pahalıydı ve saraydan sadece kırk beş dakika uzaklıktaydı. Küçük sınıflara, "akademik deneylere" ve dezavantajlı çocuklar için burs yollarına önem veren bu okul, Vikki'nin daha önce hiç düşünmediği bir yerdi. Film yapımcıları ve sanatçıların çocuklarını gönderdiği

. Hatta kızların i s t erse üniformalarının bir parçası olarak pantolon giymelerine bile izin veriyordu.

Ama içinden bir ses, Isla'nın ikizleri bu okula kaydettireceğini söylüyordu. Herkes, onun yardımcı tutmayı reddettiğini ve çocuklarını kendi başına yetiştirdiğini biliyordu. İki haftadan uzun süren uluslararası turneye çıkmayı reddediyordu.

Burasıydı. Vikki bunu biliyordu.

Ertesi hafta, Amira ve Kris, 2007 yılının Michaelmas döneminde Astley'e kaydoldu. Whitmer'da bir yıl geçirmiş olan Kris çok öfkeliydi. Annesi onun yalvarışlarını, pazarlıklarını ve öfke nöbetlerini dinlemiyordu. Kız kardeşi ile birlikte Astley'e gidecekti. Madhav endişeliydi, ancak on üç yıllık evlilikten sonra, karısının geleceği öngörme konusundaki hafif cadımsı yeteneğine saygı duyuyordu. Karısı harika bir günlük işlemci olabilirdi, diye sık sık düşünürdü.

Dönem başlamadan altı ay önce, okul Shankar ailesine geçmişlerini kontrol etmek için izin isteğinde bulundu. Daha fazla ayrıntı vermediler, ama Vikki, riskinin karşılığını aldığını biliyordu. Kutlamak için altın ve elmas çerçeveli bir Tank Louis saat aldı.

Eylül 2007'de, Louis ve ben Astley'in okul kapısında yeni ve sert üniformalarımızla durup kameralara gülümsüyorduk. Eteğim uzundu ve kaşındırıyordu, ama annem fotoğrafçılar gittikten sonra satın aldığı pantolona geçebileceğimi söylemişti. Louis, annem ve babamın arasında duruyordu, onların sabahın çoğunu bu günlerde hiç bitmeyecekmiş gibi görünen acı tartışmalarla geçirdiklerinin farkındaydı.

Müdire, iki gruba ayrılmamızı önerdi: bir grup ebeveynler, diğer grup ikizler. Böylece, büyük bir avlunun iki ucunda bulunan yeni yatakhanelerimizi görebilecektik. Babam valizimi aldı ve kameralar için, valizin çok ağır olduğunu ve onu kaldıramadığını göstererek küçük bir gösteri yaptı. Ben de şakacı bir şekilde koluna vurdum.

O gün Old Court'ta Amira ile karşılaşmadım. O, benim odamın karşısındaki süitte, bizim gibi birinci sınıf öğrencileri ifade eden "Shells" olarak bilinen diğer üç öğrenciyle birlikte kalıyordu. Üç gün sonra, Shells'leri 200 dönümlük kampüsü tanımaları için düzenlenen bir hazine avında karşılaşacaktık.

Bishop's Quarters'daki avlunun karşısında, Prenses Isla ve Prens Louis, varisin önümüzdeki beş yılı geçireceği iki yataklı süite girdiler. İçeride, onun oda arkadaşı olarak özenle seçilmiş bir çocuk vardı. Saray, bu seçime yakından dahil olmuş ve sonunda biraz daha büyük, Hint kökenli bir çocukta karar kılmıştı. Birkaç danışman, biraz çeşitliliğin

İngiliz halkı tarafından olumlu karşılanacağı düşünülüyordu. İngiliz halkı, ikimizin bu okula gitmesi için yılda 82.000 sterlin ödüyordu. Ayrıca, Mayfair'den olması da bir avantaj olarak görülüyordu, çünkü bu sayede üst sınıfları yöneten sessizlik kuralına daha fazla bağlı kalacağı düşünülüyordu.

"Louis, lütfen bu yılki oda arkadaşınla tanış," dedi okul müdürü. "Bu Kris Shankar."

Çocuklar el sıkıştı. Babalarının öğrettiği gibi göz teması kurdular. İkisi de yaşlarına göre uzundu, paraları, ayrıcalıkları ve onları çok seven anneleri sayesinde kendilerine güvenleri tamdı.

"Ve hanımefendi, bu Kris'in annesi Victoria Shankar."

Eski taş pencereden Vikki öne çıktı ve reverans yaptı. Bu özel gün için siyah bir Chanel etek takımı giymişti, saçları düşük bir topuz şeklinde toplanmıştı. Bu noktaya gelmesi on beş yılını almıştı. Düzenlediği bu sıradan buluşmanın ötesinde, hepimizin birlikte kat etmemiz gereken daha çok yol olduğunu bilmiyordu. Hırslarının zirvesine ulaşmak için ne kadar fedakarlık yapmaya hazır olduğunu da bilmiyordu.

"Majesteleri," dedi, tıpkı prova ettiği gibi. "Oğullarımızın birbirlerine göz kulak olacakları için çok mutluyum."

ALTINCI BÖLÜM

3 Ocak 2023

Uykuya dalmak üzereydim, bu odalarda düzenli olarak uyuduğum günleri hatırlıyordum. Annem de burada kalıyorsa, genellikle şafak vakti sessizce içeri girer ve yanıma uzanırdı.

"Bir sal yapalım," derdi, beni sıcak kollarıyla sararken fısıldayarak. "Nereye gideceğiz?" diye mırıldanırdım.

"Fiji'ye ne dersin?"

"Orası çok uzak. Salla oraya nasıl gideceğiz?"

"Alize rüzgarları lehimize esecek. Ceketimden bir yelken yapacağım ve Güney Pasifik'e kadar süzüleceğiz."

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım. Amira'nın yatağı boştu. Kadife perdeler odayı neredeyse tamamen karanlık tutuyordu, ama komodinin üzerindeki gümüş saat 11'i gösteriyordu. Hobart'ta şimdiye kadar karanlık basmış olmalıydı. Gıcırdayan Crocs'larımla turlar atıyor, gecenin ritmini sadece yoğun bakım makinalarının bip sesleri ve yanıp sönen ışıkları belirliyor olmalıydı.

Uyumadan önce yatağın altına sakladığım telefonumu çıkardım. Yaklaşık 120 mesaj gelmişti. Jack'ten birkaç mesaj vardı ve neredeyse onun numarasını arayacaktım, ama muhtemelen uyuyordu. Saat 9.30'da yatmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Onun yerine Finn'i aradım.

"Bebeğim!" diye bağırdı, gürültülü seslerin üstüne. "Bekle bebeğim, Sonny'deyim, dışarı çıkacağım."

"Hayır, tekrar sıraya girmelisin!" diye gülerek cevap verdim. "Seni sonra ararım."

"Hayır, kesinlikle olmaz. Şu anda çok yakışıklı bir yabancıнын yanından uzaklaşıyorum." Telefonu yanağından düşürmüş gibi görünüyordu ve yanındaki biriyle konuşurken boğuk sesini duyabiliyordum. "Hiçbir yere gitme, sadece arkadaşım ile hızlıca konuşmam lazım. Biraz zor bir dönemden geçiyor."

Barın gürültüsü tamamen kesilene kadar bekledim. Onu Elizabeth Caddesi'nde sokak lambalarının altında dururken hayal ettim. "Tamam, dışarıdayım. Nasılsın, bebeğim?"

"İyiym. Buraya geri dönmek garip."

"Ne zaman geldin? Senin için endişelendik. Jack uzun zamandır sana ulaşmaya çalışıyor."

Can sıkıcı uzak uğultu hızla yaklaşan bir helikopter sesine dönüşmeden önce Jack'in dudaklarındaki nefesini hatırladım.

"Dün gece geldim, ama telefonumu el koymuşlar. Az önce geri aldım," diye yalan söyledim, nedenini tam olarak bilmeden.

"Vay canına, hiç şakası yok, değil mi?"

"İşe gittin mi?" diye sordum. "İzin istemek için onları aramadım bile."

"Bebeğim, herkes senin biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyor, merak etme," dedi Finn nazikçe. "Bu sabah vardiyadaydım ve Ben, hazır olduğunda aramanı ve bir plan yapabileceğini söyledi."

İhtisasımın bitmesine bir yıl kalmıştı. Birkaç haftadan fazla izin alırsam geride kalırdım.

"Tamam, onu aramaya çalışacağım," dedim, ama kesinlikle aramayacağımı biliyordum. Patronumla kaçınılmaz olarak soğuk geçecek konuşmayı yapmadan önce günlerce oyalanacaktım. Şu ana kadar, profesyonel bir ilişki izlenimi vermekte oldukça başarılıydık. Ama Ben'le yapmamız gereken konuşma, sıkıca bastırılmış olan şeyleri karıştırmaya mahkumdu.

"Önce Jack'i aramalısın," dedi Finn. "Senin için çok endişeleniyor."

Kapı hafifçe çalındı ve bir oda hizmetçisi içeri girip reverans yaptı. Elinde çay, tost ve bir yığın gazete bulunan gümüş bir tepsi taşıyordu. Sayfalar parlaktı ve mürekkebin kraliyet parmaklarını lekelememesi için yeni ütülenmiş olduklarını biliyordum. Ona içeri girmesini işaret ettim ve gülümsedim.

"Günün sonunda, uyandığında onu arayacağım," diye mırıldandım, birdenbire söylediğim her şeyin saraydaki fısıltı ağında yayılacağını fark ettim.

Hizmetçi tepsiyi yanımdaki masaya koydu ve boğazını temizledi. "Majesteleri, cenaze hazırlıkları için toplantının öğlen başlayacağını söylüyor, Majesteleri."

Başımı salladım ve o yine ayak bileklerini sallayarak odadan çıktı.

"Şuna bakın, *Majesteleri*," dedi Finn. "Sizi el pençe divan bekliyorlar mı?"

Tepsiye baktım: rafta üç dilim meyveli tost, tabakta üç parça tereyağı ve bir kavanoz çilek reçeli vardı. Bu, çocukluğumdan beri her sabah bana servis edilen kahvaltının aynısıydı. Gazeteler tepsinin yanında yayılmıştı ve her birinin ön sayfasında kendi yüzümü gördüm. "*Kayıp Prenses Geri Döndü*" başlığı yazıyordu.

"Ragu nasıl?" diye sordum aniden.

"Aman Tanrım, o tam bir canavar," dedi Finn. "Dün tavukları kovaladı ve neredeyse birini yakalıyordu. Sonra çitin içinde bir delik buldu ve dereye doğru koştu."

O zaman eve dönmeyi çok istiyordum. Yatağımı temiz çarşaflarla hazırlamıştım, kamp dönüşünde o yatağa girmenin lüksünü hayal ediyordum. Yatağımın yanındaki kavanozdaki bezelyeler şimdiye kadar kurumuş, su ise bulanık ve yapışkan hale gelmişti. O küçük odayı tekrar görebilmek için ne verirdim şimdi. Eğimli tavanlarını ve her köşede yuva yapan örümcekleri seviyordum. Oda hep tozluysa ve her yağmur yağdığında kapının altından su sızardı. Louis tek ziyaretinde odayı gördüğünde şaşkınlık içinde kalmıştı. Sahip olduğumuz her şey utanç verici bir bolluk içindeydi ve ben hepsinden vazgeçip eski bir ahırda yaşamayı tercih etmiştim.

"Yapabileceğim bir şey var mı, Lexi?" diye sordu Finn, birdenbire tekrar ciddileşerek.

Louis ile aramızı düzeltmek için tuhaf, panik bir dürtü hissettim. Geriye kalan günlerin sınırlı olduğunu, her birinin sıfıra doğru ilerlediğini hiç bilmiyordum. Ama artık çok geç, her şey için çok geç.

"Bana Ragu'nun bolca fotoğrafını gönder. Ve herkese iyi olduğumu söyle. Cenaze töreni gelecek hafta, sanırım."

Finn bir an sessiz kaldı, bu ona hiç yakışmıyordu. "Sana bundan sonra ne olacağı konusunda bir şey söylediler mi?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim, ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Stewart bana hepsinin öldüğünü söylediği andan itibaren bunu düşünmeye kendime izin vermemiştim. Gerçek, günlerdir soğuk parmaklarıyla boğazımı sıkıyordu ve her an daha da sıkıyordu.

"Şey... biliyorsun, sen de şimdi öyle, değil mi?" dedi Finn, bu bir soru değil, daha çok bir ifadeydi.

Asla benim olmamam gerekiyordu, diye düşündüm. Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Aslında şimdi onlarla bir toplantım var, o yüzden onlar beni aramaya gelmeden gitsem iyi olacak."

"Tamam, tatlım, istediğin zaman ara. Seni çok seviyorum."

"Tamam, tatlım, istediğin zaman ara. Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum," dedim ve telefonu kapattım.

Finn, annesinden Pigeon Whole Bakers'daki son kruvasanı satan kıza kadar herkese sevgisini dile getirirdi. Bu sözler benim ağzıma hiç yakışmazdı, ama Finn'in ağzından çıktığında şeker gibi tatlı ve besin değeri yüksek olurdu. Bazen tıp fakültesinde ona takılıp kalmış mıyım diye merak ederdim, böylece bu sözleri söyleyebileceğim biri olsun diye.

Saate tekrar baktım. Salonunda beni beklemelerine otuz dakika vardı ve Kraliçe Eleanor, jet lag ve yakın zamanda birini kaybetmiş olsalar bile geç kalmayı hoş görmezdi.

Amira'nın yatağından kalkıp tepsimi alıp koridordan geçerek kendi odama gittim. Yatağın üzerinde benim için hazırlanmış bir kıyafet vardı – muhtemelen bu toplantıya giymem için. Yumuşak yastıkta geçirdiğim bir gecenin ardından bile saçlarım yıllardır olmadığı kadar ipeksiydi, bu yüzden hızlıca duş aldıktan sonra saçlarımı taradım ve topladım. İşimi bitirdiğimde hala on dakikam vardı, bu yüzden yatağın kenarına oturdum ve saat tam vaktinden beş dakika önce çıkacağıma kendime söz verdim.

Odadaki tek ses, şöminenin üzerindeki saatin tik takları ve benim sessiz nefeslerimdi. Çocukken bunu birçok kez yapmışım. Oturup, bir başka soğuk akşam yemeği, bir başka resepsiyon için odamdan çıkmak için son ana kadar beklerdim. Bu resepsiyonlarda annemle babam birbirlerinin yanında durmaya bile tahammül edemezlerdi. Babamın somurtması annem için bir enerji kaynağı gibiydi. O ne kadar somurtup surat asarsa, annem o kadar parlıyordu. Akşamın sonunda, tüm misafirler annemin etrafını sarar, onun hikayesindeki sürprizlere gülüp hayretler içinde kalırlardı.

Eski oyuncak evine baktım. Kuleden Isla bebeği, kucağında bebek Lexi ile dışarı bakıyordu. Annesi, düğün elbisesinin minik bir kopyasını giymişti, tafta kumaşın büyük kıvrımları kaşık dolusu kaymak gibiydi. Doksanlı yılların başları için bile, bu objektif olarak şimdiye kadar var olan en çirkin elbiseydi, Isla'yı tanımlayacak olan erkek giyiminden esinlenen minimalizme bir hakaretti. Her zaman bu elbisenin küçük bir kız tarafından tasarlanmış gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Bunun gerçekten de öyle olduğunu anlamam çok uzun zaman aldı: on dokuz yaşındaki bir kız, saçma sapan elbisesinin içinde can çekiyordu. Bebekleri kuleden aldım ve yüzlerine baktım. Küçükken, annemle birlikte İskoç kalesinden kaçış planları yapardık.

"Onlar elbisesini yırtıp pencere pervazına bağlarlar, sonra aşağıya inip bozkırlara doğru koşarlar," derdi annem.

"Ama kimse sadece iç çamaşırlarıyla bozkırlarda bir geceyi hayatta kalamaz," diye ısrar ederdim.

Bebekleri kefen gibi bir örtüye sardım ve ait oldukları kuleye geri koydum. Zamanım kalmamıştı. Salon'a gitmem gerekiyordu, yoksa geç kalacaktım. Kapımın önünde, uçaktaki kız yumruğunu kapıyı çalmak için kaldırmış duruyordu. Birbirimizi görünce ikimiz de irkildik.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi. "Toplantı için sizi almaya gönderildim."

"Biraz geciktim. Adın Mary, değil mi?"

Gülümsedi, cesaretlenmiş gibiydi. "Evet, hanımefendi."

Dar koridordan yürüdük ve onun bu yolculuğu sessizce yapmamızı beklediğini görebiliyordum. Sessiz, utangaç bir şekilde at kuyruğunu sallayarak beni özel daireden dışarı çıkardı.

"Hangi ofiste çalışıyorsun, Mary?"

"Wolseley House'da çalışıyorum, hanımefendi. Prens Frederick ve Düşes Annabelle'in sosyal medya hesaplarını yönetiyorum. Ya da yönetiyordum, sanırım."

"Oh, üzüldüm. Babamı iyi tanır mıydın?"

Kafasını salladı. "Hayır, hanımefendi, pek iyi değildi. Ama birkaç kez karşılaştığımızda çok nazikti."

Muhtemelen onun adını öğrenmeye hiç zahmet etmemişti, ama ofis termostatındaki sıcaklığı beğenmediğinde ona öfkeyle bağırmıştı. Ona yan gözle baktım. "Gerçekten mi?"

Gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve yaramazca sırıttı. Onu sevdiğime karar verdim.

"Üvey annenizden daha nazik olduğunu söylemek dışında bir yorumda bulunamam."

Annabelle'in Instagram hesabını takip etmeyi reddettim, ancak bazen kendimi özellikle kötü hissettiğimde ona bakardım. Son aylarda paylaşımlarında büyük bir gelişme olduğunu fark etmiştim. Bunun Mary'nin etkisi olup olmadığını merak ettim.

"Annabelle senden nefret mi ediyor? Kulübe hoş geldin. Ceket falan almalıyız."

Gülerek ağzını kapattı, yas tutmamız gerektiğini hatırladı. Omzunun üzerinden arkamıza kimse bakmıyor mu diye baktı ve eğildi.

"Tek söyleyebileceğim, Wolseley'deki herkes onun yerine seninle çalışmayı dört gözle bekliyor."

Cevap verme fırsatım olmadan, çizim odasının kapısına vardık. Kapıyı çaldı, bir an bekledi ve sonra bizi içeri aldı.

"Prenses Alexandrina Hazretleri, Majesteleri," dedi ve yavaşça eğilmeye başladı. Reveransının derinliği etkileyiciydi.

Büyükannem büyük altın brokar kanepede oturuyordu, Amira ise diğer ucunda. Kanepenin büyüklüğü ikisini de gölgede bırakıyordu. Böyle odalarda olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum, devasa, yaldızlı, aynalar ve avizelerle dolu odalar. Nereye baksanız, yüzler sizi izliyordu. Pervazlara oyulmuş aslanlar, sandalye ayaklarında melekler, tablolarla onaylamayan atalar vardı. Çocukken, bu odalarda binlerce gözün beni sürekli izlediğini hissedirdim. Stewart ve Mary'nin de aralarında bulunduğu bir grup yardımcı, mermer sütunun yanında durup, biz aile selamlaşmalarını bitirene kadar bekledi.

Reverans yapıp gülümsedim. "Geciktiğim için özür dilerim, biraz jet lag yaşıyorum."

"Önemli değil, canım kızım," dedi büyükanne.

"Lexi her zaman uyumayı severdi, değil mi?" arkamdan gür bir ses duyuldu.

Dönüp baktığımda, babamın kardeşi masada durmuş, masaya dizilmiş zengin çeşitlilikteki hamur işleri ve meyvelerden bir şeyler seçiyordu. Richard, kusursuz kesimli bir Savile Row takım elbise giymişti, ancak 500 sterlinlik Tom Ford gömleğinin yakasından sarkan boyun derisini, yetenekli bir terzinin bile düzeltmesi mümkün değildi. "Villiers sarkması", aile içindeki hiçbir erkeğin kaçınamayacağı bir sorundu, eskiden ne kadar yakışıklı olsalar da.

O ve babası gençken, Richard yakışıklı olanıydı. Sarışın ve yakışıklıydı, babası ise esmer ve utangaçtı. Dergi kapaklarına çıkıyor, polo kupalarını kazanıyor ve tüm kızların ilgisini çekiyordu. Yirmili yaşlarında, Richard kısa bir süre Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde arama kurtarma pilotu olarak çalıştı ve bir keresinde North York Moors'da bir haftadan fazla süredir kayıp olan küçük bir kızı buldu. Çocuğu kollarında taşıyarak ağlayan ailesine geri götürdüğü fotoğraflar, minnettar bir krallığın ömür boyu sürecektir iyi niyetini kazanmasını sağlamıştı.

Ancak Richard'ın halka açık bir yüzü ve özel bir yüzü vardı. Soluk gözleri her zamanki gibi soğuktu ve bir keresinde avda yüzümü ittiğini hatırladım.

nemli funda çalıların arasına daldı ve ben yanlışlıkla hapşırıp tavuğu rahatsız ettiğimde bana sessiz olmamı söyledi.

"Richard amca," dedim.

Yüklü tabağını havada tutarak bana doğru geldi ve iki yanağımdan da öptü. "Zavallı küçük yeğenim, ne trajedi. Tanrım, her geçen gün Isla'ya daha çok benziyorsun, değil mi? Ama zavallı annenizden daha iyi besleniyorsunuz, sanırım."

Beni geçip büyükannemin dirseğinin yanındaki sandalyeye oturdu. Amira, dizinde bir çay fincanı tutarak, küçümsemesini zar zor gizledi. Eskiden Richard ve babam, sanki hala orta yaşı erkekler değil de çocuklarmış gibi, annelerinin yanındaki bu en iyi yeri kapmak için kavga ederlerdi.

"Belki de başlamalıyız, hanımefendi?" dedi Stewart.

"Annabelle burada değil mi?" diye sordum.

Diğerleri birbirlerine bakiştılar. Yardımcıları kağıtlarla meşgul oldular ya da ayakkabılarına baktılar. Londra'ya indiğimden beri kimse üvey annem hakkında tek kelime etmemiştı.

"Düşes, cenazeye kadar Elton Park'ta kalmaya karar verdi. Çocukları da onunla birlikte," dedi Stewart.

"Yapabildiği sürece tadını çıkarsın," diye mırıldandı Richard.

Stewart, cenaze töreninin planlarını acı verici ayrıntılarla anlatmaya başladı. Babamın ve kardeşimin tabutları, halkın veda edebilmesi için dört gün boyunca Westminster Hall'da yan yana konulacaktı. Cenaze töreninden sonra, her biri 140 denizci tarafından çekilen iki kraliyet top arabasıyla Abbey'ye götürüleceklerdi. Sükuneti korumak ve hayatın devam etmesini sağlamak için, iki cenaze töreni yerine tek bir cenaze töreninin daha uygun olduğu kararlaştırıldı.

"Geleneklere göre, Prens Richard ve Prenses Alexandrina'nın salondan Abbey'ye kadar cenaze alayını yönetmelerini bekliyoruz," dedi Stewart.

"Kızlarımın benimle olmasını istiyorum," diye araya girdi Richard, ağız tabağına yığıdığı keklerden biriyle yarı dolu halde.

Oda bir an sessiz kaldı. Büyükanneme baktım, ama o boş boş pencereden dışarı bakıyordu ve neredeyse hiç dinlemiyor gibiydi.

"Birdie ve Demi, sevgili amcalarını ve kuzenlerini yeni kaybettiler," diye devam etti Richard. "Onlar Clarence Prensesleri ve aynı zamanda kan bağı olan prensesler."

Bu küçük saldırının hedefi olan Ami r a , kolt uğunda küçüldü. Stewart, büyükanneye ve sonra bana bir tür talimat bekler gibi baktı.

"Efendim, geleneksel olarak sadece ailenin erkek üyeleri geçit törenine katılır," diye başladı.

"Ama Lexi yürüyor."

"Evet, efendim. Bu koşullar altında..."

"O artık çalışan bir kraliyet üyesi değil. Eğer eski gelenekleri, üstelik cinsiyetçi gelenekleri bir kenara bırakıyorsak, kızlarımın da yürümesi adil olur."

Stewart'ın yanakları pembe bir kızarıklıkla doldu ve yine Kraliçe'ye bakarak yardım istedi. Elindeki çay çoktan soğumuştı ve fincanı önündeki masaya koydu.

"Şey, benim bir fikrim var," dedi ve aniden babaminkine çok benzeyen kahverengi gözleriyle bana baktı. "Ama önce Lexi'nin ne düşündüğünü duymak istiyorum."

Herkes bana döndü ve yüzümün kızardığını hissettim. Bu ailede daha önce kimse bana fikrimi sormamıştı.

"Richard haklı," dedim. "Demelza ve Birdie yürümeli. Eğer isterlerse."

Amira bana bakakaldı. Yüzü makyajla kaplıydı ve saçları ensesinde düzgün bir topuz haline getirilmişti. Yine de hala sınırında olan bir kadın gibi görünüyordu.

Richard, kendi planları için Demelza ve Birdie'nin cenaze törenine katılmasını istiyordu, buna şüphe yoktu. Ama bu ailenin, anlamsız, ortaçağ gelenekleri yüzünden kan davasına sürüklendiğini çok kez görmüştüm. Annem öldükten sonra, babam ve James amcam, tabutunun üzerine konulan zambak demeti yüzünden bağırışmaya başladılar. Saray için bu, geleneksel yas sembolüydü. Isla'nın kederli ikiz kardeşi için ise, bir zamanlar "kedi sidiği gibi kokuyor" dediği çiçeklerin altında onu gömmek, çok fazla bir hakaretti.

Stewart, en kötüsünün geçtiğine rahatlayarak dosyasını kapattı.

"Bence büyük ilerleme kaydettik ve hepinize sabrınız için teşekkür ederim," dedi, kağıtları istifleyip yardımcılarını odadan çıkardı.

Büyükanne koltuktan yavaşça kalktı. "Sanırım odama gidip biraz dinleneceğim."

"Evet, anne, öyle yapmalısın. Amira, onunla gider misin?" dedi Richard.

Oda ikimiz dışında boşaldı ve Richard bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. O, diş teli takmamış ve diş estetiğine pek önem vermemiş İngiliz kraliyet ailesinin neslinden geliyordu. Son yıllarda, üst dişlerini ince uçlara kadar törpülemiş ve ardından göz kamaştırıcı beyaz kaplamalarla kaplatmıştı. Ama alt dişlerini dokunmadan bırakmıştı. Ağzı bana, çürümüş bir çit ile çevrili, yeni boyanmış bir McMansion'ı hatırlattı.

"Buraya kadar gelmen çok nazikçe," dedi. "Baban, senin ondan uzaklaşmandan gerçekten çok acı çekiyordu. Bazen bunu izlemek çok zordu."

Kalbim sıkıştı. Çoğu zaman, babamın artık yanımda olmadığını neredeyse hiç fark etmediğini düşünüyordum.

"Ama Lexi, senden bir ricam var," dedi. "Annenin durumu iyi değil, eminim fark etmişsindir, ve bir süreliğine buraya taşınmamın en iyisi olacağını düşünüyorum."

Zaten otuz odalı bir malikanede bedavaya yaşayan, büyükannemin maaşını ödediği yardımcılar ve hizmetçilerle dolu bir adam için ne büyük bir fedakarlık.

"Bu mantıklı," dedim.

"Ama sorun şu," dedi, titiz altın rengi koltuğunda öne eğilerek ve bacak bacak üstüne atarak. Babamın sevdiği aynı ipek argyle çorapları giyiyordu. "Amira burada olmasa annem daha rahat olur diye düşünüyorum."

Ben de bacaklarımı çaprazlayıp öne eğildim ve çenemi ellerimin üzerine koydum. "Öyle mi?"

Onu pek tanımıyor ve bence oğlunu ve torununu kaybetmenin acısını yaşarken, bir başkasının acısına da ortak olmak oldukça zor olabilir.

...başkasının acısına dahil olmak oldukça zor olabilir. Bence en iyisi, ona gerçekten yakın olduğu insanlarla çevrili olmasıdır."

Bu akıllıca bir hileydi, bunu kabul etmeliyim. İkimizi de buradan kovabilir, kendini kraliçenin gözdesi haline getirebilir ve sonra tabloidlere onun dayanağı olduğunu söyleyebilirdi. Eğer reddedersem, bize yas tutan bir hükümdarın misafirperverliğini suistimal eden iki tembel prenses olduğumuzu söylerdi.

"Tamam," dedim. "Amira ve Louis'in dairesine gideceğiz."

Ellerini birleştirdi, erkeklerin tartışmayı kazandıklarında her zaman yaptıkları gibi, ve sırıttı. "Harika. Tanrım, geri dönmen ne güzel, Lexi. Kızlar seni gördüklerinde çok sevinecekler.

Louis ve Amira'nın düğününden ayrılmadan önce seninle konuşma fırsatı bulamadılar."

Ona samimiyezsiz bir gülümseme attım. Demelza ve Birdie, düğüne o kadar saçma sapan elbiselerle gelmişlerdi ki, anında internet memlerine dönüştüler. Demelza'nın elbisesi tamamen hiperrealist ipek kelebeklerden oluşuyordu. Bu arada Twitter, Birdie'nin fırfırlı ombré pembe elbisesini "labia chic" olarak adlandırmıştı.

"Oh, ben de onları görmek için sabırsızlanıyorum," dedim.

Onu pastalarının başına bıraktım. Kalbim güm güm atarken koridorda ilerlerken, annemle babamın Richard'ın dahil olduğu her nişandan çeneleri sıkılı ve parmak eklemleri beyazlaşmış halde ayrılmalarının nedenini anladım. Mary'nin arkamda, deri cüzdanını göğsüne bastırarak yürüdüğünü fark etmem biraz zaman aldı.

"Beni mi bekliyordun, Mary?" diye sordum.

Yanıma gelene kadar koşmaya başladı. "Evet, hanımefendi. Yardımcı olabilir miyim diye bakmak istedim."

Hastane turlarındaki adımlarımı attığımı fark ettim. Ama durmak için çok iyi hissediyordum. Biraz endişeli görünen hizmetçiler, toz almayı ve cilalamayı bırakıp, yanlarından geçerken başlarını salladılar. Sarayın eski zeminleri ayaklarımızın altında çöküyor ve sarkıyordu.

"Somerset Düşesi ve ben, muhtemelen bu gece Cumberland Sarayı'ndaki dairesine taşınmamız gerekiyor," dedim.

"Evet, hanımefendi, bu sabah erkenden bilgilendirildim. Eşyalarınız şu anda taşınıyor."

Aniden durdum, öfkem kayboldu ve yerine daha ağır bir şey geldi. Richard bana kalma seçeneği sunmayacaktı. Personeli, ben çocukluk yatağında uyurken beni kovmak için telefon görüşmeleri yapıyor olmalıydı. Ailemle nasıl başa çıkılacağını her zaman bilen Louis'i aramak istedim. Sonra Louis'le bir daha asla konuşmayacağımı hatırladım. Annemle ilgili olarak, bu çifte darbe hala beni incitiyordu. On iki yıl geçmişti ve ne zaman ilginç bir dedikodu duysam ya da özellikle korkunç bir kırık tedavisine yardım etsem, ilk içgüdüm ona bunu anlatmaktı.

O zaman hepsinin gittiği aklıma geldi. Babam, annem, kardeşim. Bir zamanlar kar kıyafetleri ve gözlüklerimizle birlikte durup ideal bir aile pozunu vermiştik.

ailesi. Ama kısa bir hayat yaşadılar. Son hissettikleri şey korku ve acıydı. Ve şimdi ben yapayalnız kalmıştım.

En yakın pencereye gittim, ama tek görebildiğim ağaçlardı.

"İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu Mary.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim. Sessiz kaldı ve ben pencereden dönüp ona baktım. "Daha önce... benim için çalışmayı dört gözle beklediğini söylemiştin. Üzgünüm, ama kalmayı planlamıyorum. Avustralya'da geri dönmem gereken bir hayatım var, bu yüzden en fazla birkaç hafta burada kalacağım."

Yüzü düştü. "Anlıyorum."

"Üzgünüm. Ama bunu size söylüyorum çünkü sizi seviyorum ve umarım bu size başka bir iş bulmak için zaman kazandırır. Wolseley çalışanlarına ne yapacaklarını bilmiyorum."

Kız başını salladı ve gözlüklerini burnuna itti.

"Anlıyorum," dedi. "Yine de, burada olduğun sürece sana yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Cenaze hazırlıkları için yardıma ihtiyacın olacak. Uzun zamandır buraya gelmedin, işlerin nasıl yürüdüğünü bilen birinin olması faydalı olabilir."

Gülümsedim. Hayatım boyunca tanıdığım saray yardımcıları, Avustralya'ya taşındığım anda benimle konuşmayı kesmişlerdi. Hala her Noel'de eve döndüğümde, beni koridorlarda yürürken görürlerse, topuklarını dönüp kaçarlardı.

"Mary, burası karmaşık bir yer ve ben burada pek... popüler olmadığımı biliyorum. Sarayda çalışmaya devam etmek istiyorsan, benimle takılmadığın görülürse şansın daha yüksek olur."

Bir dizi sert yüzlü hizmetçi yanımdan geçerek reverans yaptı. Onlar koridordan güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar sessiz kaldık. Mary başını kaldırıp gözlerime baktı. O gülümsemesi geri gelmişti.

"Ben de burada pek popüler değilim. Herkes benim tuhaf fikirlerim olduğunu düşünüyor. O yüzden belki de birlikte dışarı çıkmamız uygun olur."

*

Louis'in odasında, Amira'yı açık pencerenin yanında sigara içerken buldum.

"Haberleri duydun mu?" diye sordum, yatağa uzanarak. "İkimiz de evden atıldık. Cumberland'daki evinde kalabilir miyim? Yoksa sence

ailenin yanına gideceğini mi düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece soğuk Londra havasına dumanını üfledi. Saçındaki topuzu açmış, saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Endişelenme. Bu bir şey ifade etmiyor," diye ekledim. "Richard her zamanki gibi aptallık ediyor."

Sigara bir nefes daha çekti. Astley'deki süitimizde, aşağıdan görünmeyeceğimiz bir köşede yan yana oturup sigara içerdiğimiz zamanlar vardı. Bu eylemden çok zevk aldığımızı bilmiyorum, ama yasak olduğu için çekici geliyordu. Genç dudaklarımın arasında sigara olan bir fotoğrafım en az 10.000 sterlin değerinde olurdu, bu da çekiciliğini daha da artırıyordu.

"Haftaya yumurta alımı işlemi olacaktı," dedi sessizce.

Yatağa dirseklerimin üzerinde yaslanarak uzandım ve ona baktım. Uçak Türkmenistan üzerinde bir yerlerde seyir halindeyken, Londra'ya varır varmaz Amira'nın bana Louis ile birlikte birkaç embriyo sakladıklarını söyleyeceği konusunda canlı bir fantezi kurmuştum. Hızlı hareket etmemiz gerekecekti: işlem birkaç gün içinde yapılmalıydı. Ama Vikki'nin çek defterinden cerrahın sessizliği karşılığında yapılacak büyük bir bağış, işi halledecekti. Vikki bunu yapardı, bundan emindim.

Atalarımdan biri, rakipleri tahtın gerçek varisinin ölü doğduğuna ve yaşayan bir bebeğin yatak ısıtıcısının içinde kraliçenin odasına gizlice sokulduğuna tamamen ikna oldukları için "Yaşlı Sahtekar" lakabını almıştı. Villiers dokusunun bir parçasını çözüp tahtın varislerine eklemek, Yaşlı Sahtekar'ın ebeveynlerinin yaptıklarından daha mı kötüydü? Bilim onlara bu imkânı sunsaydı, onlar da aynısını yaparlardı. Bu soy bin yıllık bir soydan geliyordu ve nadiren düzgün ve gerçek olmuştu.

Amira'nın yanına pencereye gittim. Aşağıdaki kırmızı asfalt avluyu görebiliyorduk. Sigara aramızda el değiştiriyordu.

"Üzgünüm," dedim ve nefes aldım. "Denediğini bilmiyordum."

"Bu hafta için hazırlık olarak üç aydır alkol, kahve içmedim ve sigara içmedim. Bunun yerine onun cenazesine gidiyorum."

Uzun süre pencerenin yanında durduk. Ortaokuldan beri sigara içmemiştim ve başım dönüyordu. Ona sigarayı uzattım.

"Senin evinde içki içmek ister misin?"

*

Cumberland, Hyde Park'ın hükümdarın sarayının karşı ucunda bulunan bir kraliyet konutu. Bir zamanlar eski bir kraliçenin en sevdiği kişiye verilen cömert bir hediye olan bu yapı, daha sonra hükümdarın akrabaları için dairelere dönüştürülmüştü. Şimdi ise hayvanat bahçesindeki nesli tükenmekte olan hayvanlar için bir tür sergi gibi: bu işe yaramaz ama büyüleyici yaratıkların tembellik yapabileceği güvenli bir yer. Yıldızlı demir kapılarının ötesinde, hayatta kalma şansları yoktu.

Tüm daireler iç avluya bakıyordu, böylece sakinler günlerini perdelerin arkasından birbirlerini gözetleyerek geçiriyorlardı. Annem, nihayet kendine biraz mahremiyet sağlamak için ahşap panjurlar taktırdığında 1997'de büyük bir kargaşaya neden oldu.

"Orta sınıfın bir canavarı," diye ilan etmişti büyükannemin kötü kalpli kız kardeşi Beatrix. Ama o, annem ve babamın en büyük daire olan Cumberland 1'i alırken, kendisinin biraz daha küçük olan Cumberland 2'de çürümesi nedeniyle her zaman kızgındı.

Stewart'a, Amira ve benim kendimizi gizlemek için şapka ve güneş gözlüğü takarak Hyde Park'ta yürüyüşe çıkmamıza izin vermesi için yalvardım.

"Onun temiz havaya ihtiyacı var, Stewart," diye fısıldadım sarayın girişinde.

"Kesinlikle olmaz," dedi ve beni bekleyen Range Rover'a kadar eşlik etti. "Hanımefendi, cenazeden sonra tartışılacak çok şey olacağını biliyorsunuz. Prens Frederick'in vasiyeti... ve diğer konular."

"Peki," dedim, dört gün boyunca kimsenin beni köşeye sıkıştırıp her şeyi bir anda karar vermeme zorlamayacağını duyunca rahatladım.

Daireye vardığımızda, Amira kıyafetlerini değiştirmek için ortadan kayboldu ve beni büyüdüğüm salonda yalnız bıraktı. Büyükannem Louis'e nişan hediyesi olarak verdiğinden beri Cumberland 1'in içine girmemiştim. Evi tamamen boşaltıp yeniden dekore etmişlerdi, çocukluğumun izleri artık neredeyse hiç hissedilmiyordu. Panjurlar kaldırılmış, yerine şık keten perdeler takılmıştı. Beyaz buklet kanepenin üzerine Hermès marka bir battaniye ustaca serilmişti. Terrazzo sehpanın üzerinde, Tom Ford kitapları ve kova büyüklüğünde Diptyque mumları acımasızca düzenli bir şekilde istiflenmişti.

Devasa mumları yaktım, şık ve güçlü bluetooth hoparlörleri çözdüm ve 2010'ların hit şarkılarının yer aldığı bir Spotify çalma listesi açtım, sonra mutfağa gidip yiyecek bir şeyler aradım. Zermatt kayak gezisinin ani sona ermesi

ve ana saraydan ayrılmamız, personelin henüz buzdolabını doldurma fırsatı bulamadığı anlamına geliyordu. Ama tereyağı, yarım soğan, parmesan peyniri ve buruşmuş bir limon vardı. Kiler odasına girip konjak eriştesi paketlerini, karabuğday unu torbalarını, şekersiz çikolatayı, keşiş meyvesi tatlandırıcılarını, tozları ve protein barlarını karıştırdım ve sonunda eski bir kutu orzo buldum. Sonra cin aramaya başladım.

Amira, Olivia von Halle eşofmanıyla odasından çıktığında, ocakta orzo al limone kaynıyordu. Mutfak adasına oturdu ve bana şüpheyile baktı.

"Martini'ni içmeye hazır mısınız?" diye sordum ve o omuz silkti. Buzdolabından kokteyl çalkalayıcısını çıkardım ve ona üç zeytinli buz gibi bir dirty martini doldurdum. Gençken VK karışık paketi paylaşırdık. Ama son on yılda birkaç soğuk aile Noelinde kenarda durduktan sonra, bunun onun içkisi olduğunu biliyordum.

"Şerefe," diye mırıldandı, bir yudum aldı ve gözlerini kapattı. "Lanet olsun, bu çok iyi."

Gülerek

"Ama çok sarhoş olmamalıyız," diye ekledi. "Sanırım yarın çiçekleri incelememizi istiyorlar."

Bir yudum aldım. "Bunu yapmak zorunda değiliz, biliyorsun. Senden çok şey istiyorlar."

Ne kadar oldu? Dört gün mü?"

Yine bana o tuhaf bakışını attı. "Tenceren kaynıyor gibi geliyor."

Orzo'yu karıştırdım ve içkimi yudumladım. Jack'in annesi Paula, benim hiçbir şeyi kendi başıma yapamamamdan dehşete düşmüş, birkaç yıl önce bana yemek yapmayı öğretmişti. On sekiz yaşına gelip kendi başıma yaşamaya başlayana kadar, hizmetçi bana nasıl yardımcı olabileceğini sormadan mutfağa giremiyordum. Yatılı okulda, akşam yemeği bir dizi benmari'den tabaklara dökülüyordu. Üniversitede ise mikrodalga yemekleri ve Tayland yemeği sipariş ederek bu sorunu tamamen ortadan kaldırmıştım.

Her şeyi fark eden Paula, ben bağı ilk taşındığımda beni sessizce projesine dahil etmişti. O ve Jack'in babası, ilk Jack Jennings, Tazmanya'da çok önemli kişilerdi. Seksenlerde, baraj yapılmasını önlemek için Franklin Nehri'ni kapatmaktan tutuklandılar. Doksanlarda Paula, Avustralya'yı cumhuriyet yapmak için eyaletin Evet Kampanyası'na liderlik etti ve kaybettiklerinde yıkıldı. Muhtemelen parlamentoya girecekti, ama Jack'in babası öldü ve onun yerine ailesinin

bağını devraldı. Yine de politikayla ilgilenmeye devam etti, eski bir ormanı yıkmak üzere olan bir düzine buldozerin önüne çıkarak tutuklanma riskini göze aldı ve 2017'de evlilik eşitliği için kapı kapı dolaştı.

Oğlunun hayalindeki ev arkadaşı tam olarak ben değildim. Ama, gerçek dünyada hayatı deneyeceksem, en azından mutfak bıçağını kullanmayı öğrenmem gerektiğini düşünmüştü. Paula önce yemek pişirirken tarifteki adımları okumamı istedi. Onun mutfakta sakın sakın hareket etmesini izledim. Japon eriştelerinin kaynadıktan sonra yapışmamaları için soğuk suya daldırılması gerektiğini bir şekilde biliyordu. Pestonun kahverengileşip acılaşmaması için fesleğen saplarını çıkardı. Fazla lahana yemenin mide ağrısına neden olduğunu, ancak yaprakları yağla ovuşturarak yumuşatabileceğini biliyordu. Sonunda önüme bir kesme tahtası, bir yığın sebze ve bir bıçak koydu. Daha sonra bunun benim için özel olarak satın alınmış bir çocuk güvenliği bıçağı olduğunu öğrenince çok utandım.

Artık buzdolabındaki artıklardan düzgün bir akşam yemeği yapabiliyordum. Tıp diplomamdan, kendi adıma açtığım ve maaşımın yatırıldığı banka hesabımdan daha çok, kendime bakabilme yeteneğim beni gururlandırıyor. Bir yara dikişini neredeyse hiç iz bırakmadan dikebiliyordum, ama çorba yapma yeteneğim bana simya gibi geliyordu.

Orzo'yu kaselere koydum ve birini Amira'ya uzattım. O da dikkatle baktı. "En son ne zaman süt ürünü veya makarna yediğimi hatırlamıyorum."

Bir lokma yedim. Okul yıllarımızda, ben diyet yapıp kendimi kemiklere kadar zayıflatırken o şaşkınlıkla izlemişti. Ergenlik çağındaki vücudumun gelişimini durdurmak için başka bir neden olmadan günde iki saat bale yapıyordum. On sekiz yaşına kadar her Noel yemeğinde kusuyordum. Sonunda pes edip bu aileye katıldığında, farklı davranacağına dair kendine söz vermiş miydi acaba diye merak ettim. Ama asla farklı olamazdı. Annem ikimizden de uzun ve zayıftı ve kendini o kadar uzun süre mahrum bırakmıştı ki saçları dökülmeye başlamıştı. Babam Isla'ya, şimdi Amira'nın parmağında olan yüzüğü verdiğinde, bel çevresi 69 cm idi. Düğün gününe kadar, bel çevresi 58 cm'ye kadar incelmışti. Bu gerçeği annem söylediği için değil, İngiltere'deki her kadın Isla'nın "el genişliğinde belini" bildiği için biliyordum.

"Eminim çok stresliydin, muhtemelen günlerdir düzgün bir yemek yemedin," dedim dikkatlice.

Bu, bir zamanlar benim için işe yarayabilecek bir argümandı. Hayat, tüketilen kalorilerin acımasız bir hesaplamasıydı. Birkaç gün süren yoğun kısıtlamadan sonra, tam bir yemek gibi bir zevkine izin verilebilirdi. Yavaşça başını salladı.

"Üstüne ekstra peynir istemiyorum, midemi bozar" dedi ve rendelenmiş parmesan peynirinin olduğu tabağı bana doğru itti.

"Bir martini daha ister misin?" diye sordum.

"Evet, lütfen," dedi, çatalla tek tek orzo tanelerini küçük ısırmalarla yiyerek. "Bu çok güzel, teşekkürler."

Sessizce yemek yedik. Birer içki daha doldurdum ve çocukluğumuzun neşeli müziklerini dinledik. Adele tekrar çalmaya başlayınca, Amira telefonumu aldı ve beğendiği bir şarkı bulmak için şarkıları atlamaya başladı.

"Bu senin köpeğin mi?" diye sordu telefonumun arka plan resmine bakarak.

Bu, ayrıldığımdan bu yana on yıl içinde bir aile üyesinin hayatımla ilgili tek bir soru sorduğu ilk seferdi. Babam geri dönmeyeceğimi anladığında, hayatının geri kalanında süren buz gibi bir sessizliğe büründü. Diğerleri de onun izinden gitti.

"Bu Ragu, Jack'in köpeği."

"Jack senin erkek arkadaşın mı?"

"O benim arkadaşım," dedim, kızararak. "Onun annesinin bağındaki bir kulübede bağındaki bir kulübede başka bir arkadaşımınla birlikte yaşıyorum."

Kadın başını salladı ve tekrar telefonuma baktı. "Ragu Alman kısa tüylü av köpeği mi?"

"Evet, ama onu avlanmak için kullanmıyorlar. Yani, tavşanları, karatavukları gibi birçok şeyi öldürüyor. Ama bunu kendi isteğiyle yapıyor," dedim, mantıksız bir şekilde gergin bir şekilde. "Avlanma içgüdüğü bu kadar yüksekse, onu avlanmak için eğitmeleri gerekir," dedi dedi dalgın bir şekilde. "Başka fotoğrafın var mı?"

Fotoğraf uygulamamı açtım ve telefonu ona geri verdim. "Orada müstehcen bir şey yok, hastaneden birkaç çirkin yara izi dışında. Sadece göz at."

O kartı okuturken martinimi bir dikişte içtim. Hoparlörlerden Ed Sheeran'ın şarkısı çalıyordu, genç Amira'nın asla izin vermeyeceği bir şeydi bu. Onun tüm bunları nasıl değerlendirdiğini merak ettim; doğduğum hayat yerine dünyanın sonunda seçtiğim hayatı, Vikki'nin ona vermek için çaresizce uğraştığı hayatı. Parmaklarının monoton dokunuşu aniden durdu. Telefonumda bulduğu şeye uzun süre baktı, gözleri kısıldı.

"Bu kim?" diye sordu ve telefonu bana göstermek için çevirdi.

Bir an tereddüt ettim. "Bu, birlikte yaşadığım diğer adam, Finn. Başka bir şey içmek ister misin?"

Ekrana bakakaldı. Telefonumda Noel günü çekilmiş "aile fotoğrafımız" vardı: Üçümüz kollarımızı birbirimizin omuzlarına dolamış, Ragu ise sıkılmış ve etkilenmemiş bir şekilde ayaklarımızın dibinde duruyordu. Uzun bir günün sonunda Jennings köpüklü şarabı içerek bu poz için poz vermiştik. Fotoğraf on gün önce çekilmişti, ama sanki yüz yıl önce çekilmiş gibi geliyordu.

"Evet, lütfen," dedi ve bardağını öne doğru itti. "Finn ne iş yapıyor?"

"Aynı ihtisas programındayız," dedim, sesimi hafif tutmaya çalışarak. Louis'in bağa yaptığı felaket gezinin ayrıntılarının kaç tanesinin Londra'ya ulaştığını hiç bilmiyordum. Ama onun Finn ve bana hala kızgın olması için yeterince açıkça.

Bana dik dik bakmaya devam etti, ama ben ona taze bir martini uzattığımda vazgeçmeye karar vermiş gibiydi. Bardağı elimden aldı ve bir yudum aldı.

"Tamam, bu üçüncü içki," dedim, konuyu değiştirmek için çaresizce. Louis'i terk ettikten sonra, onu kaybettikten sonra bile, onu koruma alışkanlığım devam ediyordu. "Şimdi durursak, yarın çiçekleri inceleyebiliriz ve tamamen berbat görünmeyiz."

Drake hoparlörden çalmaya başladı ve Amira sesi sonuna kadar açtı. Yirmi dört saat önce hayatına geri döndüğümde beri ilk kez bana gülümsedi.

"Çiçekleri siktir et," dedi.

*

Sabah saat 3'te, misafir odasına sendeleyerek girdim ve yatağa yığıldım. Dört buçuk martini, çok fazla gelmişti. 2000'lerin başlarında dans etmeden önce 2010'ların nostaljik şarkılarını dinlemiştik. Beyoncé'nin tüm diskografisini sıraya koyduğumda, Amira mutfaktaki çiftlik evi lavabosuna eğildi ve akşam yemeğini ve içkilerini kustu.

"Tamam, yatma zamanı," dedim.

Yüzünü yıkamasına yardım ettim, çünkü yatarken yüzünde makyajla yatmanın peynirli makarna yemekten daha büyük bir günah olduğunu biliyordum.

"Seninle burada yatmamı ister misin?" diye sordum, onu sonsuz gibi görünen nötr renkli keten yastıkların altında gizlenmiş devasa yatağa yatırırken. "Ya da yatağın yanına bir kova koyabilirim."

"Sana ihtiyacım yok," diye sızlandı. "Her zaman sana ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun."

Dairede hiçbir yerde kova bulamadım, bu yüzden yatağın yanındaki masaya kristal bir punch kasesi bıraktım.

Yukarıda, karanlık misafir odasında, yatak bir gemi gibi altımda sallanıyordu. Bu oda eskiden annemin ofisiydi, ama masası pahalı bir sabit bisikletle değiştirilmişti. Louis'in şık saati, su sürahisinin yanında komodinin üzerinde duruyordu. Giysileri dolapta asılıydı ve spor çantası yerde duruyordu.

Telefonumu kapüşonlumdaki çıkardım ve Jack'i aradım. İkinci çalınıştaki telefonu açtı.

"Lex," dedi.

"Merhaba."

Gin içmiş olmama rağmen, sanki aramızda binlerce kilometre mesafe yokmuş gibi, nedense utangaçtım. Deniz tabanından geçen denizaltı kablolarının seslerimizi birbirine bağladığını hayal ettim; Malakka Boğazı'ndan, Arap Denizi'nin ılık sularından, ailemin azalan etkisini ortaya çıkaran Süveyş Kanalı'ndan geçiyordu.

"Orada saat kaç?"

"Bilmiyorum, sabah 3 mi? Biraz jet lag oldum," dedim. "Nasılsın?"

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, ama bunun daha da kötüleştiğini fark ettim.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Buranın nasıl bir yer olduğunu unutmuşum. Amcam beni ve Amira'yı saraydan kovdurdu."

"Nerede kalıyorsun?"

"Büyüdüğüm dairede."

Etrafında sesler duyuyordum ve onun iş gününün ortasında yakaladığımı fark ettim. Üzüm bağlarının arasında olmalıydı. Tişörtü ocak güneşinde terden ıslanmış olmalı ve şapkasını çıkarıp alnını ön koluyla silmeli.

"Gerçekten bir apartman dairesi mi?" diye sordu.

"Onlar buna apartman diyorlar ama dört katlı bir bina."

Eskiden olduğu gibi aramızda rahat bir sessizlik hakim oldu. "Eskiden" sadece birkaç gün önceydi, ama ben onun benim için çoktan kaybolduğunu düşünüyordum. Bazen odalarımızı sadece bir duvar ayıran telefonla konuşurduk. Yatağıma girip onun numarasını çevirirdim. O tek kelime bile etmez, sadece hattı açar ve telefonu yanındaki yastığın üzerine koyardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorardım sonunda.

"Sadece yatıyorum. Sen ne yapıyorsun?" diye cevap verirdi, sesi ses olmaktan çok titreşim gibiydi ve içimde incelemek istemediğim bir teli çaldı.

Finn ve ben, Jack'in ev arkadaşlarına ihtiyacı olduğunda ve bizim de daha güvenli bir yere ihtiyacımız olduğunda, yedi yıl önce Jack'in yanına taşınmıştık. Evi, aile mülkünde, kısmen yasemin çiçekleriyle kaplı bir kumtaşı kulübeydi. Kulübenin en iyi kısmı, yan tarafına eklenmiş, eğimli çatılı, dönüştürülmüş ahırdı. Jack, benim orayı almamda ısrar etti, o ve Finn ise kulübenin ana kısmındaki yatak odalarını aldı.

İlk taşındığımızda, Jack'i endişe verici derecede çekici bulmuştum. Onun Georgia adında bir kız arkadaşı olması beni rahatlatmıştı. Georgia, antikaları satın alıp restore ettikten sonra Instagram'da nefes kesici bir kâr marjıyla satıyordu. Boya lekeli Blundstone botları ve tulumlar giyiyordu. Benimkinden farklı olarak, tüm gezegene kolonyal travma yaşatmamış, iyi bir Tazmanya ailesinden geliyordu. Tatlı yüzü ve becerikli elleriyle, Jack için neredeyse mükemmel biriydi. Jack'e olan küçük aşkımı yok etmek ve onun ulaşamaz kalmasını sağlamak için onu hızla arkadaşım yaptım. Ancak üç yıl önce Georgia, New York'ta ünlü bir mobilya restoratörünün yanında çalışma teklifi aldığında, Jack onunla gitmeyi reddetti. Georgia'nın ayrıldığı gece, onun iyi olduğundan emin olmak için duvarın ötesindeki telefonunu aradım. Bu, hiç kırmaya çalışmadığımız bir alışkanlıktı.

"Baban ve Louis için gerçekten üzgünüm. Bunu daha önce söyleme fırsatım oldu mu bilmiyorum."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedim. "Babanın ölümünü atlatman ne kadar sürdü?"

"Şey, ben sekiz yaşındaydım, o yüzden durum biraz farklıydı," dedi. Babası, ana evin çatısındaki bir kiremitleri tamir etmeye çalışırken merdivenden düşmüştü. Sadece birkaç metre yükseklikteydi ve iyi görünüyordu. Kimse, kafasına aldığı darbe nedeniyle ölümcül bir kanama başladığını fark edene kadar, onu kurtarmak için çok geç olmuştu. Jack, babasının sendelediğini, sonra da yere düşen bir ağaç gibi sallandığını izlemişti

ağaç gibi sallanıp yere düşmeden önce öldüğünü izlemişti. "Annemi unutman ne kadar sürdü?"

"Hâlâ bekliyorum."

Bir süre sessiz kaldı. "Evet. Ben de öyle sanırım."

"Hey," diye sordum aniden, "helikopter gelmeden önce, sence öpmek üzere miydik?"

Onun her türlü kahkahasını bilirdim, ama bu seferki bana yeni geliyordu. Tereddüt etti. "Sarhoş musun?"

"Belki, neden?"

Düşüncelerini gözden geçirip, hangisini benimle paylaşacağına karar verdiğini duyabiliyordum. "Seni öpecektim, evet."

"Bunu daha önce hiç düşündün mü?" diye sordum, kendi pervasızlığımdan yüzüm kızardı. Arkadaşlığımız, bazı kapıların asla açılmaması gereken hassas bir şeydi, her ne kadar ne olacağını görmek için kapı kollarına dokunmaktan başka bir şey sevmesek de.

Yine sessiz kaldı. "Şey, evet... ama belki de bunu sen ayıldığında konuşmalıyız."

"Neden?"

"Çünkü sabah uyandığında bu konuşmayı pişman olacaksın ve bir süre benden uzak duracaksın."

Haklıydı. Hayatımızı değiştirebilecek öpücüğümüzü bölmek için gelen helikopter hem sinir bozucu hem de bir kurtuluştu.

"Biliyor musun," dedim, içimden akan düşüncelerimi zar zor takip ederek, "Her zaman, unvanım olmasaydı, bu kadar ilginç biri olamayacağımı düşünmüşümdür. Bu çok acınası değil mi?"

Onu göremiyordum, ama o gülümsemesini biliyordum, sabahları huysuz olduğumda ya da sınavlar için endişelendiğimde bana attığı o sinir bozucu gülümsemeyi, boynuna dişlerimi geçirmek istememe neden olan gülümsemeyi.

"Sen tanıdığım en ilginç insansın ve unvanın umurumda bile değil," dedi.

Avustralya'da yetişen 160 üzüm çeşidinin hepsinin adını sayabilirdi. Hayatını, asi ailesinin şöhretini kullanarak kolayca geçirebilirdi, ama bunu hiç yapmadı. Hâlâ kütüphaneden kitap ödünç alıyordu. Düğünlerde yaşlı bayanlarla dans ediyordu. İlk tanıştığımızda, garip bir şekilde onu korkutmaya kararlıyım ve ona, magazin dergilerine hiç çıkmamış en kötü hikayelerimi anlatarak: Babamın annemi ittiği ve annemin aynaya düştüğü zamanı. Annemin

Annabelle'in geceliğini babamın yatağında bulduğu ve onunla çatıya koştuğu zaman. Ama Jack sadece dikkatle dinledi ve omzumu sıktı. *Oh, lanet olsun*, diye düşündüm. *Bu da kim?* O, şüphesiz tanıdığım en ilginç insandı.

"Lex," dedi, "şu anda çok meşgulsün. Sana baskı yapmak istemiyorum."

Kulağımdaki sesi ve kanımdaki cin beni uykuya dalmaya zorluyordu.

"Keşke cenazeye gelebilseydin," diye mırıldandım. "Yalnız gitmek zorundayım." "Gelirdim. Ama bu, herkesin gelip saygılarını sunabileceği türden bir cenazeye benzemiyor."

gelip saygılarını sunabilecekleri türden bir cenaze gibi görünmüyor."

Önümdeki imkansız günü düşündüm, herkesin gözü önünde ikinci kez bir tabutu takip etmek zorunda kalacağımı.

"Hayır, Londra'nın merkezindeki her kanalizasyon kapağını ve sokak lambasını patlayıcı var mı diye kontrol ediyorlar," dedim. "Dünyanın yarısının devlet başkanları orada olacak."

"O zaman Japonya İmparatoru'nun yanına oturayım."

"O gelemez, safra kesesi ameliyatı olacak. Onun yerine oğlunu gönderecek."

İkimiz de hafifçe güldük. O saat, hiçbir şeyin gerçekten önemi olmadığı bir saatti.

"Ragu'yu benim için okşar mısın?" diye sordum.

"Seni arıyor durmadan. Onu bulmaya gittiğimde her seferinde ahır kapısında durmuş içeriye bakıyor."

Gözlerim kapanıyordu. "Uyuyakalmışım."

"Önemli değil. Uyuyun. Sonra beni arayın."

"İyi geceler."

"İyi geceler, Lex."

YEDİNCİ BÖLÜM

2012

Gitmem gerektiği düşüncesi ilk kez annemin cesedini bulduklarında aklıma gelmişti. Daha önce hiç kaçmak istememiştim. İyi bir prensesdim. İtaatkar. Memnun etmek için can atan. Ama polis onu Liguria Denizi'nden çıkardığında, bende de kaçma isteği uyandı.

Cenaze töreniyle ilgili gergin görüşmeler sırasında Kilchurnlar, Isla'nın gizemli ikizi James'in ailesini temsil ederek konuşma yapacağını doğruladılar. James Avustralya'da yaşıyordu ve ben onu, siyah takım elbisesiyle Westminster Abbey'nin koridorunda yürürken görene kadar hiç görmemiştim. Kürsüye çıktığında, Stewart'ın onayladığı cenaze konuşmasını bir kenara bırakıp, babamı, büyükannemi ve sarayı sakın bir şekilde yerden yere vurdu.

Şaşkın cemaatin önünde, "Eğer daha iyi bir ağabey olsaydım, bugün hala hayatta olurdun" dedi. Koyu renkli, dağınık saçları ve öfkeyle parlayan gözleri vardı. "Kan bağı olan ailenin sana veremediği bir şeyi arıyordun. Bizim ihmalimiz seni bu yola sürükledi. Senin güzel çocuklarının, senin onlara verdiğin açık kalplerini korumaları için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Cenaze töreninde beni garip bir şekilde kucakladı ve elime bir kağıt parçası sıkıştırdı. Kimse görmeden onu cebime attım. Benim görmediğim bir anda Louis'e de aynısını yapıp yapmadığını hep merak ettim. Eğer yaptıysa, ikisi de bana bundan hiç bahsetmedi. O gece geç saatlerde yatağıma oturup cebimden katlanmış kağıdı çıkardım. Üzerinde James'in telefon numarası ve e-posta adresi yazıyordu.

Konuşacak birine ihtiyacın varsa ya da kurtarılmaya ihtiyacın varsa, diye yazıyordu.

Bazen bundan kurtulmak istediğimi düşünüyorum, o gece ona yazdım.

Astley'de geçireceğim son on iki ay için e-posta ile iletişim kurduk. Bazen amaçsızca sohbet ettik, bazen de en iyi şekilde bir komplo olarak tanımlanabilecek bir şeye yaklaştık. Louis ve ben, okuldan sonra gönüllü çalışma yapmak için bir yıl ara vermemize izin verildi. James'in tavsiyesi üzerine, Avustralya'ya karşı çok açık bir hayranlık duymaya başladım. O, on beş yıldır Tazmania'nın orta kesimlerinde küçük bir merinos

yün çiftliği işletiyordu ve benim kaçışımı kolaylaştırmaktan mutluluk duyuyordu.

Onun çocukluğu hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece o ve annesinin Loch Fyne'in başında, 60.000 dönümlük bir arazide bulunan aile konağında büyüdüklerini biliyordum. Babaları, dük ve yerel klan reisi, kale kapılarından geçen güçlü omuzlardan ibaretti ve Londra'ya kadar yankılanan bir skandalda, anneleri Kilchurn Düşesi, ikizleri iki yaşındayken aileyi terk etti. Sonunda düşes, çocukların kendisiyle birlikte güneye gelmeleri için yalvardı, ancak eski kocası bunu reddetti.

Bunun yerine ikizler dadılara emanet edildi ve hayaletler gibi rüzgârlı salonlarda başıboş bırakıldılar. James bozkırlarda dolaşırken, Isla mutfağa girip hizmetçilerle arkadaş oldu. On iki yaşındayken bir öğleden sonra, küçük yelkenli sandalını alıp tek başına göle açıldı. Suya çıktıktan sonra bir yırtılma sesi duydu ve baş yelkeninde bir yırtık olduğunu gördü. Kimsenin onun kaybolduğunu fark etmesi dokuz saat sürdü ve arama ekibi onu titreyerek ve korkmuş bir halde sürüklenen salında bulması dört saat daha sürdü.

Onlara rehberlik edecek ebeveynleri olmadığı için James ve Isla komşularını hiç tanımadılar. Highland Oyunları'na katılmadılar ve yaşlılarıyla dans etmediler. On üç yaşında ayrı yatılı okullara gönderildiler – Isla İsviçre'ye, James ise Highlands'a – ve ikisi de göldeki kaleye geri dönmedi. Okuldan sonra Londra'ya taşındı ve kısa bir süre annesiyle birlikte felaket bir şekilde yaşadktan sonra, tahtın varisi tarafından cortej edildi. Nişanlandıklarında, İskoç basını onun şık aksanı ve Avrupa eğitimiyle sorun yaşadı ve ona "Gall prensesi" adını taktı - bu, Gaelic dilinde yabancı anlamına gelen bir hakaret.

Babaları 2005 yılında öldü. Ancak James, yeni Kilchurn Dükü olmasına rağmen, büyüdüğü kalede bir gece daha geçirmeyi reddetti. Önemli bakım masraflarını karşılamak için kaleyi rehberli turlar için halka açtı. Bu girişim, annesinin ölümünden sonra özellikle kazançlı hale geldi.

Onun ve kız kardeşinin hiç yakın olmadıkları izlenimini edindim. Isla suya girdiğinde, o ve James neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Ama onun ölümünden ikiz kardeşi kadar öfkelenen kimse yoktu. Onu bulduktan birkaç gün sonra, James televizyonu açtı ve Louis ile beni gördü. Bizi çiçekleri incelememiz ve sarhoş kalabalığı yatıştırmamız için göndermişlerdi.

Biz on yedi yaşındaydık. Bir şekilde, benim ailemin derinliklerinde boğulduğumu anladı ve bana bir ip attı.

Okulu bitirdikten sonra altı ay Avustralya'da kalmam gerekiyordu. Saray, ülkenin geri kalanını tek başıma gezmeme izin verilmeden önce, seyahatin yarısını Far North Queensland'daki bir sığır çiftliğinde jillaroo olarak geçirmemi ayarlamıştı. Daha sonra Güney Afrika'daki Shankar Lodge'a gitmem bekleniyordu. Orada Louis, Kris ve Amira ile yeniden bir araya gelip altı ay boyunca bir av hayvanları koruma alanında gönüllü olarak çalışacaktım. 2013 yılının Michaelmas gününe kadar dördümüz de St Andrews Üniversitesi'ne girecektik. Ben kimya okumayı planlıyordum.

Bir kan prensesi olarak, "çalışan bir kraliyet üyesi" olmaktan öte bir işim olacağını hiç beklemiyordum. Ancak bilimin bana çok kolay geldiğini ve çok az çaba gerektirdiğini fark etmiştim. Kimya dersinde, doğru seçilmiş kimyasallarla cıvayı atan bir kalp gibi titreştirebiliyor ve alevleri maviye veya yeşile çevirebiliyordum. Sınav zamanı geldiğinde, sayfadaki soruların cevapları karanlık bir gölün dibinden çıkan baloncuklar gibi zihnimde beliriyordu. Babam, bu derecenin benim için uygun olduğunu ve asla kullanmayacağımı düşünüyordu.

Ama Queensland'a, Güney Afrika'ya veya St Andrews'un kapılarına hiç gitmedim. Avustralya'ya iner inmez seyahat planımı bir kenara bırakıp doğrudan James'in Tazmanya'daki mülküne gittim. Bunu gerçekten yapacağımı hiç düşünmemiştim, ama bir hafta boyunca onun kanepesinde hareketsiz ve duş almadan geçirdikten sonra, planımın ikinci aşamasını uygulamaya karar verdim. Öğrenci vizesi başvurusunda bulundum ve kimya bölümüne kaydoldum. Ancak, başlangıçta planladığım gibi Sidney'e değil, Tazmanya'daki bir kursa başvurdum.

Bugüne kadar neden anakara yerine Hobart'ı seçtiğimi açıklayamıyorum. Uçaktan indiğimde bir şekilde anladım. Altımda Antarktika uzanıyordu. Batıda ise Arjantin'e kadar uzanan uçsuz bucaksız Hint Okyanusu vardı. Her şey engebeli ve rüzgârlıydı. Hobart hâlâ cesur balina avcılarının kasabası havasını taşıyor. Kunanyi/Mount Wellington'un eteklerine yerleşmiş olan şehir, dağı termometresi, oyun alanı ve manevi mihenk taşı olarak kullanıyor. Hobart'ta hava tahminiyle uğraşmaya gerek yok. Sadece dağın zirvesinde kar olup olmadığına bakıp ona göre giyinmek yeterli. Org borusu şeklindeki kayalıklarda tutulan sisin görüntüsü kadar heyecan verici bir şey yoktur. Öğleden sonra, batan güneş, dağın geniş omuzlarına şifon bir örtü serer. Yerel halk, ulusal şakaların hedefi ve ülkedeki en kötü sağlık sonuçlarının kurbanlarıdır. Sürekli olarak

hem gerçek hem de mecazi anlamda haritadan silinmiş. Yine de kimse burayı terk etmek istemiyor. Saat 16:00'da çömlek kursuna gitmek için işten çıkıyorlar ve turizme bağlı işlerini kapatıp yaz boyunca orman yürüyüşüne çıkıyorlar. Kış gündönümünü kutlamak için çıplak soyunup 9 derecelik suda yüzüyorlar. Kırmızı şarap, istiridye ve ateş çukurları var. Her nasılsa herkes herkesi tanıyor. Kimse size işinizin ne olduğunu sormaz, çünkü kimse umursamaz. Biyol minesan mantarlardan elektrik mavisi yosunlarla çevrili denizlere, aurora ile dolu gökyüzüne kadar her şeyin parladığı büyülü bir adada yaşarken kim işini umursayabilir ki? Dünyanın en güney ucuna ulaşmıştım ve kalmaya karar verdim.

Titrek ellerimle babama yeni planlarımı bildirmek için gönderdiğim e-postaya cevap gelmedi. Bir hafta sonra, Stewart James'in çiftlik evinin kapısında belirdi.

"Queensland'daki istasyona bir taahhütte bulundun," dedi, James kapıda nöbet tutarken, mutfak masasında karşımda garip bir şekilde oturarak.

"Aynı tür gönüllü çalışmayı burada da yapabilir," dedi James.

James, Tazmanya'ya ilk geldiğinde, hobisi olarak bir çiftlik satın almıştı. şimdi, beş bin koyundan oluşan sürüsünden, lüks İtalyan takım elbiseleri için kullanılan ultra ince y n üretiyordu. Geldiğimden beri iki hafta boyunca pek yardımcı olamadım. Her sabah birlikte kahvaltı yapardık, sonra onun tepeyi inip koyunları toplamaya, kırmaya, it yapmaya ya da koyun çiftçilerinin yaptığı her neyse onu yapmaya gitmesini izlerdim. O tam öğlen saatinde bana buzdolabında bıraktığı sandviçi yememi hatırlatmak için mesaj atana kadar oturma odasında oturup kitap okuyordum. Sonra verandaya geçip sessizce endişelenmeye başladım. Kararımı pişmanlık duyarak ve yeniden onaylayarak. Valizlerimi toplayıp Londra'ya dönmeye karar verdim. Kris, Louis ve Amira ile yaptığımız grup sohbetinin sessizleştiğini fark ettim. Bensiz bir yan proje başlattıklarını biliyordum.

Ama güneş sonunda ufukta battığında, James geri dönerdi ve ben mutfak masasında otururken o akşam yemeğimiz için malzemeleri doğrar. Uzun zamandır ilk kez yemek yedim. Ve yuttum. James'in hazırladığı her yemekle, midemdeki yiyecekleri gittikçe daha az düşünmeye başladım. Onun bu sorunumu fark ettiğini ve tarlalarındaki ürkek bir kuzu gibi yaklaşarak, bana iz bırakıp hayatımın geri kalanında beni takip etmeden önce sessizce uzaklaştırdığını anlamam yıllarımı aldı.

Bunu benim hakkımda nasıl bildiğini bilmiyordum, ama sanırım kendi kız kardeşinin de aynı gölgenin peşinde olduğunu görmüştü. Kraliyet ailesinin bir üyesi olduktan sonra, gençliğinin tüm yüz hatları kayboldu, ta ki elmacık kemikleri çarpışan tektonik plakalar gibi yukarı doğru çıkıntı yapana kadar. Tüm yumuşaklığı, dik açılar ve soluk uzuvlarında büyüyen ince tüylerle yer değiştirdi, soğuğa karşı kabararak küçük bir yavru kuş gibi görünüyordu. Herkes onun hasta göründüğünü, ama aynı zamanda sansasyonel olduğunu kabul ediyordu. Herkes onun gibi olmak istiyordu.

Ama James ve ben otopsi raporunu okumuştuk ve onun seksen yaşındaki birinin iskeleti, harap dişleri ve cansız kalbi ile öldüğünü biliyorduk. Daha da kötüsü, neredeyse boş bir mideyle öldü, oturup tam bir yemek yemenin, tadını çıkarmanın ve midesinde kalmasının nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Hanımefendi, çok zorlu birkaç yıl geçirdiniz ve bir molaya hakkınız var," demişti Stewart, açıkça babamla kararlaştırdıkları cümleleri söyleyerek. "Ama ailenize karşı bir sorumluluğunuz var ve ayrıcalık sorumluluk gerektirir."

Babamın onu göndermesi akılcıydı. James ve benim üzerinde anlaştığımız konuşma birdenbire aklımdan uçtu.

"Üzgünüm, Stewart," dedim.

Uzun bir süre ellerine bakmış, sonra tekrar yüzüme dönmüştü. Sakson merinosunun yumuşak altın rengi gözleri vardı. Acaba bu birbirimizi son görüşümüz mü diye düşündüm.

"Hanımefendi," diye başladı. "Prens Frederick bunu destekleyemez; bunun bedelini ödemeyi reddediyor."

Ocak üzerindeki su ısıtıcısı nefesini aldı ve düşük bir ısıklık sesi çıkardı, ardından bu ses çok güçlü bir çığlığa dönüştü. James mutfağın diğer ucuna gitti ve su ısıtıcısını ocaktan aldı. Acele etmeden, annemin yaptığı gibi adımları takip ederek çayı hazırladı. Her kişi için bir kaşık ve demlik için bir kaşık.

"Babamız öldüğünde her şeyi benim almam, Isla'nın ise hiçbir şey almaması bana hiç doğru gelmedi," dedi James bize sırtını dönerek. "Biliyorum, işler hep böyle yürüdü. Ama bir kızı hiçbir şey olmadan dünyaya göndermek yanlış geliyor bana, özellikle de kendine bakmayı hiç öğrenmemiş bir kızı."

Çayıdanlığı aramızdaki masaya koydu ve fincanları ve fincan tabaklarını dizdi. Oturdu ve rahatına baktı.

"Lexi'nin eğitim masraflarını ben karşılamak istiyorum," dedi.

Stewart bakışlarını aşağıya çevirdi.

"İsla için daha fazlasını yapmalıydım, ama yapmadım. Babamız bizimle nadiren konuşurdu, ama konuştuğunda İsla'ya "Dikkatli ol, yüzün senin geleceğindir" derdi. O hep ondan uzaklaşmak isterdi, ama sonunda onun gibi bir adamla evlendi," dedi James, yavaşça kendi çayını hazırlarken.

Stewart ve benim önümde fincanlarımız dokunulmadan buhar çıkarmaya devam ediyordu.

"Ekselansları, yeğeninize olan bağlılığınız takdire şayan," dedi Stewart. "Ama korkarım ki, önemli kararlar kederin sisinde alınıyor."

"Lexi özgürce seçim yapabilir," dedi James. "Ben sadece onun doğduğu hayattan farklı bir hayat sürme seçimini kolaylaştırıyorum."

Stewart bana döndü. "Bu yola bir kez girdiğinizde, geri dönmek çok zor olacak."

Ağlamaya başladım, özellikle korktuğum için değil, James'in bana bir ultimatomla geri dönmem için baskı yapacaklarını söylediği için. Stewart acı çekiyor gibi görünüyordu, ama devam etti.

"Prens Frederick, güveninizin icracısı olarak, mirasınızı yirmi beş yaşında değil, otuz yaşında alabilmeniz için bir değişiklik yaptığını size bildirmemi istedi," dedi.

Başımı salladım, sıcak gözyaşları ve sümük çenemden akıyordu. Stewart bana bir mendil uzattı, ben de körü körüne kabul ettim. Louis ve ben, annemin ölmeden önce bir vasiyetname hazırladığını öğrenince şaşırmiştık, ancak neden babamı vasiyetnamenin icracısı olarak belirlediğini anlayamamıştık. Sanırım başka kimseye soracak kimsesi yoktu.

Hayatının son birkaç ayında neredeyse iflas etmişti – parayı pek umursamadığımdan değil. Ama aynı zamanda nişan yüzüğünü de dahil olmak üzere mücevherlerini miras alacaktım ve onu avucumda tutmak, avucumun içini oyana kadar sıkmak istiyordum. O yüzüğü, onun attığı elma çekirdeklerini, dişleriyle nazikçe işaretlediği kalemlerini, kenarında ruj izleri kalan su bardağını sakladığım gibi saklamak istiyordum.

"Artık gitsen iyi olur, sence de öyle değil mi?" dedi James sakın bir sesle ve Stewart başını salladı.

Altı ay sonra, Sandy Bay'de iki yatak odalı bir dairede yaşıyor ve bilim öğrencisi olarak yeni hayatıma başlamaya hazırdım. Apartman hayatının yatılı okul hayatından çok da farklı olmadığını görünce şaşırdım. Popüler kiracılar ve dışlanmışlar, kötü adamlar ve içine kapanıklar vardı. Blok, çökmüş malikanelerinden daha küçük evlere taşınan zengin emeklilerle doluydu.

sahil kenarında. Çoğu, yetişkin çocuklarının düşme veya metal tencereyi mikrodalgada ısıtmaya çalışırken kaza geçirdiklerini öğrenip onları huzurevine yerleştirecekleri anı korkuyor gibiydi. Hepsi benim varlığımı onaylamıyordu, çünkü yanımda bir sürü fotoğrafçı ve 24 saat güvenlik görevlileri vardı. Güvenlik görevlileri, motorları çalışır halde arabalarında blokun dışında oturuyorlardı.

James kira ve okul masraflarımı karşıladı ve aylık harcama limiti olan bir kredi kartı verdi. İlk üç ay boyunca, sınırlı kaynaklar kavramından çok korkuyordum ve sadece makarna ve balzamik sirkeyle besleniyordum. James beni normal bir hayat sürmeye teşvik edince, on gün içinde tüm parayı harcadım. Zamanla, çoğunlukla diğer öğrencilerin satın aldıklarını taklit ederek, eşyaların fiyatlarını yavaş yavaş öğrendim. Ayın son günlerinde Indomie Nasi Goreng noodle paketleriyle yaşayabileceğimi ve en korkunç masrafın üniversite ders kitapları olduğunu öğrendim. İş bulma fikrini ortaya attım, ancak güvenlik ekibim bunu çok tehlikeli buldu. Zamanla daha iyi oldum, ama hala normal davranmaya çalışan zengin bir kız gibiydim, Chemist Warehouse katalogunu ucuz ürünler için tarıyor ve sonra

350 dolarlık Miu Miu güneş gözlüğü satın aldığım için, satış görevlisine fiyatını sormadan paketlemesini istediğim için.

Saray, tabloid gazetelere büyükannem ve büyükbabamın seçimimden çok memnun olduklarını ve uzun süredir devam eden planlarımı değiştirmeyi düşündüğüm için bana telefonla tavsiyelerde bulunduklarını söyledi.

"O her zaman Avustralya'yı çok sevmiştir. Prens Frederick, nihayet ziyaret etme şansı bulduktan sonra orada kalmak istemesine hiç şaşırmadı. O gerçekten babasının kızıdır ve kardeşi ile birlikte St Andrews'da okumak için planlarını yeniden düşünüürken her adımı babası yanıdaydı," dedi bir "arkadaş" *Daily Post'a*.

Alexandrina hala çalışan bir kraliyet üyesi olmayı planlıyor, ancak hayali gelecekteki hayırseverlik çalışmalarını sağlık ve tıbbi araştırmalara odaklamak. O, İngiliz tarihinin en eğitimli prensesi olacak.

Finn ile derslerin ilk haftasında tanıştım. İlk başta kimse bana yaklaşmaya cesaret edemedi. Bu, sadece büyükannemin etrafında gördüğüm bir fenomendi: O bir odaya girdiğinde, balık sürüsüne dalan bir köpekbalığı gibiydi. Konuklar hep birlikte geri çekilir, gözlerini başka yöne çevirir ve önündeki yol sihirli bir şekilde açılırdı. Daha düşük rütbeli kraliyet mensupları için ise durum tam tersiydi. Sosyal açıdan hırslı olanlar, emici balıklar gibi yanımda yüzüyorlardı. Üniversitede yaklaşılağımı düşünmüştüm, ama bunun yerine kendimi arkadaşsız buldum.

Finn, Hobart'ın en popüler erkeğiydi. Ailesi, eyaletteki en üst düzey statü sembolü olan ilk ceza kolonisine kadar uzanıyordu ve Vanderville adı, şehrin dört bir yanındaki sokak tabelalarında ve binalarda yer alıyordu. Sınıfını birincilikle bitirip kimya okumaya karar verene kadar kimse onun zeki olduğunu bilmiyordu. Kampüste nereye giderse gitsin, Hobart'ın özel okullarından yeni mezun olmuş bir sürü öğrenci onu takip ediyordu. Sarı bukleleri ve kızarık yanaklarıyla, gittiği her yerde hayranlık uyandıran melek gibi bir çocuktı ve hala kendini gerçekten güzel olduğuna inanan küçük bir çocuğun özgüvenine sahipti. Organik kimya dersimizin ilk gününde, öğretim görevlisi sınıf listesini alfabetik sırayla inceleyerek herkesi laboratuvar partnerleri olarak eşleştirdi. Vanderville ve Villiers 5. sıraya atandılar.

Ona yaklaştığımda, kaşlarını kaldırdı ve bana gülümsedi. "Tanışmamızı bekliyordum."

Ve işte bu kadar. Sarayların ve yatılı okulların kapıları dışında ilk arkadaşımı edinmiştim. Finn'in beni başlangıçta bir sirk gösterisindeki ilginç bir ödül olarak gördüğünün farkındaydım. Beni gece kulüplerinde, eşcinsel barlarda ve aile toplantılarında sergiliyordu. Instagram hikayelerinin arka planında beni rahatça yakalıyordu. Bu hikayeler o kadar fazlaydı ki, sayfasının üst kısmındaki çizgilerden çok küçük pirinç taneleri gibi görünüyordlardı. Ona faydalıydım ve ben de kendimi kullanmasına izin verdim çünkü o eğlenceliydi ve ben yalnızdım.

Üniversitenin ikinci yılında, dairemdeki misafir odasına taşındı. İkimiz de pratik becerilerimiz yoktu ve modemi nasıl yeniden başlatacağımızı veya halıdan kırmızı şarabı nasıl çıkaracağımızı öğrenmek için yere oturup YouTube eğitim videolarını izleyebileceğim birini bulmak rahatlatıcıydı. Benim peşimde dolaşmanın pek bir avantajı yoktu, *Daily Post* gazetesi tarafından "kimliği belirsiz erkek arkadaşım" olarak tanımlanmak dışında. Beni takip eden fotoğrafçılar, kaçmamın yeniliği geçtikçe sonunda birkaç kişiye kadar azaldı. Ama Finn yine de benim yanımda kaldı.

Üniversite, tıp fakültesi ve hastanede gece vardiyalarıyla geçen yorucu günler boyunca, çıkar ilişkisi olan ilişkimiz başka bir şeye dönüştü. Birbirimizi büyüttük. O, benim güvenimi bir kez bile boşa çıkarmadı. Tüm sırlarımı biliyordu ve onları sakladı. Sonunda gerçek bir dostluğa kapıldık.

Avustralya'da lisans eğitimim süresince güvenlik ekibim tarafından takip edildim. *The Daily Post gazetesi*, kaçak prensesi korumak için İngiliz vergi mükelleflerinin yılda 250.000 sterlin ödediğini okuyucularına defalarca hatırlattı. Otuz yaşında, küstah bir gülümsemeye sahip Leo, bir yıldan fazla bir süre boyunca benim koruma görevlimdi

ve neredeyse tamamen gizli seksin heyecanıyla beslenen çılgın bir ilişki yaşadık. Ama sonra, onun huysuz yaşlı meslektaşı Martin, a p a r t m a n ı m ı n yer altı garajında öpüşürken bizi yakaladı. Ertesi gün Leo gitmişti, Londra'ya giden bir uçağa bindirilmiş ve yerine Susan adında sert bir kadın koruma görevlisi getirilmişti.

Leo'ya gönderdiğim mesajları şifreli tutacak ve çıplak fotoğraflarımı paylaşmayacak kadar akıllıydım. Ama o, randevularımızın ayrıntılarını tabloid gazetelere satmaya çalıştığında, Stewart'a SOS mesajı göndermek zorunda kaldım. Leo'ya toplu ödeme yapılması ve benim Noel için eve dönüp geleneksel aile kilise gezisine katılmam şartı içeren gizemli bir anlaşma yapıldı.

"İşte bu yüzden kraliyet ailesi üyeleri diğer kraliyet ailesi üyeleriyle yatıyor, bebeğim," diye iç geçirdi Finn. "Bu karşılıklı yıkım garantisi."

Vergi mükelleflerinin finanse ettiği güvenliğim, Papa'ya tıp fakültesi mezunlarının tıp doktorluğu yüksek lisans programına kabul edilip edilmeyeceğini belirleyen korkunç sınav olan Tıp Fakültesi Giriş Sınavına girdiğim haberi ulaştığında nihayet geri çekildi. Finn ve ben sınavı geçtik ve o, Instagram hikayelerinde bu haberi, şampanya kadehlerini tokuşturduğumuz bir boomerang videosuyla birlikte paylaştı.

Bir ay sonra, binamdan çıktım ve sokağın yarısına kadar yürüdüm, sonra bir şeylerin farklı olduğunu fark ettim. Evden çıktığımda kaldırım kenarında beyaz Holden Commodores arabaları yoktu. Kısa saçlı orta yaşlı bir adam bana sert bir merhaba dememişti. Kimse beni takip etmiyordu. Tazmanya'nın tuhaf sonbahar ışığında Sandy Bay Road'da durdum. Marinada demirlemiş teknelerin karışık direklerine baktım. Hayatımda sadece ikinci kez tamamen yalnız olduğumu fark ettim.

Derslerime gittim, arkadaşlarımla içki içmek için buluştum ve kimseye hiçbir şey söylemedim. Finn ve ben Coles'tan barbekü tavuk ve makarna salatası aldık ve eve yürüdük. Bana 72 sayfalık el yazısı mektuplar gönderen Isla takıntılılarından herhangi biri çalıllardan atlayıp çıkarsa, ikimizi de kolayca öldürebileceğinin farkındaydım.

"Farklı bir şey fark ettin mi?" diye sordum. Finn saçımı değiştirip değiştirmedigimi kontrol etti.

"Hayır?"

Bu muhtemelen güvenlik ekibimin başarısının bir kanıtıydı. Hayatımın arka planına o kadar ustaca karıştılar ki, ayrıldıklarında kimse fark etmedi bile. Siyah şişme montlar ve spor ayakkabılar giyerek

Hobart'taki herkes gibi görünüyordular. Çoğunlukla birkaç adım arkamda yürürlerdi ya da derslerimde arka sırada otururlardı. Yeni arkadaşlarım onları çok ilginç bulur ve ben dersimi bitirene kadar pub'ın duvarına yaslanıp beklerken onlara bir bardak bira ya da bir avuç cips ikram ederlerdi. Leo hariç, hep reddediyorlardı.

"Bu sabah korumam kayboldu."

Finn'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve artık bizi takip etmeyen polisleri aramak için caddeyi baştan aşağı süzdü.

"Sence baban mı onları kaçırdı?" diye sordu. "Yoksa şu anda garajda bağlı duruyorlar ve katilin seni dairede mi bekliyor?"

Dairemizde katil falan yoktu. Stewart'a bir şey biliyor mu diye mesaj attığımda, beklediğim cevabı aldım.

Evet, hanımefendi, Prens Frederick ile konuşmak isteyebilirsiniz, diye cevapladı. RAVEC, ailenin güvenlik masraflarını inceledi. Saygılarımla, Stewart.

Kraliyet ve VIP Yürütme Komitesi, ya da RAVEC, İngiltere'nin tanınmış şahsiyetlerinden hangilerinin devlet tarafından sağlanan güvenlik hizmetinden yararlanacağına karar verir. Stewart komitede yer alıyordu, ama babam emretmedikçe benim korumamı asla geri çekmezdi. Bir hafta bekledim. Ama bir gece Grand Poobah'da üç kokteyl içtikten sonra, eve giderken babamın direkt hattını aradım. Telefon çaldı ve sesli mesaja yönlendirdi.

"Merhaba, baba!" dedim neşeyle. "Burada saat gece 10 civarı ve ben tek başıma şehir parkından geçiyorum. Tanrım, burası oldukça bakımsız, değil mi? Aslında çok karanlık ve ben oldukça sarhoşum ve çok kısa etekle sendeleyerek yürüyorum. Her neyse, gece yalnız kalırsan birini aramalısın derler hep. Nedenini bilmiyorum. Sanırım tecavüzcüler, telefondaki diğer kişi her şeyi duyup polisi arayabilir diye saldırmaya çekiniyorlar. Ama sen telefonu açmadın, bu yüzden burada tek başımayım. Umarım her şey yolundadır! Eve kadar yürüyüşten sağ çıkarsam yakında konuşuruz! İyi geceler baba."

Beni hiç aramadı.

Bir hafta sonra, *Daily Post*, kraliyet ailesinin korunmasına ilişkin RAVEC incelemesinin ayrıntılarını yayınladı. "Düşük riskli hedef" olarak değerlendirildiğim için güvenlik görevlilerimden mahrum bırakılmışım. *Post*, oldukça alaycı bir şekilde şöyle yazdı

Demelza ve Birdie "küçük kraliyet üyeleri" olarak kabul edildiler, ancak koruma düzenlemeleri aynen devam etti.

Kraliyet ailesinden bir "kaynak", *Post* gazetesine "*Alexandrina kendi yoluna gittiği için, kızlar da yoğun öğrenciler olmalarına rağmen çok sayıda resmi görevi üstlenmek zorunda kaldılar*" dedi.

"Yüzlerce hayır kurumu tamamen Kraliyet Ailesi'nin lütfuna bağlıdır ve prenses Avustralya'da yeni bir hayata başlamak için ayrıldığında bu kurumlar ortada kalmışlardır. Demelza ve Birdie bu boşluğu güzelce doldurmuşlar ve büyükannelerini son derece gururlandırmışlardır.

Demelza ve Birdie, kuzenleri sayesinde daha fazla öne çıktılar" dedi Richard'ın yardımcısı Post gazetesine. "Bu, onların istediği bir rol değildi, ancak krallığa sadıklar ve Alexandrina'nın görevlerinin yükünü üstlenmek için kendilerini büyük bir riske attılar. Hiçbir yerin ortasında olduğu ve kuzenleri onun boşluğunu doldurduğu için korumasının kaldırılması tamamen doğru bir karar."

James, güvenlik ekibimin gittiğini duyunca, çiftliğinde acil bir toplantı düzenledi. Finn ve ben onun eski RAV4'üne binip kuzeye doğru yola çıktık, Sandy Bay'deki dairemizden atılacağımızdan korkuyorduk. James, benim hayırseverim ve 14.000 kilometrelik bir alanda tek akrabam olmasına rağmen, yılda sadece birkaç kez görüşüyorduk. Noel için Norfolk'a gitmeyeceksem, Finn'in ailesinin öğle yemeğine giderdim. James neredeyse her zaman bize katılmayı reddederdi. Tasmanya'nın merkezindeki kurak ovalarda yalnız başına çalışır ve neredeyse her öğünü tek başına yerdi.

Babamın benim korumasını geri çekmesine pek şaşırılmış görünmüyordu. "Bu tipik Frederick davranışı. Sen lisansını bitirip geri dönmediğinde her zaman böyle tepki verecekti."

"Ama muhtemelen riskim düşük," dedim. "Dört yıl oldu artık."

James yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Hâlâ tahtın üçüncü varisisin."

"Taht yarışından çekilseydin bir fark olur muydu, Lexi?" diye sordu Finn, Arrowroot bisküvisini ısırırken.

Sıradan insanlar, özellikle Avustralyalılar, benim HRH unvanımı, unvanımı ve taht sırasındaki yerimi, uzak bir teyzemden miras kalan çirkin şamdanlar gibi geri verebileceğim şeyler olarak hayal ediyorlardı. Annem ve babam boşandığında, annem unvanını koruyabildi, ancak HRH unvanını elinden aldılar.

"Kendi çocuklarıma reverans yapmamı istiyor," dedi, gözleri yaşlarla dolmuş halde.

"Merak etme anne," dedi Louis, sıska kollarını annesinin boynuna dolayarak. "Bir gün sana geri verebileceğim."

Adımın üzerine gümüş bir muska gibi asılı duran harflerin ve unvanların bana bir faydası olmadığını biliyordum. Ama onları kaybetme, sadece Alexandrina olma fikri, sanki büyük bir kalabalığın ortasında çıplak durmam isteniyormuş gibi hissettiriyordu. Belki bir gün, onları değiştirip Dr. Alexandrina Villiers, MD olabildiğimde bunu yapardım. O harfler, adımla gururla süsleyecek süslemelerdi, diye düşündüm.

Elbette birkaç yıl sonra doktoramı aldım ve HRH unvanımı bırakmayı bir an bile düşünmedim. Bunu yaptığımda geri dönüşün olmayacağını biliyordum. Ailemden gittikçe uzaklaştım da, aramızdaki son bağı koparamayacağımı fark ettim. Bazen, ilk zamanlarda, özellikle yalnız hissettiğimde, belki de eve dönmem gerektiğini düşünürdüm. Sonuçta onlar benim ailemdi. Ama sonra babamın ofisi tabloid gazetelere bir yalan sızdırırdı – yine ondan para istiyordum, anti-kurumsal amcamın büyüüne kapılmıştım – ve Londra'daki geleceğimin nasıl olacağını hatırlardım. En azından Avustralya'da, bundan sonra ne olacağı tamamen bana bağlıydı.

"Unvanlardan vazgeçmek çok zor bir şey," dedim Finn'e. "Öylece teslim edemem. Bunun için Parlamento'nun bir karar alması gerekir. Ya da Katolik olmam gerekir."

James muhtemelen bahanelerimi anladı, ama hiçbir şey söylemedi ve bisküvisini çayına batırdı. O, Avustralyalı bir yün çiftçisi kılığına girmiş İskoç bir dük idi. Yarın aile malikanesini Katarlı bir emire milyonlarca pounda satabilirdi, ama yine de onu bırakamıyordu.

Sandy Bay'deki dairenin bizim için yeterince güvenli olmadığına karar verildi. Garajın girişini koruyan görevliler olmadan, birinin geri dönüşüm kutularının arkasına saklanıp bir sakinin arabayla içeri girmesini bekleyerek içeri sızması korkutucu derecede kolaydı. Balkonumuza bir merdiven dayayabilir ve cam kapılarımız kilitli değilse, bir dakika içinde dairemize girebilirdi. Orada yaşadığımız yıllar boyunca yaydığımız zehirli düzeyde cazibemizle, Finn ve ben şüpheli komşularımızı kazanmayı başarmıştık. Ancak akrabalarımızdan ve teslimatçılardan kapı şifresini saklamalarını istersek, onlar bundan memnun olmazlardı.

"Sizden güvenlik görevlilerinin masraflarını karşılamamızı isteyemem," dedim James'e.

"Önermiyorum," dedi. "Bak, ne yaparsan yap, asla normal bir kız olamayacaksın. Ama bu, eve dönmen gerektiği anlamına gelmez. Sadece daha güvenli bir yaşam ortamına geçmen gerekiyor – ve artık şehirde başıboş dolaşmak yok, tamam mı?"

James'in, çalışkan ve iyi bir adam olduğu kanıtlanmış bir çiftlik müdürü vardı.

"Birkaç hafta sonra, Coal River Valley'deki ailesinin bağında çalışmaya geri dönecek. Bağ tamamen çitle çevrili ve halka açık değil. Annesi ana evde yaşıyor, ama o, arazideki kulübesini paylaşacak ev arkadaşları arıyor," dedi James.

James'in eski LandCruiser'ına atladık ve sürünün otladığı lucerne padokuna doğru yola çıktık. Avustralya manzarasında çok çarpıcı ve etkileyici bir şey var. Ne yeşil ne de hoş. Sizi öldürmeye çalışmıyor, ama acımasız ortamında yaşayıp yaşamadığınızı da pek umursamıyor. James Cook'u buraya gönderen ve burayı krallığın iradesine boyun eğdiren, burada yaşayan insanlara hastalık, sefalet ve acı getiren benim atamdı. Yüzyıllar sonra, ben de buradaydım, bu toprağın bereketinden yararlanmayı umuyordum. Benden önce gelen gulyabanilerden daha hafif adımlarla yürüyeceğime yemin ettim.

O gün rüzgâr şiddetleniyordu ve çimler etrafımızda etekler gibi dönüyordu. James kamyoneti kenara çekti, Finn ve ben uygun olmayan ayakkabılarımızla tarlada dikkatlice yürüdük. Havlayan kelpilerle çevrili, Blundstone botları ve kot pantolon giymiş bir adam yakın mesafede ortaya çıktı. James parmaklarını ağzına sokup kulakları sağır eden bir ısıklık çaldığında, adam dönüp bize baktı. Uzun boyluydu. Gömleğinin kolları sıyrılmış, güçlü ön kolları ve bronzlaşmış teni görünür olmuştu.

"Uh oh," Finn, adam bize doğru yavaşça yürürken fısıldadı. "Senin için mi benim için mi sorun olacak? Anlayamıyorum."

"Sakin olun ikiniz. Onun bir kız arkadaşı var," diye mırıldandı James. Daha yüksek sesle, "Jack, bu benim yeğenim Lexi ve onun arkadaşı Finn," dedi.

Elini elime koydu ve bana sıcak bir gülümseme attı. Kahverengi saçları, koyu renk gözleri ve dudaklarında sadece görünüşünü daha da güzelleştiren küçük bir yara izi vardı.

"Merhaba Lexi, tanıştığımıza çok memnun oldum."

Finn, Jack'in elini sıkarken gülümsedi. Sonbaharın sert rüzgârlarına rağmen, kendimi sıcak ve nefes nefese hissettim.

"İkinizin de tıp okuduğunu duydum, bu harika," dedi. "James, kalacak bir yer aradığınızı söyledi. Umarım şarabı ve köpekleri seversiniz. Burası köpeklerle dolu."

O anda başımın belada olduğunu anladım.

BÖLÜM SEKİZ

4 Ocak 2023

Bütün gece annemi hayal ettim, bizim için yaptığı hayali salda birlikte yüzdüğümüzü hayal ettim.

"Pireneler'de bir nehirde akıyoruz," diye fısıldıyordum.

"Ganj Nehri'ne ne dersin? Hava baharat kokuyor ve insanlar suya çiçekler atıyor."

"Sen hep en nemli yerlere gitmek istiyorsun," diye sızlanıyordum. "Ve bizim saçlarımız kıvrıcık."

Odadaki birinin perdeleri açtığını fark ettiğimde birden uyandım. Sabah ışığı gözlerimin önüne bir hale yayıldı ve ben de battaniyeyi başımın üzerine çektim. Martini içkilerim kan dolaşımda pil asidi gibi kokuşmuştu. Zehir, on saat sürecektir bir baş ağrısına hazırlık olarak sağ şakağıma doğru ilerliyordu.

"Çayı almayayım, teşekkürler," dedim battaniyenin altından, çok gürültü yapan hizmetçiye. "Ama biraz parasetamol alayım, lütfen."

Yanımda yatağa oturan birinin ağırlığını hissettiğimde, çarşafı indirdim. Bayılmak üzere olması önemli değildi, bir Cumberland hizmetçisi kraliyet ailesinin yatağına oturmazdı.

"Merhaba Lexi," dedi Vikki.

Tek oğlunu yeni kaybetmiş bir kadın için, Pilates'in sağladığı sağlıkla hala bir şekilde ışıldıyordu. Keskin kanatlar şeklinde kalın sıvı eyeliner çizgileri çizmeyi bırakmış, yerine kahverengi kohl kalemi kullanmaya başlamıştı. Krem rengi balıkçı yaka kazak, tayt ve binici çizimleri üzerine muhteşem bir yanık turuncu tozluk giymişti. Aradan geçen yıllar (ya da cerrahın kesiği) ona podyum mankenlerinin keskin, köşeli yüzünü vermişti.

Yatakta doğrulup ona sarıldım. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Tanrım, içki fabrikası gibi kokuyorsun," dedi havalı bir şekilde, ama gözlerinde yaşlar vardı.

Babam Vikki'ye hiç de nazik davranmazdı. Evinin bulunduğu bölgenin dışından gelen herkese karşı doğal bir şüphe duyardı ve Vikki'nin ham hırsında onu korkutan bir şey vardı. Şanslı doğmak, bir insanın daha fazlasını istemesini engellemezdi, ama gerçekten aç olanlara karşı temkinli olmak için iştahını yeterince doyururdu.

Amira ve Louis'in çıktığı haberi ilk çıktığında, magazin dergileri Vikki'nin "trolley dolly" geçmişinden acımasızca zevk aldılar. Birisi - ya saraydan bir yardımcı ya da Louis'in arkadaşlarından biri - magazin dergilerine, Vikki'nin İskoçya'ya bir hafta sonu ava davet edildiğinde Chanel No 5 kokusuyla geldiğini sızdırdı. Shankarların bekçiye bahşiş vermediklerini ve avcılarını teşekkür etmediklerini iddia ettiler. Ayrıca kapıları çarparak kapatmışlar, cep telefonlarıyla birçok arama yapmışlar ve sabah atıştırmalıklarında çok fazla içki içmişler. Avın sonunda Vikki, tuvalet yerine "tuvalet" diye sormuş.

Ancak Shankar ailesi asla böyle bir şey yapmazdı. Vikki ve Madhav kadar sıkıcı bir av partisi adabını iyi bilen kimse yoktu. Madhav'ın, ilk yüz kuş için geleneksel otuz sterlin ve sonraki her yüz kuş için on sterlinlik ödemeyi doğru bir şekilde yapabilmek için bir deste 10 sterlinlik banknot temin ettiğinden hiç şüphem yoktu. Vikki, Batı Londra'daki tüm Purdey mağazalarını dolaşarak tüvit şapkalar, blazer ceketler ve çizme satın almıştı. Saat 11'de Range Rover'ın arkasında yiyecek ve içecek servis edildiğinde, ikisi de kibarca birer Bullshot yudumlamış olurlardı. Tabloid gazetelere yalan haberlerin sızdırılması bir tehdit ve bir hatırlatmaydı: bizim geleneklerimizi öğrenebilir, bizden daha zengin olabilirsiniz, hatta gelecekteki hükümdarın dedesi ve ninesi olarak genetik kodunuzu soyumuza aktarabilirsiniz. Ama asla, asla bizden biri olamazsınız.

"Büyükannem Hindistan'da olduğunuzu söyledi?" diye sordum.

"Öyleydi, ama Kris için İsviçre'ye gittik," dedi.

Bir an sessiz kaldım. "Onu babam ve Louis ile birlikte taşımadılar mı?"

Vikki soğukkanlılıkla gözlerime baktı. Uçağımızda oğlunun cesedi için yer açmayacaklardı. Ticari bir uçuş rezervasyonu yapmasını ve onu kendisi almaya gitmesini isteyeceklerdi.

"Madhav için Hindu ölüm törenlerini yerine getirmemiz önemliydi, bu yüzden onu Bern'de yakmıştık," dedi garip bir sesle. Titrek bir nefes aldı. "Kruger Lodge'da çok güzel bir su birikintisi var.

belki küllerini oraya serperiz diye düşünüyordum, ama emin değilim. Belki de bizimle birlikte İngiltere'de olmayı tercih ederdi. Amira, nedimesinden onun küllerini koyabileceği birkaç kolye satın almasını istedi. Ama o bunu ister miydi? Her yere dağılmış parçaları?

Elini elime koydum. Bir an için, gün batımında Astley'in ana çimlerinde koşuyordum, gökyüzü üzerimizde mor ve indigo rengindeydi. Amira, yetismeye çalışırken kahkahalarla gülüyordu. Kris koşucu bacaklarıyla yanımdan geçip gitti. O geri dönüp beni zahmetsizce kucaklayıp tekrar koşmaya başladığında, ben nefes nefese kalmıştım. Louis, her zamanki gibi hepimizin önündeydi, bir ceylan gibi dut ağaçlarının olduğu koruya doğru sıçrayarak koşuyordu. Bizler, çocukluğun son günlerine tutunan büyük, pervasız çocuklardık.

"Bence o da bunu isterdi, Vikki," dedim. "Bir parçası sevdiği insanlarla kalacak, bir parçası da Kruger'da her gün batımını izleyecek."

Aniden çöktü, öne eğildi, yüzünü ellerine gömdü. Ellerimi omuzlarına koydum, ama gereğinden fazla çabuk toparlandı ve göz makyajını bozacak gözyaşlarını sildi.

"Aslında seninle bir şey konuşmak için geldim," dedi ve cebinden telefonunu çıkardı. Telefonu bana dönerek *Daily Post*'un ön sayfasını gösterdi.

"Parti prensesleri Amira ve Lexi, şafak sökene kadar çılgın müzik çalarak Cumberland Sarayı'nı BÜTÜN GECE salladı ve kraliyet komşularını meraklandırdı: Onlar YAS tutuyor olması gerekiyor mu?" manşet böyle haykırıyordu.

Bu, *Post* gazetesinin klasik Photoshop işlerinden biriydi: Gülümser yüzlerimiz, bayrak direğinin normalde bulunduğu yere kesip yapıştırılmış bir disko topu ile Cumberland'ın bir resminin üzerine yerleştirilmişti. Amira'nın resmi yakın zamanda çekilmiş gibi görünüyordu. Onun parıldayan gülümsemesinden, bir çocuk hastanesini veya kreşi ziyaret ettiğini düşündüm. Benim fotoğrafım ise o kadar da hoş değildi. Bir şeye gülerken başım geriye doğru atılmıştı. Fotoğrafın nerede çekildiğini tam olarak hatırlayamadım, ama muhtemelen geçen yılki şarap festivalinde kalabalığın arasında dolaşan paparazzi, Jack ile birlikte Jennings standında çalışırken birkaç fotoğrafımı çekmişti.

Vikki'ye utangaç bir şekilde

baktım. "Oku" dedi.

Cumberland Sarayı'nı evleri olarak gören Kraliyet Ailesi üyeleri, komşularından birinin düzenlediği çılgın partinin gürültülü sesleri karşısında şaşkına döndüler.

komşularından biri tarafından düzenlenen çılgın partinin gürültülü sesleri karşısında şaşkına döndüler.

Peki bu bütün gece süren çılgın partiyi kim veriyordu?

Bu, kocası Prens Louis ve kardeşi Krishiv Shankar'ın yasını tutması gereken Düşes Amira'ydı.

Ve bu partinin tek konuğu, Prenses Alexandrina'dan başkası değildi. Daily Post'un edindiği bilgiye göre, Düşes Amira İsviçre'den döndükten sonra birkaç gün Kraliçe Eleanor'un yanında kalmış, Prenses Alexandrina ise Pazartesi günü Avustralya'dan gelmişti.

Ancak oğlu ve torununun kaybıyla yıkılan yaşlı hükümdar, bu şık ikilinin yarattığı gürültü, dağınıklık ve kaosla baş edemedi.

Dün nihayet, 85 yaşındaki kraliçenin huzur içinde yas tutabilmesi için, ikilinin Düşes Amira'nın Cumberland'daki dairesine dönmeleri önerildi.

Ancak Kraliçe, en küçük oğlu Prens Richard'dan, öngörülebilir bir gelecekte sarayda kendisiyle kalmasını istedi. Yardımcıları, Clarence Dükü'nü "onun altın çocuğu" olarak tanımladı.

Bir kaynak Post gazetesine, "Kraliçe için bu kaybın üstesinden gelmeye çalışırken, bu yetişkin çocuklara bakması beklenmesi çok ağır geldi" dedi.

"Alexandrina yıllardır bu ülkeye ayak basmamıştı ve dün buraya gelip çılgın taleplerde bulundu, öfke nöbetleri geçirdi ve toplantılara çok geç geldi."

Prens Richard, her iki kadının da ayrılma zamanının geldiğini anlaması için durumu yumuşattı.

Kaynak, "Richard her zaman annesi için bir güç kaynağı olmuştur. Şimdi, ona en yakın olanların onu desteklemesi ve ona destek olması gereken bir dönem" dedi.

"Alexandrina yıllardır ortalarda yoktu, neredeyse kimseyle iletişim kurmuyordu. Bu arada, Amira, kayınpederi tarafından verilen harçlığı, savurgan harcamalarıyla bitirip bitiriyordu. Kraliçe'nin şu anda kendisinden iyilik isteyen insanlara ihtiyacı yok."

Ancak evlerinden çıkarıldıktan sonra Amira ve Lexi, terör estirdikleri yeri Cumberland Palace'a taşıdılar, pencereleri titretecek kadar yüksek sesle dans müziği çaldılar ve akrabalarını sabaha kadar uyutmadılar.

"Bu son derece düşüncesizce bir davranıştı," diye şikayet etti bir Cumberland sakini bu sabah bir arkadaşına.

Kraliyet arkadaşlarının çocukluk ve lise yıllarından birçok hit şarkıyı yüksek sesle çalarak anılarını yad ettikleri anlaşıyor.

*B*witched'in "C'est La Vie" şarkısının birçok kez tekrar tekrar çalındığı ve oldukça iyi bir performans sergilediği anlaşıyor.*

Düşes Amira'nın eski okul arkadaşıyla barışması takdire şayan olsa da, kocasının ölümünden sadece beş gün sonra sergilediği gürültülü davranışı kraliyet ailesinde birçok kişinin kaşlarını çatmasına neden oldu.

Çift, son zamanlarda ikisinden birinin veya her ikisinin de evliliklerinden artık mutlu olmadığına dair söylentilerle boğuşuyordu.

Prens Louis, zamanının çoğunu çiftin Norfolk'taki kır evinde geçirirken, Düşes Amira genellikle Londra'da, Cumberland'daki dairelerinde veya ailesinin lüks Mayfair konağında kalıyordu.

Amira'nın, kocasının kayak kazasında trajik bir şekilde ölümünden sadece birkaç gün sonra, kayınpederi Prens Frederick ve kardeşi Krishiv Shankar ile birlikte partiye katılması, kraliyet çiftinin ilişkilerinin iyi gitmediğinin dolaylı bir teyidi olarak görülüyor.

Kraliyet yorumcusu Harold Himmelhoch, "En azından, bu çok yakışsız bir davranış" dedi.

"Evlilikte neler yaşandığı umurunda değil, bu büyük trajedinin ortasında İngiltere'nin acısını hafifletmek için ciddi, düşünceli ve alçakgönüllü davranması gerekirdi. Ama elbette, Prenses Alexandrina her zaman kötü bir etki yaratmıştır, bu yüzden prenses Londra'ya ayak bastığı anda düşesin davranışının talihsiz bir hal alması hiç de şaşırtıcı değil."

Kraliyet sarayından edinilen bilgilere göre, birçok saray mensubu, 18 yaşında ailesinden ayrılıp Avustralya'ya taşınan Prenses Alexandrina'nın dönüşüne hazırlıklıydı.

Annesinin, Prenses Isla'nın ölümü, Alexandrina'nın kraliyet görevlerinden çekilme kararının katalizörü olduğu anlaşıyor.

Prenses Isla, 2011 yılında çocukları Louis ve Alexandrina ile İtalyan Rivierası'nda tatil yaparken bir yattan düşerek boğuldu.

Kraliyet ikizleri, Rapallo'daki villalarında uyuyorlardı ve annelerinin gece geç saatlerde tekneyle açıldığını bilmiyorlardı.

Prenses Isla deneyimli bir yatçıydı, ancak adli tıp uzmanı, reçeteli ilaç ve alkolün etkisi altında teknenin kenarından kayarak düştüğü sonucuna vardı.

Çocukları ertesi sabah uyandıklarında annelerinin kaybolduğunu fark edince yerel yetkilileri aradılar.

Üç gün süren kapsamlı bir aramanın ardından Prensess Isla'nın cesedi, son bilinen konumundan 100 mil uzakta denizde yüzer halde bulundu.

Saray içinden kaynaklar, bu trajedinin Alexandrina üzerinde derin bir etki yarattığını söylüyor.

O ve Prens Louis o sırada sadece 17 yaşındaydı.

Ancak prensess, erkek kardeşinin en yakın arkadaşına gizlice aşık olduğunu öğrendiğinde Alexandrina, Louis ve Amira arasında büyük bir kavga çıktığına dair uzun süredir söylentiler dolaşıyordu.

"Alexandrina'nın bu evliliği onaylamadığı söyleniyor," dedi Bay Himmelhoch.

"Ama ben her zaman onun, başka bir güzel genç kadınla ilgiyi paylaşmaya dayanamadığını düşündüm. Bunun yerine büyük bir öfke nöbeti geçirdi ve Avustralya'ya taşındı, babasının geri dönmesi için yalvaracağını umarak geri gelmesi için yalvaracağını umarak Avustralya'ya taşındı."

Prens Frederick ve Prens Louis'in trajik ölümlerinin ardından, Alexandrina tahtın varisi olarak kraliçenin halefi konumuna yükseldi.

Kraliçe'nin, genç prensessle tahtta yerini alıp almayacağını veya uzun süredir reddettiği statüsünü nihayet iptal edip etmeyeceğini henüz görüşmediği anlaşılıyor.

Prensess Alexandrina, Hobart Genel Hastanesinde ikinci yılını geçiriyor ve Post gazetesinin edindiği bilgiye göre, bir yıl içinde obstetrik alanında uzmanlık eğitimi almayı umuyor.

Himmelhoch, "Kesinlikle takdire şayan bir hedef" dedi.

"Ancak tahtta bebek doğuramazsınız. Bir gün kraliçe olacaksa, her iki şeyi birden yapamaz. Bir seçim yapmak zorunda kalacak."

Alexandrina, İngiliz tarihinde taht hakkından vazgeçen ilk varis olabilir. Bu durumda, amcası Prens Richard, Clarence Dükü, tahtın ilk varisi olacak.

Ancak Himmelhoch, işin o noktaya geleceğinden şüphe duyuyor.

"Annesi gibi Alexandrina da ilgi odağı olmayı seviyor. Annesi gibi, gözler üzerinde olmadığında dayanamıyor ve annesi gibi, istediği olmazsa sinir krizi geçirme eğiliminde," diye açıkladı.

"İyi bir kraliçe olup olmayacağını söyleyemem, ama kesinlikle hevesli bir kraliçe olacağı kesin."

Vikki'ye telefonunu geri verdim.

"Üzgünüm, sadece onu biraz neşelendirmek istedim, müziği açmamalıydım," dedim. "Bunların hepsi Richard'ın her zamanki saçmalıkları, ama hedefi o değil, benim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve ben, içimde cinle ıslanmış kan dolaşımı uğuldarken tarafsız görünmeye çalıştım. McDonald's kahvaltısı fikri – pastırma ve yumurtalı McMuffin, iki patates kızartması ve büyük boy çikolatalı milkshake – hem iğrenç hem de çekiciydi.

"Lexi," dedi sonunda, "ne yapacağına karar verdin mi?"

Tereddüt ettim, sonra gerçeği her zaman kaldırabileceğine karar verdim. "Sanırım eve gitmeliyim. Bu konuda iyi değilim."

Gözlerini devirdi. "Bu yetenek veya beceri meselesi değil, Lexi. Artık mirasçı sensin. Bu senin."

Beyaz keten yorganımın üzerinde birleştirilmiş ellerime baktım.

"Birkaç gün önce hayatım bir yöne doğru gidiyordu, şimdi ise hiç düşünmediğim bir yerdeyim," dedim.

"Evet, bu hepimiz için geçerli."

Vikki, hayatımda bana hiç müsamaha göstermeyen tek yetişkindi. Amira ve beni içki içerken yakaladığında beni azarladı ve Amira'ya her zaman bakmanın benim görevim olduğunu açıkça belirtti. Ama aynı zamanda nazikti de. Okul mezuniyet balosuna hazırlanırken, annemi kaybetmiştim. Vikki, Amira ve benim elbiselerimizi seçebilmemiz için Selfridges'te özel bir süit ayırttı. İki saat sonra, ikimizin elbiselerini kredi kartıyla ödedi ve bizi Marylebone'daki Home House'a öğle yemeğine götürdü.

"Henüz tüm bunları düşünme fırsatım olmadı," dedim.

"Anlıyorum. Ama bence içinde bulunduğun tehlikenin farkında değilsin." Yatağın üzerinden uzanıp ellerimi tuttu. "Bunu istiyorsan, bunun için mücadele etmen gerekecek. Masa devrildi ve herkes yerde, birbirleriyle kavga ederek kırıntıları kapışıyor. Bu makale sadece başlangıç. Eğer istemiyorsan, şimdi git. Aksi takdirde seni yok edecekler ve Amira'yı da seninle birlikte yok edecekler."

Amira ve Louis evlenmeye karar verdiklerinde, büyükannenin nedimesi geline kraliyet koleksiyonundan bir taç hediye etti. Taç hediye etmek, geleneklerle dolu, monarşinin lütfu ve ruh haline tamamen bağlı, özenle hazırlanmış bir olaydır. Bazen aileye giren bir kadına çeşitli seçenekler sunulur. Bazen onun için bir tane seçilir ve gelin, tacın gelinliği ve saçıyla uyumlu olmasını sağlamakla yükümlüdür. Düğün tacı

gelinin hayatının geri kalanında saklayacağı bir eşyadır. Villiers ailesi bile tam olarak kaç tane taçımız olduğunu bilmiyor, ama duyduğuma göre kırk ila elli arasında bir sayıymış. Onlarca seçenek arasından, nedime Amira için Hindistan'ın Kalbi'ni seçti.

Bu çarpıcı başlık, yüzlerce elmasla süslenmiş ve safir ve incilerle taçlandırılmıştır. Ancak adını, taçın ortasındaki elli karatlık elmasından almıştır. Bu elmas, atalarımızın emriyle sekiz yaşındaki bir maharajah'tan çalınmıştır. İngiliz tarih kitapları hala, bu mücevherin, maharajah'ın adamları ilerleyen İngiliz birliklerini daha fazla durduramayınca yapılan bir sözleşme anlaşmasının parçası olarak teslim edildiğini iddia ediyor. Gerçekte ise, bir çocuğun boğazına süngü dayadık ve mücevherini çaldık. Şimdi hüküm süren monarş, kraliyet ailesine giren ilk İngiliz Hintli kadının bunu başına takıp düğün törenine çıkmasını bekliyordu.

Tacın varlığı Shankar ailesini imkansız bir duruma soktu: Tacın kabul edilmesi, halka açık yerlerde takılması ve bir milyar insanı kızdırma riskiyle karşı karşıya kalmak ya da Kraliçe'ye kibarca başka bir seçenek olup olmadığını sormak ve muhtemelen onu büyük ölçüde gücendirmek. Sonunda Louis, Shankar ailesinin adına sessizce müdahale etti ve o gün için başka bir taç temin edildi. Ancak bu garip olay, ailenin gelecekte kullanmak üzere ok kılıfına koyduğu bir ok gibiydi.

Düğünden bir yıl sonra, Papa, Cambridge'de bir konuşma yapmak için 20 dakikalık bir helikopter yolculuğu yaptığı ve bunun İngiliz vergi mükelleflerine 4000 sterlin maliyet getirdiği için eleştirildi. Tren veya şoförlü limuzinle bir saat içinde üniversiteye ulaşabilirdi ve bunun maliyeti çok daha düşük olurdu. Eleştiriler üçüncü güne uzadığında, Papa kendini korumak için tek bir yol olduğuna karar verdi. Tabloid gazetelerin okuna bir ok yerleştirdi ve onların kendi gelinine saldırmasına izin verdi. Bunun onun fikri mi yoksa Wolseley House'daki birinin fikri mi olduğunu sık sık merak ettim. Onu ikna etmek zorunda mı kaldılar? Gazeteciyi kendisi mi aradı? Hiç pişmanlık duydu mu? *Daily Post'taki* haber, Papa'nın haberleri yaymak için en sevdiği gazeteci olan Posey Habsburg-Mollard tarafından yazılmıştı. Posey, Amira'yı, atalarının vatanına olan bağlılığı İngiliz kraliyetine olan bağlılığından daha büyük olan, ayaklarını yere vuran bir gelin canavarı olarak gösterdi. Nedimenin seçtiği taç, duyarsız bir seçim değil, gelinin etnik kökenine sevgi dolu bir selamdı. Babamın helikopterle yaptığı keyifli gezi hemen unutuldu. Amira'nın düğün öncesi "öfkesi" ise hiç unutulmadı.

Kendi skandallarımızdan dikkatleri başka yöne çekmek için birbirimizi tabloidlere satma alışkanlığı, hepimizin vazgeçmeye yemin ettiğimiz bir aile bağımlılığıydı. Ama biz asla...

Öyleydi. Bu, bizim Noel'de sarhoş olup tartışmamızın, akşam yemeğinde telefonlarımızı masaya koymamızın, günlerce süren sessiz muamelenin bizim versiyonuydu. Ama Amira için, sırların paylaşılması ve aile kavgalarının çarpıtılması her zaman sadakat meselesi haline geliyordu. Felaketle sonuçlanan o hafta sonu olduğu gibi, Amira hakkındaki fısıltılar tek bir iddianın sürekli tekrarlanmasına dönüştü: O bizden biri değil, asla bizden biri olmayacak.

Vikki'nin haklı olduğunu biliyordum. Bir varisin dul eşi olarak, Amira'nın ailede gelecekteki yeri her zaman belirsiz olacaktı. Ama Clarence Hanesi beni soyundan çıkarmak istediğinde, Amira'yı da ortadan kaldırma fırsatını kaçırmayacaklardı.

"Tamam," dedim Vikki'ye.

Şüpheyle başını salladı. "Tamam."

Ceketinin cebine uzandı ve bir şerit parasetamol tableti çıkardı.

"Başın için," dedi. "Amira'ya bakacağım. Sabahtan beri kusuyor."

"Teşekkürler ve tekrar özür dilerim."

O gittikten sonra, yastıkların altından kendi telefonumu buldum ve Louis ile Amira'nın düğününden bu yana kraliyet haberlerine ağırlık veren Amerikan ünlüler dedikodu sitelerinden birine girdim.

"Amira ve Lexi dün gece birkaç Beyoncé şarkısı çaldı ve Cumberland Sarayı'nda yaşayan yaşlı aristokratlar buna tahammül edemedi," başlığı böyle yazıyordu.

Makaleyi gözden geçirdim ve hızla yorumlara geçtim. Reality TV yıldızları ve Instagram influencer'larıyla Amerikalılar, magazin haberlerini analiz edip bilgi verenlerin gerçek niyetlerini anlamakta oldukça becerikliydiler.

"Annesinin değerli altın çocuğu, tahtı bu şekilde ele geçireceğini mi sanıyor? Kendi evlerinde müzik dinlemeye cesaret eden iki genç kadını eleştirerek mi?" diye yazan bir yorumcu vardı.

"Bu ırkçı canavarlardan bıktım. Onlar istediklerini yapabilirler, ama Amira harçlığını harcıyor ya da müzik dinliyor diye kızıyorlar????" diye yazan başka bir yorumcu vardı.

Aramızda neyin ters gittiğine dair 75 yorumluk uzun bir tartışma başlığı açıldı.

"Tekrar arkadaş olduklarına çok sevindim. Belki Amira, Lexi kraliçe olduğunda onun nedimesi olabilir?"

"Kızım, araştırmanı yap. Bu ikisi lise boyunca sevgiliydiler ve Amira, kraliçe olabilmek için Lexi'yi terk edip Louis'i baştan çıkardı. Eski sevgilisini beklemiyor lololol."

*" , DÜŞÜN İngiltere Kraliçe ve Kraliçesi?
LEXMIRA SONSUZA DEK.*

"Vay canına, hepiniz çok yanıyorsunuz. Kraliyet ikizleri o kadar eşcinsel ki, bu çok saçma. Kris ve Amira onların paravanları olacaktı, ama Lexi korkup vazgeçti..."

Telefonumu kapattım, battaniyeyi başımın üzerine çektim ve rüyasız, ölüm gibi bir uykuda akşamdan kalma halimden kurtulmaya çalıştım.

BÖLÜM DOKUZ

9 Ocak 2023

Avrupa'nın her yerinde kraliyet aileleri var, ama hiçbirisi Villiers Hanedanı kadar ünlülerin tuzağına düşmedi. İkinci Dünya Savaşı, monarşiler için bir dönüm noktası oldu. Avrupalılar artık onların neler yapabileceğini, büyük kahramanlık mı yoksa tam bir barbarlık mı olduğunu merak etmek zorunda kalmadılar. Yüzyıllar boyunca sorgulanmayan bir güce sahip olan kraliyet aileleri rüzgârın yönünün değiştiğini hissettiler ve seçimlerini yaptılar.

İtalya'daki Emanuele Hanedanı gibi bazı hanedanlar tahttan indirildi ve Amerika Birleşik Devletleri'ne kaçtı. Burada torunları grafik tasarımcı, bankacı ve TikTok içerik üreticisi olarak çalıştı. İskandinav hanedanlarının çoğu, büyük ölçüde sembolik bir varlığa çekilme akıllılığını gösterdi. Sadece hükümdar ve varis görünür durumda. Diğer herkes nispeten lüks bir yaşam sürüyor, ancak işleri ve banka hesapları olması bekleniyor. Biz İngilizler, onlara alaycı bir şekilde bisiklet monarşileri diyoruz, çünkü kan bağı olan bir prensesin mimarlık işine giderken Düşük Ülkeler'de bisiklet sürmesi alışılmadık bir durum değil.

Akıllıca bir plan mıydı yoksa feci bir hata mıydı bilmiyorum, ama dedem ve ninem ailemizi magazin yıldızlarına dönüştürdüler. Milyonlarca vergi mükellefinin parası ve İngiliz yaşamının merkezinde kalma sözü karşılığında, halkın meraklı bakışlarına maruz kalmayı göze aldık. Doğduktan birkaç saat sonra, Louis ve ben bir grup fotoğrafçıya sunulduk, kameralarının flaşları süpernova gibi parlıyordu. Henüz yürümeye başlayan çocuklar olarak, yabancı kalabalığa el sallamayı öğrendik. Çocukluğumuz boyunca, evimize gönderilen çılgın, el yazısı şiddet içeren hayalleri engelleyen güvenlik görevlileri tarafından takip edildik. Bugünlerde, dünya standartlarında bir eğitim alıyoruz ve günlerimizin geri kalanını kurdeleleri keserek ve yılın sekizinci tatilimizi planlayarak geçiriyoruz. Küçük bir kraliyet mensubu olmanın laneti, yavaş yavaş ilgi ve lükse bağımlı hale gelmek ve sonra bunların gençliğimiz ve güzelliğimizle birlikte yok olup gitmesini izlemektir. Büyükleme, onları her lüks akşam yemeğinde ve her yat gezisinde onur konuğu yapan gizemli milyarderlerle çıkar amaçlı dostluklar kurdular.

gezilerinde onur konuğu yapan gizemli milyarderlerle çıkarıcı dostluklar kurdular. Küçük kraliyet mensuplarının en büyük utancı, vergi mükelleflerinin finanse ettiği harçlıklarının aslında izin vermediği bir yaşam tarzına alışmaları ve ne iş ahlakına ne de bir iş bulmak için ailenin iznine sahip olmalarıdır.

Faustian pazarlığımızın karanlık tarafı, İngiliz halkını drama ve entrikalarla oyalayarak, bir ailenin mücevherlerle süslenip altın yaldızlı saraylarda bedavaya yaşaması için para ödediğini kimsenin fark etmemesini ummaktı. Hayatlarımız hikayelere dönüştü ve düğünler, bebekler ve cenazelerden daha büyük olaylar olamazdı.

Amira ve ben, Papa ve Louis'in cenazesindeki başrollerimize hazırlanmak için bakımdan geçirildik, detoks yaptık ve lazer tedavisi gördük. Saraydan ayrılmamıza dört gün kalmıştı ve bize enjeksiyonlar ya da açlık diyetleri uygulayacak zaman yoktu. Ama görünüşümüzdeki değişikliklerin zaten ince olması gerekiyordu. Her sabah, Cumberland 1'in kapı zili çalıyordu ve bir güzellik uzmanı ordusu daireye giriyordu. Mary Williams, çalışmalarını denetlemek ve elime bir bardak sıcak limonlu su tutuşturmak için saat 7'de geldi. Kruvasan ve çift shot flat white kahve isteğimi reddetti ("Hanımefendi, üzgünüm ama detoks programınız süt ürünleri, tuz, kafein ve gluten tüketmenizi yasaklıyor"). Ben ise, detoksun bir efsane olduğunu dinleyen herkese şikayet ederken, isteksizce "detoksa" katıldım ("Bu, karaciğer ve böbreklerin görevidir"). LED ışık yüz bakımı ve mikro akım tedavilerine katıldım, ancak kolon yıkama teklifini kibarca reddettim.

Yıllar süren sessizliğin ardından, Amira ve ben yatılı okulda oda arkadaşı olduğumuzda geliştirdiğimiz tanıdık rutine geri döndük. Kanepede oturup, *Love Island*'ın o kadar çok bölümünü izledik ki, televizyon ara sıra hala orada olup olmadığını sordu. Çok az konuştuk, ama konuştuğumuzda da Astley günlerimizden eski hikayelere sadık kaldık. Anılarımız her zaman her şeyin ters gitmeden önceki ilk yılların güvenli sınırları içinde kaldı.

"Kris'in kampüse tornavida getirip aylarca gizlice her şeyi söküp durduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, altı ay boyunca kimse fark etmedi, ta ki dolap kapakları düşmeye ve sandalyeler insanların altında çökmeye başlayana kadar."

"Louis'in babamın sesli mesajını değiştirdiğini hatırlıyor musun?"

"Herkes yanlışlıkla Primrose Hill'deki Pizza Express'i aradığını sandı."

Cenaze töreni sabahı geldi. Londra'da tipik bir Ocak günüydü, gökyüzü kurşun rengi bulutlarla kaplıydı. O sabah telefonuma Jack'ten şans dileklerini içeren bir mesaj geldi (*izleyeceğim x*). Amira'nın stil ekibi, sadelik gösterisi olarak ona iki yıl önce Anna Güne töreninde giydiği, siyah, baldır boyu, Catherine Walker marka, yaka kısmında fiyonklu bir elbise giydirdi. Cila gibi parlak saçları, tepesine küçük siyah bir şapka takılmış, alçak bir topuz haline getirilmişti. Gözleri, file bir duvakla örtülmüştü. Bileğinde, bir zamanlar anneme ait olan üç sıralı inci bilezik vardı. Louis, bunu Amira'ya düğün hediyesi olarak vermişti. Annemin gösterişli zümrüt nişan yüzüğü de Amira'ya verilmişti. Bu yüzük, bir gece boyunca bir parmaklık cin içinde bekletilmişti, böylece karamsar taş, elinde parlıyordu.

Mary, yas kıyafetim olarak Stella McCartney marka dar bir elbise ve ona uygun bir pelerin ceket seçmişti. Bir terzi, Westminster Hall'dan Abbey'ye kadar olan yürüyüş sırasında beni sıcak tutmak için elbisenin içine ince bir polar astar dikmişti. Siyah tayt gibi görünmesi için ten rengi yün astarlı çoraplar Japonya'dan ekspres kargo ile gönderildi. Yıllardır Blundstones veya Crocs dışında başka bir şey giymemiştim, bu yüzden Amira'nın üzerinde dengede durabildiği on santimetrelilik topuklar benim için "yüksek riskli" olarak değerlendirildi. Bunun yerine, blok topuklu siyah kadife Emmy London marka bir çift ayakkabı buldular. Bir ayakkabıcı, kaymayı önlemek için tabanlara kalın lastik pedler taktı. Giyindikten sonra Mary bana uzun deri eldivenler ve siyah geniş kenarlı bir şapka verdi. Şapkada, benim sevmediğimi bildiği ağ, fiyonk ve diğer süslemeler yoktu.

"Kenarları yeterince geniş, böylece aşağıya bakıp biraz mahremiyet sağlayabilirsiniz, hanımefendi," dedi, sanki bu kabus başladığından beri tek bir gözyaşı bile dökebilmişim gibi.

Yanaklarımdaki tüyler küçük bir tıraş bıçağıyla tıraş edilmişti. Kaşlarım boyanmıştı. Takma kirpikler kesilmiş ve kendi alt kirpik çizgimin arasına yerleştirilmişti. Dudaklarıma dört farklı ruj karıştırılmıştı. Soğukta şişmemeleri için meme uçları bantlanmıştı. Kafamdaki saçların sadece üçte biri gerçek saçlarımdı. Boynumdan dizlerime kadar, vücudumu sıkıca saran bir korseye hapsolmuştum. Aynaya baktım ve ailemin her zaman olmamı istediği kadını gördüm.

Çıkmamız gereken zamandan beş dakika önce, kapı tekrar çalındı. Mary kapıyı açmaya gitti ve kadife bir kutu ile geri döndü.

"Kraliçe'den, hanımefendi," dedi Mary, kutuyu saygıyla tutarak. "Bugün aile koleksiyonundan bir şey giymek isteyebileceğinizi düşündü."

İçinde düzinelerce küçük elmasla süslenmiş platin bir broş vardı. İlk bakışta bir kılıca benziyordu. Ama yakından incelediğinizde, bir devedikeni şeklinde olduğunu fark ediyordunuz. Babam ve annem, büyükannemin yetmişinci doğum günü için İskoç bir kuyumcuya bu broşu yaptırmışlardı. Ben, kuyumcunun sivri yaprakları için mor taşlar kullanmasını istemiştım ama reddedilmiştim.

"Zevkli olsun istiyoruz, mignonette," diye gülmüştü babam.

Sahip olduğumuz her mücevheri kataloglamak için Instagram hesapları ve web siteleri vardı. Büyükannemin İskoçya'ya ve varis ailesine olan sevgisini temsil etmek için her zaman taktığı bu broş, hemen tanınırdı.

Vikki, orijinal bir Pierre Jeanneret rattan koltukta oturmuş, Jackie Kennedy'nin şapkasına benzeyen bir şapka takmıştı. Ayağa kalkıp Mary'nin pelerininin göğsüne taktığı broşu hayranlıkla inceledi.

"Bu iyiye işaret," dedi sessizce ve omzumu sıktı. "Seni kendine ait olarak görüyor."

Aile avluda toplanmış, yardımcıların doğru araca yönlendirmelerini bekliyordu. Daha düşük rütbeli kraliyet üyeleri doğrudan Abbey'ye götürülecek ve orada kilise sıralarında oturan İngiliz Milletler Topluluğu politikacılarıyla doksan dakika boyunca küçük sohbetler yapacaklardı. Amira, cenazeye giren son kişilerden biri olacaktı, böylece üç yıl önce kocasına kavuştuğu aynı koridorda yavaşça yürürken tüm gözler onun üzerinde olacaktı.

Mary ve ben, Westminster Hall'a giden bir Range Rover'a bindik. Sarayın çevresindeki yollar o gün için kapatılmıştı ve Londra'nın boş sokaklarında süzülerek ilerledik. Mary pencereden dışarı baktı ve iç geçirdi.

"İyi misin?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Evet, hanımefendi, teşekkür ederim." "Kaç yaşındasın, Mary?"

"Yirmi dört."

"Bu aileden başka birisi için hiç çalıştınız mı?" diye sordum, neden bu anda onun hayatı hakkında soru sormaya karar verdiğimi tam olarak bilmeden.

"Bu, mezun olduktan sonra bulduğum ilk işti."

"Hangi okula gittin?"

Tereddüt etti. "Astley'e gittim."

Yüzüne baktım ve yıllar öncesine, benim lise son sınıfta, onun ise birinci sınıfta olduğu zamanlara geri dönmeye çalıştım. Annemin ölümünün ardından zorlu bir dönem geçirmiştım, konuşmalar ve dersler etrafımda ince bir toz gibi uçuşuyordu. Kürek antrenmanlarına gittim, sınavlara girdim ve ders kitaplarımı çalıştım. Arada, kontrol edemediğim sessiz ağlama krizleri için köşeleri dönüp tuvalet kabinlerine koştım.

"Hiç tanıştık mı?" diye sordum.

"Hayır, hanımefendi," dedi, sanki bu fikri saçma bulmuş gibi. "Ben on üç yaşındaydım ve siz üst sınıftaydınız."

"Rastgele sorular sorduğum için özür dilerim," dedim. "Sanırım sadece gerginim." "Elbette, hanımefendi."

Salonun arka girişinde, büyük bir kraliyet muhafızları ve denizciler grubu törenin başlamasını bekliyordu. Kalabalığın büyüklüğüne rağmen, ortalık tamamen sessizdi. O gün güvercinleri korkutmak için manastırın üzerinde uçuşması için bir şahin salıverdıklarını biliyordum, bu sadece benim ailemin tamamen makul bulabileceği saçma sapan bir gösteriydi. Mary ile birlikte, bembeyaz şapkaları ve kare yakalı üniformaları ile sıralanan denizcilerin önünden geçerken, topuklarımın çakıllarda çıkırdadığını duyabiliyordum.

Stewart kemerli geçitte bizi bekliyordu ve derin bir reverans yaptı. "Majesteleri, haber ekipleri gelmeden önce, salonda biraz yalnız kalmak isteyebileceğinizi düşündük."

Bu jestin beni etkilediğini fark edince şaşırdım. "Tamam."

"Sadece beş dakika, sonra sizi ailenizle birlikte Abbey'ye giden alayı takip etmek için yerinize götüreceğiz."

Kapıları kapattılar ve ben, yüksek ahşap kirişli tavanı ile o geniş taş salonda tek başıma kaldım. Havayı baş döndürücü bir tütsü kokusu dolduruyordu. Gri sabah, odayı kasvetli gölgelerle kaplamıştı; odanın ortasında, iki tabut titreyen mumlarla çevriliydi. Yaklaştıkça ayak seslerim yankılanıyordu. Her iki tabut da kraliyet bayrağıyla örtülmüştü, ama her tabutun üstüne dizilmiş çiçeklerden kim kim olduğunu anlayabiliyordum. Bir gün önce, penceremden Amira'nın Louis ile paylaştığı yüksek duvarlı bahçede dolaşp, bir avuç kış funda ve İngiliz lavantası kesip bir sepete doldurduğunu izlemiştım. Şimdi bunlar vahşi bir demet halinde düzenlenmiş ve mor bir kurdele ile bağlanmıştı. Bu, kardeşim için doğrudu. Babam için ise, biri yasemin, İngiliz gülleri, serada yetiştirilmiş orkide, uzun saplı

delphiniumlar getirmişti. Hayatı boyunca, öldüğünde tabutunun üzerine hükümdarın küresi ve asasının konulacağını ummuştı. Bunun yerine, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir çiçek aranjmanı aldı.

Westminster Hall'da durmak, bana tarihin akışının çok kısa olduğunu hissettirirdi. Burası, Charles I'in vatana ihanetten suçlu bulunup idama mahkum edildiği, Charles II'nin on yıl sonra monarşiyi eski ihtişamına kavuşturduktan sonra taç giyme törenini düzenlediği odaydı. Guy Fawkes burada yargılanmıştı. Barbara Villiers, düşmanlarının kafalarının kesilmesine mahkum edildiğini gizli bir balkondan izlemişti. Sonunda öldüğünde, cenazesi burada yatmıştı.

St Edward's Chair'a nasıl geldiklerine bakılmaksızın, ister doğuştan ister savaşarak, öldürerek ve mücadele ederek bu koltuğa oturmuş olsunlar, tüm hükümdarlar kaderlerinin burada sona ereceğini biliyorlardı. Cesetleri her zaman Westminster Hall'daki katafalka taşınırdı, böylece tebaaları veda edebilirdi.

Ve sanırım, tabutun başında her zaman benim gibi, aynı yolu izleyeceklerini fark edip şok olan ya da heyecanlanan biri vardı. Onlar da benim gibi korkmuşlar mıydı? Nefeslerini tutup hareketsiz dururlarsa, kendilerinden önce gelen tüm insanların duvarların içindeki fısıltılarını duyabileceklerine yemin etmişler miydi? Atalarının DNA'sı uyanıyor ve vücutlarındaki her hücre parlıyor ve titriyor gibi hissediyorlar mıydı?

Odanın en uzak köşesindeki taş merdivenlerde bir gölge hareket etti ve çılgın bir an için Barbara'nın kendisiydi, kaderine inanıp inanmamanın önemi olmadığını hatırlatmak için oradaydı. Kader kapıyı çaldı ve ya kapının arkasına saklandın ya da kapıyı açıp hayatın sana ne getireceğini görmek için kapıyı açtın. Ne yapmam gerektiğini sormak için birkaç adım attım. Ama gölge tekrar hareket etti ve vitray pencerelerde tüneyen bir kuş ailesinin uçup gittiğini gördüm.

Yine salonda yalnızdım.

En son burada durduğumda, yanımda babam ve Louis vardı. Gelecekteki kralın annesinin geleneksel bir cenaze törenine hakkı olup olmadığı konusunda günlerce süren tartışmalardan sonra, annemin tabutu kraliyet sancağıyla örtülmüş ve rahatsız edici beyaz zambakların altında gizlenmişti. Kırmızı kadife katafalkın kenarında durup tabutuna baktık. Louis, annemi soğutma plakasına koyduklarını, böylece cenazeye kadar cesedinin çürümesini önlemek için vücut ısınısını üç derecede tuttuklarını söyledi. Bu korkunç durum beni günlerce tüketti

ve sonunda zihnimin derinliklerine yuvarlanan, rahatsız edici ve her zaman orada olan bir çakıl taşı haline geldi.

Babam ikimizin omuzlarına da birer elini koydu. "Bundan sonra hayatımıza devam edeceğiz. Bir daha bu konuyu açmayacağız, beni duyuyor musunuz?"

Şimdi o ve Louis de ikiz tabutlarında soğuk plakaların üzerinde yatıyorlardı. Sonunda, sıcak bir gözyaşı yüzümden süzüldü.

Kimin için olduğunu bilmiyordum.

Günün geri kalanı renk ve ses parçalarıyla geçti. Kraliçe Muhafızlarının parlak kırmızı üniformaları. Sokakları dolduran yas tutan kalabalığın içinde ağlayan bir kadın. Richard'ın soğuk bakışları. Cenaze töreninde önlerinde dururken Demelza ve Birdie'nin meraklı bakışları.

Abbey'e girdiğimizde, yıpranmış zeminde yürüdük, iki tabut önümüzde Grenadier Muhafızlarının omuzlarında sallanıyordu. Nefin tanıdık tavanına baktım. Çocukken, büyük taş omurgası ve sivrilen kaburgaları bana bir ejderhanın karnına tırmanmışız gibi hissettirirdi. Sonra en sevdiğim yerden geçtik, kemerli tavanı gece gökyüzü gibi boyanmış olan koridor perdesi. Louis ve ben yıldızlara bakabilmek için orada oyalanmayı çok severdik. "Oyalanmayın," derdi babam, ellerimizi tutarak fısıldardı.

Büyükannem, güney fenerinin ön sırasındaki her zamanki yerine oturmuş, iki varisini barındıran tabutlara dalgın dalgın bakıyordu. Babamın dul eşi Annabelle yanıma oturdu ve uzaktan ellerinin kucağında titrediğini fark ettim. Onu teselli etmek için hiçbir çaba sarf etmedim. Dualar ve övgüler arasında dalıp giderken, borazancı cenaze marşı "Uyu, Sevgilim, Uyu"yu çalmaya başladığında birden dikkatimi topladım. Her şey bitmişti. Range Rover'larımıza bindirilip Watford Kalesi'ne gömüme götürüldük. Sokaklar yas tutanlarla doluydu ve Amira başını kucağıma koyup yarım saatlik yolculuk boyunca derin bir uykuya daldı.

Hayatları uzun, görkemli, alçakgönüllü veya trajik olsun, son iki yüzyılın tüm hükümdarları St Edward Şapeli'nin pürüzsüz taş zeminlerinin altına gömülmüştü. Bu hükümdarlar ve ailelerinin alıştığı görkemli manastır ve saraylarla karşılaştırıldığında, şapel sadeliğiyle güzeldir.

Şapelin ışıkla dolu bir köşesinin zemininin altında, Villiers Hanesi'nin on altı üyesi yatıyordu. Büyük teyzem Beatrix yıllar önce anne babasıyla birlikte gömülmüştü, ardından da dedem. Hepimiz sıradaki kişinin büyükannem

'nin sıradaki olacağını bekliyorduk. Oysa o, ailenin yeraltı mezarlığına açılan zemindeki kocaman deliğe bakarak duruyordu. Henüz onun için hazır değildi.

Cenaze törenine sadece büyükannem, Amira, Annabelle ve ben davet edilmiştik. Richard, belki de o anı yakalayacak fotoğrafçı olmadığı için, dışarıda kalmasına itiraz etmedi. Başpiskoposun sessiz talimatıyla, Annabelle ve Amira öne çıktı ve gümüş bir kaseden kırmızı toprağı kocalarının tabutlarının üzerine serpti. Son bir dua ettikten sonra tören sona erdi. Tabutların yeraltına indirilmesini izlememiz gerekmiyordu.

Büyükannem dışında kimseye derin bir reveransla selam vermeyen Annabelle, çocuklarını bulmak için izin istedi. O, annemin hikayesindeki baş kötü karakter, babamın takıntısı ve benimle Louis'in çocukluğumuzun konuşulmayan korkulu adamıydı. Ailemden geriye kalanları gömerken bile, ona bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim sert, musallat olmuş bir bakış vardı. Şimdi, Amira, büyükanne ve ben, onun başpiskoposun peşinden şapelden çıkmasını izledik.

"Ne korkunç bir israf," diye mırıldandı büyükannem, gözlerinde yaşlar parıldarken, taş kemerlerin altında durduk.

"Resepsiyonu atlamak ister misin, büyükanne?" diye sordum. "İstersen yukarı çıkabilirsin."

Bana bir an baktı ve sonra öne gelip iki yanağıma da öptü. Babama koyu renk gözlerini, Louis'e keskin çenesini vermişti. Bana duygularımı alıp sert taşların altına gömme yeteneğini vermişti.

"Canım kızım, eve döndüğüne çok sevindim," dedi. "Evet, resepsiyonda benim yerine sen bak. Zaten herkes seni görmek istiyor."

Abbey'den buraya kadar taşıdığı tören programı broşürünü aldı ve Amira ile ben, o şapelden yavaşça uzaklaşırken reverans yaptık. Kraliçe'nin arkasından kapılar kapandığında, içimizde bir gürültü yankılandı.

Amira saçından şapkasını çıkarmaya başladı.

"Yukarı çıkman gerekiyor *mu*?" diye sordum.

"Ne?" dedi, ağzı saç tokasıyla dolu halde. "Seni hyenalarla baş başa bırakayım da mı?"

Kale arazisinin ortasındaki orta avluda dolaşarak, aile ve arkadaşlar için düzenlenen resepsiyonun yapıldığı devlet dairelerine doğru yürüdük. Öğleden sonra geç saatlerdi, kasvetli gün yerini alacakaranlığa bırakıyordu. Nefesimiz kış havasında dönen buhar haline dönüştü.

"Annabelle'e ne oldu?" diye sordum, fırsat varken. "Neden kimseyle konuşmuyor?"

Amira, cevap vermeden önce düşüncelerini toparlayarak yürümeye devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim. Ama Noel civarında bir şey oldu. O aşram gezisi oldukça aceleyle organize edildi ve baban Zermatt'a geldiğinde tuhaf davranıyordu."

"Artık mutlu değiller miydi?" diye sordum.

Cevap vermek için uzun süre düşündü. "O ölmeden önce bir şeyden dolayı üzgündüler, ama ayrıntıları bilmiyorum. Louis daha fazlasını biliyordu, ama bunu konuşma fırsatımız olmadı."

Kalenin büyük gölgesinde yürüyorduk ve annemi arayıp ona söylemem gerektiğini düşündüm: Babam ve Annabelle artık *mutlu* değillerdi. Annabelle, babamın ilk ve tek aşkıydı. Dolgun vücut hatları ve sarıya boyanmış bukleleriyle, at yetiştiricisinin boşanmış Katolik kızı, 1980'de ilk tanıştıklarından beri babamı büyülemişti. Evlenmeleri yasaktı, ama ikisi de çoğu kral gibi babamın hayatının kenarında bir metresi tutabileceğini varsayıyordu. Babam, magazin dergilerinin editörlerinin böylesine müstehcen bir hikayeye direnebileceğini ya da genç ve romantik annemin bunu kaldırabileceğini düşünerek aptallık etmişti. Babamın kalbinin ailesinin dışında bir yerde olduğunu, benim varlığımın onun özlemine çektiği ya da hayal ettiği şey olmadığını bilmek kadar acı verici bir şey yoktu.

Büyükannem sonunda pes etti ve annemin ölümünden yedi yıl sonra babamın Annabelle ile evlenmesine izin verdi. Hala kararlı bir şekilde Isla'nın tarafında olan İngiliz halkını bu evliliğe ikna etmek için başpiskopos ve başbakanın da dahil olduğu bir savaş konseyi toplandı. Gelin, İngiltere Kilisesi'ne geçmesi gerekiyordu. Artık annemle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olan İskoçya Prensesi unvanını asla alamayacaktı. Bunun yerine, babamın daha düşük unvanlarından birine indirildi ve Exeter Düşesi olarak anıldı. Damadın annesi, boşanmış kişilerin birleşmesine katılamadı. Bunun yerine, yeni evlilere görkemli bir resepsiyon düzenledi. Louis ve benim düğüne katılımımız, çok önemli bir destek olarak görüldü. Louis, olgun bir davranış olduğu için katılmayı kabul etmiş olabilir, benim katılımım ise rüşvetle sağlandı. Babam yeniden evlendiğinde ben altı yıldır Avustralya'daydım ve onun etkisinden giderek uzaklaşıyordum. Güzel bir elbise ve şapka giyip düğüne katılmam karşılığında, büyükbabamın vaftiz hediyesi olarak bana verdiği bazı yatırım tahvillerine erken erişim hakkı verildi. Bu parayla kendime ikinci el bir Corolla aldım.

Papa ve Annabelle'in nikah töreni, onunla ilk kez gerçekten konuştuğumuz andı. Çocukluğuma düşürdüğü karanlık gölgelerden dolayı, onu Alman halk masallarındaki kötü periler gibi hayal etmiştim. Oysa Annabelle, sert içkileri seven ve gözlerime bakmakta zorlanan, göğüslü bir köylü kadınıydı. Kesinlikle çekiciydi – büyükannemin deyimiyle yakışıklı bir kadındı. Ama Annabelle, 1,80 boyunda, Raphael öncesi dönemdeki resimlerdeki kadınlar gibi ten rengi, parlak yeşil gözleri ve birçok kadının para ödeyerek elde etmek istediği dudakları olan annemle karşılaştırılmak gibi büyük bir talihsizlik yaşadı. Hiç kimse – ne magazin dergileri, ne büyükannem, ne de ben – babamın bu mükemmel yarattığı, bakire olmayan, genç olmayan ve ruj ve lüks arabalar satabilecek türden bir güzelliğe sahip olmayan bir kadın için neden reddettiğini anlayamıyordu.

Amira ve ben Crimson Drawing Room'a girdiğimiz anda fısıltılı konuşmalar kesildi. Sabahlık giymiş yaşlı erkekler ve 1960'ların vintage Chanel giysileri giymiş kadınlar, utanmadan meraklı bakışlarla beni baştan aşağı süzdüler. Richard hâlâ tören askeri üniformasını giymiş, altın örgülü aiguillette ve parlak mavi Garter Nişanı kuşağıyla süslenmişti. Temel eğitiminin yarısını tamamladıktan sonra okulu bırakmış olmasına rağmen göğsüne takılan madalyaları nasıl kazandığını hiç bilmiyordum. Dudaklarını kıvrarak dişlerini gösterdi, porselen tabak dizisi kadar doğal görünüyorlardı, ve bize viski kadehini kaldırdı.

Bir garson sessizce yaklaşp içki siparişlerimizi aldı: Amira için kirli martini, benim için cin tonik. Richard'ın karısı Lady Florence, minik bir serçe gibi, bana iki eliyle el salladı ve sonra ellerini belime doladı. O kadar küçüktü ki, başı neredeyse göğüslerime gömülüydü.

"Sevgili Lexi," dedi, beni ileri geri sallayarak. "Kaybın için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedim, garsonun içkimi getirip onu kucaklamasından kurtulabileceğimi görünce rahatladım.

"Büyükannen yatmaya gitti mi?" diye sordu, abartılı, çocuksu bir kaş çatışıyla.

Richard ve Florence, annemle babamla aynı yıl evlenmişlerdi. Florence, sadece adı olan ama parası olmayan bir soylu aileden geliyordu. Ailenin en büyük umudu, Clarence Dükü'nün evlilik teklifiydi. Richard bu evlilikten vazgeçtiğinde, Florence'ın başka seçeneği kalmamıştı. Babama karşı topyekûn savaş açan annemin aksine, Florence kendini daha küçük ve uysal göstermeye çalışıyordu. Hiçbir talepte bulunmuyor, hiçbir soru sormuyordu. krateri ebeveynlerimin boşanması Richard

fırsat gördü: Karısına sadık kalan kardeş olabilirdi. Böylece, Florence'ın istediği gibi davranmasına izin vermesiyle, sadece kağıt üzerinde evli kaldı. Neden böyle bir aşağılanmaya katlandığını asla anlayamadım, ama birçok yönden kraliyet ailesi mafya gibidir; onu asla gerçekten geride bırakamazsınız.

"Gel de kızları gör!" diye ciyaktadı, tırnaklarını bileğime geçirip beni odanın diğer ucuna çekti.

Amira isteksizce bizi takip etti ve Demelza ile Birdie'ye yaklaştık. İkisi tek başlarına durmuş, odayı gözleriyle tararken birbirlerine sırıtarak fısıldaşıyorlardı.

Kuzenlerim bana ihtiyatla baktılar. Kraliyet kadınlarının katıldığı böyle bir toplantıda uyulması gereken kurallar vardı. Onlar bana reverans yapmalı, Amira ise onlara saygı göstermeliydi. Ama büyükannem yanımda olmadığına bu tür formaliteleri bir kenara bırakırdık. Yaşlandıkça dinamikler değişecekti. Her şey yolunda gitseydi ve Amira kraliçe olsaydı, sürekli hor gördükleri bir kadına diz çökmek zorunda kalacaklardı. Louis ve Amira'nın evliliğine şiddetle karşı çıkmama rağmen, bu görüntü benim için gelecekte keyif alacağım birkaç şeyden biriydi.

Sauvignon blanc kadehlerini sıkıca tutuyorlardı ve bize selam vermek için hiçbir hareket yapmadılar, ben de Isla'nın klasik hareketlerinden birini kullandım. Şüphelilik karşısında tek seçenek, onları baştan çıkarmaktı. Sıcak bir gülümsemeyle yanaklarından öptüm.

"Merhaba kuzenler," dedim. "Nasılsınız?"

"Çok iyi görünüyorsun Lexi," dedi Demelza, beni baştan aşağı süzerken.

Demelza, Louis ve benden dört yaş küçüktü. Bizi karşılaştırmayı seven magazin dergileri, genellikle onun daha güzel olduğunu ilan ederdi. Ama o güzelden çok kusursuzdu. Yüzü hakkında, düzgün ve unutulabilir olduğunu dışında hiçbir şey söyleyemezdim. Saçları pahalı krem rengi sarıydı. Doğal olarak 36 beden, küçük göğüslü ve bir asır önce doğum sırasında hayatını kaybetmesine neden olacak kadar dar kalçalıydı. Ebeveynlerimizin birbirlerinden hoşlanmaması nedeniyle, büyürken çok az zaman geçirmiştik. Bana hep, hayatı boyunca bir erkeğin arabasının yolcu koltuğunda somurtarak geçiren türden bir kız gibi gelmişti.

Londra'dan ayrılmam Demelza için başıma gelen en iyi şeydi. Scott's'ta brunch yaparken, yüzünü fotoğrafçılardan korumak için *Sunday Times* gazetesini yüzüne tutarak dışarı çıktı.

Değişken Yunan polo oyuncularları ve Kate Kennedy kulüp üyeleriyle çıkıyordu. Haftanın dört gecesini Connaught'ta geçiriyordu, burada şüpheli bir şekilde hiçbir şey içmiyordu ama sabah 2'ye kadar uyanık kalmayı başarıyordu. Harrods'ta vitrin dekoratörüne yardım eden bir işi vardı, ama yine de yılın üçte birini tatilde geçiriyordu. Arada sırada, büyükannesine eşlik etmek için çiçek sergisine giderken yastıklı saç bandını takardı ve *Daily Post* onu modern moda ikonu ilan ederdi.

Ancak Demelza'nın gözlerinde onu ele veren bir acı vardı. Beşinci sırada doğmak, onun gibi birine olabilecek en kötü şeydi. Taç, tam da onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Taç başına konmuş olsaydı hayatının nasıl olabileceğini görüyordu, ama onun ağırlığını asla hissedemeyecekti. Şimdi kader ona nihayet küçük bir şans vermişti ve onun önündeki tek engel bendim.

"Fotoğraf çekilelim mi?" diye Flo neşeyle önerdi ve çantasından telefonunu çıkardı. "Sonunda tüm kızlar bir arada."

"Tanrı aşkına anne," dedi Demelza, ama çoktan saçlarını kabartmaya başlamıştı. "Saçmalama, biz sohbet ederken bir tane çek yeter."

Herkes doğal bir poz aldığını sandığı pozda kaskatı kesilirken, Amira ve ben göz göze geldik. İkimiz de cenazeden sonra fotoğraf çekmenin kötü bir davranış olarak kabul edileceğini biliyorduk. Ama yaşlı ve dağınık Lady Florence'ın gizlice çektiği ve Instagram hesabına yüklediği bir fotoğraf, onun hatası olurdu, bizim değil. Dördümüz de hafif, ağzı kapalı gülümsemeler yaparken, Flo telefonunun ekranına tekrar tekrar dokundu. Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, odanın diğer ucunda birini gördü ve onu sohbele çekmek için uzaklaştı.

"Okul nasıl gidiyor, Lexi?" diye sordu Birdie. "Evet, iyi. Bir yıl daha stajım var."

"Vay canına," dedi. "Ne tür bir doktor olmak istiyorsun?"

"O emin değil," diye cevap verdi Amira, ben cevap veremedim. Bana sert bir bakış attı.

Birdie'nin gerçek adı Bernice'ti. Ancak iki yaşındaki Demelza bu adı telaffuz etmekte zorlanıp ona Birdie diye seslendiği andan itibaren, doğum belgesindeki adı hayatının geri kalanında hiç kullanılmadı. O en küçük kuzeniydi, altıncı sıradaydı, sıradan ve biraz da kaçık biriydi, bu yüzden kendi ailesi dahil hemen herkes tarafından görmezden geliniyordu. Onun hakkında tek bildiğim, binlerce gencin canını yakacak kadar çok sayıda iş teklif edildiği ve hemen hepsini reddettiği idi.

Bir süre bir plak şirketinde çalıştı, sonra bir müzayede evinde sosyal medya işiyle uğraştı, ardından *Saturday Night Live*'da staj yapmak için New York'a gitti ve sonra ASOS'ta aksesuar alıcısı olarak işe alındı. Hiçbir iş birkaç aydan fazla sürmedi.

Demelza, Cumberland'ın arazisinde üç yatak odalı bir kulübede yaşarken, Birdie hala Clarence ailesinin malikanesinde anne babasıyla birlikte kalıyordu. Bir yıl önce, Birdie'nin *Daily Post* gazetesinin ilk ve tek manşetine çıkmasına neden olan küçük bir skandal yaşanmıştı. Birdie bir akşam yemeği partisi vermişti ve şarap içildikçe, duvardan bir kılıç alıp arkadaşlarından birini şövalye ilan etmiş gibi yapmıştı. Kılıç, sandığından çok daha ağır ve çok daha keskindi. Arkadaşının kulağının ucunu kesti ve Royal Collection Trust'tan ödünç alınan 50.000 sterlinlik İran halısına kan sıçrattı. *Daily Post*, "*Sarhoş Birdie kılıcı salladı ve arkadaşını katletti*" diye alaycı bir başlık attı.

"Peki ya sen, Amira?" diye sordu Demelza. "Planların ne? Artık komşu olmayacağımız için çok üzgünüm."

Amira'nın Demelza'nın bakışları altında sertleştiğini gördüğünden çok hissettim. Yengeç eti vol-au-vent taşıyan bir garson gruba dikkatlice yaklaştı. Birdie gümüş tepsiden bir tane aldı ve ağzına attı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Demelza'nın gözleri bana kaydı.

"Oh," dedi dedi dedi söz masumiyetle 'Ben sadece senin senin bilirsin.

Cumberland 1 her zaman varise geçer, değil mi?"

"Henüz hiçbir şey kararlaştırılmadı," dedim ve gözleri bariz bir ilgiyle parladı.

Bir kolun sırtıma dolandığını hissettim.

"Şu güzel kızlara bak," dedi Richard, belimi daha sıkı kavrayarak. "Nasıl hissediyoruz?"

"Tamam," dedi Amira küçük bir sesle.

Onun viski kokan nefesi ve kaşlarını çatması beni tiksindiriyordu, ama kaşıntılı tuniğinin dokunuşu bana babamı o kadar içten hatırlattı ki, uzaklaşmadım. Büyükbabamın cenazesinin ardından düzenlenen resepsiyon da tıpkı bu geceki gibiydi: gümüş tepsilerde özenle hazırlanmış kanepeler, yetişkinlerin sıkıcı sohbetlerinin sessiz uğultusu. Kırmızı ipek kanepede uyuyakalmıştım ve bir ara babam beni kucağına alıp yukarı çıkarmıştı. O bunu hiç yapmazdı. Bizi yatırmak her zaman annem ya da dadımız yapardı. Ama babasını gömdüğü gece beni yanına almıştı ve ben yanağımı onun pürüzlü yünlü giysisine dayamıştım.

göğüs. Sonraki bir yılı kanepelerde ve yemek masalarının altında gözlerimi sıkıca kapatarak geçirdim, onun beni tekrar kollarında sarmalamasını umutsuzca bekledim. Bu, onun bunu yaptığı tek sefer olmalıydı ve artık bunun bir daha asla olmayacağından emindim. Richard kalçamı sıkıca kavradığında, anıların dalgaları beni sardı. Kendimi çaresizce yalnız hissettim.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Amira.

"İyi fikir," dedi Richard. "Bu sefer yaramazlık yapıp müziği son ses açma, tamam mı?"

Kafasını eğdi ve avluya açılan kapıya doğru aceleyle yürüdü. Richard'ın kollarından kurtuldum.

"Ben de çıkabilirim," dedim ve onlar cevap vermeden uzaklaştım.

Dışarıda, madeni para kadar yuvarlak ve pürüzsüz ay, Amira'nın çimleri keserkenki halini gösteriyordu. Yakın aile üyeleri, Range Rover filosu onları hayatlarına geri döndürmeden önce özel dairelerde geceyi geçirmek üzere davet edilmişti. Yas dönemi ertesi gün resmi olarak sona erecekti. Bayraklar tekrar direklerin tepesine çekilecek, haber spikerleri siyah takım elbiselerini çıkaracak ve ben kararımı vermek zorunda kalacaktım.

"Hey," dedim.

Amira yürümeyi bıraktı ama arkasını dönmedi. Omuzlarının keskin bir şekilde yükselmesinden, üzgün olduğunu anlayabiliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben de senin kadar lanet Clarence'larla konuşmak istemiyorum," dedim. "Yatağıma gitmeyi tercih ederim."

Arkasını döndü ve yüzünde saf öfke gördüm. "Hayır, burada ne yapıyorsun burada? Kalacak mısın? Bütün bunları üstlenecek misin?"

"*Bilmiyorum*," dedim. "Her şey çok hızlı geliyor. Ne yaptığımı bilmiyorum. Anlamak bu kadar zor mu?"

"Evet, aslında öyle, çünkü bu bir seçim olmamalı. En kötüsü oldu. Sıra sende. Sıra sende."

Ay ışığının soğuk ışığında bir an birbirimize baktık, yükselen seslerimizin taş avluda yankılanacağını farkındaydık.

"Cumberland 1'i istemiyorum," dedim, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Orada istediğin kadar kalabilirsin."

Gözlerini devirdi ve sisli bir nefes verdi. "O aptal daire umurumda değil."

"Peki, neyi önemsiyorsun?" diye sordum. "Çünkü şimdi hayatını geri kazanma şansın var gibi görünüyor. Henüz otuz yaşında bile değilsin. Eğer istersen, kariyer yapmak için zamanın var. Hiç kullanmadığın bir işletme diploman var. Çocuk sahibi olabilirsin. Neden bu işte kalmakta bu kadar kararlısın?"

Bana dehşetle baktı. Gözleri yorgunluktan ve bulaşmış maskara yüzünden siyah halkalarla çevriliydi. Saçlarının bir kısmı topuzundan çıkmaya başlamıştı. "Sen çok kibirli birisin, biliyor musun? *Her zaman* kendini herkesten üstün gördün. Bizden ne kadar akıllı ve özel olduğunu kanıtlamak için Avustralya'ya taşınmak zorunda kaldın."

"Amira..."

"Üç yıldır benimle konuşmadın, on yıldan fazla bir süredir hayatımda yoktun, şimdi de buraya gelip bana nasıl yaşamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve titrek parmağıyla beni işaret etti.

"Bana karşı berbat bir arkadaşın," dedi, gözyaşları sesini bozuyordu. "Ve Louis'e karşı daha da kötü bir kardeşin. Gittiğinde onu buraya hapsettin. Bütün bunlar senin suçun. Ve şimdi de karşımda durup ne yapacağına hala karar veremediğini söylemeye cüret ediyorsun? Kardeşin krallığa olan görevini yerine getirmek için çok şey feda etti, ama sen bunu umursamıyorsun bile. Onu gömdükten sonra bile ona haksızlık ediyorsun."

Üzerimizdeki taş surların bir yerinde, bir robin uyumsuz bir şekilde neşeli bir melodi ıslıkla çalıyordu. Amira dönüp benden uzaklaştı ve karanlık kalede kayboldu.

Ellerim ve yüzüm soğuktan ağrımaya başlamış, robinin şarkısı da kesilmiş olsa da, uzun süre avluda oturdum.

ONUNCU BÖLÜM

2009

Mart ekinoksu gelmişti ve Astley'deki herkes Lent Dönemi'nin sonuna hazırlanıyordu. Bahar tatilinin gelişini her zaman okul dansıyla kutlardık. Ertesi gün, ailelerimiz kampüste yapılan öğrenci geçit törenini izlemeye geldi ve sonra hepimiz Paskalya tatili için evlerimize gittik.

Ama önce balerinlik dersini geçmem gerekiyordu. Şafak vakti uyandım ve dans stüdyosuna giderken ayaklarımın altında çıtırdayan çimlerin üzerinde zorlukla yürüdüm. Soğuktan kulaklarım ağrıyordu. Burnum akıyordu. Güneş de benim kadar uykulu görünüyordu, saat yedi buçukta ancak doğmaya tenezzül etti. On beş yaşındaydım, yatılı okul dilinde artık bir "Shell" değil, bir "Remove" idim. Göğüslerim ve kalçalarım birdenbire ortaya çıkmıştı. Bir yıl önce adet görmeye başlamıştım ve bununla birlikte şiddetli, ateşli sivilceler de ortaya çıkmıştı. Büyük bir utançla, sarayda yüzüm hakkında bir kriz toplantısı yapılmıştı. Hiç tanışmadığım bir doktor, genç kadınlarda aşırı sayıda felce neden olduğu için Fransa'da artık yasaklanmış olan bir doğum kontrol hapı reçete etti. Noel kurabiyelerindeki gümüş şekerler kadar şekerli ve narin olan küçük tabletler, vitamin şişesine doldurulup Astley'e toplu olarak gönderildi, böylece doğum kontrol hapı kullanan bir çocuk olduğum gerçeği gizlendi.

Ama benim hantal vücudumun bir çaresi yoktu. Ben her zaman minik, güzel bir çocuktum, dar omuzlarımdan aşağıya doğru siyah buklelerim dökülüyordu. O zamana kadar babamdan boşanmış olan ve Rolls-Royce'lardan çıkarken köprücük kemikleri ve uyluk aralığı görünür halde olan annem gibi büyüyeceğim varsayılıyordu. Kimse, onun zarif vücudunun, kemikli parmağını boğazının arkasına sokarak elde edildiğinden bahsetmedi. Hayatımızı yöneten saray mensupları, kalıtsal genetik konusunda pek bilgili değillerdi. Ergenlik çağındaki vücudumda aniden ortaya çıkan klasik Villiers kalçaları ve poposu, büyük bir hayal kırıklığıyla karşılandı.

Dans etmek benim fikrimdi. Televizyonda, çocuk gibi vücuduyla ünlü bir aktrisin röportajını izlemiştim.

B-cup göğüsleri, belirgin göğüs kemiği ve incecik kollarında belirgin damarları olan on iki yaşında bir erkek çocuğu gibi görünüyordu. Gazeteci ona bu kıskanılacak figürü nasıl koruduğunu sorduğunda, kıkırdayarak sadece hamburger ve dondurma yediğini söyledi.

"Ama eskiden dans ederdim ve bu benim fiziksel yapımı değiştirdi," dedi. "Çocukken baleye başladım ve aktris olana kadar on dokuz yaşına kadar her gün dört saat dans ettim."

Yıl 2009'du ve bu bana oldukça iyi bir fırsat gibi geldi. Astley'in dans programı aracılığıyla bale derslerine kaydoldum ve annemi hafta sonları şehirde ek eğitim almama izin vermesi için ikna ettim. Hamburger ve dondurma, dans etmenin genetik kodumu başarıyla değiştirmesini beklemek zorunda kalacaktı. Birçok gün sadece karpuz yedim.

Dönem sonu dansının yapıldığı sabah, okul arazisindeki garip bir tepecik olan The Mound'un yanından geçiyordum. Bu tepecik, eski ritüeller için neolitik bir yapı olabilirdi. Artık Astley'deki çocukların, yurt müdürlerinin meraklı gözlerinden uzak, sigara içip öpüşmek için uygun bir yer olarak kullanılıyordu. O hafta kendimi "Diyet Kola detoksu"na sokmuştum ve kafein ile şiddetli açlığın birleşimi kalbimin hızla atmasına neden oluyordu. Kendimi yerden kalktığımı hissettiğimde, sonunda aşırıya kaçtığımı ve bayılmanın böyle bir şey olduğunu düşündüm.

"Şehirde çılgın bir gecenin ardından süitine mi dönüyorsun?" Kris kulağıma fısıldadı.

Omzuna asılmış halde, baş aşağı bakarak Louis'in kamuflajlı üniformasıyla, kolunun altında iki tüfek çantasıyla patikada yürüdüğünü gördüm.

"Onu indir, dostum," dedi kardeşim.

Louis, on beş yaşında bir çocuk için zaten 1,80 metre boyunda ve kaslıydı. Cildi pürüzsüzdü ve dişlerinden diş telleri yeni çıkarılmıştı. O erkekliğe doğru ilerlerken, onun rahimdeki koşullarının benimkinden daha adil olup olmadığını merak ettim. Amniyotik sıvı daha mı sıcaktı? Kordonu ona ekstra östrojen vererek onu Disney orman yaratığına benzeten o büyük gözleri mi yaratmıştı?

"Bale dersim var," dedim. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Biz kadetlik dersine gidiyoruz," dedi Kris beni yere indirirken. "Erkek olmayı öğreniyoruz."

Askeri okullar, Fransa'nın işgali ihtimaline karşı erkek çocuklara temel askeri eğitim vermek amacıyla on dokuzuncu yüzyılda birkaç okulda başlatılmıştı. Aradan geçen on yıllarda, İngiliz ordusundan ayrıldı ve ebeveynlere, gençlere disiplin ve doğada hayatta kalma becerileri öğreten bir program olarak tanıtıldı.

"Dans öncesinde The Mound'da bir şeyler içmeye gelir misin?" diye sordu Kris. "Sadece Removes'lar girebilir, Shells'lar giremez."

"Evet, oraya geleceğiz," dedim.

Louis tüfek çantasıyla bana dirsek attı. "Yarın buraya geleceklerini unutma. İkisi de."

Boşanmadan bu yana, anne ve baba birbirlerinden özenle kaçınıyorlardı ve çocuklarının ebeveynlik görevlerini (izin kağıtları, kırık gözlükler, kötü sınav sonuçları) yardımcılarına bırakıyorlardı. Ancak Louis, yarınki geçit töreninde Removes sınıfı öğrencilerine liderlik edecekti. Saray görevlileri aracılığıyla gönderilen giderek pasif-agresif mesajlarda, ne anne ne de baba geri adım atmaya niyetliydi. Sonunda, ikisinin de törene katılmaktan başka seçenek kalmamıştı. Normal boşanmış çiftler için bu bir sorun olmazdı. Astley'in devasa avlusu, birbirleriyle temastan kaçınmak için bolca alan sağlarken, Ray-Ban Wayfarer güneş gözlüklerinin üzerinden birbirlerine öfkeyle bakabilmelerini de mümkün kılıyordu. Ancak kraliyet fotoğrafçısı da Louis'in askeri üniformasıyla sergilediği erkeklik ve doğal liderlik özelliklerini yakalamak için gönderilmişti. İskoçya Prensi ve Prensesi birlikte durmak zorundaydı, aksi takdirde tabloid gazeteler bir sonraki haftanın manşet haberini hazırlamış olacaktı. Bir uzlaşma sağlandı: Ben, görsel ve duygusal bir tampon olarak ikisinin arasında duracağım.

"Nasıl unutabilirim?" dedim, sırtarak.

Louis bana mükemmel gülümsemesini gösterdi. "Kahvaltıda görüşürüz."

Tabii ki kahvaltıya katılmayacaktım. Yemek saatlerinde ortadan kaybolma konusunda yetenekliydim, yatılı okul müdürüme öğle yemeğini tamamen süitimde kaybolan bir kütüphane kitabını aramakla geçirmem gerektiğini ısrarla söylüyordum. Ancak akşam yemeğinden kaçmak mümkün değildi, bu yüzden tabağımı sebzelerle doldurdum ve kimsenin fark etmemesini umdum. Yatılı okulumdaki sakinlerin yarısı benimle aynı uçuruma doğru ilerliyordu. En kararlı kızlar sadece havuç çubukları yiyorlardı ve sonra ellerindeki kahverengi lekeleri gizlemek için ellerini ceplerine sokmak zorunda kalıyorlardı. Ama Louis'in her şeyi gördüğünü biliyordum ve beni anneme veya okul danışmanına şikayet etmenin sonuçlarını tarttığını hissedebiliyordum. Şimdiye kadar kimseye bir şey söylememişti ve elime bir muffin veya latte sıkıştırarak beni uçurumun kenarından geri çekmeye çalışıyordu.

Yaklaşan dans beni endişelendiriyordu çünkü neredeyse tüm kızlar Hervé Léger bandaj elbise giyeceklerdi, ben ise giymeyecektim. *Daily Post'un* ön sayfasında dar bir elbiseyle fotoğrafımın çekilmesinden daha çok, *Daily Post'un* ön sayfasında dar bir elbiseyle kötü görünmekten korkuyordum. İnternette pahalı sosis kılıflarını inceledim ve eğer bir tane giymeye kalkışırsam, bütün bir geyiği yiyip yol kenarında hareketsizce uzanarak sindirim cehenneminde sıkışıp kalan pitonlardan birine benzeyeceğimi anladım. Bu yüzden acil durumlar için verilen kredi kartını kullanarak, bunun yerine buz mavisi şifondan tek omuzlu, dökümlü bir Jason Wu mini elbise sipariş ettim. Zengin bir bakire gibi görünecektim, ama bunun da bir gücü vardı sanırım.

O akşam hazırlanırken Amira elbiseye baktı. "Çok güzel görünüyorsun," diye ısrar etti.

Tüm danslar ve balolar öncesinde gelenek olduğu üzere süitimizin kapısını açık tuttuk. Rihanna şarkıları, Miss Dior kokusu eşliğinde koridorlarda yankılanıyordu. Amira, önü anahtar deliği şeklinde olan kırmızı bir bandaj elbise giymişti ve bu elbise, hiç olmayan kıvrımları ona kazandırıyor. Onu çok kıskandım.

"Hayır, *sen* muhteşemsin," dedim.

Paltolarımızı giyip, siyah kirazlı VK'larımızı ceplerimize sakladık. Sonra Vikki'nin bizim için aldığı, birbirine uyan siyah Christian Louboutin peeptoe platform ayakkabılarla sendeleyerek The Mound'a doğru yola çıktık.

"Bu gece Rafe'yi öpeceğim," dedi Amira.

Rafe Fernsby, Amira'nın şu anki takıntısıydı. Babası İrlanda'daki finansal krizden etkilenmiş ve şu anda Turks ve Caicos'ta alacaklılarından kaçan bir çocuktü. Rafe'nin her dönem okula gelmeye devam etmesi, ailesinin hesaplarının henüz dondurulmadığını ya da zengin bir büyükbabasının okula devam etmesini sağlamak için devreye girdiğini gösteriyordu.

"Rafe'in babası hapse girmeyecek mi?" diye sordum.

"Babası bir *baron*," dedi. "Bunu asla yapmazlar."

Gözlerimi devirdim ama hiçbir şey söylemedim. Amira ile ilk tanıştıgımda ondan kaçınıyordum. Sıralamaya takıntılı insanlara ayıracak vaktim yoktu, sıralamalar söz konusu olduğunda zirveden sadece birkaç santim uzakta olduğum için bu tutumu benimsemek benim için kolaydı. Amira'nın annesi, ona henüz yürümeye başladığı zamanlardan beri evliliği aristokrasiye giriş için bir basamak olarak görmesi gerektiğini söylüyordu. Sonuç olarak, o *Burke's Peerage* kitabının yürüyen bir kopyası gibiydi. İngiltere'deki tüm dükleri, markizleri ve kontları ayrıntılı bir şekilde listeleyen bu kitap, "snobların İncil'i" olarak bilinir ve Amira onun en büyük hayranıydı.

Asla arkadaş olamayabilirdik, ama Shell'deki ilk yılımızın birkaç ayında, Astley'nin hokey sahaları boyunca uzanan mürver çalılarının arasında saklanan bir fotoğrafçı gördü. Oyunu durdurdu, bir sıra top dizdi ve her birini onun yönüne doğru vurdu. Fotoğrafçı sonunda kaçmaya başladığında, elinde hokey sopasıyla peşinden koştu ve bir dizi hakaret ve tehdit yağdırdı.

Birkaç dakika sonra terli ve zaferle geri döndü. "Merak etme Lexi, fotoğrafları silmesini sağladım ve bir daha gelirse onu öldüreceğime yemin ettim."

Ondan sonra arkadaş olduk.

Şimdi bana baktı ve gülümsedi. "Rafe'in senin için bir arkadaşı olabilir, biliyor musun?"

"Hayır, teşekkürler," dedim.

Okuldaki çoğu erkek, Louis'e saygı duydukları için benden uzak duruyorlardı. Muhtemelen benim gibi biriyle çıkmanın getireceği karmaşa ve dramadan da korkuyorlardı. Ama bu benim için sorun değildi, çünkü onlardan çok korkuyordum. Bir kız olarak, beni çıplak fotoğraflar göndermem için ikna edecek ya da odalarına gizli kamera yerleştirip seks yaparken bizi kaydedecek erkeklerin tehlikesi konusunda defalarca uyarıldım. Bu görüntüler kaçınılmaz olarak internete ve magazin dergilerine sızacak, hayatımı ve onunla birlikte bin yıllık İngiliz monarşisini mahvedecekti.

"Senin neslin için işler farklı," dedi babam on bir yaşımdayken. "Günün her anında bir kamera seni izlediğini varsaymalısın."

Tek seçeneğimin, bir erkeği bana umutsuzca aşık olmaya ikna etmek olduğunu düşündüm, böylece o beni asla ihanet etmeyecekti. Böyle bir düzenleme şu ana kadar bana nasip olmamıştı.

Tepesi sadece çalılarla kaplı spiral bir yoldan ulaşılabilen The Mound'da kendimi hep garip hissedirdim. Norman kalesinin motesi haline gelmeden önce, buranın eski pagan ritüellerinin yapıldığı bir yer olduğu söyleniyordu. Bazen The Mound'a çıktığımda, ailemin savaştığı tüm savaşları, istilaları, imparatorluk kurma çabalarını, entrikalar çevirip cinayetler işleyerek ve baştan çıkararak iktidara gelen soyluları düşünürdüm. Bu tepe, atalarım bu toprakları yönetmeye başladığından beri yüzyıllardır burada duruyordu. Şimdi ise zengin gençlerin takıldığı bir yer olmuştu. Ben de dahil, büyük bir ailenin sıradan bir üyesi.

Amira ve ben, saçma sapan ayakkabılarımızla patikayı tırmanarak, Louis ve Kris dahil olmak üzere Remove sınıfının yarısının zaten orada olduğunu gördük. Soğuğa rağmen Amira paltosunu çıkardı, VK'sını açtı ve birkaç başka erkekle birlikte bir ağacın dalına uzanmış olan Rafe'ye doğru yavaşça yürüdü. Kris ve Louis'in arasındaki bir bankta oturdum ama ceketimden şişeyi çıkarmaya cesaret edemedim. Her zaman iPhone'larını ve Motorola RAZR'larını bir ayakkabı kutusuna koymayı teklif eden güvenilir arkadaşlarımızdan oluşan küçük çevremiz dışında, Louis ve ben asla halka açık yerlerde içki içmez veya sigara içmezdik.

"Amira kiminle konuşuyor?" diye sordu Kris.

"Rafe," dedim. "Ona karşı bir şeyler hissediyor." "Ama o biraz pislik," diye mırıldandı Kris. "Evet, ama gelecekte *baron* olacak."

Kris güldü. "Vay canına, prenslikten baronluğa razı olacaksa standartları gerçekten düşmüş demektir."

Milyonlarca kız gibi, Amira da duvarında Louis'in posterini ile büyümüşü. Her doğum gününde, tek dileği bir gün onun gelini olmak olan mumları üflerdi. Kris'e bunu anlattığı için hâlâ affetmemişti.

"Seninle *tanışana* kadar sadece seninle evlenmek istiyordum," diye Louis'e sürekli söylüyordu.

Üçümüz bankta otururken, sınıf arkadaşlarımız etrafımızda gelip gidiyordu. Amira kıkırdarak omzunun üzerinden mükemmel kıvrılmış parlak saçlarını sallarken hepimiz ona baktık. Rafe, Amira'nın söylediği bir şeye gülerek kahkaha attı ve Amira mor şişesinden nazikçe bir yudum alarak kendinden memnun görünüyordu. Dans bir saat önce başlamıştı, ama sadece Shells ve inekler zamanında gelmişti. Çoğu büyük çocuk, son saatte gelmeden önce sütlerde veya gizli çalılıklarda parti yapıyordu, ağızları şekerli votkadan yapış yapıştı. Babasının ev personeliyle sohbet etmeyi öğrenerek büyüyen annem, Louis ve benim babamın o değerli tavırlarına sahip olmamamız konusunda son derece kararlıydı. Astley, aşılmaz kliklerden oluşurken, Louis şefkatinde zaten bir kral gibiydi. Rugby oyuncularının yanında olduğu kadar burslu öğrencilerin yanında da rahattı, herkese yavaş gülümsemesini ve hayatlarına olan samimi ilgisini armağan ediyordu. O, benim gibi cüce gezegenler de dahil olmak üzere diğer tüm gök cisimlerinin etrafında döndüğü yıldızdı.

"Lexi, bu yaz bizimle Yeni Zelanda'ya gelecek misin?" diye sordu Kris.

"Yeni Zelanda mı?"

"Evet, orada kış olacak, bu yüzden yaz tatilinde bir hafta snowboard yapmaya gideceğiz," dedi. "Sonra dönüş yolunda ısınmak için bir hafta Cook Adaları'nda kalacağız. Çılgın bir tatil olacak."

"Biz İskoçya'da olacağız, değil mi?" diye sordum Louis'e.

Her yıl, büyükannem yaz olarak tanımlanabilecek bir mevsim için İskoçya'nın dağlık bölgesindeki malikanesine giderdi. Soğuk sabahları titreyerek geyik avına çıkar, somon balığı tutardık. Taş ev, büyük büyükannemizin tasarladığı dekoratif kuleleriyle sahte bir gotik yapıydı. Isıtmak imkansızdı, bu yüzden yazımızı radyant ısıtıcıların üzerinde çömelmiş ve elektrikli battaniyelerimizi en yüksek dereceye ayarlayarak geçirirdik. Cildimize yapışıp kaşıntıyan, emen nemli lastik çizme ve yünlü kazakları çıkarmakta zorlanırdık.

Bu yüzden Cook Adaları'nda bir hafta geçirmek gerçekten harika bir fikir gibi geliyordu. Ancak velayet anlaşması bu yazın bizimle geçireceği yaz olduğunu belirtiyordu, bu yüzden babamın buna izin vermesi pek olası değildi. Zamanının çoğunu kendi büyükannesinden miras kalan malikanede geçirdiği gerçeği önemsizdi. Kimse onun adını hiç anmazdı, ama ben babamın Annabelle'i görmek için oraya gittiğini biliyordum. "Sadece iki hafta olacak," dedi Louis iyimser bir şekilde. "Ben soracağım."

Yarın geçit töreninden sonra onu gör.

"Sadece birkaç Commonwealth üyesini kontrol etmeye gideceğini söyle dostum," dedi Kris.

Sonunda Louis, zamanın geldiğine karar verdi; The Mound'dan inip dansa gitme vaktimiz gelmişti. Büyük çimleri geçerken karanlıkta bağırıp çağırdık. Kris beni sırtına aldı, böylece ıslak çimlerde ayakkabılarımla zorlanmak zorunda kalmadım. Amira ve Rafe, yeni filizlenen romantizmi izlemek için arkaya bakan arkadaşlarının kıkırdamalarını ve fısıltılarını görmezden gelerek kalabalığın çok gerisinde oyalanıyorlardı. Birçok yönden, bu benim çocukluğumun son gecesi idi; en büyük sorunlarım, uyluklarımın büyüklüğü ve bahar tatilimi mahvedecek masamdaki ödev yığınıydı.

Çoğu Astley etkinliği gibi, dans da abartılıydı; Londra'dan getirilen bir DJ, dans pistinde dolaşan fötr şapkalı profesyonel bir fotoğrafçı ve karışıklığa votka eklenmesini önlemek için üç öğretmen tarafından sıkı bir şekilde korunan bir slushy makinesi vardı. Erkeklerin gömlek ve kravat giymesi gerekiyordu, ancak çoğu bu kıyafet kuralına karşı çıkarak üstüne kapüşonlu sweatshirt giydi. Kızların çoğu bandaj elbiseler giymişti, ama yeterince Preen power elbisesi de vardı – onların pek de hoş olmayan

balon etekli ve sutyen askılı – o kadar çok vardı ki, kendimi dışlanmış hissetmedim. Yurtta kaldığım kızlarla dans ettim, gençliğin neşesini mükemmel bir şekilde yansıtan bir şekilde ellerimi havaya kaldırdım ve fotoğrafçıyı sürekli gözümün ucuyla takip ettim. Fotoğrafçı gruplar arasında dolaşarak, kamerasının flaşının beyaz ışığıyla onların gözlerini kamaştırıyordu. Terli veya yorgun görünürsem sarhoş gibi görüneceğimi biliyordum, bu yüzden hareketlerimi hafif tutmaya çalıştım ve gizlice kağıt peçeteyle alnımı sildim.

Fotoğrafçı bize yaklaştığında, yüzünde bir anlık bir tanıdık bakış gördüm. Sözleşmesi, fotoğraflarını üçüncü şahıslara satamayacağını belirtiyordu, ama yine de satacaktı ve *Daily Post*'ta yayınlanan fotoğrafların Astley'in çocuklarından biri tarafından sızdırılmış olduğunu iddia edecekti. Adam fötr şapkasını kafasına daha da yukarı itti ve kızlara etrafımda toplanmalarını söyledi. Kızlar da bunu hevesle yaptılar ve ellerini beline koyarak bir sıra çaydanlık gibi dizildiler. Vücuduma hoş bir hat vermek için dizimi hafifçe çöktürdüm ve elimden geldiğince tatlı ve ciddi bir şekilde gülümsedim.

"Tamam kızlar, harika, teşekkürler," dedi, dişleri aralıklı bir gülümsemeyle.

"Bekle dostum, bir tane daha!" diye bağırdı Kris ve kolunu omzuma attı.

Rafe'in uyluğuna sürtünerek dans eden Amira, atladi ve topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek yanıma geldi. Bir grup Shells ile sohbet eden Louis, koşarak geldi ve kolunu onun omzuna attı.

"Tamam dostum, şimdi yüzyılın fotoğrafını çektin," diye bağırdı Kris ve fotoğrafçı deklanşöre basıp gözlerimizi kamaştırıcı bir ışıkla doldururken hepimiz güldük.

Bu fotoğraf, *Post* gazetesi tarafından defalarca kullanılmıştı. Dördümüz çok genç, güzel ve mutluyduk. Benim soluk mavi elbisem, Amira'nın ateş kırmızısı elbisesiyle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Dişlerimiz parlıyor, gözlerimiz ışıldıyordu. O hafta sonu *Post* gazetesinin ön sayfasında yer alacak ve annemle babamın geçit törenindeki fotoğrafları üçüncü sayfaya kaydırılacaktı. Manşet, "*Kraliyet ikizlerinin lüks hayatı*" olacaktı ve haber, Amira ve Kris'i *prens ve prensesle arkadaş olan muhteşem zengin ve egzotik kardeşler* olarak tanımlayacaktı. Vikki, fotoğrafın kopyalarını satın alıp, her birimiz için birer tane olmak üzere, gümüş Tiffany çerçevelere koydu. Okuldan sonra, onu sergilemeye hiç cesaret edemedim, ama her taşındığımda kutulara koyup yanımda götürdüm. Ancak son yıllarda herkesin gözden kaçırdığı bir şeyi fark ettim: Louis grubun bir ucundaydı.

Kris diğerk tarafta dururken. Sol omzumun hemen arkasında, parmakları nazıkçe birbirine kenetlenmişti.

Dans sonsuz gibi geldi. Amira ve Rafe dışarıya kaçtılar, Kris ve Louis ortalarda yoktu ve ben sonunda açlığımı yenik düşüp büfeden bir sosisli sandviç sipariş ettim, ekmeğin üzerine Amerikan hardalı, relish ve soğan koydum. Üç ısırickta yedim, tüm o hamur ve işlenmiş et mideme girer girmez kendimden nefret edeceğimi bilerek. Ama birkaç dakika için, sonunda kendimi tekrar dünyaya bağlı hissettim. Açlık, her şeyin yüzeyinde süzölmek gibiydi, tüm dünya bulanık ve rahatsız ediciydi.

Işıklar yandığında, DJ herkese sütlerine dönmeleri için on beş dakikaları olduğunu söyledi. Ceketimi giydim ve bir grup çocukla karanlık okul bahçesinden geçtim, onlar yatakhanelerine ulaştıkça ayrıldılar. Tüfek atış poligonunun önünden geçerken, Amira'yı bir elinde ayakkabıları sallanırken ve saçları dağınık bir şekilde çimlerde dolaşırken buldum.

"Neredeydin?" diye sordum.

Gölömsedi. "Hiçbir yerde. Ama çok üşüyorum. Ceketimi bulamıyorum."

Elbisesi ile titriyordu, elbisesinin sağ tarafı nemli ve çimlerle kaplıydı.

"Salonda mı bıraktın?"

Kafasını salladı ve ısınmak için kollarını ovuşturdu.

"Sanırım The Mound'da. Benimle gelir misin Lexi, lütfen? Bir tane daha kaybedemem. Annem beni öldürür."

Yorgun bedenlerimizi ısıtmak için hızlıca yürüdük. Ayakkabılarım ayaklarımın canını yakıyordu ve pişman olduğum sosisli sandviç midemi yakıyordu. Amira, The Mound'a benimle birlikte gelmesi karşılığında, Rafe ile olan ilişkisini ayrıntılı olarak anlattı – büyük ölçüde, yukarı ya da aşağı itilmesi imkansız olan bandaj elbise sayesinde, neredeyse tamamen kıyafetler üzerinden.

"Bahar tatilinde birlikte takılacağız," dedi.

"Onun evi haczedilmek üzere olduğu için senin evinde takılmak zorunda kalacaksın."

The Mound, gece yarısı her zamankinden daha ürkütücüydü. Ağaç dalları bize uzanan yumrulu parmaklar gibi görünüyordu ve biz de başımızın üzerinde bir barn owl çığlık atarken el ele tutuştuk. Zirveye ulaştığımızda, hiç iyi çalışmayan plastik seyahat hoparlörlerinden çıkıyormuş gibi yumuşak ve tiz bir müzik sesi duyduk.

"Burada başka biri mi var?" diye Amira'ya fısıldadım.

"Biriyle buluşmuş olmalı. Ben sadece paltomu alıp yatmak istiyorum," diye sızlandı.

Kışın etkisiyle hala çıplak ve sarı olan bir söğüt ağacının dolaşık, hareketli dallarının arasından sürünerek geçtik. Topuğumla takılıp neredeyse çalılıklara düşüyordum, ama Amira beni dengelemek için dirseğimden tuttu. Ona baktığımda, ağzı açık bir şekilde önüne bakıyordu.

"Ne?" diye fısıldadım, ama o bakışını önümüzden ayırmadı.

Sonunda söğüt dallarının arasından baktığımda, onların ne kadar güzel olduklarına hayran kaldım. Genç çiftlerin birbirlerine dokunma ve açıkça arzu gösterme halleri beni her zaman biraz tiksindirmişti. Ama Kris ve Louis, birbirlerinin kollarında müziğe göre sallanırken, sadece şefkatliydiler. Louis'in yanağı Kris'in omzuna yaslanmış, gözleri kapalı, yüzü hiç görmediğim kadar huzurluydu. Genelde küstah ve cesur olan Kris, onlar dönerken onun sırtını nazikçe okşadı. Hayatlarımızın tamamen değişmek üzere olduğunu biliyordum, ama o anda, kardeşim bu çocuğu kucağına alırken, sadece onun için mutlu olabiliyordum.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadım ve Amira başını salladı.

Amira'nın paltosunu unutarak, parmak uçlarımızda yol boyunca yürüdük. Sessizce pansiyonumuza geri döndük ve sarmaşıklarla kaplı bir çardaktan tırmanarak odamızın açık penceresinden içeri girdik. Bizi kadın gibi gösteren elbiselerimizi çıkardık. Bizi gerçekte olduğumuz kızlara dönüştüren parlak renkli pijamalarımızı giyerken hiçbir şey söylemedik. Yarın ne getireceğini merak ederek, ayrı ayrı uykuya daldık.

On dört yıl sonra kardeşlerimiz öldüğünde, Kris'in küllerinin çoğu Güney Afrika'daki ailenin av köşküne serpildi. Onun küllerinden çok az bir kısmı, Vikki, Amira ve Madhav'ın hayatlarının geri kalanında takacakları üç altın kolye için saklandı. Ama Amira'nın boynunda asılı olan altın kalbin kapağını açarsanız, içinde hiçbir şey olmadığını görürsünüz. Cenazeden önce, kocasıyla son bir kez baş başa kalmasına izin verilmişti. Kimse bakmıyorken, Kris'in küllerinin bulunduğu gerçek kolyeyi Louis'in takım elbisesinin göğüs cebine koydu, böylece sevdiği iki adam nihayet bir araya gelebilirdi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

10 Ocak 2023

Her gün sabah saat 7'de yatak odasının penceresinin altında durup ona çalan büyükannemin bagpipesının tanıdık sesiyle uyandım. Büyükannemin bagpipes çalmadan saatler önce uyanmış olduğundan oldukça emindim, ama bu ses, kaldığı evin sabahının resmi olarak başladığını işaret ediyordu. Hizmetçiler koridorlarda koşuşturmaya başladı, telefonlar çaldı, geç kalkanlar için kahvaltı tepsileri getirildi. Pencereden dışarı baktım ve Londra'ya geldiğimden beri ilk kez güneşli bir gün olduğunu gördüm. Güneş ışınları sisleri dağıtırken, sisler geniş yeşil çimlerin üzerinde dalgalanıyordu.

Hepimiz ana saraydan çok Watford Kalesi'ni tercih ediyorduk, çünkü ana saray çok görkemliydi ve içinde görkemli davranmamızı gerektiriyordu. Watford'da bir mutfak bahçesi vardı ve "Bahçeye çıkacağım" gibi şeyler söyledik. Her yerde küçük cam vazolarda gül tomurcukları vardı. Ortaçağdan kalma taş merdivenlerde şarap içip güneşin ufukta batışını seyrederdik.

Babamın vasiyetinin okunmasına hala birkaç saat vardı, bu yüzden yataktan kalkıp aşağıya indim. Eski bir mumlanmış palto ve benim bedenime uygun lastik çizme buldum ve geniş bir çim alana, oyulmuş çitlere ve baharda rengarenk çiçek açacak olan uyku halindeki gül çalılıklarına açılan Doğu Terası'na yürüdüm. Bahçe, tümüyle dik açılar ve disiplinle düzenlenmiş matematiksel bir harikaydı. Ama onun ötesinde, geyiklerin dolaşmasına izin verilen vahşi, evcilleştirilmemiş meşe ağaçları vardı. Benim olmak istediğim yer orasıydı.

Tam yola çıkmak üzereyken, bir springer spaniel salondan çıktı ve sevgi arayarak ayaklarımın etrafında dolanmaya başladı. Bu, büyükannemin köpeği Pudding'di ve onu, köpeğin çılgın enerjisini biraz olsun atması için yürüyüşe çıkaran hizmetçi takip ediyordu. Beni görünce irkildi ve sonra selam verdi.

"Günaydın," dedim. "İsterseniz Pud'ı
gezdirebilirim." "Sizin için bir sakıncası yoksa,
Majesteleri."

Pud önümde koşarken ben çimlerin üzerinde ağır adımlarla yürüdüm. Cenazenin ağırlığı hala hissedilse de güneş ve soğuk hava harika geliyordu.

Uyuyabildiğim birkaç saati, babam ve Louis'in artık sonsuza kadar mühürlendiği mezarı hayal ederek geçirdim. Elbette her an, sabahın erken saatlerinde yaptıkları gezintiden dönüp, soğukta yanakları kızaran Louis ve kahve tepsisini isteyen babam, fundalıkta dolaşıyor olacaktı.

Koruyu ulaştığımızda, Pud sincapları kovalarken ben, bir ebeveynin kolları kadar güvenli ve güçlü olan meşe ağacının devasa pürüzsüz köklerine kendimi soktum. Cebimden telefonumu çıkardım ve geldiğim günden beri yarım saatlik aralıklarla ertelediğim aramayı yaptım.

Vazgeçmek üzereyken, altıncı çalınıştta Ben cevap verdi.

"Merhaba," dedi hastanede patronum. "Ne zaman haber vereceksin diye merak ediyordum."

"Üzgünüm."

"Önemli değil. Baban ve kardeşin için üzıldüm. Nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. Onu, kesmeyi reddettiği dağınık sarı saçlarıyla uyumsuz olan oxford gömleği ve lacivert pantolonuyla hayal ettim. Biz konuşurken, stetoskopunu boynuna asmış, hemşire odasına yaslanmış ve birkaç çizelgeyi okuyordur. "Sana birkaç lojistik soru sormam gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu ve hastanenin gürültüsünün yavaş yavaş azaldığını duydum. Hemşirelerin konuşmamızın parçalarını birleştirip sonuçlara varmayacakları boş bir odaya geçiyordu.

"Okulu bırakıyorsun, değil mi?" dedi.

"Ne? Hayır." Aniden yüzüm kızardı. "Bu aşamada tek bilmek istediğim, bir asistan doktorun ne kadar izin alabileceği."

"Yılda beş hafta, ve sen şimdiden iki haftan gitti," dedi, her zamanki gibi bana hiç taviz vermeden.

"Bir sakın tüm ailesini kaybederse ve işleri yoluna koymak için zamana ihtiyacı olursa ne olur?"

Bir süre sessiz kaldı. "Lexi, istisna yapmadığımızı biliyorsun. Senin için bile. Yılın geri kalanını izinli geçirmeli ve önümüzdeki Ocak ayında üçüncü yıla başlamalısın."

"Daha önce bunu yapan oldu mu?"

"Elbette. Genellikle hamilelik veya ruhsal çöküntü nedeniyle olur, ama evet."

Bazen, bu adama o kadar düşkün olan genç halime hayret ederdim. Onu, vardiyanın ortasında merdiven boşluğunun duvarına sıkıştırırdım.

Onun dairesinde yaşadığımız o ilk çılgın anları hatırladım, başındaki önlüğü yırtıp onu bana dokunması için yalvardığım anları. Tek istediğim, onun erkek vücudunun tüm ağırlığıydı. Onu istiyordum, hastanede patronluk taslayıp endoskopu elimden alıp "Yanlış yapıyorsun" diye tısladığında bile.

"Lexi," dedi. "Sana hep ne demiştin?"

"İhtisas programının Avustralya vergi mükellefleri için büyük bir masraf olduğunu, kendi kibirimi tatmin etmek için birinin yerini aldığımı ve kanıtlamak istediğim şeyi kanıtladıktan sonra kaçınılmaz olarak programı bırakıp geldiğim yere geri döneceğimi mi?"

"Ben öyle mi dedim?"

"Evet, seni aptal."

"Tanrım, bu çok acımasızca," dedi, yattığı ve başında durduğu tüm yataklarda sergilediği korkunç yatak başı tavrına gülerek. "*Bunun* dışında, her zaman söylediğim şey, eğer doktor olmak istiyorsan, doktor olacaksın. Eğer işleri yoluna koymak için bir yıl ara vermen gerekiyorsa, gelecek yıl tekrar başlayabilirsin ve bu bir sorun olmaz."

Pud'un çürümüş yaprak yığınının kafasını sokup derin bir nefes aldığını, burnunun kokusunu takip ederek ileri doğru koştuğunu izledim.

"Bu arada, cenazede çok seksi görünüyordun," diye ekledi Ben. "Üzgünüm, bunu söylemek uygun olmayabilir, ama öyleydi."

"Sen bir
gulyabani'sin."

"Evet."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Neden bana veda ediyormuşsun gibi hissediyorum?" diye sordum. "Şey... geçen sefer veda etmedin ki."

"Sen *beni* terk ettin," diye hatırlattım ona, ama beş hafta önce onun dairesinde olanlar bundan daha karmaşıktı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Bak," dedi, "benim fikrimi sorarsan, bence sen onların sunduğundan daha iyisin."

"Ne, kraliçe olmak mı?" diye sordum, sonunda yüksek sesle söylediğim bu kelimeyle yanaklarım kızardı.

"Evet. Ama karar senin. Çabuk karar ver, olur mu? Bir asistan eksikken nöbet çizelgesi yapmak çok zor oluyor."

"Karar vereceğim."

"Hoşça kalın, Dr. Villiers," dedi, ama birkaç saniye sessizliği bozmadan bekledikten sonra nihayet telefonu kapattı.

Ben, yapmaktan zevk aldığım bir hataydı. Louis ve Amira'nın düğününden sonra, ailem sonunda benimle ilişkisini kestiğinde, uyku beni tamamen terk etmiş gibiydi ve birçok gece tavandaki gölgelere bakarak geçirdim. Üzgün olmaktan çok hissizdim, ama içimde kök salmış, koparılmayı bekleyen derin bir düşünce vardı. Eğer onu kökünden tutup çekersem, gözyaşlarımın akmaya başlayacağını ve asla durmayacağını biliyordum: *Sadece annemi istiyorum, sadece annemi istiyorum, sadece annemi istiyorum.*

Hastanedeki stajım tüm zamanımı alıyordu, ama yine de adını koyamadığım bir şey için huzursuzdum. Yakışıklı, sinirli ve tamamen ulaşılmaz olan Ben, iyi bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu. Finn ve ben diğer talihsiz stajyerlerin arasında dururken, ilk kez onun gözlerini üzerimde hissettiğimde, bakışı olması gerekenden biraz daha uzun sürdü. Çatırdayan küçük bir akım, bir şeyin kabardığı hissi. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadım. Düğünden iki hafta sonra, Ben'i şehirdeki bir barda gördüm ve birbirimizi görmezden geldik. Ama tanıdığım herkes gidene kadar masamda oturdum ve o da aynısını yaptı, son içki siparişi verilmeden hemen önce yanımdaki koltuğa oturdu. *Ne yapıyorum ben?* Daha sonra dışarıdaki sokakta, onu öperken parmaklarımı saçlarında gezdirirken düşündüm. *Ve kimin umurunda olur ki?*

Kimseye sırrımı söylememiştim, haftada birkaç gece Ben'in dairesine girip, kimse fark etmeden kendi evime, kendi yatağıma dönüyordum. Bir ay sonra Jack, Paula'yı kuzeye götüreceğini söyledi, böylece o ve arkadaşları, ağaç kesicilerin eski bir ormanı yok etmesini engelleyebileceklerdi.

"Gelmek ister misin?" diye sordu. Lavabonun önünde duruyorduk ve bana damlayan bir tabak uzattığında parmakları benimkilere değdi. "Aslında kamyonun yoluna çıkman gerekmez. Ben genellikle işler ters giderse diye izlerim. Annem her zaman gereğinden biraz daha ileri gider."

"Gelmek isterdim," dedim. "Ama... gelemeyeceğimi biliyorsun."

Her zamanki gibi anlayışla başını salladı. Paula sürekli olarak protestolara ve barikatlara katılmam için bana ricada bulunuyordu. Beni 200 yıllık bir ağaca sarılabilecek kadar cesur biri olarak görüyordu. Bu ağaç henüz bir fidan iken, atalarım bu topraklara sahip olmuş, ormanları yıkmış, insanları katletmiş, endüstriler kurmuştu. Ta ki bu dev ağaç en verimli döneminde kesilip kağıt mendil ve talaş haline getirilene kadar. Ama onu savunmaya çalışarak ailemi utandırmak istemedim. Beni

beni kovduktan sonra bile, onların öfkesinden çok korkuyordum ve hiçbir konuda tavır alamıyordum.

"Kendi başına idare edebilecek misin?" diye sordu sessizce.

Jack, düşünden sonra üzerime çöken karanlığı gören tek kişi gibi görünüyordu. Beni yeterince iyi tanıyordu, bu yüzden bu konuyu benimle konuşmaya çalışmadı. Bunun yerine, ahıra dönerken mutfaktan geçerken onun dikkatli bakışlarını hissettim. Sürekli bana istemediğim şeyler veriyordu: ev yapımı latte, sırf öyle olduğu için sabah çöreği, sarsılmaz bağlılığı.

"Elbette."

Jack ve Paula hafta sonu için gitmiş, Finn de hastanede olduğu için mülk tamamen bana kalmıştı. Ragu'yu gece için kafesine kilitledim ve Ben'i içeri almak için bağın kapısını açmak üzere toprak yolda koştum. Normalde onun gece kalmasına asla izin vermezdim, ama yaptığımız efor bizi yorgun düşürmüştü ve o benim yatağında uyuyakalmıştı. Şafak vakti, onu kulübeden dönüştürülmüş ahırına uzanan kumtaşı verandaya çıkardım.

Jack, elinde Ragu'nun yemek kabıyla orada duruyordu. Üçümüz de, sahnede bir sonraki repliği unutmuş aktörler gibi donakaldık.

"Senin dağlık bölgede olduğunu sanıyordum," dedim.

Jack bir an sessiz kaldı, gözleri düğmeleri açık gömlekli kırk yaşına yakın adamdan bana kaydı. "Hepimiz tutuklandık. Bu yüzden erken ayrılmak zorunda kaldık."

Başımı salladım, boğazımı temizledim, Ragu köşeyi dönüp tanımadığı erkeklere ayırdığı güçlü havlamasını başlatmadan önce bu konuyu bir an önce bitirmek için can atıyordum.

Ben, elini uzatarak Jack'e doğru yürüdü. "Merhaba. Ben. Lexi ve ben hastanede birlikte çalışıyoruz."

Jack dalgın dalgın başını salladı ve elini sıktı. "Merhaba."

Ben'i tozlu yolda sessizce arabasına kadar geçirdim. Jack'in tüm bunları nasıl yorumlayacağını merak ediyordum. Bana farklı bir gözle bakacak mıydı? Patronumla yattığım için beni küçümseyecek miydi? Jack'in Georgia'dan ayrılması henüz tazeydi ve pijamalarımın yolda ağır ağır yürürken, istediği herkesle çıkabildiği için ona kızmaya başladım. Yaptığım her şey gizli kalmak zorundaydı çünkü hayatımın tüm detaylarının üzerinde fiyat etiketi asılıydı. Dört yıl boyunca yatak odalarımızın arasındaki duvardan onun ve Georgia'nın konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım ve bir kez bile şikayet etmedim.

"O senin erkek arkadaşın değildi, değil mi?" Ben arabaya bindiğimizde, sessizce düşüncelerimin parçalanmasını keserek sordu.

"Ne?"

"Şu adam. İkiniz de az önce tuhaf davranıyordunuz."

"O benim erkek arkadaşım değil," dedim sinirli bir şekilde.

Kır evine döndüğümüzde ve sonraki üç yıl boyunca, Jack ve ben o sabah verandada olanlardan hiç bahsetmedik. Evden çıkıp, kasıtlı olarak belirsiz tuttuğum bir yere gittiğimde, Jack'in nereye gittiğini tam olarak bildiğinden emindim. Bu konuda herhangi bir düşüncesi varsa da, bunu asla dile getirmedi. Ara sıra, Jack'in odasından elinde ayakkabıları sallanan güzel bir kız çıkardı. Ona nazikçe selam verirdim, ta ki birkaç hafta sonra ortadan kaybolana kadar. Tüm bu olaylara rağmen, Jack ve ben beklenmedik, kararlı arkadaşlar olarak kaldık. Ben'in yatağında yatmış olabilirdim, ama yine de bilgelik dişlerimi çektirdikten sonra beni almaya gelen Jack'ti. Hangi marka çay poşetlerini sevdiğimi biliyordu. Gecenin geç saatlerinde beni arayıp sessizliği paylaşabilirdik. Onu kaybetmemek için her şeyi bu şekilde sürdürdüm.

Şimdi tüm bunları düşünerek, kendimi yaşlı meşe ağacının köklerine daha sıkı sarıldım. Jack ve onun sevdiği bağ hakkında düşündüm. Bağını halka açmalı ve şarap tadımları düzenlemeliydi. Yüz yıldır arazide duran, görkemli bir şekilde harap olmuş kulübede düşünler düzenlemeliydi. Ama ikisini de yapamıyordu çünkü ben, her ne pahasına olursa olsun korunması gereken egzotik, nesli tükenmekte olan bir kuş gibi orada yaşıyordum. Tıp kariyerimi düşündüm. Haftada doksan saat çalıştığım günleri, parmaklarımı soktuğum vücut deliklerini, ilk kez bir hayat kurtardığım anı, ilk kez birinin ölümünü izlediğim anı. Kris ve Louis'i düşündüm, benden bir özür hak ediyorlardı ama asla alamayacaklardı. Amira'yı ve ilaç kutularını düşündüm. Babamı tamamen yutan kar bulutunu düşündüm. Hayatımın aşkı olan annemi düşündüm.

Hepsi, çözmeyi umut edemeyeceğim bir karmaşa gibi geliyordu. Sadece işleri düzeltmeye çalışabilir ve kalan düğümlerle yaşamaya devam edebilirdim.

*

Kalede, Amira'nın odasının boş olduğunu gördüm. Erken Londra'ya dönmüş olmalıydı. Mary'nin giysi rafları ve topuklu ayakkabı dolu bir valizle doldurduğu odama geri döndüm.

"Günaydın, Majesteleri," dedi, dalgın bir reverans yaparak. "Vasiyet okunması için bir kıyafet hazırlıyorum. Cenaze töreni çok iyi geçti, bence. Gazeteleri görmek ister misiniz? Ya da haberlerin özetini sunabilirim?"

"Hayır, gerek yok."

"Peki, çok iyi karşılandığınızı söylemek yeterli olacaktır. En sert eleştirmenlerinizden bile bazıları sizi ve özellikle kıyafetinizi övdü."

"Mary," dedim, istemeden sert bir ses tonuyla. "Lütfen.

Yapma." Küçük yüzü gerildi. "Özür dilerim, hanımefendi, beni affedin."

Yatağın üzerine dağılmış giysilere, imkansız Ayakkabı yığınlarına baktım. İşte böyle olacaktı. Bahçe partileri. Yemin törenleri. Yıl sonuna doğru takvimimi randevularla doldurarak en çalışkan kraliyet üyesi ilan edilmek için sonsuz bir yarış. Gizli kokteyl partileriyle magazin muhabirlerini kazanmak. Onları beslemek ve sulamak için stratejik sızıntılar. Louis her gün uyanır ve şikayet etmeden bu kayayı tepeye iterdi. Şimdi o kaya benim ayaklarımın dibine yuvarlanmıştı.

"Mary..." Yatağa oturdum. "Bunu yapmanın başka bir yolu olduğunu düşünüyor musun? Daha iyi bir yol?"

Beni dikkatle süzdü. "Anladığımı sanmıyorum."

"Eğer bunu deneyeceksem, sence bunu sadece kıyafetler ve *Daily Post*'a takıntılı olmakla sınırlı kalmayacak şekilde yapmanın bir yolu var mı?"

Hareketsiz kaldı. Kafamı kaldırdığımda, stilettoyu sıkıca tutarken gözleri parlıyordu.

"Evet, kesinlikle var," diye fısıldadı. "Annen, yani Prenses Isla, Darfur'a gittiğinde, saçını eşarp ile örtüp o kampta durduğunu hatırlıyor musun? Ve Batı'dan, çocukların acılarını görmezden gelmeden önce onların yüzlerine bakmalarını istediğini? Herkes onu eleştirdi, ama o an her şeyin değişmesi gereken andı."

Hatırlıyordum. Sudan'a izinsiz yaptığı geziden döndüğünde, babam bir ay boyunca onunla konuşmayı reddetti. *Daily Post* gazetesi ona "Darfur Ditz" adını taktı. Hatta Amerikan başkanı bile, durumun karmaşıklığını anlayamayacak kadar aptal olduğunu ima etti.

"Sen yapabilirsin," dedi Mary sertçe. "Sen dünyayı gördün. Sen bir doktorsun. Prenses Isla'nın başlattığı işi bitiren sen olmalısın. Monarşinin değişim için bir güç olamayacağını kim söylüyor? Eğer monarşi

, o zaman bu konumu hak etmelidir. Geçmiş için özür dilemeli ve geleceğin ahlaki lideri olmalıdır. Neden olmasın?"

Kalbimin hafifçe çarpmasını, yüzümde yükselen sıcaklığı görmezden geledim. Annem, baş başa kaldığımızda böyle konuşurdu. Babamın önünde, özellikle de onu memnun etmeye çalıştığı zamanlarda, bu tür şeyleri söylemeye asla cesaret edemezdi. Ama baş başa kaldığımızda, öne eğilip kulağıma fısıldardı: "Baban, Barbara Villiers'in omurgasından bir parça bile olsa, bugün nerede olurduk, hayal edebiliyor musun?"

İngiltere'nin kraliyet ailesine duyduğu tüm nostaljiyi, tüm sevgiyi, tüm birliği alıp onunla bir şeyler yapan, gerçekten modern bir kraliçe hayal edebiliyor muydum? Annemin bir zamanlar özlemine çektiği hükümdar olabilirdim? Mary düşüncelerimi sezmiş gibi görünüyordu ve bana gülümsedi.

"Sana yardım edebilirim," dedi. "Eğer kalmaya karar verirsen."

Saate baktım. Her şey çok hızlı geliyordu ve heyecanım paniğe dönüştü. Dün, bu toplantıya girip eve gidebilmek için evrakları hazırlamalarını istemeye tamamen hazırdım. Şimdi ise o kadar emin değildim.

"Bu iş için giyinmeliyim," dedim. "Kraliçe'yi bekletmem."

Yine gülümsedi ve başını salladı. Yas dönemi resmen sona erdiğine göre, siyah giysilerimizi çıkarma zamanı gelmişti. Mary bana koyu avcı yeşili renkli kutu kesim bir blazer ve ona uyan pantolon verdi. Bu renk annemin gözlerinin rengiydi, kraliyet ailesinin bir üyesi olarak ilk yıllarında neredeyse sadece bu rengi giyerdi.

"Şimdi, burada sessiz bir devrim yaptığımızı biliyorum," dedi Mary, yere diz çöküp ayakkabı valizini karıştırmaya başladı. Konuştuğumuz birkaç dakika içinde sesi değişmişti, artık o kadar yumuşak ve kararsız değildi. Kükreyen küçük fare gibiydi. "Ama moda güçtür. Uygun giyinirsen, seni kabul ederler. İçeri girdikten sonra, her şeyi değiştiririz."

Bir çift bej süet topuklu ayakkabı kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Bunlar mükemmel."

Toplantı, Doğu Teras Bahçesi'ne bakan büyükannemin özel dairesinde yapıldı. Babamın avukatı Antony Eastaughffe'nin orada olup vasiyetnamesini okuyacağını sanıyordum. Ama bunun yerine, büyükannemi masanın başında, bir yanında Stewart, diğer yanında başbakan otururken buldum.

. Çay servis edildikten sonra, Stewart parmak uçlarını önündeki kağıtların üzerine koydu, sanki dokunarak mesajlarını tahmin etmeye çalışır gibi, ve gözlüklerinin kenarından bana baktı.

"Şimdi, hanımefendi," diye başladı. "Babanız, İskoçya Prensi'nin vasiyetini yazarken erkeklerin ilk doğan erkek çocuğun mirası alması geleneğine bağlı olduğunu anlayacaksınız."

Yüzünü tarafsız tutmayı başaran Jenny'ye baktım. Onun, Lordlar Kamarası'ndan son kalıntı olan kalıtsal soyluları ortadan kaldırmak için bir yasa çıkarılması için baskı yaptığını biliyordum. Ayrıca, on dokuz yaşındayken, seçim kampanyası sırasında yeniden ortaya çıkan bir videoda monarşinin yıkılmasını da talep etmişti. Bize ait olmayan pahalı oyuncaklarla oynayan bu aile hakkında ne düşünüyor olmalıydı?

"Üvey anneniz, Exeter Düşesi Annabelle, babanızın mal varlığını devralacak: İskoçya'daki mülkünü, mücevherlerini ve saatlerini, litografi koleksiyonunu ve antika gramofonları. Elton Park, Exeter Dükalığı'nın gelirleriyle satın alındığı için, dükalığın mülkiyetinde kalacak," dedi, kaşlarını, bir şeyin peşindeyken yaptığı gibi kaldırıp indirdi.

"Sorun değil, Stewart, bana hiçbir şey bırakmadığını biliyorum."

Üçü de şaşkınlıkla bana baktılar. Bir parçam, babamın vasiyetini yazarken beni düşünmüş olabileceğini umuyordu. O, bana değerli bir şey bırakmayacak kadar gelenekçi biriydi, ama sağduyuma aykırı olarak, geçmişimizden, onun beni gerçekten sevdiğini, beni affettiğini, benim babam olduğunu gösteren bir hatıra olabileceğini hayal ediyordum. Bu nesnenin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkimiz için de derin bir anlamı olabilecek tek bir şey bile aklıma gelmiyordu. Ve belki de babamla benim sorunum da buydu. Biz baba ve kızdık, ama aynı zamanda birbirimize yabancıydık.

"Doğru, hanımefendi," dedi Stewart yavaşça. "Bildiğiniz gibi, işler böyle yürür. Prens Louis'in annenizin mirasından aldığı pay, karısı Somerset Düşesi'ne, otuz yaşına geldiğinde geçecek. Ayrıca, Cumberland l'in, o istediği sürece ona ait kalmasının en iyisi olacağını düşündük."

Annemin boşanma tazminatı 18 milyon sterline yakındı, ancak son yıllarında aşırı güvenlik masraflarını karşılamak için neredeyse tamamını harcamıştı. Artık çalışan bir kraliyet üyesi olmadığı için, vergi mükelleflerinin finanse ettiği korumadan mahrum bırakılmış ve onu yücelttiği kadar nefret eden bir dünyada yalnız kalmıştı. Annem öldüğünde

ancak Amira'nın her zaman kendine ait bir yeri olacağı için rahatlamıştım.

"Bu iyi," dedim. "Amira için demek istiyorum."

"Evet, hanımefendi. Sizin niyetinize bağlı olarak, avlunun hemen karşısındaki Cumberland 3, bahara kadar tamamlanacak bir yenileme çalışmasından geçiyor. Sizin için güzel bir ev olur."

Bana bir bakış attı, ama ben hiçbir şey söylemeyince, tekrar evraklarına döndü.

"Şimdi, gelir konusuna gelelim. Exeter Dükalığı'nın sadece hükümdarın en büyük oğlu ve varisi için ayrıldığını biliyorsunuzdur," dedi Stewart, kaşlarını tekrar çatarak. "Bu kanun gereğidir. Babanız ve kardeşiniz öldüğü için, hükümdarın varisi sizsiniz, ama tabii ki onun erkek çocuğu değilsiniz, bu yüzden dükalık ve onun önemli gelirleri asla sizin olamaz."

Büyükannem gözlerime baktı. Acaba önceden bir strateji belirleyip, bu tuhaf haberi kimin vereceğine karar vermişler miydi? Exeter Dükalığı, kralın oğlunun tahta çıkmayı beklerken kazançlı bir gelir elde etmesini sağlamak için dokuz yüz yıl önce kurulmuştu. Dükalığın güneyindeki en verimli topraklarda yaşayanlar – emekliler, geniş çiftliklerin sahipleri veya büyük şirketler – ona kira ödemek zorundaydı. 100.000 dönümden fazla araziye ve birkaç akıllı yatırıma sahip olan dükalık, bugün yaklaşık 1 milyar sterlin değerindeydi. Bu düzenleme, babamın hiçbir çaba sarf etmeden, kalbinin istediği tüm litografileri satın almak için yıllık 20 milyon sterlin gelir elde ettiği anlamına geliyordu.

"Dükalık yeniden kraliyet mülkiyeti tarafından yönetilmeye mi başlıyor?" diye sordum. Çocukken, Louis ve ben özel bir öğretmenle haftalık anayasa tarihi derslerine katılmak zorundaydık. Bunların hiçbirinin benim sorunum olmayacağını bildiğim için derslere pek dikkat etmiyordum. Ama 1 milyar sterlinlik

hiçbir koşulda, sırf kız olduğum için asla benim olmayacak 1 milyar sterlinlik bir arazi parçası, aklımda kalmış bir gerçektir.

"Majesteleri Kraliçe, kalmayı seçerseniz size maddi destek sağlayacaktır," dedi Stewart. "Ama evet, düklüğün gelirleri hükümete geri akacaktır."

"Peki," dedim, Jenny'ye bakarak, "tebrikler, sanırım?"

Jenny biraz güldü, sonra Stewart ona bir bakış attığında güldüğünü kesti. Bana dönünce yüzü ciddileşti.

"Sizin geleceğinizi konuşmamız gereken bir noktadayız, hanımefendi," dedi. "Artık tahtın ilk varisisiniz. Size gelince, tacı takmayı düşünüyor musunuz?"

takmak niyetinde misiniz?"

Kapalı kapılar ardında önemli kararlar alan bu üç kişinin yorgun yüzlerine baktım. Son on bir yılını, tacın cinayet silahı gibi sessizce şehrin çöp konteynırına atılması gerektiğine inanarak geçirmiştım. Tac, kardeşleri birbirine düşürmüş, savaşları tetiklemiş, evlilikleri bozmuş, milyonları köleleştirmiş, medeniyetleri yok etmişti. Şimdi onun yükünü taşımayı düşünmem, benim hakkımda neyi gösteriyordu?

"O bilmiyor," dedi büyükanne. Herkes ona döndü. Ben odaya girdiğimden beri ilk kez konuşuyordu. "O sadece bilmiyor."

Sandalyeden kalktı, biz de hepimiz ayağa kalktık. Pencereden bahçeye bakmak için dolaşmasını izledik.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de emin değildim," dedi. "Ama bana hiç seçenek sunulmadı. Ben sadece bir kızdım. Herkes bunun Tanrı'nın planı olduğuna inanıyordu ve kim böyle bir şeyi sorgulayabilirdi ki? Ama dünya uçurumun eşiğinde gibi, değil mi? Bir sonraki hükümdarın saltanatı, ailemizin tarihindeki en zorlu saltanat olacak gibi görünüyor."

Pencereden ayrılıp masaya geri dönerek kendine bir fincan çay daha hazırladı ve yardım etmek isteyen Stewart'ı eliyle uzaklaştırdı.

"Halefimin en büyük zorluğu, bu aileyi önümüzdeki her türlü zorluğun içinden geçirmek olacak. Bu gezegenin kaderinin mahvolmadığını inanmak istiyorum, ama fedakarlıklar yapılacak ve insanlar korkacak. Savaşlar yaşadım. İnsanlar korktuklarında... mantıksız davranabilirler. Bir sonraki hükümdar umudun sembolü, büyük bir birleştirici, dengeleyici olabilir," dedi, fincanından bir yudum alarak. "Ama başarısız olurlarsa, çöpe atılacaklar."

Büyükannem olan kadın ortadan kaybolmuştu. Onun parlak alter egosu, Kraliçe Eleanor ortaya çıkmıştı. Tekrar oturdu ve sessizce bize de aynısını yapmamızı işaret etti.

"Hala taçın Tanrı'nın seçtiği kişinin başına konacağına inanıyorum. Ama belki de Tanrı seçtiği kişiyi yönlendirmesi gerekiyordur," dedi. "Alexandrina'nın biraz zamana ihtiyacı varsa, ona bu zamanı verebiliriz. Bir yıl sonra, varisimi İskoçya'nın bir sonraki prensesi - ya da belki prensi - ilan etmeyi öneriyorum. Freddy'ye beş yaşına gelene kadar unvanını vermedim, bu yüzden bir yılın zararı olmaz. Ayrıca İskoçya'nın bu fikre alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi? Bağımsızlık hareketi her zamankinden daha güçlü."

Stewart ve Jenny birbirlerine baktılar ve aralarında görünmez bir şey geçti.

"Hanımefendi," dedi Stewart, "daha önce hiçbir kadın varis İskoçya Prensesi unvanını almamıştır."

"Evet, teşekkürler Stewart," dedi Kraliçe Eleanor. "Bu ülkenin en büyük anayasa ve hukuk bilginlerinden eğitim aldım, Büyük Britanya'nın en uzun süre hüküm süren hükümdarıyım ve parlamentonun bana sunduğu her yasayı okur ve imzalarım. Bu unvanın tarihini gayet iyi biliyorum."

Stewart kızardı, ama Kraliçe konuşmaya başlamadan önce sözünü kesti.

"Dükaliğin aksine, İskoç unvanı hükümdarın varisine, geleneksel olarak ilk doğan oğluna verdiği kişisel bir hediyedir. Ancak bu hafta, kendimizi olağanüstü bir durumda buluyoruz. Çok uzun zamandır ilk kez, bir kadın varis değil, tahtın varisi."

Ona şaşkınlıkla baktım. Tahtın ilk sıradaki kadınları neredeyse her zaman varis adayı unvanına indirgenir – hükümdarın onu bir oğluyla değiştirmesi ihtimaline karşı bir yer tutucu. Varis adayı olmak dokunulmaz olmak demektir. Ailemizin uzun tarihinde hiçbir kadın bu dokunulmaz konuma sahip olmamıştı. Şimdi, potansiyel olarak ben hariç hiçbir kadın.

"Freddy öldü. Louis öldü. Alexandrina'dan daha iyi taht hakkı olan bir oğul doğma ihtimali yok," dedi büyükannem, ellerini önünde birleştirerek. "Yani taht onun. Tabii, o istemediği sürece."

Masadan kalktı ve sandalyesinin yanındaki taburede duran siyah rugan çantasını aldı. Hepimiz de ayağa kalktık.

"Sayın Başbakan, Alexandrina taht sırasındaki yerinden vazgeçmeye karar verirse, parlamentoya tasarıyı sunabilirsiniz ve Prens Richard ile devam ederiz," dedi Kraliçe. "Ben gezintiye çıkacağım. Bu haftaki olayları huzur içinde düşünmek istiyorum."

O odadan çıktı, Stewart da peşinden gitti. Stewart'ın Jenny'nin fikrini değiştirmeye çalışıp çalışmayacağını merak ettim. Jenny ve ben onların gitmesini izledik. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, başım dönerek sandalyeme yığıldım.

Bir yıl. Seçim yapmak için bir yılım vardı. Bir karar vermek zorunda kalacağımı düşünmüştüm, ama bunun yerine bir erteleme hakkı verilmişti.

"Vay canına," dedi Jenny, kaşlarını kaldırarak, "bu beklenmedik bir şeydi. Ama sanırım artık bir planımız var."

"Bu eski kuralların hepsini delice buluyorsundur," dedim nefes nefese.

Omuz silkti. "İki çocuğum var. Onları bu şekilde sıralayabileceğimi ya da sırf erkek olduğu için her şeyi oğluma verip kızımı hiçbir şeyle bırakabileceğimi hayal edemiyorum."

"Sence o haklı mı?" diye sordum. "Bir sonraki hükümdarın saltanatı en zorlu olacak mı?"

"Bence tüm kurumlar yeniden gözden geçiriliyor ve varlıklarını haklı çıkarmak zorunda kalacaklar," dedi. "Gelişmeyenler, ne olduğunu bile anlamadan dışlanacaklar."

Ona baktım. "Annem her zaman tacın daha fazlasını yapabileceğini düşünürdü, ama herkes ona politikadan uzak durmamız gerektiğini söylerdi."

Zaten aşırı dolu çantasına defterini zorla sokmaya çalışırken bir an düşündü.

"Modern hükümdarın üç hakkı nedir? Danışmak, teşvik etmek ve uyarmak mı? Doktorluk yapmış bir kraliçenin, hükümetini NHS'ye daha fazla yatırım yapmaya teşvik etme, kanser araştırmalarına daha fazla fon ayrılmasını savunma ve anne sağlığını iyileştirme konusunda her türlü hakka sahip olacağını düşünüyorum."

"O kraliçe kesinlikle çok tartışmalı olurdu."

Bana gizemli bir gülümseme attı. "Bilmiyorum. Bence çok fazla değişiklik yapabilir. Birçok insan için rol model olur. Ben kesinlikle o kraliçeyle haftada bir görüşmek isterdim."

Sandalyeye yaslandım, nasıl kullanacağımı bilmediğim bir arabanın sürücü koltuğunda uyanmış gibi hissediyordum. Belki de tek yapmam gereken direksiyonu tutmaktı. Ya da belki de kaza yapmadan önce kapıyı açıp kendimi yere atmalıyım.

"Ben olmazsam Richard olur ve her şey muhtemelen yoluna girer."

Jenny tereddüt etti ve odanın boş olduğundan emin olmak için etrafına baktı. Bana doğru eğildi.

"Sana tek söyleyebileceğim, eğer lanet olası Kral Richard olursa, bu iş giyotinle bitecek," diye fısıldadı. "Ve cellat olmaktan mutluluk duyacak birçok insan tanıyorum."

Gitmek için eşyalarını toplamaya başladı. Benim bilmediğim neyi bildiğini merak ettim.

"Başbakan," diye seslendim, o kapıya doğru yürürken, "Diyelim ki istemiyorum.

Exeter Dükalığı ne olacak?"

Bana dönüp baktı. "O durumda, Prens Richard hem hükümdarın en büyük oğlu hem de varisi olur, bu da yasal olarak dükalığın mülkiyetinin ona geçeceği anlamına gelir."

"Yani Richard için, taç ile 1 milyar sterlin arasında duran tek engel "Benim," dedim.

Gözlerini kısarak bana uzun uzun baktı.

"Büyükannen oğlunu çok seviyor ve ona karşı belli bir kör nokta var gibi görünüyor. Ama ben öyle değilim," dedi. "Umarım sen de öyle değilsindir."

*

Range Rover, beni Londra'ya götürmek için avluda bekliyordu. Gökyüzü umut dolu bir maviydi ve bir ev serçesi, kumlu çakılın içine gömülerek toz banyosu yapıyordu ve kumları kaplumbağa kabuğu desenli tüylerine dağıtıyordu. Kemerli geçidin gölgesinden, göz kamaştırıcı güneş ışığına çıktım ve sigara dumanının bulutuna adım attım.

"Tebriklerimi iletmeliyim," dedi Annabelle.

Tartan paltosu ve siyah güneş gözlükleriyle duvara yaslanmıştı.

"Bence tebrikler antika gramofonların kazananına saklanmalı, sence de öyle değil mi?"

Bana sırtıtarak baktı. "Freddy hep senin komik olduğunu söylerdi."

Onun adının geçmesiyle içim sızladı. Kalbi hiçbir zaman bizimle değildi, belki bir an bile, ama yine de her zaman ona ait olan bu adama karşı bir hak iddia ediyordum. Dört yaşındayken annem Louis ile resmi bir seyahat için Jamaika'ya gitti. Ben konjonktivit oldum ve babamla Elton Park'ta kaldım. Bir sabah, gözlerim yaşlı ve yanarken koridorda yürüdüm ve Annabelle'i babamın bornozuyla yatakta kıvrılmış halde buldum. Beni görünce şaşırılmış göründü, ama sonra gülümsedi ve banyoda muslukların açılma sesini duyduğumuzda parmağını dudaklarına bastırdı. Babamın beni orada bulursa sorun çıkacağından korktuğum için, çoraplı ayaklarımla geri çekildim ve koşarken merdivenlerden neredeyse düşüyordum.

O yıl kabuslarım başladı, çılgınlarımla tüm mahalleyi uyandırdım ve "Korkunç Kadın"ın beni korkuttuğunu söyledim.

"Arabam bekliyor," dedim.

"Muhtemelen onun her şeyi bir yıl ertelemesine izin vermemeliydin," dedi. "Bu Richard'a bir fırsat verdi."

"Tamam. Hoşça kal, Annabelle."

"Bütün bunları nasıl halletmeyi düşündüğün beni oldukça ilgilendiriyor. Dışarıdaki insanlar bu kaleye bakıp burada yaşamayı hayal ediyorlar." Sigara içti. "Buranın dünyanın en güzel hapishanesi olduğunu bilmiyorlar."

"Eh, cezayı çektin ve artık özgürsün," dedim. "Annemin hayatını cehenneme çevirdin, bir aileyi parçaladın, Louis ve bana karşı bilgi sızdırdın. Hoşça kal."

Kısa bir süre, babamın yatağında onu bulduğumda olduğu gibi, pişmanlık dolu bir ifadeyle baktı, sonra yüzüne yine o tanıdık sırıtışını takındı. Babamın dul eşi sigarasını düşürdü ve ayak parmağıyla cıtırdayarak ezdi.

"Biliyorsun," diye başladı, "bununla gurur duymuyorum, aksine. Ama bence yakında sen de baban ve benim maruz kaldığımız aynı kısıtlamalara maruz kalacaksın. Gerçek şu ki, Frederick kendini asla taç giymeye layık görmedi. Bu yüzden hep bu kadar huysuz ve şımarıktı. Çevresi krallara layık olursa, kendisinin de kral gibi olabileceğini düşünüyordu. Ve evet, ara sıra sana karşı sızıntı yapardı, ve sanırım bu, seni kendisine geri çekmeye çalışmasının bir yoluydu. Ama en büyük sırrını asla ifşa etmedi, değil mi?"

Kalbim göğsümden mideye kadar düştü. Ne yapmak istediğimden emin olmadan bir adım attım, sadece yumruklarımın çenemden daha sıkı olduğunu biliyordum. Bu kadının babamın göğsüne yaslanarak, aile olduğumuz için paylaştığımız tüm sırları öğrendiğini düşündüm.

"Siktir git," dedim ve dönüp Range Rover'ıma doğru yürüdüm. "Alexandrina," diye seslendi, ama durmadım. "Son bir tavsiye: o küçük aptal Mary'ye dikkat et. O sandığın gibi biri değil."

Arabanın arkasına kayarak oturdum ve kapıyı o kadar sert kapattım ki titredi. Titrek bir el ile camı açmak için düğmeye bastım.

"Onu sevmemen benim için yeterli bir referans," dedim. "Onu işe alıyorum."

*

Cumberland 1'in kapısına vardığımda, kapıyı çaldım ve bekledim. Amira beni içeri almazsa, gidecek başka bir yerim yoktu. Gelecekteki dairem hâlâ şantiye halindeydi. Garajın üzerindeki personel odasında Stewart'ın yanında kalmak zorunda kalacaktım. Londra'ya döneli bir hafta bile olmamıştı ama işleri zaten berbat etmiştim.

Bir hizmetçi kapıyı açtı, selam verdi ve beni içeri aldı. Salonun içinden ayak sesleri ve sonik patlama gibi bir havlama sesi geliyordu. Alman kısa tüylü bir av köpeği, tırnaklarıyla parke zeminde kayarak yerinde koşarak kendini düzeltti ve sonra bana doğru atladı. Bir an için onun Ragu olduğunu sandım. Ama bu köpeğin tüylerinde beyaz benekler vardı, Ragu ise koyu renkli ve pürüzsüzdü. Zıpladı ve büyük pençelerini omuzlarıma koydu, gözlerimin içine derinlemesine baktı ve kulakları sağır eden bir havlama daha attı.

Amira, saat 5 olmasına rağmen pijamalarını giymiş olarak merdivenlerden koşarak indi.

"Chino, aşağı in," diye azarladı.

Uzun bacaklarını zar zor kontrol edebilen köpek, çizim odasına geri koştu. Amira ve ben birbirimize çekingen bir şekilde gülümsedik.

"Bu Louis'in köpeği Chino," dedi. "İkinizin de aynı anda pointer cinsi köpeğiniz olması çok komik. Onu Norfolk'ta tutuyorduk ama ben onu buraya getirmelerini istedim. Köpeğini özlemiş olabileceğini düşündüm."

Chino ağzında bir tenis topuyla geri döndü ve topu ayaklarımdan dibine bıraktı. Topu merdivenlere doğru fırlattım ve o da peşinden koştu, giderken duvardaki paha biçilmez sanat eserlerini salladı. Amira'ya gülümsedim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ve dün gece için çok özür dilerim."

Elini kaldırdı. "Hayır, üzgünüm," dedi. Chino merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve zaferle topu ayağıma attı, ikinci raunt için hazırды. "Her şey altüst oldu ve ben başa çıkamıyorum. Söylediklerimi gerçekten kastetmedim."

"Ama doğru. Seni ve Louis'i hayal kırıklığına uğrattım. Ve Kris'i. Buradan kaçtım ve hepinizi terk ettim."

Amira ve ben birbirimize bakarken, Chino hayal kırıklığıyla uludu ve top ayaklarımızın dibinde durdu. Astley'deki son yılımızı hatırladım, kederden hasta olduğum, her gün karanlık bir tünelde ilerlediğim, sonunda sütümüzün ışıklarını kapattığımızda sıcak gözyaşlarıma teslim olduğum zamanları.

Amira, ikiz yataklarımız arasındaki boşluğu aşarak elimi tutardı.

"En azından bir süreliğine," dedi. "Evet, kalmaya karar verdim," dedim. "Şimdilik."

Kanepeye çöktük, nihayet Hermès marka yemyeşil battaniyeyi dizlerimizin üzerine sererek kullanmaya başladık. Chino aramıza yerleşti ve ağır başını kucağıma koydu. Tasmanya'da kendime yarattığım küçük hayatı, kardeşimin geride bıraktığı hayata girerken beni bekleyen hayatı düşünmemeye çalıştım. Onun kanepesinde oturuyor, köpeğini okşuyor, yatağında uyuyor ve onun yerini alabileceğim olasılığını düşünüyordum. Hayatımızın en kötü anında Louis benim için yalan söylemişti.

Bunu telafi etmek için bir yılım vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

2 Aralık 2022

Helikopterin inişinden bir ay önce, hastanede nöbetim varken Ben'den bir mesaj aldım.

"Ev arkadaşın acil serviste" yazıyordu.

Ekрана neredeyse bir sürüngen gibi soğukkanlılıkla baktım. En kötüsü olmuştu. Yine. Her zamanki gibi. Uzaktan, acil serviste beni genellikle bekleyen korkunç olayları düşündüm. Yumuşak insan vücudunu paramparça eden araba kazaları. Gençlerde kalp durması. Merdivenin en üst basamağında ayağı kayan insanlar. Sedyе üzerinde sırlıklam ve su dolu bir kadın. Koşmaya başladığımda, koridorda koştuğumu fark etmemiştim. Hemşire odasında, titreyen ellerimle hasta listesini kontrol ettim ve onu buldum: *J. Jennings*.

Küçük odasının perdesini açtığımda, elini yanındaki çelik tepsinin üzerine koymuş, yatakta oturuyordu. Ben gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve kaşlarını çatı.

"Çok hızlıydınız, Dr. Villiers," dedi.

Onu görmezden gelip Jack'in yanına gittim ve nefesimin o kadar hızlı olmadığını göstermeye çalıştım.

"Ne oldu?" diye sordu. Onu önümdeki yatakta sağ salım gördüğüm halde kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Tişörtünde gül yaprağı şeklinde bir kan lekesi vardı.

"Hey, ben iyiyim," dedi bana gülümseyerek. Sağ elini kısa bir süre belimin altına koydu. "Masa testeresiyle kafesleri kesiyorduk, tahta fırladı ve elimde kıymık battı."

Yaraya eğildim. Kıymık çok büyüktü. Tahta derisini deldiği anda elini sıkmış ve kıymık parçalara ayrılmıştı, her bir parçayı tek tek çıkarmak gerekiyordu. Kafamı kaldırdığımda, bana en iyi "Bana kızma" gülümsemesini gösteriyordu.

"O şeyi kullanırken eldiven giymeni söylemiştim," dedim.

"Biliyorum."

"Masa testerelerinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Johnny Cash'in kardeşi

onun yüzünden öldü ve bu yüzden müziği bu kadar hüzünlü." Buna gülmemeye çalıştı, bu da beni daha da öfkeliendirdi. "Kesinlikle onun ucunda durmamalısın. Sana bunu kaç kez söyledim, bilmiyorum."

"Dr. Villiers," dedi Ben alçak sesle, "lütfen hastamı azarlamayın."

Tepegöz çağrı sistemi cızırdadı ve bir ses Ben'e hemen hemşire odasına gelmesini söyledi. Jack ortamı hissederek elini inceliyormuş gibi yaparken, biz birbirimize baktık.

"Sen git," dedim Ben'e. "Ben halledebilirim."

Gözlerini kısarak, "Zaten üç hastan var. Bay Jennings'le ben ilgilenirim," dedi.

"Hepsi taburcu oldu. Ben hallederim."

Ben ikimizi birden baktı. Hemşire odası tekrar onun adını çağırırdı. "Koridorda bir dakika konuşabilir miyiz, Dr. Villiers?"

Perdeyi kapattıktan sonra, kartına notlar yazmak için zaman harcadı ve sonunda kartı bana uzattı. Orada durup ona kızgın bir şekilde baktım.

"Doktorların arkadaşlarını tedavi etmesine izin vermediğimi biliyorsun, bu profesyonelce değil," dedi beni heyecanlandıran o otoriter sesiyle. "Hastaya bu kadar bağlıyken en iyi kararı vereceğini nereden bileceğim?"

"Personelimiz yetersiz. Bu sığ bir delinme yarası. Sen keyfi kurallar uygularken hastaların bütün gün oturup beklemelerine izin veremeyiz."

Sinirlendiğinde yaptığı gibi kalemmini tıklattı. Hastane önlüğü giymiş bir adam, bir kova tutarak yanımdan sendeleyerek geçti. İş yerinde Ben'in öğrencisiydim. Geceleri ise onun yatağındaydım. Hayatın diğer zevkleri ve karmaşıklıkları – planlanması gereken doğum günü yemekleri, havaalanına gidişler, market faturaları, kamp gezileri – hepsi onunla hiçbir ilgisi olmayan başka bir dünyada gerçekleşiyordu. Üç yıl boyunca bu düzen Ben'e çok uygundu. Ama ben, onda giderek öfkeye dönüşen bir sabırsızlık olduğunu yeni fark etmiştim. Aniden, hafta sonlarımı ve sabahları erken saatlerimi istiyordu. Hayatımın bu kısımlarına hakim olan Jack ve Finn, birçok gizli tartışmanın konusu haline geliyordu. Özellikle Jack'ten bahsetmek, günlerce süren sessizliğe yol açabilirdi.

"Ayrıca," dedim, şikayetlerimi sıralamaya devam ederek, "o mesaja daha fazla ayrıntı eklemek istemedin mi? Yoksa en kötüsünün olduğunu düşünmemi mi istedin?"

Sırıtarak, koridorda kimse olup olmadığını kontrol etmek için yukarı aşağı baktı ve sonra bana doğru eğildi. "Mesajın amacı da bu. Detaylara girmez. Hastanınla iyi vakit geçir."

Perdenin arkasına geri döndüm. Jack, eldivenleri giyip delikli elini elimle tutarken beni dikkatle izledi. Hastane etrafımızda uğultu ve bip sesleriyle doluydu.

"Ultrason yapmam gerekecek," dedim, gözlerimi yaradan ayırmadan, "böylece parçaları bulabilirim. Sonra onları çıkarmak için bir kesi yapacağım. Sizi uyutmamıza gerek yok, lokal anestezi yeterli olacaktır. Sonra yarayı temizleyeceğiz ve muhtemelen en derin olan bu kısımlara bir veya iki dikiş atmamız gerekecek. En son ne zaman tetanos aşısı oldunuz?"

Başımı kaldırdığımda, çalışırken yüzümü izlediğini fark ettim. Gülümsedi. "Testere için özür dilerim. Haklısın. Acele ediyorduk ve ben aptallık ettim."

Eldivenlerimi çıkardım, yumuşadım. "Sizi azarladığım için özür dilerim."

Perdenin yönüne anlamlı bir şekilde baktı. "Orada her şey yolunda mı?"

Gözlerimi devirdim ve omuz silktim. Ben'in durumu bizim konuşacağımız bir konu değildi. "Birini aramamı ister misin? Paula'yı buraya getirebilirim. Muhtemelen saatlerce burada kalacaksın."

Kafasını salladı. "Sen buradasın."

Aslında, pek ortalıkta değildim. Onu ultrason için randevuya yazdırdım ve acil servisteki iki yeni hastayla ilgilenirken onu orada bıraktım. Bir çikolata ile geri döndüm ve ben ultrason sonuçlarını incelerken o çikolatayı yedi. Kemiklere ulaşan tahta parçası yoktu. Eline lokal anestezi enjekte edip sinir uçlarını derin bir uykuya daldırmam bir saat daha sürdü. Uyuştuktan sonra, en sevdiğim hemşire Rachel izlerken, avucunun iç kısmına dikkatlice bir kesi yaptım. Jack, elimde neşterle taş gibi bir ifadeyle durduğum bir fotoğrafımı çekmiş ve onu bağ grubu sohbetine atmıştı. Şimdi ikimizin telefonu da yanıtlarla dolup taşıyordu.

"Ağrın ne kadar şiddetli?" diye sordum, önlüğüm ve maskemle elinin üzerine eğilerek. "Bakmasan daha iyi olur."

"Ben iyiyim," dedi.

Pense ile parçaları toplamaya başladım. Tanıdığım birinin vücudunu kesmek garip bir duyguydu. Kıvrılmış elinden tahta parçalarını olabildiğince nazikçe çıkardım.

"Lexi hastanenin en iyi doktoru mu?" diye sordu Jack Rachel'a ve Rachel burun kıvrıldı. Ben çalışırken Rachel onun sağlam elini tutuyordu. O, koğuşun en sert hemşiresiydi, kısa pembe saçları ve sert bakışlarıyla koridorlarda yürürken herkesi korkutuyordu. Otuz yıldır hastanede çalışıyordu ve ayakkabıları yıpranmış, sırtı ağrıyor olsa da emekli olmayı reddediyordu. Hasta acı çekiyorsa, her zaman onun parmaklarını kendi parmaklarıyla tutardı.

"Bana sorarsan Lexi fazla önemsiyor," dedi Rachel. "Çoğu doktor, hastalar buradan çıkar çıkmaz onları unuttur. Lexi ise günler sonra bile onlar için endişelenir."

Büyüteçli gözlüklerimin üzerinden Jack'in yüzüne baktım. Gülümsüyordu. "Bu doğru gibi görünüyor."

"Lexi berbat bir ev arkadaşı mı?" diye sordu Rachel ve hırıltılı kahkahasını attı. "Hayır, o en iyisidir," dedi. "Her yıl bağdaki tüm işçileri sıraya dizip onlara grip aşısı yaptırıyor. Ve birinin hasta bir yakını olduğunda, telefonla arayıp semptomlarını soruyor. Geçen yıl, büyükannemin kalça protezi ameliyatı olması gerektiğinde, onunla birlikte cerrahla görüşmeye gitti "

Pembe yanaklarımı gizleyen maskeye minnettardım. Son ahşap parçası derisinden kaydı ve yerine kan damlaları belirdi.

"Bu dünya için fazla yumuşak." Rachel gülümsedi.

Jack'in dikişleri atıldı, bandajlandı, tetanos aşısı yapıldı ve birkaç gün işten uzak durmasının önemi konusunda uyarıldı. Bu sırada benim vardiyam bitmişti. Onu bağ bahçesine geri götürdüm. Ben'in gelip gelmeyeceğimi soran mesajını görmezden gelerek, akşam yemeğini hazırladım ve kanepeye yığıldık. Finn yeni biriyle dışarı çıkmıştı ve ev bize kalmıştı. Sıcak bir geceydi, bu yüzden kapıyı açık bırakıp böceklerin vızıltılarını dinledik. Ragu, akşam esintisini karnına almak için eşikte uzandı.

"Yapabildiklerin inanılmaz," diye mırıldandı. İkimiz de uykuluyduk ve televizyona bakıyorduk. Kanepede aramızda saygılı bir mesafe vardı. "Yani, yapabildiklerini biliyorum, ama bunu yaparken seni görmek başka bir şey."

Omuz silktim, ama onun sözlerini içime çekip hassas kalbime sakladığımı hissediyordum. "Beyin ameliyatı falan değil ki."

"Ciddiyim," dedi ve bana baktı. "Ailenle durumun karmaşık olduğunu biliyorum ve onlar sana gerçekten... hak ettiğin değeri vermediler. Ama bence sen harikası."

Televizyonun akvaryum ışığında yüzüne bakmak için döndüm. Bana gülümsüyordu, kanepede uykulu bir yığın halinde, bandajlı eli göğsünde. Gözlerimiz buluştuğunda televizyonun sesi sanki yok oldu ve son günlerde sık sık yaptığım gibi, bundan sonra ne olacağını merak ettim. Telefonum çaldı. Ben'in adı ekranda parladığında ikimiz de irkildik. Telefonun kahve masasının üzerinde kaymasını pasif bir şekilde izledik. Sonunda ekran karardığında, sessizce gözlerimizi tekrar televizyona çevirdik, sadece ağustos böceklerinin sesleri odayı dolduruyordu.

*

İki gece sonra, Ben'in yatağında uzanmış, komodinin üzerinde duran tıp dergilerinden birini okuyordum. Dişlerini fırçalarken banyodan çıktı, beline bir havlu asmıştı. Parlak dairesinde dolaşarak ışıkları kapattı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu, ağızında diş fırçasıyla. "Hmm?"

"Ne okuyorsun?"

"Önemli bir şey değil."

Elini bileğime doladı ve beni yatağa yatırdı. Duştan çıkmış olduğu için hala ıslaktı ve üstüme çıktı. Dikkatsizce tırnaklarımı sırtında gezdirdim. Okumaya devam ettim.

"Benim gömleğimi giymeni seviyorum," dedi boynuma.

"Her yerin köpükle kaplı."

Kollarımdan çıkıp lavaboya tükürdü. Jack'in bizi gördüğü sabahtan beri onu ahıra almamıştım, ama nadiren bütün geceyi onun evinde geçirirdim. Bunca yıl geçmesine rağmen, bir fotoğrafçının Ben'in binasına girerken fotoğrafımı çekip, şafak vakti çıkana kadar bekleyip yalan söyleyeceğinden hala paranoyakça korkuyordum.

"Hey," dedi banyodan, "Bu hafta sonu Launceston'da bir konferansım var. Neden gelmiyorsun?"

Tıp dergisini göğsüme koydum. Gömleğimin yakası, onun saçlarından damlayan damlalarla ıslanmıştı. Launceston'daki bir otel odasında saklanarak, kıdemli meslektaşlarımın beni görmemesi için oda servisiyle yemek yediğimi hayal ettim, çünkü bu kasaba o kadar küçüktü ki, kimseye görünmeden bir yere gitmek imkansızdı.

"Bu hafta sonu mu?

Yapamam." "Senin

vardiyan yok."

O hafta sonu bağda mantar toplama günüydü. Jennings ailesi, çoğu üretici artık makine kullanmasına rağmen, hala elle yapıyordu. Tadında fark olduğunu iddia ediyorlardı, bu yüzden her sezon hepimiz kulübeye girip sıra sıra dizilmiş köpüklü şarapları döndürürdük. Her şişenin tortusunu boynuna çıkarmak için çeyrek tur çevirmek gerekiyordu.

Tereddüt ettim. "Bu hafta sonu bağda yardım edeceğime söz verdim."

Banyoda sessizlik oldu ve onun çıkmasını bekledim. Jack ile bir hafta sonu otelde vakit geçirmek yerine elle çalışmayı seçmek, kavga çıkmasına neden olacaktı. Sonunda, ışık anahtarının sesini duydum ve Ben içeri girdi, sanki uyumaya gitmeyecekmişiz gibi pantolonunu giymişti. Gözlerinde meydan okuma vardı.

"Boş ver. Güzel bir odam var, her şeyim var." Yatakta oturdum. "Yapamam, söz verdim."

Bir süre bana baktıktan sonra balkona açılan cam kapılara doğru yürüdü. Karanlık o kadar yoğun ki, kendi yansımalarımızdan başka hiçbir şey göremiyorduk. Genelde geceleri perdeleri kapatmasını isterdim, çünkü bir fotoğrafçının *Rear Window* filmindeki gibi karşıdaki binaya girip bizi çekeceğini düşünürdüm. Perdeler açıkken, kameranın parlak siyah lensinin tenimde gezindiğini hissedebiliyordum.

"Bence bunu yapmayı bırakmalısınız," dedi camdaki kendi yansımasına. "Sen çok gençsin."

Ben hiç kıpırdamadan durdum. O, şehrin kalabalık bir mahallesinde yaşıyordu ve aşağıdaki bardan insanların kahkahalarını ve sendeleyerek çıkmalarını duyabiliyorduk.

"Tamam," dedim. "Üç yıl önce senin için çok genç görünmüyordum ama."

Ellerini ceplerine sokarak bana döndü. Bir hastanın ölümünü ilan ederkenki ifadesiyle aynı ifadeyi takınmıştı.

"Biliyorum. Ama sen gerçekten yaşlanmıyorsun. Sanırım hep böyle kalacaksın."

Ona baktım. Sonra yataktan kalktım. Ona sırtımı dönerek gömleğini çıkardım ve kendi kıyafetlerimi giydim. Onu kovalarken bile, ilk ayrılanın ben olacağıma inanıyordum. Sonuçta o öğrencisiyle yatıyordu. Onu kovaladım ve sonra bana teslim olduğu için onu yargıladım.

"Bu saatte gitmemelisin," dedi sessizce. "Burada kal." "Arabam aşağıda, sorun yok."

Eşyalarımı toplarken gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum: en sevdiğim hastane ayakkabılarım, masanın üzerindeki annemin saati, lavabosunun altında bıraktığım diş fırçası. Suç mahallinden kaçıyormuşum gibi temizlik yaptım, her şeyi çantama tıktırdım.

"Gerçekten bunun hakkında konuşmayacak mıyız?"

Çantayı omzuma astım ve gözlerinden kaçındım. Kalbim düzenli ama tuhaf bir şekilde atıyordu. "Sorun yok. Sen benim patronumsun. Her zaman böyle bitmesi gerekiyordu."

Bana bakmam için parmağını çenemin altına koydu. "Hayatında hiç gerçek bir konuşma yaptın mı?"

Onun dokunuşundan utançla kaçtım. Sessizlikte beni evimi düşündüren bir şey vardı. Annem ve babamın yemek masasındaki konuşulmayan öfkesi. Louis'in gözlerinin yine şöminenin üzerindeki saate kayması. Midemi bulandıran kalbim.

"İş yerinde görüşürüz," dedim.

Kafasını salladı, sanki beni Living Statue Syndrome veya Blue Skin Disorder ya da daha önce hiç görmediğimiz başka egzotik bir hastalıkla hastaneye yatırılmış bir hasta gibi hayretle baktı.

"Bence benimle birlikteydin çünkü bunu gizli tutmamız gerekiyordu," dedi. "Sen böyle seviyorsun. Açıkça, gerçek bir hayat yaşayamazsın."

Daireden ayrılırken yüzüm yanıyordu ama ağlamadım. Hastanede ağlayan insanları gördüğümde, onları merakla izlerdim, herkesin görebileceği bir yerde bunu yapmak nasıl bir şeydi acaba diye merak ederdim. Büyük, kontrol edilemez duyguları olan annem bile, kapı kapandıktan sonra gözyaşlarını dökerdi.

Dışarıda, pub'ın müşterileri kaldırımında kalabalıklaşmıştı ve ben, kimse beni tanımaması için başımı eğik tutarak, dikkatlice aralarından geçtim. Duman ve bira kokusu olsa da dışarıda olmak iyi geliyordu ve tek bir sokak lambasının altında park etmiş Corolla'ma doğru yürürken derin nefes aldım.

Arabamın sessiz güvenliği içinde, anahtarı kontak anahtarına taktım, ama hiçbir şey olmadı. Tekrar tekrar denedim, gösterge panelindeki ışıklar yanıp söndü ve araba tekrar sessizliğe bürünmeden önce çok hafif bir nefes verdi. Jack'in akünün eskidiğini ve yakında değiştirilmesi gerekeceğini söylediği uyarısını hatırlayarak iç geçirdim. Yüzümü direksiyona dayadım ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Bu tür şeylerde hiç iyi değildim. Yol yardım hizmetimi yenilemeyi unutmuştum. Nasıl kullanacağımı bilmediğim için atlama kabloları taşı mıyordum. Küçük bir şehirde geç saatte taksi veya Uber bulmak zor olurdu. Ve bir tane bulsam bile, şoför basına gece yarısı dağınık ve bitkin bir halde beni aldığını söyleyebilirdi. Yaşamayı pek bilmediğim bir dünyadaydım ve şimdi garip, sarhoş adamlarla dolu bir kaldırımın yanındaki karanlık bir sokaktaydım.

Yukarı çıkabilirdim. Ama bunu yaparsam, yatakta son bulurduk, dişlerim onun omzunu sıyrır, saçları onun yumruğuna dolanırdı. Sabahleyin, önceki akşam hiç yaşanmamış gibi davranır ve o, bende artık görmezden gelemeyeceği başka bir kusur bulana kadar birkaç ay daha sürünür dururduk.

Çantamdan telefonumu çıkardım.

Uyanık mısın? Jack'e mesaj attım, uyanık olmadığına emindim. Saat 10'a kadar ilk REM döngüsünü tamamlamamışsa, o gece iyi bir uyku çekmemişti.

Hastaneye yürüyerek gidip nöbet odasında geceyi geçirebilirdim, diye karar verdim.

Telefonum elimde titredi. *Evet, ne var?*

On beş dakika sonra, kamyonetinin gümüş rengi farları sokağa girdi. Saçları yastıktan dolayı dağınıktı ve Ragu da onunla birlikteydi, arka koltukta kıvrılmış uyuyordu. Arabalarımız burun buruna park etti, o da aralarına kabloları bağladı. Sanki kalbi çalıştırmak gibiydi, ama benimki harekete geçmeyi reddediyordu. Motorunu durdurdu, yanıma geldi ve ön kolunu açık pencereye dayadı. Elindeki bandajın değiştirilmesi gerekiyordu, diye düşündüm.

"Sanırım bozulmuş," dedi. "Sabah yeni bir akü alıp geri geleceğiz, ben de değiştiririm."

Ön camdan dışarı bakarak başımı salladım. Çenemden bir şey damladı ve ıslak bir şekilde köprücük kemiğime düştü.

"Lex," dedi Jack yumuşak bir sesle. Camdan uzanıp yanağımdaki gözyaşını sildi. Kapıyı açtığında, alnım

yine direksiyona yaslanmıştı. Sırtımda sıcak bir el hissettim. "Hadi. Eve gidelim."

O bağa geri dönerken, ben yolcu koltuğunda sessizce oturdum, yollar çalılarının gölgesinde siyah görünüyordu. Dış etleri karanlıkta farların ışığıyla aydınlanıyordu, korkutucu ve güzeldi. Ragu arkada horluyordu.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu

Jack tekrar. "Evet. Beni almaya geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki," dedi, bana bir bakış attı. Yedi yıldır onunla yaşıyordum ve daha önce hiç ağladığımı görmemişti.

"Sence gerçek bir hayat yaşayamayacak kadar yetersiz miyim?" diye sordum. Bana tekrar baktı. "Ben mi söyledim bunu?"

Konuşmadan önüne baktım. Yolun orta çizgisi mors alfabesi gibi altımızdan geçiyordu. Birdenbire kendimi evimden çok uzak hissettim. Gri Atlantik gökyüzü. Altında yürürken kendimi küçük hissettiren St James Park'taki ağaçlar. Bizi korumak için sarayın dışında duran devasa mermer Barbara heykeli. Kimsenin beni orada istemediğini hatırladım. Bundan emin olmuştum.

Uzun yolu gürültüyle geçtik ve o kamyonetini kavak ağaçlarının altına park etti. Çakıl taşlarının üzerinde Ragu derin bir esneme yaptı, gerindi ve kulübeye doğru koştu. Onu sessizce takip ettik.

Kapıda Jack durdu. "İçeri girmek ister misin? Biraz oturup sohbet edebiliriz. Sana bir içki hazırlayayım."

Kafamı salladım ve gülümsemeye çalıştım. Gözyaşlarımın akmaya başladığını hissettim ve onları tutmak için mücadele ettim. Ağlamaya başlarsam, hiç ödemediğim bazı uzun vadeli borçların da ödenmesini isteyeceklerini biliyordum. "Uyumaya çalışacağım. Ama teşekkür ederim. Tekrar. Her şey için."

Yorgun bir şekilde verandadan aşağı indim, onun beni izlediğini biliyordum. Ragu yanımda kumtaşı yolda ağır ağır yürüyordu. Onu yatağa çıkmasına izin veren tek kişi bendim ve bu yüzden hayatı boyunca benim ahırına girmeye çalıştı. Jack'in onu çağırmasını bekledim.

"Lex," dedi ve ben döndüm. Bir güve verandanın ışığına doğru uçtu ve yüzüne titreyen gölgeler düşürdü. "Bu gece ne oldu bilmiyorum. Ama geçen gün söylediklerimde ciddiydim. Yaptığın şey - hayatını yeniden başlatmak, doktor olmak - kimse sana bunun ne kadar cesurca olduğunu söylemiyor. Kendine gerçek bir hayat kurdun. Onu yaşıyorsun."

Gözlerimin ıslak ve parlak olduğunu biliyordum ve bu sefer saklamaya çalışmadım. Karanlık yıldızların altında durduk, birbirimize gülümsedik, hala

daha fazla zaman olduğuna inanarak.

İsviçre Alpleri'nde bir yerlerde, dik bir yamaçta kar taneleri düşüyor, kar örtüsü sessizce birikiyordu.

"İstersen seninle yatabilir," dedi Jack, bacaklarına yaslanan Ragu'yu işaret ederek. "Bu gece için."

Ahırında, minnetle yatağıma girdim. Ragu yorganın altına burnunu soktu ve sıcak vücudunu benimkine bastırdı. Kadife gibi kulaklarını okşarken telefonum çaldı. Duvar yataklarımız arasında nöbet tutarken, hattı açtım ve bizi birbirimize bağladım. Bir süre hiçbir şey söylemedik.

"Yılbaşında çalışacak mısınız?" diye mırıldandı.

"Hayır, bir şekilde bütün hafta izin aldım."

Ben'in programı bu şekilde ayarladığından şüpheleniyordum, ama onun ne planladığını merak etmenin bir anlamı yoktu.

"Kamp yapabiliriz diye düşünüyordum. Maria Adası olabilir mi? Oradaki gün doğumu muhteşemdir."

Yeni yıl, yeni bir şans.

Gülümsedim. "Evet,
lütfen."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

13 Mart 2023

Londra'da, mart ayının o günlerinden biriydi; baharın hafif bir esintisi, rüzgârda fısıldanan bir vaat gibi hissediliyordu. Haftalarca aralıksız yağmur yağmıştı. Sonra, Commonwealth Günü'nde, uyandığımızda gökyüzü inanılmaz derecede açıktı.

Commonwealth'i kutlamak için düzenlenen tören, kraliyet takvimindeki en önemli etkinliklerden biriydi ve ailenin tüm üyelerinin katılması bekleniyordu. Etkinlikte, tahtın varis sırasına göre kilise sıralarında oturacağımız yerler belirlenmişti. Cenazeden bu yana ilk kez ailece katıldığımız bu yılki törenin, büyük bir ilgiyle izleneceği belliydi. Çocukluğumu ikinci sırada geçirdikten sonra, artık büyükannemin yanındaydım. Richard, Demelza ve Birdie de öne geçerek, babam, Louis ve Annabelle'in boş bıraktığı koltuklara oturdular. *Daily Post'un* "dokunaklı ama biraz alışılmadık bir jest" olarak nitelendirdiği bir hareketle, Amira arkama oturdu.

Elton Park'tan kovulan Annabelle, cenazeden sonra babamın İskoçya'daki malikanesine taşınmıştı. Aileden kimseyle iletişim kurmuyordu, törene katılmak için cevap bile vermedi.

Daily Post, ana sayfasında Abbey'den bir fotoğraf yayınladı: Büyükannem, ben, Richard ve Demelza, kilise sıramızda ciddi yüzlerle oturuyorduk. Zavallı Birdie fotoğraftan kesilmiş olmalıydı. Richard ile benim aramdaki boşluk, beden dili uzmanlarına bir haftalık röportajlar için yeterli malzeme verecekti. Manşet şöyleydi: "*Yeni Kraliyet Düzeni*".

Eve vardığımızda, hemen banyoya gidip özenle yaptığım topuzdan saç tokaları çıkardım. Aynanın arkasına, birkaç hafta önce lavabonun altında bulduğum bir polaroid fotoğraf sıkıştırılmıştı: Louis ve Kris, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Arkasına Louis şöyle yazmıştı: *Keşke herkes ne kadar mutlu olduğumuzu bilseydi*. Kris ise başka bir kalemle şunu eklemişti: *Belki bir gün, biz öldükten sonra*. Onu kaldırmak istiyordum. Açıkta bırakmak riskliydi

Çünkü hizmetçi onu alıp arkasındaki hassas sırrı gorebilirdi. Ama Louis'in onu lavabonun üstünde, güne hazırlanırken görebileceği bir yerde tuttuğunu hayal etmek hoşuma gidiyordu.

Gerilim baş ağrımın kaynağını giderdiğim sırada, yatak odasından telefonun çaldığını duydum.

"Bu benim telefonum mu, Mary?" diye seslendim, temporalis kasımı tehdit eden küçük metal çubuğu çekerek. "Benim için cevaplar mısın?"

"Prenses Alexandrina'nın telefonu, ben Mary," dedi, bana konuştuğundan iki oktav daha düşük ses tonuyla. "Evet, bir dakika lütfen, efendim." Bana, "Bay Jennings arıyor, hanımefendi," dedi.

Aynadaki yansıma baktım ve gülümsedim. Ne kadar ısrar etsek de ona asla Jack demezdi. Saçımı taradıktan sonra banyodan çıktım ve telefonu aldım.

"Merhaba," dedi, "Commonwealth'in imparatorluktaki herkesi yeni bir isim altında tutmanın bir yolu olduğunu hiç düşündün m?"

Gülümsedim. Bana böyle şeyler söylemekten asla çekinmezdi.

İngiliz imparatorluğu nihayet çöküşe geçtiğinde, bir atamız bu hızla dağılan kolonileri modern bir ekonomik blok haline getirdi. İngiliz Milletler Topluluğu hayranları, birlikte daha zengin ve daha güçlü olduğumuzu söylüyor. Eleştirenler ise buna İmparatorluk 2.0 diyor.

"şey, bu kadar basit mi bilmiyorum," dedim, üç ay boyunca memleketimde kaldığım süre içinde çok iyi öğrendiğim, laf kalabalığı yapan, net bir cevap vermeyen cevaplardan birini verdim. "Eminim ki, sömürge geçmişini kabul etmek, ama bunu herkes için daha iyi hale getirmek için bir yol vardır."

"Ah, o zaman daha iyi bir CEO'ya ihtiyaç var," dedi Jack. "Bu aralar kiliselerde çok zaman geçiriyorsun."

"Pi bir çocuğun takılacağı garip bir yer," diye şaka yapmaya çalıştım.

Geçen hafta boyunca, magazin dergileri, annemin Mdecins Sans Frontires'den bir doktorla ilişkisi olduğu yönündeki "sarayda dolaşan söylentiler"e dayanarak, benim ve Louis'in babalığı hakkında speğlasyonlar yaptı. Bu teorinin kanıtı, 1992'de bir hayır galasında yakışıklı bir ge adamın yanında oturan, itiraf edelim ki oldukça çekici görünen annemin bir fotoğrafıydı. Genetik konusunda açıkça sofistike bir anlayışa sahip olan bir "kraliyet gözlemcisi", bu adam ve benim ikimizin de doktor olduğumuz için, açıkça baba ve kız olduğumuzu iddia etti. Doktor şu anda Angola'da yaşıyordu ve konuşmayı reddediyordu - Mary bunun tüm taraflar için akıllıca bir strateji olduğunu düşünüyordu, ancak ben şunu çok iyi biliyordum

annemin evliliğinden vazgeçip başka bir yerde teselli aramadığını biliyordum. Ayrıca, kalçalarımın şekli ve çevresi beni gerçek bir Villiers kadını olarak tanımladığını da belirtebilirdim.

"Evde neler olduğunu anlat bana," dedim, aniden konuyu değiştirmek isteyerek. Geceliğimle yatağa uzandım.

"Evet," dedi Jack, "hasat haftaya başlıyor, bu yüzden Ragu ve ben erken kalkıyoruz.

Bu sabah bir karatavuk yakaladı, bu yüzden çok mutlu."

Ayaklarının altındaki çakıl ve yaprakların sesini duyabiliyordum. Güneş az önce benden uzaklaşmış ve şu anda onun başının üzerinde yükseliyordu. Onu bağların arasında dolaşırken, dolgun dudakları gülümsemeye kıvrılırken neredeyse görebiliyordum, onun 14.000 kilometre uzakta olduğuna inanmak zordu.

"Ne giyiyorsun?" diye sordum, sorumun içindeki imayı çok geç fark ettim.

Yumuşak bir kahkaha attık. Dolapta takım elbisemi toplayan Mary, hızla odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

"Çok seksi bir kıyafet," dedi. "Blunnies giyiyorum, ayak parmağımda delik var. Ve sen sürekli atmamı istediğin kot pantolon. Ragu yakasını giyiyor, pantolon giymiyor."

"Klasik bir kombin."

"Sıra sende," dedi, sesi içindeki ateşi körükleyen daha boğuk bir tona indi.

"Bu takım elbiseyi büyük bir şapka ile giyiyordum," dedim. "Giyiyordun mı?"

"Takım elbise tasarımcıya geri gönderilmek zorundaydı."

"Yani sadece şapkan var," dedi alaycı bir şekilde, her zaman bana bir çıkış yolu bırakarak, tehlikeli bulabileceğim bir alana sürüklendiğimizi her zaman hissederek.

"Sadece şapka."

Helikopter öpücüğümüzü böldükten sonraki günlerde, neredeyse hiç konuşmadık. Kederli ve bunalmış bir haldeydim, Jack ile olan arkadaşlığımın da değişebileceği düşüncesine katlanamıyordum. Bu yüzden paniğe kapıldım ve haftalarca onun aramalarını kaçındım. Ama İngiltere'de biraz zaman geçirmeyi kararlaştırdıktan sonra, tekrar normal konuşmalarımıza döndük. Genellikle şafak sökmeden önce, Londra'da akşam yemeği vaktinde uyanınca arardı. Akşam bir etkinliğim varsa, yataktan, yastığımın üzerindeki telefonda onu arardım, tıpkı ahırda yatarken olduğu gibi, uyumaya çalışırken sesini etrafımda duyardım. Her şey hakkında konuşurduk. Yıl sonunda ne yapmayı planladığımı hariç.

"Wineglass Bay'de yüzmeye gittiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordum, ama onun hatırladığını biliyordum. O zamanlar hala Georgia ile birlikteydi, ama Georgia Melbourne'da bir mobilya fuarına katılmıştı ve kampa gelememişti. Akşam yemeğinden sonra Jack ve ben tek başımıza sahile indik, kıyafetlerimizi çıkardık ve dalgaların içinden geçerek sakin bir yere ulaştık. O anın sarhoşluğuyla, gece denizinden korktuğumu unuttum. Kara suyu, annemin suya batışını hayal etmeden bakamıyordum. Ama birden boynuma kadar suya batmış, ay ışığında parıldayan Jack'e bakarken korku geri geldi.

Bunu hisseden Jack bana doğru yüzdü. "Geri dönmek ister misin?" Başımı salladım ve nefes aldım. "Bana bir dakika ver."

Tereddütle, beni yüzdürmek için ellerini belime doladı ve cildimin altındaki sinir uçlarını karıştırdı. Yaklaştım, kollarımı omuzlarına doladım, oradaki damlacıkları bozdum, boynundaki güçlü hatları hissettim. Jack'in gözleri kararana ve boğazını temizleyene kadar sessizce öylece yüzdük. "Geri dönmeliyiz," dedi.

Sesi beni geri gerçekliğe döndürdü. "Hatırlıyorum," dedi. "O zaman seni öpmek istediğimi mi soracaksın? Çünkü dediğim gibi, sıra sende."

Midem ısındı ve eski tehlikeli hissi tekrar hissettim. "Senin bir kız arkadaşın vardı. Ben o kişi olmak istemedim."

"Hayır. Aynı," dedi ve sonra güldü. "Şimdi pişmanım."

"İyi bir insan olduğun için asla pişman olma." Bir dakika sessiz kaldık ve bağdaki kargaların flüt gibi cıvıltılarını duyabiliyordum. Büyüdüğüm evde otururken bile evimi özlediğimi hissettim. "Bugün ne yapıyorsun?"

Bir süre durakladı. "James şehirde. Akşam onunla bira içeceğiz."

Beni göremese de başımı salladım. James'in aileme dönme kararımı onaylamaması, Tazmanya'dan Londra'ya kadar esen buz gibi bir rüzgar gibi olmuştu. Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermedi, sadece Jack veya Finn aracılığıyla hayal kırıklığını dile getirdi.

"O zaman, benim için selam söyle." "Söylerim," dedi.

Ana kulübenin sürgüsünün çıkardığı metalik bir ses duydum. "Sinyal kaybolmak üzere, kapatmalıyım," dedim.

"Henüz gitmem gerekmiyor," dedi ve onu dışarıdaki eski tahta bankta otururken hayal ettim. "Bu magazin dedikoduları seni endişelendirmiyor, değil mi?"

Bir an düşündüm. "Sanmıyorum. Daha çok Richard'ın bundan sonra ne yapacağını bilmediğim için endişeliyim. Her zaman bir sonraki adımın ne olacağını bekliyorum."

"O biliyor mu... Louis'i?" "Hayır," dedim. "Şu anda neredeyse kimse bilmiyor."

"Endişelenmemeye çalış, tamam mı?"

Gülümsedim.

"Gerçekten sadece şapka mı giyiyorsun, başka bir şey giymiyor musun?" diye sordu aniden ve ben güldüm.

"Sadece bir şapka," diye yalan söyledim. "İyi geceler."

"Günaydın," dedi ve aramızdaki hattı kesti.

En kötü içgüdülerime yenik düşerek, kiliseye girip ayini izleyip tekrar çıkmamın büyük önem taşıyan performansını analiz eden haber sitelerini kontrol ettim. Mary'nin benim için hazırladığı kıyafet, konuşmayı babalık konusundan uzaklaştırmada işe yaramış görünüyordu. Kraliyet kadınlarının sevdiği her yerde görülen çiçekli elbiseler yerine, Vivienne Westwood'un erkek giyiminden esinlenerek tasarladığı krem rengi bir takım elbise seçmişti. Yeleği gömlek olarak kullanmak biraz cesurcaydı, ama büyük beden blazer ve geniş paça pantolonla kombinlendiğinde, kimsenin bunun kiliseye uygun olmadığını iddia edemeyeceği bir kombin olmuştu. Tabloidleri şaşırtacak kadar tuhaftı, ama *Vogue* ve blogları çılgına çevirdi.

Telefonumu kapattım. Sadece birkaç ay önce kalp krizi teşhisleri koyup MRG'ler yaptırırken, şimdi tüm vaktimi kıyafetlerimle gizli mesajlar gönderip, İngilizlerin bana hala şüpheyile yaklaştığını gösteren anket sonuçlarına bakarak geçiriyor olmam biraz utanç vericiydi. Ocak ayından bu yana popülerliğim beş puan artarak yüzde kırka çıkmıştı, ama Mary en çok, benim varlığım konusunda kendilerini "tarafsız" olarak tanımlayan kesimi kazanmakla meşgul görünüyordu.

"Sorun şu ki, kimse seni gerçekten tanımıyor," diye açıkladı. "On bir yıldır yoktun ve şimdi desteğini yeniden kazanabilmemiz için seni yeniden tanıtmamız gerekiyor."

Richard, büyükannemin kararımı vermem için bana bir yıl süre verdiğini biliyordu ve çok geçmeden magazin dergileri de bunu öğrendi. *Daily Post* web sitesinde *Lexi'nin Seçimi* adında, kalıp

Kalacak mıyım, gidecek miyim? Köşede, kararsızlığımın sonunda sona ermesi için kalan gün sayısını gösteren bir zamanlayıcı bile vardı. *Lexi'nin Seçimi*, Richard'a karşı benim onay oranımı takip ediyordu. Richard, yüzde 68 gibi çok daha saygın bir rakamda kalıyordu. Ayrıca, liderlik tablosunda zirveye çıkabilmemiz için ikimizi ayrı ayrı hayır işlerine gönderen, kamuya açık görüşlerimizi de sayıyordu. Her şeyi saçma bulsam da, sıralamada benim adımın onun adımın üstünde olmasını arzuladığımı hissedebiliyordum. Uluslararası Kadınlar Günü için düzenlediğim öğle yemeği sayesinde kısa süreliğine zirveye çıktığımda hissettiğim zafer, onun Kuzey İrlanda gezisi sırasında programını yoğunlaştırması ve benim tekrar aşağıya düşmem nedeniyle hissettiğim hayal kırıklığı. Hayırseverliği bir oyun haline getiriyorduk ve ben hızla bağımlı hale geldiğimi itiraf etmekten dehşete kapılıyordum.

Haftalarca birbirimizi görmemek konusunda başarılı olsak da, Richard'ın bana karşı yürüttüğü tabloid kampanyası acımasızdı. Geçen ay, *Daily Post* gazetesi, Demelza kadar zayıf olmak için çaresizce semaglutide enjeksiyonları yaptığımı yazdı. Sarayın Avustralya'da bana karşı açılan birçok malpraktis davasını reddettiği, Amira'yı Cumberland 1'den kovmayı planladığımı, büyükannemin gizli ve ateşli umudunun benim tahtımdan vazgeçmem olduğu yönünde söylentiler vardı.

Ama karşılık verme cesaretim yoktu. Louis ve ben, babamız bize karşı bilgi sızdırsa bile birbirimizin sırlarını daima saklayacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. Richard'la birlikte çamurun içine girersem, bir daha asla çıkamayacağımı Mary anlamıyor gibiydi. İki hafta önce, Richard'ın NHS bakım evi personeli için düzenlediğim etkinliğe davetsiz geldiğini basına sızdırmasına izin vermeyi reddettiğimde tartışmıştık.

"Ama o da *bize* aynısını yapıyor," diye ısrar etmişti.

"Umurumda değil," dedim. "Ben öyle şeyler yapmam. Hiç yapmadım, bir kez bile."

O başını salladı. "Değişiklik yapmak istediğini biliyorum, ama herkes aynı kurallara uymadan bunu yapamazsın. Clarence Dükü'nün ofisi medyaya sana karşı bilgi veriyor ve şu anda sen onlara karşılığında hiçbir şey vermiyorsun. Gazetecilerle ilişkiler kurmalısın, birkaçını kendi tarafına çekmelisin. Medyanın anlatısı şekillendirilmeye hazır ve sen bunu yakalamazsan, Prens Richard'ın istediği gibi şekillendirmesine izin vermiş olursun."

Durdu ve uzun koridorun iki ucuna da bakarak kimsenin dinlemediğinden emin oldu.

"Avustralya'dayken yaptığınız *en büyük* hata buydu," diye fısıldadı. "İskoçya Prensi sizi bir tür kaçak olarak gösterdi ve

bizim karşımıza hiç çıkmaman beni hep şaşırtmıştır. Birkaç sempatik gazeteciyi kendi tarafına çekmeye çalışsaydın, halkı kolayca kazanabilirdin.

Sonunda nefes aldı ve yüzüme baktı. Ben ayrıldıktan sonra manşetleri dolduran tüm o haberleri düşündüm. Yıllarca süren yoksunluktan sonra vücudum iyileşirken yaptıkları şakaları. Zihinsel durumum hakkında fısıldayarak, zorla psikiyatrik tedavi ve vesayet hakkında spekülasyonlar yaptıklarını. Tabloid gazetelere benim ne kadar bencil ve şımarık olduğumu, babamın kalbini ne kadar kırdığımı anlatan isimsiz Wolseley House yardımcılarını.

"Mary," dedim, "babam için çalışırken basına benim aleyhimde bilgi verdin mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ben kıdemsiz bir yardımcısıydım, sadece sosyal medya için oradaydım." "Ama o konuşmalar için oradaydın."

Tereddüt etti. "Hayır."

"Öyle olsan da sorun değil. İşin gereği buydu. Sadece merak ettim."

Mary benim için çalıştığı üç ay içinde boyu uzamış gibiydi. Daha dik duruyor, omurgasını uzatıyor ve artık patron olduğu odalarda daha fazla yer kaplıyordu. Ama onu izlerken tekrar küçüldü.

"Hayır," dedi uysalca. "Yemin ederim."

Ona inandığımdan emin değildim ve Annabelle'in Watford Kalesi'nde bana söylediği şeyi kısaca düşündüm. *Mary'ye dikkat et. O sandığın gibi biri değil.* Ama dikkatleri kendinden uzaklaştırmak için gerektiğinde basına karşı beni karalayan üvey annemin sözü ile bu talimatlar verilirken odada bulunan genç yardımcının sözü arasında seçim yapmam gerekirse, her seferinde Mary'yi seçerdim.

Bu yüzden, muhtemelen aramızda her zaman kalacak olan o garip bölgeyi geçmişte bırakmaya karar verdim. Bir muhabir arayıp benim alkolik, zorba ya da gizlice evli olup olmadığımı sorduğunda, Mary'ye kayıtlara geçecek şekilde yalanlama yapma izni verdim. Ama sızıntı yapmamalıydı, aksi takdirde özel sekreterlik görevinden alınacaktı.

"Birkaç yıl içinde, uygun bir güç tabanına sahip olduğunda ve Kraliçe sana daha fazla görev vermeye başladığında, ailenin sızıntı yapmasını tamamen yasaklayabiliriz," diye söz vermişti Mary.

İlk başta, o bunları söylediğinde, ona sadece bir yıl için taahhüt verdiğimi hatırlatırdım. Ancak Mary gelecekte ne kadar çok bahsederse, benim geleceğimin henüz belirsiz olduğunu ona o kadar az hatırlatırdım. Aile üyelerinin sadık ve dürüst olmasını gerektirecek bu yeni, modern monarşiyi planladıkça, bu benim zihnimde daha da gerçekçi hale geldi.

*

Jack ile telefon görüşmesinden sonra aşağı indiğimde, Amira mutfakta Vikki ile yemek pişiriyordu. Chino ayak altında dolaşüyor, birinin ona bir parça yemek atmasını ya da etrafında dolaşmaya çalışırken stratejik yerlere bıraktığı tenis topunu tekmelemesini umuyordu.

"Mary gitti mi?" diye sordum.

"Yarın sabah saat 7'de geri döneceğini söyledi," dedi Amira, köpüklü yumurtaların üzerine karabiber serpiştirirken. "Titiz Mary."

"O her zaman tuhaf bir kız olmuştur, değil mi?" dedi Vikki dalgın dalgın. "Ama harika bir stil anlayışı var."

Bana yedek bir bardak buldu ve benim zevkime göre biraz fazla tatlı olan Alsace şarabıyla doldurdu. Jack'ten bana bir yıl yetecek kadar Jennings şarabı göndermesini istemeliyim.

Vikki'ye baktım. "Mary'yi tanıdığını bilmiyordum."

"Anne," dedi Amira sert bir sesle, yumurtaları işaret ederek. "Tuz nerede? Sen yardım etmelisin."

Vikki şarap kadehini masaya bırakıp Maldon'u aramaya gitti.

"Mary ara sıra stilime yardım ederdi," dedi Amira bana. "Bilirsin, bir okulu ziyaret ediyorsan ya da konsere gidiyorsan, Z kuşağının bakış açısına ihtiyacın vardır."

Vikki yumurtaların üzerine bir tutam tuz serpti ve şarap kadehini tekrar eline aldı. "Bugün mükemmel görünüyordun Lexi canım, çok şık, biraz da cesur. Bu aile başlarına ne geldiğini anlamamalı."

Amira, frittata karışımının üzerine eğilirken yüzünde bulutlar toplanmış gibiydi. İki rahatsız edici gerçeğin farkındaydım. Birincisi, Amira'nın gelenekleri asla bozamayacağı ve kiliseye pantolon giymeyeceği idi. Rüzgarda dalgalanan eteği gibi ufak hataları bile, bir hafta boyunca medyada felaket olarak gösteriliyordu. Deneme lüksüne sahip değildi.

Benim yaptığım gibi. Birdie gibi, kiliseye kuş kafesi şeklinde bir şapka takarsa, bu sadece bir meme malzemesi değil, aynı zamanda kötü yetiştirilmesinin bir sembolüydü. Daha da kötüsü, onun yerini ailede aldığımı, onu arkamdaki koltuğa, magazin dergisinin bir sonraki sayfasına mahkum ettiğimi bilmemdi. Bir zamanlar ailenin parlak geleceğinin bir parçasıydı, ama şimdi trajik geçmişinin bir parçasıydı. Çocuksuz bir dul olan Amira'ya ne yapılacağı konusunda modern bir emsal yoktu. Ama büyükanne onu her zaman sevmiştir ve onu aile toplantılarına davet etmeye devam etti, Amira da görev bilinciyle bu davetlere katıldı. Hükümdar tarafından onaylandığı sürece, iç çemberdeki yeri garantiydi.

"Richard sana ne diyordu?" diye sordu Amira.

"Bu yaz hepsinin İskoçya'ya geleceğini söylüyordu." "Kabus gibi."

O günün erken saatlerinde, Demelza'nın ve benim sandalyelerimizin arasındaki kırmızı sandalyeye oturduğunda, vücudu benim alanıma sızarken, ben gerildim, ama Mary'nin talimatına uyarak parlak bir gülümseme takındım.

"Richard amca," diye mırıldandım.

"Sevimli küçük Lexi, bu takım elbiseyle çok güzel görünüyorsun. KD Lang'a çok benziyorsun, söylemeliyim."

"Oh, üzgünüm, onu tanımıyorum, ama bunun büyük bir iltifat olduğunu varsayacağım," dedim, kameralara gülümseyerek. "Florence bu sabah nerede?"

Gülümsedi ve takım elbisesinin ceketini açtı. "Maalesef migreni var."

"Ah, canım, çok hassas bir yapısı var, değil mi?"

Gözümün ucuyla BBC kameramanının lensini bize doğru çevirdiğini görebiliyordum. Kiliseye son girenler olarak, büyükanne gelip tören başlamadan önce sadece bir dakika kadar küçük bir sohbet yapmamız gerekiyordu. Ama saniyeler önümde Olimpiyat engelli koşu pisti gibi uzayıp gidiyordu.

"Merhaba Lexi," dedi Demelza, bana dönerek saçlarını omzunun üzerinden atarken. Baldırlarına kadar uzanan pastel renkli bir ceket elbise giyyordu. "Henüz bizden sıkılmadın mı?"

"İmkânsız," dedim, Richard'ın sanki yokmuş gibi yanından eğilerek. "Her sabah yeni bir sürpriz getiriyor, değil mi?"

Hava durumundan (nihayet değişiyor), yaz planlarından (Mustique, ardından İskoç malikanesi) ve Glyndebourne'un yaklaşan sonbahar sezonu için seçilen operalardan (dürüst olmak gerekirse, beni öldürün gitsin) bahsettik ve

sonunda orgcunun ilk notaları göğüs kafeslerimizi titretti ve sessiz kalabildik.

Ayin bittiğinde Richard, Demelza ve Birdie Amira'nın yanından selam vermeden geçip gittiler. Manastırın dışında, bir Maori kapa haka gösterisinin önünden geçtiler, şarkılarını dinlemek için bile durmadılar.

"O adam gerçekten iğrenç," dedi Vikki, mutfak çekmecesindeki eşyaları karıştırırken. "Hani o zaman İskoçya'ya gittiğimizde, bana 'kart tart' demişti, hatırlıyor musun?"

Amira ağzını kapatarak kahkahasını bastırdı.

"Sanırım oraya bir daha asla gidemeyeceğim," dedi Vikki kederle. "Ve bu çok yazık, çünkü orayı gerçekten çok sevmiştim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

2009

Yaz tatilini İskoçya'da geçirmekten nefret edenler bile, büyükannemin malikanesinin büyüüne kapılmaktan kendilerini alamıyorlardı. Büyükannem, tüm başbakanlarından yılda en az bir hafta sonu malikanesini ziyaret etmelerini istiyordu. Bu, özel okullu erkeklerin çok sevdiği, ancak çoğu İşçi Partisi liderinin ve kadın başbakanların korktuğu bir şeydi. Ancak, yaz tatilini uzun otların arasında titreyerek güzel bir geyiği öldürmeye çalışarak geçirme fikrini sevmeyenler için bile, Highlands'ın kendine özgü bir çekiciliği vardı. Bölgenin büyüklüğü insana tevazu öğretir. Güzelliği sade ve samimidir. Vahşi bir yerdir ve insandan da vahşi olmasını ister.

Louis ve ben çocukken, yıllık İskoçya gezimiz tartışmaya açık değildi. Ancak on altıncı yazımızda, babam Shankars ailesiyle birlikte Yeni Zelanda ve Cook Adaları'na gitmek için yaptığımız ısrarlı ricalarımıza boyun eğdi. Karşılığında, tatilimizin geri kalanını onunla İskoçya'da geçirmek zorunda kaldık.

Annem, parçalanmış bir aile olarak ilk yazımızı dünyayı dolaşarak hayır işleri yapıp tanıdıklarımızın yatlarında vakit geçirerek geçirmeyi planlamıştı. Ama biz Highlands'a indiğimizde Edinburgh'da olmasını sağladı. Planı, Aberdeen Havaalanı'ndan bizi almak için üç saat kuzeye sürmek, bizi malikaneye bırakmak için altmış dakikalık yolculuğu yapmak ve sonra tek başına şehre dönmekti.

"Anne, bu delilik – malikaneden birini bizi almaya göndeririz," diye ısrar etmişti Louis.

Ama bu, Michaelmas için Astley'e dönmeden önce bizimle vakit geçirebileceği tek fırsattı. Son sınıfımız nihayet bitmişti ve biz de Yüzler'in saflarına katılıyorduk. Okul hayatımızın sonu çok uzak gibi geliyordu, ama annem için bunun çok yakın olduğunu anlayabiliyordum. Henüz otuz altı yaşındaydı, felaket bir evlilikten kurtulmuştu ve iki çocuğunu büyütmeyi neredeyse bitirmişti. Her zamankinden daha güzeldi. Ama önündeki on yılların ona ilham vermekten çok korkutucu geldiğini hissediyordum. Babam birdenbire velayet anlaşmasının şartlarını uygulamaya başladı ve

bizimle geçirdiği zamanı sıkı bir şekilde kısıtladı. Çocukluğundan beri ilk kez yalnız kalmıştı. Annem yerine arkadaşlarımla iki hafta geçirmek için babamla anlaşmış olduğum için derin bir utanç duydum.

"Ben sürebilir miyim?" diye sordum, bana bir şeyler öğretmeyi sevdiğini bildiğimden.

"Ah, canım, Edinburgh'dan beri bu lanet fotoğrafçı peşimde," dedi, güneş gözlüğünün üstünden ve arabanın arka camından dışarı bakarak. "Ehliyetsiz sana araba kullandırdığımı görseler ne derlerdi, hayal edebiliyor musun?"

Havaalanının dışında çok fazla belirsiz araba dolaşıyordu, bu yüzden güvenlik ekibimiz dışında bizi takip eden biri olup olmadığını anlayamıyordum. Louis, annemin en azından yarısı hayal ürünü olduğunu düşünüyordu, ancak yıllarca uzun lensli adamlar tarafından takip edildikten sonra, annem bir mafya babası veya MI5 ajanı gibi reflekslere sahip olmuştu. Bazen alışveriş yaparken veya brunch yerken, keskin omuzları yükselirdi. Kafasını çevirip, "Biri bizi izliyor" derdi. Ne diyeceğimi hiç bilemezdim, çünkü herkes bizi izliyordu, her zaman.

Havaalanı otoparkından çıkarken, güvenlik görevlilerimiz peşimizdeyken, arka aynaya bakarak "Ee, tatil nasıldı? Her şeyi anlat" dedi.

"Evet, oldukça iyiydi," dedi Louis, gözleri Ray-Ban gözlüklerinin arkasında gizli.

"Ne, hepsi bu mu?"

"Kris ve ben Mount Hutt'ta birkaç çift siyah elmas pistinden kaydık," dedi Louis.

"Bu biraz tehlikeli geliyor, canım."

"Ne yaptığını biliyorsan sorun yok. Kris tanıdığım en iyi kayakçı."

Arka koltuktan, Louis'in vücut dilini izledim ve ipuçları için ses tonunu dinledim. Onunla Kris arasında neler olup bittiğini anlamaya çalışmak benim için bir takıntı haline gelmişti. Amira ve ben hala bu konuyu doğrudan konuşmaktan kaçınıyorduk, sadece The Mound'da gördüklerimizi ima ediyorduk. Ağaçların arasından gördüklerimiz olmasaydı, onların arkadaş olduklarından başka bir şey olduklarını asla bilemezdim. Yeni Zelanda ve Cook Adaları'nda kaldığımız süre boyunca, Kris ve Louis bizim odamızın yanındaki otel süitlerinde kaldılar. Ama odaları kötü kokuyordu, dağınıktı ve sürekli kavga ediyor, birbirlerine küfürlü sözler söylüyorlardı. Ben de merak etmeye başladım

belki de erkeklerin ara sıra birbirlerine şefkatle sarılmaktan hoşlandıklarını ve bunun hiçbir anlamı olmadığını düşünmeye başladım.

Kale kapılarına yaklaşırken annem sessizleşti. Güvenlik görevlilerimiz önceden telsizle haber vermişti, bu yüzden kapılar açıldı ve annem meraklı turistlerin yanından geçerken neredeyse hiç fren yapmadı. Güney Pasifik'in muhteşem güneşinde geçirdiğimiz bir haftadan sonra, soğğun tekrar içime işlediğini hissedebiliyordum. Annemin Edinburgh'a kadar tek başına araba kullanmasını hayal etmek istemiyordum. Bunun, annemle babamın ne pahasına olursa olsun ayrı kalmaları, ama kimsenin yaz tatilini yalnız geçirmemesi şeklindeki önceki düzenlememizden nasıl daha iyi olduğunu anlamıyordum.

Ana girişte, evin kapıcısı bagajdan valizlerimizi indirirken annem güneş gözlüklerini çıkarmadı.

"Merhaba Barney," dedi tatlı bir sesle adama, adam kızardı ve eğildi, artık HRH olmasa da. Bir ismi bir kez duyduktan sonra ömür boyu hatırlayabilen sihirli bir yeteneği vardı. Annemi en azından bir süreliğine içeri davet etme isteği duydum. Ama ne annemin ne de babamın bunu istediğini biliyordum. Ayrılıklarının bıraktığı yara artık taze değildi, ama iltihaplanmıştı ve düzgün bir şekilde iyileşmiyordu. Büyükanmem tüm bu olaya soğukkanlı ve pratik bir bakış açısıyla yaklaşıyordu ve annemizin içeri girmesinin ne uygun ne de gerekli olduğunu düşünüyordu.

"Peki, canlarım," dedi, kollarını açarak. "Sizi özleyeceğim."

Üçümüz uzun süre kucaklaştık. Kollarımda hala zayıftı, ama önceki yazki kırılğanlığını kaybetmişti. Yoksunluk hiç onun tarzı olmamıştı. Tamamen kontrolünü kaybetmeyi, dakikalarca bayılmayı, acı çekecek kadar yemek yemeyi ve sonra banyoda gizlice hepsini geri çıkarmayı tercih ediyordu. Ama boşanma belgeleri nihayet imzalandığında, tamamen yemeyi bırakmış gibiydi. Kontrol her zaman benim tercih ettiğim yöntem olmuştu, ancak akşam yemeği vaktine kadar devasa açlığımı boyun eğiyor gibiydim. Her şeyde olduğu gibi, annem de kendime zarar verme konusunda benden çok daha iyiydi.

"İyi olacak mısın?" diye sordum.

"Elbette, canım," dedi, biraz burnunu çekerek ve ünlü gülümsemesiyle bunu gizlemeye çalışarak. "Haftanın geri kalanında Edinburgh'da olacağım, sonra da bir ay boyunca Avrupa'da olacağım. O kadar meşgulüm ki, bu çok saçma."

"Okul başlamadan önceki hafta seninle olacağız," diye hatırlattı Louis.

İkimizin de yanaklarından öptü ve arabaya bindi. "Büyükannenize iyi davranın!"

Onun uzun yolda uzaklaşmasını sessizce izledik, hayatının ilerlemesini sağlayan hiçbir koruyucu bariyeri olmayan yalnız annemizi. Kalede, babamın kendi malikanesinde "işleri nedeniyle alıkonulduğunu" ve en azından birkaç gün daha gelemeyeceğini öğrendik. Louis'in çenesinin sert hatlarının bir grimasa dönüştüğünü gördüm, ama hiçbir şey söylemedi.

Richard ve kızları haftalardır oradaydı. O zamanlar on iki ve on yaşında olan Demelza ve Birdie'yi pek tanıımıyordum, ama masada yanımdaki sandalyeleri kapıp bütün akşam kulağıma fısıldayarak ve dikkatimi çekmek için kavga ettiler. Önümdeki uzun yaz hakkında kafamı bulanık tutmaya çalıştım. Bu tatiller sanki sadece Louis'i şiddetli kan sporlarıyla yormak için var gibiydi. Bu arada ben, küçük kuzenlerim arkamda dolaşırken, babamın arabasını görmek için kale kapılarını izlemiyormuş gibi davranarak dolaşmaya devam edecektim. Büyükanнем ve Richard, sabah ava çıkmak için zinde olmamız için saat 8'de yatmamızı emretti.

"Sabah 4'te çıkmaya hazır ol, evlat," diye Richard, brendi kadehini çevirerek Louis'e bağırdı. Amcamız, kardeşimden bir erkek adam yaratmak için neredeyse mazoşist bir dürtüye sahipti. Mirasçı olarak Louis, hepimizden daha önemliydi. Bu yüzden Richard, balık tutarken onu yüzüstü soğuk suya itmek gibi şeylerden zevk alırdı. Beş yaşındayken, Richard, kuş avı başarısız olunca Louis'i bir orman tavuğunun boynunu kırmaya zorlamıştı. Amcam farkında değilmiş gibi görünse de, ben her zaman ondan uzak durmaya özen gösterirdim. Ben onun için bir hiçtim.

Hafta bu şekilde geçti, Louis'in avlanma ve balık tutmaya katılımı zorunluydu, benimki ise isteğe bağlıydı. Ben kızlarla birlikte kırlarda yürüyüşe çıkıp kütüphanede moda dergileri okudum. Ergenlik çağındaki kıcının kıvrımlarını ortaya çıkaran kot şort giyen Demelza, Birdie'den kurtulmak için elinden geleni yaptı, böylece beni kendine saklayabilecekti.

"Ona terasta buluşacağımızı söyledim, böylece bizi nerede bulacağını bilmeyecek," diye kıkırdadı.

Demelza sofistike ve acımasız olarak doğmuş gibiydi. Yetişkinler bile onun onayını almak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Büyük teyzemiz Beatrix'in hızlı ve yıkıcı bir dili vardı, ama o bile küçük Demi'nin gözleri kısılıp ağzı gülümsemeye dönüştüğünde ondan uzak dururdu.

İç geçirdim. "Gidip onu alalım. Bütün günü yalnız geçirmesine izin veremeyiz."

Demelza inledi. "Tanrım, ne sıkıcısın." Gözlerini devirdi ama dediğimi yaptı.

Her sabah şafak sökmeden uyanmış olan Louis, öğleden sonra kanepelere uzanıp hemen uykuya dalıyordu. Babamın kaçınılmaz işleri

ikinci haftaya sarkmıştı. On günün aynısı geçtikten sonra, kaleden birkaç mil uzakta on dört boynuzlu bir kıızıl geyik görüldü. Küçük glgelerimden kurtulmak için sabırsızlanarak, mavi sabah ışığında arabaya doğru yürüdüm ve Richard ve Louis'e avda katılmak için yanlarına gittim.

Richard, avcılar ve av yardımcıları bunun sadece gelenek değil, aynı zamanda koruma amaçlı olduğunu ısrarla söyleseler de, hayvanları öldürmekten hoşlanmıyordum. Geyik popülasyonunu kontrol altında tutmamız gerektiğini söylüyorlardı, ama mermi hayvanın bedenini deldiğinde, sürüsü onu kanını akıtıp derisini yüzmeyi planlayan insanlara terk ettiğinde, hayvanın vahşi gözlerinde bir şey vardı. Sekiz yaşındayken, büyükannem bana bir zamanlar yaralı bir geyiğin  gün boyunca bozkırlarda sendeleyerek on bir mil yol kat ettikten sonra nihayet bir dereye düşüp boğulduğunu anlatmıştı. Yüzümü ellerimle kapattım ve ağladım. Ama kuzeyin canlandırıcı havasında olmayı seviyordum. Avlanmaya katıldığımda, çoğunlukla fundalıkta uzanıp gökyüzüne bakarken, diğerleri asker gibi davranan çocuklar gibi fıslıdaşıp etrafta srnrlerdi.

Geyik, Highlands'daki herkes tarafından avlanıyordu, ama şu ana kadar yakalanamamıştı. Onu uzun otların arasında saklandığını, erkekler tüfeklerinin drbnlerini onun üzerinden geçirirken hareketsiz durduğunu hayal ettim. Richard ve avcılar tepenin daha yukarısına ıktılar, Louis ve bana ise yamaçtaki iki düz kayanın arasına sıkışmamız emredildi. Louis, Richard'ın emrettiği gibi dürbünle ufku gözetlerken, ben tırnak etlerimi kemiriyordum. Sabahın erken saatlerindeki yorucu çalışmaların etkisiyle gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu.

"Sence babam ne zaman gelir?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye fıslıdadı.

Ceketim ıslak çimlerde ıslanıyordu, ama yine de neşeli hissediyordum. Dağların üzerinde mor bir gün doğumu iek açıyordu.

"Sence Annabelle'le birlikte mi?"

Louis bana kaşlarını çattı ve sonra bakışlarını drbne geri çevirdi. Annabelle'in adını nadiren anardık. O sadece "o" olarak biliniyordu, ama bu kelimeyi söylerken nefes nefese bir tonlama kullanırdık, böylece diğerleri kimin hakkında konuştuğumuzu anlardı.

"Muhtemelen," dedi sessizce. "Ama artık bekrlar. Başka insanlarla grşecekler."

"Ama hep o oldu, değil mi? O başka kimseyle g r şmeyecek,       onu görmeyi hiç bırakmadı."

Sessiz kaldık. Louis yüzünü dürbünle kapattı, ama düşüncelerini topladığını biliyordum.

"Bence..." dedi yavaşça, "onu seviyor ve muhtemelen hep sevmiştir. Annem hakkında ne hissettiğini bilmiyorum. Artık her şey bittiğine göre onu hiç sevmediğini söylemek kolay olabilir, ama bence o kadar basit değil."

"Neden Annabelle ile evlenmesine izin vermediler?"

"Nedenini biliyorsun," dedi. "Katolik meselesi ve tüm bu boşanma meselesi. Annabelle biraz yaşlıydı. Bilmiyorum, belki de yeterince mücadele etmedi."

Louis'in Kris'in omzuna yaslanmış, gözleri kapalı, yüzü yumuşak halini düşündüm. Onun bundan vazgeçmesini istemedim.

"D v şecek misin?" diye fısıldadım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Kız arkadaş falan için mi? Evet, sanırım."

"Kris için kavga eder misin?" diye fısıldadım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Ne yaptığımı bile bilmiyordum, ama birdenbire onun için çok korktum.

Louis kaskatı kesildi, yüz hatları keskin bir cam gibi keskinleşti. Hiçbir şey söylemedi. Sadece  enesindeki titreyen kaslar beni duyduğunu ele veriyordu. Bir dakikalık sessizliğin ardından, kayaların üzerinden sürünerek yavaşça tepeye tırmandı ve Richard'ın yanına gitti. Uzun bir süre orada, keskin r zg rların etkisiyle yatakaldım. Sonunda, bir silah sesi duyuldu ve vadide yankılandı.

Louis günün geri kalanında gözlerimden kaçtı, Range Rover'da Richard'ın yanında oturdu ve olağanüstü atışı için avcıların sırt sıvazlamalarını ve övgülerini kabul etti – tek bir atışla geyiğin kalbini vurarak onu yere sermişti.

Gece, tamamen geyiğin ölümünün her anını yeniden canlandırmaya adanmış bir akşam yemeğinin ardından, Louis odasına çekildi ve kapısını kapalı tuttu. Ertesi sabah, şafak vakti uyandım ve pencereden dışarı baktım, orada, Richard'a doğru yorgun adımlarla yürüyen Louis'i gördüm. Richard, haftanın geri kalanında sinek balıkçılığına yönelmeleri konusunda ısrarcıydı.  zg n bir şekilde, Demelza ve Birdie'yi de yanıma alıp kalede dolaşarak günlerimi geçirmeye devam ettim. Büyükannenin springer spaniel cinsi köpeği Pearl hamileydi, bu yüzden büyükannenin doğum için bir kutu hazırlamasına yardım ettik

Yere oturup gazeteleri parçaladık ve eski havluları topladık. Yavruların isimlerini de tartıştık, ancak büyükanne, spanielinin soyunun devam etmesi için bir tanesi hariç tüm yavrulara ev bulmuştu.

Sessizlik ailemizin tercih ettiği silahtı, ama Louis ve ben birbirimize karşı nadiren kullanırdık. Üç gün sonra, yatakta yatarken ateşin çıtırtılarını dinliyordum ki, kapımda bir vuruş duydum. İçeri girdi, her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Astley marka kapüşonlu sweatshirt'ünü giymişti ve yatağımın kenarına oturup İskoç meşe yatak direğine yaslandı. Uzun süre birbirimize baktık. Belki de hiçbir şey söylemeyecektik, ama yatağımın ucunda duruşunu affedilme olarak kabul etmem gerektiğini düşündüm.

"Bizi Yeni Zelanda'da gördün mü?" diye sordu

sonunda. "Hayır," dedim. "Okulda."

Şaşırmış görünüyordu. "Nerede?"

"Bahar dansından sonra The Mound'da."

Ateşin gölgeleri ve sıcak ışığının yüzünde dans etmesini izledim.

Kızgın ya da korkmuş görünmüyordu, sadece yorgun.

"Kimseye söyledin mi?" diye sessizce sordu.

"Hayır, ama Amira benimle birlikteydi. Ceketini kaybetmişti ve onu aramak için yukarı çıktık

seni dans ederken gördük. Ama kimseye söylemedik."

Başını salladı, sonra başını direğe yaslayıp gözlerini kapattı.

"Louis," dedim, "bu önemli bir şey değil."

Gözlerini birden açtı. "Önemli bir şey değil mi?"

"Demek istediğim... benim için önemli değil, bilirsin, erkeklerden hoşlanıyorsan. Sorun değil, umurumda değil."

Geniş göğsünü kollarını kavuşturdu. "Naif olma Lexi. Bu önemli bir şey ve sen de bunu biliyorsun."

Bir an sessiz kaldım. "Onu seviyor musun?"

O, alışkanlık gibi burnunu çektikten sonra yüzü yumuşadı. Ne zamandır sert davranışlar ve maço tavırların arkasında yumuşak kalplerini gizliyorlardı? Atalarımızdan biri olan Edwards, en sevdiği kişiye karşı onu gümüş ve topraklarla şımartacak kadar büyük bir hayranlık duyuyordu. Bu takıntısı sarayda o kadar rahatsızlık yaratmıştı ki, Edward'ın babası oğlunun kafasından avuç avuç saçlarını yolmuştu. En sevdiği kişi defalarca sürgüne gönderilmişti, ama o ve Edward birbirlerinden ayrı kalamıyorlardı. Dördüncü ve son denemesinde

baronlar adamı kaçırdı, yargıladı ve kafasını kesti.

"Artık işler farklı," dedim. "Bir gün eşcinsel bir kral olacak ve onlar da bununla başa çıkmak zorunda kalacaklar."

Bu kelimeyi duyunca yüzü soldu. "Ben öyle miyim, bilmiyorum."

"Tamam," dedim, kendimi çocukça ve konuyu anlamadığımı hissederek. "O da olur."

Ne olursan ol, ya da ne olmak istersen, sorun değil.

Yine burnunu çekti, ama gözleri yaşlıydı. "Teşekkürler. Ama bunun daha karmaşık olduğunu biliyorsun."

"Anneme söylersen, hiç aldırmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Aniden onun bunu bilmesinin benim için önemli olduğunu fark ettim. Babamın nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum ve onun bunu öğrenme ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Ama annemin bize olan bağlılığı yerçekimi gibiydi. Güneşin doğuşu, saatin tik takları, evrenin yavaş ve durmak bilmeyen genişlemesi kadar güvenilir. Onu vazgeçirebilecek hiçbir şey yapamazdık veya söyleyemezdik.

"Biliyorum," diye iç geçirdi Louis. "Ama ona söyleme. Zaten yeterince derdi var."

Şu anda ona bakmamız gerekiyor, tersi değil.

Aramızdaki iki dakikalık yaş farkı bana her zaman bir çağ gibi gelmişti. Ben gelmeden önce o kısa sürede hayat hakkında öğrendiği her şeyin onu yaşlı bir adam kadar bilge ve yıpranmış hale getirdiğini düşünüyordum. Annem banyoda ağlarken, yatak odamda müziği açıp onu teselli etmeye giden Louis'di. Babam ve annem yine kavga ettiklerinde, birbirlerine attıkları hakaretleri duymayayım diye beni Elton Park'ta uzun yürüyüşlere çıkarırdı. Şimdi keşke uzaktan ona göz kırpan taç olmasaydı da, olması gerektiği gibi bir çocuk olabilseydi diyorum.

"Şimdilik hiçbir şey yapmasak nasıl olur? Sadece sen, ben, Kris ve Amira. Her zamanki gibi," dedim.

O, boşluğa bakarak başını salladı. Bir süre sonra kendi iç dünyasından çıkıp bana gülümsedi. "Evet, tamam."

Kapı çalındı ve büyükannem bordo renkli sabahlığı ve terlikleriyle içeri girdi.

"Oh, sen de buradasın," dedi Louis'e neşeyle.

Sanki koşmuş gibi biraz nefes nefeseydi. Yüzü heyecan ve macera ile parlıyordu.

"Pearl doğum sancıları başladı," dedi bana. "İlk yavru bir saat içinde doğacak. Ona yardım ederken bana eşlik etmek ister misin?"

"Tabii," dedim.

"Louis, sen de gelebilirsin, ama arkadan izlemek zorundasın. Bu kadınların işi," dedi büyükanne odadan çıkarken.

Başıma bir kazak geçirdim ve ugg botlarımı giydim. Louis hâlâ yatağımın üzerindeydi, kollarını kendine dolamıştı. Uzun süre ağlamış gibi kırılgan bir hali vardı, sanki artık doygun ve bitkin düşmüştü.

"Hadi," dedim, elimi omzuna koyarak. "Eğlenceli olacak."

Kalenin karanlık koridorlarında birlikte aceleyle yürüdük, bütün gece uyanık kalmaya hazırдық, sırf dünyaya yeni bir hayatın geldiğini görebilmek için.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

2 Mayıs 2023

Fotoğrafçıların önünden geçip sarayın kapısından içeri girerken, araba bir ışıık patlamasıyla doldu. Amira ve ben birbirimize baktık, Mary'nin talimatını hatırladık: "Konuşmaya katılın ve araba fotoğrafı çekildiğinde hafifçe gülümseyin. Geniş bir gülümseme ile tarafsız bir ifade arasında bir şey olsun. Arabanın içinde çekilen bir gece fotoğrafından daha çirkin ve yanlış yorumlanmaya daha açık bir fotoğraf yoktur."

Haksız değildi. Louis ve Amira'nın ilk günlerinde, kulüpte geçirdikleri bir gecenin ardından terli ve yorgun halde siyah taksilerin arka koltuğunda çekilmiş aşırı pozlanmış fotoğrafları kesinlikle çirkin görünüyordu. Magazin dergileri Avustralya'ya kaçışımı Britney tarzı bir çöküş olarak göstermeye çalışırken, gecenin sonunda çekilen fotoğrafımın, gecenin başında çekilen fotoğraftan çok daha önemli olduğunu öğrendim. Finn ve Jack, biz ayrılmadan önce pub'ın girişinde oyalanır, kapı görevlisiyle sohbet ederken, ben de kadınlar tuvaletinde yüzüme pudra sürer ve eve dönüş yolculuğu için saçlarımı tarardım.

"Hafifçe gülümsüyor musun, dostum?" diye sordum. "Nötr bir ifadeden biraz daha fazla."

Başka bir flaş bizi kamaştırdığında yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi. Elbette bu, Mary'nin büyük üzüntüsüne, ertesi gün tabloid gazetelerde kullanılacak fotoğraftı.

Bahamalar başbakanı için düzenlenen devlet ziyafeti bir yıldır hazırlanıyordu. Büyükanne mi her ziyaret ettiğimde, yoğun bir faaliyet görürdüm: personel her yer ayarı için altı kristal bardağı özenle yerleştirir, her koltuğun tam olarak kırk beş santimetre aralıkta olmasını sağlamak için cetvel kullanır, peçeteleri Hollanda şapkası şeklinde katlardı. Büyükanne mi, babam ve Louis öldüğünde ziyafeti iptal etmek istemişti, ama sonunda devam etmeye karar verdi. Yarım dikilmiş smokinlerinin Savile Row'da bir yerlerde sarkık bir şekilde asılı olduğu düşüncesi, akşam yemeği öncesinde beni rahatsız ediyordu.

Mary, Londra'ya indiğim gün benim için bir elbise aramaya başlamıştı. Sonraki beş ayı, o akşam için ihtiyacım olan madalyalar konusunda Stewart ve büyükannemle sessizce görüşmeler yaparak geçirdi. Kaçak olduğum için bana tek bir onur bile verilmemişti. Demelza ve Birdie, Dame Grand Cross statülerini simgeleyen koyu mavi kuşağı takacaklardı. Büyükannem bu onuru onlara yirmi üçüncü doğum günlerinde vermişti. Ben ise yirmi üçüncü doğum günümü Jennings'lerin kulübesinin çatısında kusarak geçirmiştım, bu yüzden kuşağım hâlâ beklemede idi.

Sonuçta, Stewart ve Mary, birkaç ay sonra Grand Dame Cross olmanın çok fazla dikkat çekeceği ve tabloidlerin bunu haklı olarak eleştireceği konusunda hemfikirdiler. Bu benim için sorun değildi. Annem on dört yıl boyunca kraliyet mensubu bir kadın olmuştu, bir varis doğurmuştu, babamın ilgisizliğinin aşagılanmasına katlanmıştı ve büyükannem hala onu kabul etmek için zahmet etmemişti. Ona reddedilen kuşağı takmak bir ihanet gibi gelirdi. Ama Mary, benim kraliyet ailesinin bir parçası olduğumu gösteren bir broş bulmayı başarmıştı. Kadınlara ayrılmış ve tamamen hükümdarın isteğine göre verilen bu broş, sarı ipek kurdeleye tutturulmuş büyükannemin küçük bir portresini taşıyordu.

Tiaralar konusu daha karmaşıktı. Stewart, Amira'nın düğün tiarasını takmasının ve benim annemin tiarasını ödünç almamın uygun olacağını düşünmüştü. Geleneğe göre, kraliyet kadınları ilk tiaralarını düğünlerine kadar takmazlardı. Ama ben şüpheli bir varis, otuzuna yaklaşmış ve kraliyet meşruiyetine çaresizce ihtiyaç duyan birisiydim, bu yüzden Stewart kuralları esnetmişti. Ancak Richard bu planı duyunca, Clarence kardeşlerin de koleksiyona erişebilmelerini sağlamak için uzun süreli bir kampanya başlattı. Anlaşmazlık magazin basınına sıçrama tehlikesi yaratınca, Stewart büyükanneme sessizce geleneği bir kenara bırakıp bize o akşam için parlak birer oyuncak vermesi önerisinde bulunmuştu.

Ziyafet sabahı, annemin düğün tacı ve benim Kraliyet Ailesi Nişanı, bir uşak ve iki güvenlik görevlisi tarafından Cumberland 1'e teslim edildi. Tacımı kucağıma alıp oturdum ve çocukken yatağa tünemiş, annemin stilistinın önemli etkinlikler için tacımı annemin saçına takmasını izlediğimi hatırladım. Tacımı yüzüme yaklaştırıp kokladım, sanki parıldayan kenarlarında annemin kokusu kalmış gibi.

Şimdi ise sarayın girişinden geçerken taç benim saçlarıma dikilmişti. Rolls-Royce'umuz yavaşlayarak durdu ve iki uşak gelip arabanın kapılarını açtı. Amira ve ben büyük salona alındık ve içeri girdiğimizde odadaki tüm gözler gizlice bize döndü.

Londra'ya döneli beş ay olmuştu, ama bir zamanlar geride bıraktığım insanlar için hâlâ büyüleyici bir nesneydim.

Jenny Walsh, her zamanki gibi bize ilk yaklaşan kişiydi. Yanaklarımızı öptü ve gülümsedi. Kartviziti hala yatağımın altında saklıydı, ama onu henüz aramamıştım. Diğer başbakanlara göre ailemizle daha az ilgisi vardı, ama onu gördüğümde, kolayca sohbele giriyorduk.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum sessizce, etrafımızdaki insanların açıkça meraklı bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak.

"Eh, burası kesinlikle benim tarzım değil. Ama işin bir parçası, değil mi?" Bize baktı. "İkiniz de harika görünüyorsunuz. Bu tür şeyler beni her zaman oldukça eski moda hissettirir."

"Saçmalık, Başbakan," dedi Amira. "Bizi giydiren orduları görseniz, bizi gülünç bulurdunuz."

Amira'nın ziyafet için giyeceği elbise, ailenin sıralamasında düşmeden aylar önce sipariş edilmiş ve dikilmişti: Yürürken arkasında dalgalanan, basit, beyaz bir Emilia Wickstead sütun elbise. Elbise kesinlikle gelinlik gibiydi ve yeni dul olan Amira başka bir şey giymeyi düşünmüştü. Ancak tasarımcıyı hayal kırıklığına uğratmak istemedi ve Mary, neredeyse tüm kraliyet kadınlarının resmi etkinliklerde beyaz giydiğini, çünkü bu rengin kıyafetlerini süsleyen kuşamlar ve askeri yıldızlarla rekabet etmediğini hatırlattı.

Sadece sarı kurdeleli broşla kendimi gizleyebileceğim için, Mary elbisenin dikkat çekici olması gerektiğine kararlıydı. Cumberland l'e, ulusal bayrağın rengiyle aynı renk olan akıcı bir akuamarin elbise teslim eden genç bir Bahamalı tasarımcı bulmuştu.

Konuklar salona akın ederken, Jenny bizden uzaklaştırıldı ve insanlar meraklı ve sohbet etmeye hevesli bir şekilde bana doğru gelmeye başladı. Hastanelerde çalışmak, küçük konuşma sanatındaki becerimi daha da geliştirmişti. Hayatlarının en kötü gününde insanlarla karşılaşmak, omuzlarını yerine oturturken dikkatlerini başka yöne çekmek, ziyaretçisi olmayan yaşlı bir hastanın yanında oturmak... İşte bu konularda parlıyordum.

Amira ve ben, yeni bir yemek kitabı yazarı, kabus gibi bir Tory milletvekili ve Bahamalar heyetinin birkaç üyesiyle sohbet ettikten sonra, aniden yanımda birinin varlığını hissettim. Benim yaşlarımda, kırmızı saçlı, çok uzun boylu bir adamdı. Nazikçe eğildi.

"Majesteleri," dedi, "Kraliçe, sizi akşam yemeği için balo salonuna şahsen eşlik etmemi emretti."

"Öyle mi?" diye sordum.

Frakını, sanki tüylü bir sabahlık gibi rahatça giydiği halinden, onun Eton'lu bir çocuk olduğunu anlayabiliyordum. Bileğindeki Patek Philippe, mum ışığında parıldıyordu. Mavi gözleri ve burnunda dostça bir çil vardı.

"Kes şunu Colin, olur mu?" diye mırıldandı Amira.

Ciddi ifadesi bir gülümsemeye dönüştü, öne eğilip Amira'nın iki yanağına da öpücük kondurdu. "Nasılsın, hayatım? Majesteleri beni gerçekten buraya gönderdi, biliyor musun?"

"Lexi, bu Colin." Amira iç geçirdi. "Louis'in iğrenç arkadaşlarından biri." Ben elimi uzatana kadar bekledi ve sonra elimi sıktı.

"Aslında daha önce tanışmıştık," dedi. "Çocukken kafama kroket sopasıyla vurmuştun."

Sonunda onu tanıyabildim: Colin Bellingham, Earl Amherst. Babası Hereford Düküydü ve bu nedenle İngiltere'nin en zengin adamlarından biriydi. Colin'in ailesi, Londra'nın en prestijli banliyöleri Mayfair ve Belgravia dahil olmak üzere on binlerce dönüm araziye sahipti. Babası öldüğünde, Colin dört ablasını geride bırakarak 10 milyar sterlinlik servetin tamamını miras alacaktı. Yedi yaşındayken, kroket oynarken eteğimi yukarı çekince aklımı kaçırmıştım.

"Herkes külotumu gösterdiğin için başına gelen budur," dedim.

"Bunun için hiç özür dilemedim, değil mi?" Gayda çalmaya başlayınca dirseğini uzattı, akşam yemeği zamanının geldiğini işaret ediyordu. "Sizi koltuğunuza kadar eşlik edeyim, hanımefendi."

Koluna girdim. Devlet ziyafetlerinde, erkeklerin kadınları uzun koridordan balo salonuna kadar eşlik etmesi bir gelenektir. Amira, Bahamalar maliye bakanıyla yürüyordu, ben ise Lord Chamberlain'in kolunda, tek omuzlu gümüş bir elbise giymiş, sıkılmış görünümlü Demelza'yı görebiliyordum. Çiftler yanımızdan geçerken, sarayın resmi fotoğrafçısı deklanşöre basıp duruyordu.

"Ee," dedi Colin, "şehre dönmek nasıl?"

"Korkarım pek fazla görmüyorum. Tüm zamanımı sarayın duvarları arasında geçiriyormuşum gibi hissediyorum."

"Şey, bu tam olarak doğru değil. Seni her gün *Daily Post*'un ön sayfasında görüyorum. Geçen hafta Hackney'de okul çocuklarıyla dans etmiyor muydun?"

"Ne kadar entelektüel bir okuma yapıyorsun," diye gülerek söyledim.

Mary, Hackney okul ziyaretinden özellikle memnun kalmıştı. Ziyaret, toplantı salonunda bir dans seansı ile sona ermişti.

Katılmayı hiç düşünmemiştim – küçük çocuklar seninle dans etmek istediklerinde başka ne yapabilirsin ki? Ama eve dönerken Mary'nin yüzünden, benim davranışlarımın nasıl karşılanacağı konusunda endişeli olduğunu anlayabiliyordum. O öğleden sonra, *Daily Post* gazetesi, gözlüklü sevimli bir çocukla twist yaparken, saçlarım omuzlarımda dalgalanan bir fotoğrafımı yayınladı. Ertesi gün, fotoğraf İngiltere'deki çoğu gazete tarafından yayınlandı ve hafta sonuna kadar bir Amerikan dedikodu dergisinin kapağına çıktı.

Bu tür şeylerde iyi olabileceğimi keşfetmek benim için sürpriz oldu. Bir zamanlar bu tür yeteneklerin resesif genler gibi benden geçip Louis'e aktığını, böylece annemizin tüm sıcaklığı, tüm cazibesi, tüm büyüünün onda olduğunu düşünürdüm. Daha da şaşırtıcı olan ise, bunu yapmaktan hoşlanıyor olabileceğim ihtimaliydi.

Colin ve ben balo salonunun kapısına vardık, fotoğrafçı objektifini bize çevirirken kolum hala onun koluna takılıydı.

Kulağıma eğildi. "Yemin ederim, genelde büyük gazeteleri okurum, ama ara sıra senin ne yaptığını görmek için magazin dergilerine de göz atarım."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Salona giren son çiftlerdik, hemen önümüzde büyükannem ve Bahamalar başbakanı Edward Knowles vardı. Sandalye arkasında duran yüz yetmiş konuk, yanlarından geçerken bize açıkça bakıyordu. Masanın başına geldiğimizde durdum ve Colin tekrar selam verdi. Mary ve Richard'ın subayı, büyükannenin yanında kimin oturacağı konusunda tartıştıktan sonra, masanın başı rütbeye göre düzenlendi ve sonuç olarak ben, büyükannenin varisi, onun solundaki babamın eski koltuğuna oturdum. Richard, onun sağında, İngiliz ve Bahamalı başbakanların arasında, iki koltuk aşağıda oturdu.

Colin sırtı ve öne eğildi. "Benim koltuğum bundan biraz daha ileride," diye fısıldadı. "Ama akşam yemeğinden sonra hepimiz Demelza'nın kulübesine gideceğiz. Umarım orada görüşürüz."

Ben cevap veremedenden dönüp uzaklaştı, Amira'nın yanındaki koltuğuna oturdu ve şamdanların üzerinden bana gülümsedi. Büyükanнем, Başbakan Knowles ile birlikte konukların arasından süzülerek geçti ve koltuğuna oturup yerleştğinde oda tamamen sessizliğe büründü. Ardından toplu bir nefes verildi, orkestra çalmaya başladı ve herkes koltuklarına gömüldü.

Kadeh kaldırma töreninden sonra, kırmızı ceketli bir dizi uşak, tabakları taşıyarak balo salonuna girdi ve her misafirin önüne mükemmel bir uyum içinde tabakları yerleştirdi. Ana yemek servis edildikten sonra, misafirler biraz rahatladı ve nazik sohbetlere başladı. Bahamalar başbakanının eşi Sonia Knowles solumdaydı. Meğer kocası siyasete girmeden önce Miami'de virologmuş. Hindistan'ın yeni elde ettiği poliosuz ülke statüsü ve mRNA aşısı geliştirmedeki atılımlar hakkında konuştuk.

"İngiltere'de kalırsanız, tekrar doktorluğa dönecek misiniz, Ekselansları?" diye sordu bana.

Önümdeki buharda pişirilmiş halibut balığını karıştırdım. "Bir yıl ara veriyorum, ama burada ihtisasımın son yılını bitirme ihtimalim her zaman var."

"NHS'de stajyer doktor ve aynı zamanda İngiliz tahtının varisi," dedi, sanki bir sırrı varmış gibi gülümseyerek.

"Nasıl ve nerede çalışabileceğimi tam olarak bilmiyoruz," diye itiraf ettim. "Ama denemek isterim. Şu anda sadece bir ara veriyorum."

"Evet, o ilk izinli yılı hatırlıyorum, dinlenmek ne kadar güzeldi. Benim için de sadece bir yıl olması gerekiyordu." Yine gizemli bir şekilde gülümsedi ve su bardağından bir yudum aldı. "Şimdi on beş yıl oldu."

Dikkatlice çiğnedim ve yuttum. "Ne olursa olsun, hayatımı halk sağlığına adanmak istiyorum. Ya doktor olarak... ya da hükümdar olarak."

Omuz silkti. "Bahamalar'da cumhuriyetçi hareket şu sıralar çok güçlü, bu yüzden devlet başkanımız olup olmayacağını kim bilebilir?"

"Anlıyorum."

"Ama her halükarda, hükümdarlığınızı ilgiyle izleyeceğim."

Askeri bir disiplinle önümüze bir dizi kuzu budu yerleştirildi. Ana yemeği görünce, büyükanнем iç çekerek bana döndü. Yemeğin ilk yarısını her zaman sağındaki onur konuğuyla sohbet ederek geçirir, sonra solundaki kişiye geçerdi. Babam bir keresinde bana, bu anlarda büyükanנeme verebileceği en güzel hediyenin köpekler ve atlar hakkında biraz sohbet etmek olduğunu söylemişti. Oğlu ve torununun ölümünden beş ay sonra, yüzündeki parlaklık

geri dönmeye başlamıştı. Ama yine de siyah giyinmeye devam ediyordu ve ben onun hayatının geri kalanında yas tutmaya devam edeceğini düşünüyordum.

"Chino'nun eğitimi nasıl gidiyor?" diye sordu. "Dürüst olacağım, hala benim yatağında uyuyor." "Ah, canım kızım, olmaz."

"Ve hala tasmasını çok çekiyor. Geçen gün Richmond Park'ta onu serbest bıraktım ve on beş dakika boyunca bir geyik sürüsünü kovaladı."

Büyükanne eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. At nalı şeklindeki odanın ortasında duran resmi fotoğrafçı, gizlice bir fotoğraf çekti.

Kahve ve tatlıdan sonra, gayda çalgıcıları odaya girdi; kulakları sağır eden şarkıları, yemeğin bittiğini işaret ediyordu. Büyükanne ayağa kalktı ve tüm konukları da ayağa kalkmaya davet etti. Böyle anlarda onun sakinliğine her zaman hayran kalırdım. Acele etmeden çantasını aldı ve Knowles'lara ve bana odadan çıkmamızı işaret etti. O geçerken kalabalıkta selamlama ve reverans dalgası yayıldı.

Büyük salonda, büyükanne Knowles ailesiyle el sıkıştı, iyi geceler diledi ve beni saraydan çıkarmak için bıraktı. Sonia ellerimi kendi ellerinin arasına aldı.

"Kararınızı verirken sizin için dua edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim ve kocasının peşinden bekleyen arabalarına doğru yürüdüğünü izledim.

On beş yıl laboratuvarın dışında kaldıktan sonra viroloji literatürünü takip etmeye devam edip etmediğini merak ettim. Ben hala sessizce çalışıyordum.

Uykusuz gecelerimi dolduran hastane vizitleri artık olmadığı için, lamba ışığında tıp dergileri okuyordum. Ama belki de sonunda birkaç makaleyi kaçıracaktım ve o zaman keşiflerin yatağımın başucundaki masada birikmesi daha kolay hale gelecekti. Sonunda sadece isim olarak bilim insanı olacaktım.

Konuklar balo salonundan çıkarken salon insanlarla doldu. Amira ile ana merdivenin arkasında buluşup hızlıca kaçabilmek için anlaşmıştık. Birkaç dakika sonra, Colin'in kolunda ortaya çıktı.

"Demelza'nın evine gitmemizi istiyor," diye sızlandı.

"Evet, hadi gidelim," dedi Colin.

Tereddüt ettim. "Bilmiyorum."

Demelza ve ben son beş ayı birbirimizin varlığını yok sayarak geçirmiştik. Cumberland avlusunda yanından geçtiğimde, bana başını sallardı, bakışları yüzümün sol tarafına düşerdi. Bazen Granny ile görüşmek için saraya gittiğimde, Demelza ve Richard'ı onun yanında bulurdum.

yanlarında, dizlerinin üzerine çay fincanlarını koymuş, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle oturuyorlardı. Mary, onların bir şekilde benim programımı bildiklerine ve sosyal ziyaretlerinin resmi işlerimize dönüşeceği umuduyla büyükannemin takvimine kendilerini eklediklerine emindi. Toplantılarımıza nadiren davet edilirdi, ama magazin dergilerine her zaman aksini söylerlerdi.

"Hadi ama," dedi Colin. "Eğlenceli olacak."

"Evet, gelmelisin," dedi Demelza, aniden köşeyi dönüp karşımıza çıkararak. Beni baştan aşağı süzdü. "Herkes davetli, özellikle de benim sevgili kuzenim."

Pes ettim ve başımı salladım. Günlerimi, çoğu beni onaylamıyor gibi görünen, yaşlı saray mensuplarının yanında geçiriyordum. Klotlu orap giyip çay içiyordum. Londra'yı, hızla giden bir arabanın penceresinden görüyordum. Yaşıtlarımla anlamsız sohbetler etmek ve birkaç içki içmek fikri çekici geliyordu.

Fotoğrafçıların kapıda beklemelerini önlemek için şofrmzn bizi arka kapıda karşılamasını istedik. Ne kadar gülünç görünmüş olmalıyız – ta takmış üç kız ve fraklı bir erkek, Rolls-Royce'un arkasına sıkışmış.

"Oh, lanet olsun, Birdie'yi unuttuk!" Demelza, araba Cumberland'ın kapılarına yaklaşırken çığlık attı.

"Geri dönelim mi, hanımefendi?" diye sordu şoför

endişeyle. "Hayır, kendisi halleder. Devam et, şoför."

Demelza'nın kulübesi, Cumberland Sarayı'nın dış kenarındaki bir grup binanın arasındaydı.

 yatak odası olan bu ev, aile üyelerinin kullanabileceği en mütevazı konutlardan biri olarak kabul ediliyordu, ancak bahçelerin en güzel manzarasına sahipti ve i avludan geçmeden ulaşılabiliyordu. Bu da, Amira ve benim aksine, Demelza'nın her hareketimizi izleyen yaşlı akrabalarından uzak durabileceği anlamına geliyordu. Ev, bir i mimar tarafından tasarlanmış olduğu belliydi; Royal Collection Trust'tan dn alınmış antikalar, zengin kızların Instagram'larında her yerde görülen modaya uygun parçalarla serpiştirilmışti. Ancak ev dağınıktı, her yerde giysi yığınları, fincan tabağında küflenmiş çay poşetleri ve lekeli mermer sehpanın üzerinde birbirine uymayan  stiletto ayakkabı vardı. Bebek pembesi Ultrafragola aynası, spreyle silinip temizlenmeye çok ihtiyaç duyuyordu.

"Tanrım, Demi, buraya bir temizlikçi çağırır mısınız?" dedi Colin, buzdolabından Bollinger şişelerini çıkarırken.

O, Colin'e dilini çıkardı, topuklu ayakkabılarını fırlatıp kanepeye uzandı. Kapı zili, ziyafete katılan tüm gençler, hala cüppeleri ve fraklarıyla gelmeye devam ettikçe çalmaya devam etti. Grup sohbeti mi vardı? Colin ve Demelza, otuz beş yaşın altında görünen her konuğun kulağına planı fısıldamış mıydı? Birdie, büyük, bol Erdem cüppesiyle en son gelen oldu. Cüppe, üzerinde yaşlı bir kadının çiçekli çarşafı gibi duruyordu.

"Beni *unuttun*," diye haykırdı. "Number 10'dan bir çalışanın arabasına binmek zorunda kaldım."

Ford Focus'ta balo elbisesi giyiyordum."

Demelza, kanepede bir adamın kucağında otururken, gülmesini saklamaya çalıştı. "Üzgünüm canım, ortalık tam bir kaos gibiydi ve senin babamla eve gitmek isteyeceğini düşündüm."

İnsanlar bana merhaba demeye geldikçe, çoğunu bir zamanlar tanıştığımı fark ettim. Pony Club'dan ya da Elton Park'taki partilerden olsun, neredeyse her isim ve yüz uzun zamandır unutulmuş bir anıyı canlandırdı.

Kısa süre sonra Colin iki kadeh şampanya ile yanıma geldi. "Nasılsın?" diye sordu. "Biraz bunalmış görünüyorsun."

"Hayır, iyiyim. Sadece bu kadar çok insanı tanıdığımı inanamıyorum." Amira, açık pencerenin yanında çömelmiş, dudaklarında sigara ile Astley'den tanıdığım iki kadınla sohbet ediyordu.

"Bizimki sıkı bir çevredir," dedi ve içkisini yudumladı. "Tüm ebeveynlerimiz birbirini tanır. Hepimiz aynı okula gittik ve hepimiz birbirimizle yattık - ya da masum bir kroket oyunu sırasında birbirimize saldırdık."

"Hâlâ özür bekliyorum. O olaydan sonra çocuklar yaklaşık bir yıl boyunca bana Frilly Knickers dediler."

O güldü. "Hayır, bak, özür dilerim. Sanırım sadece dikkatini çekmeye çalışıyordum. Eğer teselli olacaksa, Lou birkaç gün sonra yüzme antrenmanı sırasında kıyafetlerimi çaldı ve ben de onları bulmak için okulda Speedos'umla dolaşmak zorunda kaldım."

Bir kayıp dalgası etrafımı sardı. İsteğim dışında gözlerim yaşardı. Colin yüzüme baktı ve nazikçe elini omzuma koydu.

"Üzgünüm, hala çok taze olmalı."

"Aslında böyle şeyleri duymayı çok seviyorum – onun hakkında daha önce hiç duymadığım hikayeleri. Son birkaç yıldır pek görüşmüyorduk. Sonunda mutlu olup olmadığını bile bilmiyorum."

O başını salladı. "İyi görünüyordu. Ama onu anlamak zordu, biliyor musun? Bana hep su üzerinde uçan, yüzeyi hafifçe okşayan bir sivrisinek gibi gelirdi."

Kardeşimin anlaşılmaz derinliklerini, içinde boğulduğu sırları düşündüm.

"Varis olarak büyümek... Sanırım bu onun için zordu," dedim.

"Evet," dedi. "Ve şimdi sıra sende."

Başımı salladım ve kalabalığa baktım, adını koyamadığım bir şeye batıyormuşum gibi hissettim. "Onun olması gerekiyordu."

Şampanya kadehimi boşalttım ve sözlerimi hemen pişman oldum. Beni buradan ilk Qantas uçağıyla göndermek isteyen tek kişi olan Demelza'ya yakın, neredeyse hiç tanımadığım bir adama sırrımı açmıştım. *Daily Post*'un tüm ekibi benim her hareketimi takip etmekle meşguldü ve ben burada, insanların tuvalette şüpheli bir şekilde uzun süre kaldığı bir partideydim.

"Üzgünüm. Bunu kimseye söyleme."

Gülümsedi. "Merak etme. Lou'ya "Brian" derdik, yani biri bizi duysa, başka birinden bahsettiğimizi düşünür, değil mi? Burada güvendesin."

Kanepede oturarak bizi izleyen Demelza'ya baktım. Benimki gibi kafasına dikilmiş olmasına rağmen, bir şekilde tacını çıkarmayı başarmıştı. Şimdi tacı omzuna asmıştı. Colin bakışımı takip etti ve sonra bana dönerek tekrar gülümsedi.

"O konuda endişelenmene gerek yok," dedi.

"*Daily Post*'u okuduğunu söylememiş miydin? Sence bu sızıntılar nereden geliyor?"

Düşüncelerini toparlamak ya da ne kadarını paylaşacağına karar vermek için bir süre durakladı. "Bazen tüm bu dramının arkasında, hizmet ettikleri kişilerden çok saray görevlileri vardır. Yağlı direğe tırmananlar onlardır."

Paranoyak bir coşkuyla "gri takım elbiseli gri adamlar"dan durmadan bahseden annemi düşündüm. Sonunda, telefonunu dinlediklerini ve arabasında konum takip cihazı kullandıklarını iddia etmişti, ama ona inanıp inanmamakta kararsız kalmıştım.

Amira yanıma geldi. "Bu lanet tacımı çıkarmam lazım. Eve gidiyorum."

"Ben de seninle gelirim," dedim.

Colin şampanya kadehini Demelza'nın yemek masasına, ayakkabı kutuları, alışveriş poşetleri ve yarısı yenmiş bir armutun arasına koydu.

"İstersen seni eve kadar geçirebilirim," diye teklif etti.

"Colin, yolun yüz adım yukarısındayız," dedi Amira, parmaklarıyla başının tepesini ovuşturarak. "Kızın numarasını al ve iyi geceler de."

Amira, Demelza ve oturma odasındaki diğerlerine veda etmeye giderken, Colin ve ben birbirimize gülümsedik. O cebinden telefonunu çıkardı, ben de numaramı girdim.

"İstersen benimle konuşabilirsin," dedi. "Louis için insanların güvenmesi zordu, biliyorum."

"Teşekkür ederim."

Amira ve ben, baharın serin havasında ağrıyan ayaklarımızla eve doğru sendeleyerek yürürken sessizdim. Londra'nın yıldızlarının altında büyümüş olmama rağmen, artık bana yabancı gelmişlerdi. Geceleri, Carina, Crux ve Centaurus'un parıltılarını görmek umuduyla gökyüzüne bakıyordum, ama her gece gökyüzü karışık ve yabancı geliyordu.

"Colin'le çıkacak mısın?" diye sordu Amira aniden. "Ne?

Bilmiyorum."

"Çünkü o çiftçiyle günde iki kez

konuşuyorsun?" "O çiftçi değil, şarap üreticisi."

"Bence Colin sana çok yakışır," dedi, beni dinlemeden. "

Çok mantıklı: gelecekteki bir kraliçe ve gelecekteki Hereford Dükü. Kendi mirası var, belki de senin mirasından daha fazla. Bu hayatı anlıyor, bu hayatta rahat. Onu bu gece sana eşlik etmesi için neden ikna ettiğini anlıyorum. O, bu tür bir evliliği destekleyecektir. Senin bir çiftçiyle evlenmene asla izin vermez."

Yanaklarım kızarıyordu. "Jane Austen romanlarındaki deli yaşlı kadınlardan biri gibi konuşuyorsun."

Cumberland 3'ün önünden geçerken Amira omuz silkti; tadilat iki hafta önce tamamlanmıştı. İkimiz de benim oraya taşınma olasılığını henüz konuşmamıştık.

"O kadınlar yanılmıyordu, özellikle bizim gibi insanlar için... Yani, senin için. Benim için artık değil. Ama evlenip evliliğini sürdürmeli ve bir varis yetiştirmelisin. Bu senin görevin."

Kapıya birkaç adım kalmıştı ve ben içeri girip yorganımın altına girmeye can atıyordum.

"Peki ya..." diye kekeledim ve başka bir şey söylemedim.

"Ne hakkında? Aşk hakkında mı?" Amira durup bana bakarak sordu. Yıllar önce, bana karşı dürüst olmayı bırakmıştı. Artık böyle konuşmuyorduk.

Yüzündeki ifade, korkutucu bir şey vardı, zafer kazanmış ve savaşmaya hazır gibi.

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordu.

Aniden Jack, kocaman elleri ve bitmek bilmeyen neşesi aklıma geldi. İlk tanıştığımızda, bir zamanlar bağcılığı reddettiğini bana itiraf etmişti. Babasının bağlarına bakıp, kendi hayatının kordonunun yavaş yavaş ilerlediğini hissetmiş, onu şaşırtıcı bir yöne götürebilecek her filizi budamıştı. Ve böylece ayrıldı. Bir yıl boyunca yurtdışında kaldı ve sonra James'in koyun çiftliğine geldi. Ama üzümlerden uzak kaldıkça, onları daha çok özliyordu. O toprakları sanki kendisinin bir parçasıymış gibi seviyordu.

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "*Sen* biliyor musun?"

"Hayır," dedi hemen. "Sence evliliği yürüten şey aşk mıdır?"

"Benim ailem..."

"Ailenin sorunu aşk değildi, uyumsuzluktu."

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için garip gökyüzüne baktım. Bu, birçok kez duyduğum bir suçlamaydı: Her şey annemin hatasıydı, o naifti, çok şey istiyordu ve daha akıllı davranmalıydı. Babamın Annabelle'e olan takıntısını tolere etseydi, kendi ışığını onun üzerinde parlayacak kadar kıssaydı, bu kadar hassas olmasaydı, bugün hayatta olurdu ve gelecekteki kraliçe olurdu. Bunların hepsini duymuştum. Amira ve Louis'in de aynı fikirde olduğunu hiç düşünmemiştim.

O zaman gerçekten ağlıyordum – Londra'ya döndüğümünden beri ilk kez. Amira'nın yanından geçip onu avluda bırakarak uzaklaştım. Etrafımızdaki tüm pencereler karanlıktı, ama kimsenin bizi izlemediğini ve dinlemediğini varsaymak aptallık olurdu.

"Lexi," diye fısıldadı. "Zalim olmaya çalışmıyorum, söz veriyorum. Sadece gözlerini açmanı istiyorum."

ON ALTI. BÖLÜM

2012

Hayatımızın tabloid versiyonuna göre, Louis ile aramızdaki sorunlar Avustralya'ya uçmadan önceki gece başladı. Kopan bağımızla ilgili iki kitap var: *Royal Twins* ve *This Is Not What Isla Wanted*. Kamuoyuna yansıyan hikaye, tanıdık bir senaryoyu takip ediyor: Louis ve Amira, lise son sınıfta umutsuzca aşık olmuşlardı, ama ben onları öpüşürken (*Royal Twins'e* göre) ya da iffetli bir şekilde el ele tutuşurken (*This Is Not What Isla Wanted'a* göre) ya da sevişirken (çeşitli tabloidlere göre) yakaladığımda, bunun sadece geçici bir ilişki olduğunu ısrarla savunmuşlardı. Hepimizin bir yıllık ara vermek için ayrı yollara gitmeden hemen önce, onların ilişkisinin bana inandırıldığından çok daha ciddi olduğunu öğrendim. Planladığımız gibi altı ay bekleyip Güney Afrika'da yeniden bir araya gelmek yerine, gerçek bir çift olarak birlikte dünyayı dolaşmayı planlıyorlardı. Onların ikiyüzlülüğünden o kadar rahatsız oldum, ya da belirsiz bir şekilde o kadar kıskandım ki, hemen dünyanın öbür ucuna taşınmaya karar verdim. Bu, Somerset çalışanlarının yazarlara verdiği bir hikayeydi ve beni deli gibi gösterse de, bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmadım.

Ama gerçekte olan şey şuydu.

Tabloid gazeteler, ortaokulu bitirene kadar bizi rahat bırakma yönündeki sarayın emrine büyük ölçüde uymuşlardı. Ama on sekiz yaşına girdiğimizde, medya topluca sözlerini bozabileceklerine karar verdi. Uzun lenslerle çekilmiş bulanık fotoğraflardaki vücut dilimizi temel alarak, cinsel hayatımız hakkında spekülasyonlar yapmaya başladılar. Onlara fazla malzeme vermedim: Annemin ölümünün ezici ağırlığı altında sıkışıp kalmıştım, tek bildiğim şey ders çalışmak ve aç kalmaktı.

O dönem, kürek kulübüne katıldım. Şafak vakti başlamak, ciğerleri yakmak ve vücudumu sıfırlayacak kadar kardiyo yapmak gibi her şeyi tüketen bir spor fikri hoşuma gitmişti. Bir gün tekneimiz nehir çamuruna saplandı ve umumi tuvaletin arkasına saklanmış bir fotoğrafçı, bir takım arkadaşımın kardeşinin beni kıyıya çıkarmak için elimi tuttuğu anı fotoğrafladı. The *Post* gazetesi

benim "aşkım" olduğunu ilan etti ve bir ay boyunca ailesinin evinin önünde kamp kurdu. Zavallı adam, benimle neredeyse hiç konuşmamış olmasına rağmen, romantik geçmişimle ilgili makalelerde hâlâ "ilk aşkım" olarak anılıyor.

Kris, bizden bir önceki yaz Astley'i bitirmiş ve son yılımızı Sandhurst'ta subay eğitimi olarak geçirmişti. Geri kalanımız okulunu bitirdikten sonra, Kris ve Louis birlikte bir yıl ara verecekti. Ancak özgür kalacağımız günleri ve haftaları sayarken, Louis ve Amira hafta sonları Londra'ya gidip gizlice kulüplere girmeye başladılar. Astley'in politikası, içki içme yaşında olsun ya da olmasın, tüm öğrencilerin alkollü içki satılan mekanlardan uzak durması gerektiğini belirtiyordu. Ancak kimse mirasçıyı cezalandırmayacaktı, özellikle de annesini yeni kaybetmişken.

Bir gece, ben süitimde tavana bakarak vakit geçirirken, üçü Soho'daki Madame JoJo's'a gittiler ve orada bir kulüp üyesi gizlice bir fotoğraf çekti. Fotoğrafta, uzun boylu ve gömleği terden sıırıslı olan Louis, Amira'nın peplum detaylı beline sarılmıştı. Yüzü, Amira'nın omzunun kıvrımına gömülmüştü ve ağır göz kapakları ve aralık dudaklarıyla, dizginlenmemiş bir gençlik arzusu izlenimi veriyordu. Arka planda, Kris'in omuzlarını, onlardan uzaklaşırken zar zor seçebiliyordum. Ancak kamuoyu için bu fotoğraf, gelecekteki kralın bir kız arkadaşı olduğunu doğruluyordu.

Ertesi gün, bu haber İngilizce konuşulan tüm ülkelerin haber sitelerinin manşetlerinde yer aldığıında, ikisi de gülerek Louis'in Amira'ya barda ne içmek istediğini sorduğunu söylediler. Fotoğrafı görene kadar bunun mümkün olabileceği aklına gelmemişti: ara sıra tabloid gazetelere heteroseksüellik konusunda bir parça bilgi vererek, kendisinin asla haber konusu olmamasını sağlamak. O ve Kris, Amira ve benden başka herkesten aşklarını gizlediler. Bizim önümüzde el ele tutuşurlardı; şefkatli ve samimilerdi. Ailelerimizin hiçbir fikri olmadığını varsayıyorduk, ancak Vikki'nin kurnaz gözlerinde, herkesin gözden kaçırdığı şeyi görmeye başladığını hissettiren bir şey vardı. Amira ve Louis hakkındaki tabloid dedikodularını okuduğu halde, ikisinden de gerçeği hiç sormaması, bunun bir işareti olduğundan emindim.

Astley günlerimizin sonu yaklaşırken, magazin fan kurguları hız kazandı. Louis okulda her zaman belli bir gizemini korumuştı, bu yüzden sınıf arkadaşlarımızdan hiçbiri onun Amira ile çıktığını doğrulayamadı. Ama birlikte geçirdikleri zamanı düşünürsek, bu mantıklı geliyordu. Amira ve ben onun rugby maçına gittiğimizde, bir fotoğrafçı tribünde gururla duran Amira'nın fotoğrafını çekmeyi ihmal etmedi. Louis'in Astley Tattoo'da yürüyüşünü izlerken, onun gizemli gülümsemesini fotoğrafladılar.

Astley Tattoo'da yürüyüşünü izlerken gizemli gülümsemesini yakaladılar. Okul mezuniyet balosuna birlikte gittiler: Louis smokininde göz kamaştırıcıydı, Amira ise üç ay önce Sienna Miller'ın giydiği turkuaz Marc Jacobs elbisesini giymişti. Kris'i randevum olarak götürdüm, böylece o ve Louis birlikte olabilirdi, ama o akşamın çoğunu masanın diğer tarafında kardeşime kızgın bakarak geçirdi.

Final sınavlarımıza girdik. Odalarımızı topladık. Her yüzeye tıraş kremi ve konfeti sürdük. Sonunda bitirmiştik. Artık ara yılımızın zamanı gelmişti – tamamen bize ait olan on iki ay.

Yılımızı ikiye bölmüştük. İlk altı ayı ayrı geçirmeyi planlamıştık – ben Avustralya'ya, Amira Avrupa'ya, Louis ve Kris ise Güney Amerika'ya gidecekti. İkinci yarı için ise Afrika'da tekrar bir araya gelecektik. James amcamla birlikte, bu buluşmaya asla katılmayacağım anlamına gelen bir plan üzerinde neredeyse bir yıl boyunca çalıştığımızı hiçbirine söylemedim.

James'e her gün e-posta göndermeme rağmen, onunla Avustralya'da kalmak için yaptığım gizli plan bana hiç gerçekçi gelmiyordu. Bu, kendimle oynadığım bir oyundu, sahne donanımlarının yardımıyla sahnelediğim bir fanteziydi. En kötü ihtimalle, Queensland'daki gönüllü çalışmayı bırakıp, bunun yerine James'in çiftliğinde altı ay geçirerek babamla aramızda küçük bir sürtüşme yaratacaktım. Ocak ayına kadar cesaretimi kaybedip Shankar Lodge'a gideceğimi düşünüyordum. Kendimi yeterince iyi tanıdığımı ve bundan emin olduğumu sanıyordum.

Ayrılmamıza üç gün kala, Amira'nın odasında, onun dağ gibi yığılmış kıyafetlerini düzenlemesine yardım ediyorduk. Erkekler hiç yardımcı olmuyorlardı, Amira'nın yatağında uzanmış, kıyafet yığınına yastık olarak kullanıyor, kafalarını dağınık kıyafetlerin arasına gömerek telefonlarına bakıyorlardı. Ben her zaman düzenli olan kişiydim ve yere oturup, aşırı dolu valizin içinde kaybolan pasaportunu arıyordum.

"Fransa için şık kıyafetler lazım," dedi Kris'in omzunun altından bir bluz çıkararak. "Ama Afrika için pratik kıyafetler lazım, bu da tamamen farklı bir valiz hazırlama yaklaşımı gerektiriyor."

"Noel için buraya geri döneceksin," diye mırıldandı Kris. "O zaman yeniden valizini yap."

Sonunda pasaportu bir spor ayakkabının içinde buldum ve çıkardım.

"İşte burada," dedim, pasaportu başımın üstünde tutarak.

"Lexi, hayatımı kurtardın," diye bağırdı.

Pasaportu benden aldı, ama el değiştirdiği sırada, kılıfın içine sıkıştırılmış katlanmış bir kağıt parçası kaydı ve kucağıma dıştı. Dikkatsizce onu aldım, ona da vermek niyetiyle. Sağ st kēdeki bir kelime gözüme çarptı: *Santiago*. Neden baktığı mı bilmiyorum. Bütün yıl boyunca Louis ve Amira'nın antikalarına pek dikkat etmemiştim, ama şehrin adını bir kez gördüm ve her şeyi anladım. Belgeyi açtım, bir seyahat programıydı ve baştan sona okudum. Amira bir ay sonra Charles de Gaulle'den şili'ye uçacaktı.

"Bu ne?" diye sordum, kağıda bakarak.

Louis ve Kris telefonlarından başlarını kaldırdılar. Masasının yanında duran Amira dönüp elimde tuttuğum şeyi gördü. Yüzünde kısa bir panik ifadesi belirdi, ama hemen neşelendi ve kağıdı elimden kaptı.

"Oh, hiçbir şey... Bu, seyahat acentesi rezervasyonlarımızı karıştırdığı zamandan kalma eski bir seyahat programı."

Onu tekrar katlayıp masasındaki seyahat kitaplarının altına koymasını izledim. Rahat bir kayıtsızlık takınıyordu, ama omuzlarının duruşu onu ele veriyordu. Louis ve Kris'e baktım, ikisi de yine telefonlarına bakmaya başlamışlardı. Oda, komplo teorileriyle dolu bir gerginlikle doluydu. Geçen yıl kederden o kadar etkilenmiştim ki, etrafımda neler olup bittiğinin neredeyse farkında değildim. Sanki içinde sıkışıp kaldığım parlak siyah balon bir iğneyle delinmiş gibi hissettim.

"Patagonya'ya mı gidiyorsun?" diye sordum, ama bana dönmedi, masasındaki eşyaları karıştırmaya devam etti. "Amira?"

Louis ve Kris bir ay sonra Patagonya'ya yürüyüşe gitmek için güneye uacaklardı. Tek konuştukları şey buydu. Karla kaplı dağları ayna gibi yansıtan, saf gller. Orada kimse onları tanımayacaktı. O akıl almaz güzellik içinde kendileri olabileceklerdi.

"Amira," dedim tekrar.

"Söyleyin ona, ikiniz," diye sızlandı Kris.

Amira dönüp Louis'e baktı. O yıl Kris Sandhurst'teyken ve ben bedenlen orada ama ruhen tamamen başka bir yerdeyken, ikisi yakınlaşmıştı. Kardeşimin de annesini kaybettiğini ve ona iyi bir abla olamadığını biliyordum.

Louis'e baktım. "Ne yapıyorsun?"

Ne söyleyeceğine karar verirken tereddüt etti ve gözlerini Amira'dan ayırmadı. "Patagonya'ya gittiğimizde Amira da bizimle gelecek."

"Amira egzersizden ve açık havadan nefret ederken bunu neden yapsın?" diye sordum, ona dönerek.

Başı öne eğildi, yüzü saçlarının perdesi tarafından gizlendi. "Sadece onlara bir iyilik yapıyorum, Lexi. Ben gidiyorum, onlar benim ve Louis'in birlikte fotoğrafımızı çekiyorlar, herkes bizim bir çift olduğumuzu düşünüyor. Bu sadece bir yanıltmaca."

"Peki bunu ne kadar süre yapmayı planlıyorsun?" diye Louis'e sordum, onu görmezden gelerek. "Amira'yı sonsuza kadar kız arkadaşınmış gibi mi davranacaksın?"

"Ne yapmamı istiyorsun Lexi? Dünyaya itiraf mı edeyim?" Oturdu ama bana bakmayı reddetti. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

İlk kez İskoç malikanesinde konuştuğumuzdan beri, kimliğimizi açıklamak konusunu sık sık tartışmıştık. Bu konuyu çok daha uzun süre düşünmüş olan Louis, bunun imkansız olduğuna inanıyordu. Ama ben bir yol bulmak için çaresizdim. Hatta Astley kütüphanesinden gizlice Birleşik Krallık anayasa tarihi ile ilgili birkaç kitap almıştım, sayfalarından bir şeyler öğrenebileceğimi umuyordum. Çocukken, krallığımızın yazılı bir anayasası olmadığını öğrenmiştik. Eğer bu doğruysa, bir gün kral olacak çocuğun bir kraliçeye ihtiyacı olmadığını ilan etmek ne kadar zor olabilirdi ki? Ama ne kadar parlak taşlar takarsak takalım, ne kadar balkondan el sallarsak sallayalım, bizim kurumumuz acımasız bir muhafazakarlık üzerine kurulmuştu. Louis eşcinsel olduğunu açıklarsa, bu kilise ve devlette bir kriz başlatırdı. Bunun, halkın desteğiyle kazanabileceğimiz, savaşmaya değer bir mücadele olduğuna şüphem yoktu. Ama bu Louis'in seçimi idi ve o bunu yapmak istemiyordu.

"Şu anda Londra'da bir kulüpte sana asılacak binlerce kız var," dedim. "Neden Amira'yı kullanman gerekiyor? Ne olacağını biliyorsun, değil mi? Son zamanlarda magazin dergilerini okudun mu? Eğer ortaya çıkarsan, tüm bunlar Amira için nasıl görünecek, düşündün mü?"

"Hey," dedi Amira keskin bir sesle, "Ben kendimi koruyabilirim."

Amira artık her gün *Daily Post'un* web sitesinde yer alıyordu, ister Louis ile Maddox Club'a girerken, ister Vikki ile Old Bond Street'te alışveriş yaparken. Kısa sürede İngiltere'nin en ünlü kızlarından biri haline geldi ve tabloid gazeteler tarafından "egzotik" ve "etnik açıdan karışık" olarak tanımlandı. Sağcı bir milletvekili, Amira'nın "İngiliz" olmadığı için güvenilemeyeceğini iddia ederek hafif bir öfkeye neden oldu. Bir sabah programı sunucusu, Louis ile ilişkisi Westminster Abbey'ye kadar giderse, ellerine kına yakmasını beklememiz gerekip gerekmediğini yüksek sesle merak etti. Sunucunun yardımcısı, en azından çocuklarının "tüm yıl boyunca güzel bir bronzluk" koruyacağını söyledi.

ilişkisi saray tarafından ne onaylandı ne de yalanlandı, kraliyet ailesi, varisi koruyan kadın hakkında söylenen tüm nefret dolu sözler konusunda sessiz kaldı.

"Lexi," dedi Louis, "ne olursa olsun beni destekleyeceğini söylemiştin."

"*Böyle bir şeyi* kastetmemiştim." Hâlâ Amira'nın yatağındaki kaostan içinde uzanan Kris'e baktım. "Gerçekten bununla bir sorunun yok mu? Sen de bu işin içinde miydin? Yoksa biz bakmıyorken küçük kız kardeşini bu işe mi soktu?"

"Hey," dedi Louis. "Yeter artık."

Kris, telefonunu göğsüne dayayarak beni soğukkanlılıkla süzdü. Bizim durumumuzla ilgili hisleri benim için her zaman bir gizem olmuştu.

"Senin için çok kolay, değil mi Lexi? Bizim için nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorsun. Ne yaparsan yap, babana koşarsın ve o da senin tüm pisliklerini temizler, değil mi?"

Odayı dayanılmaz bir sessizlik kapladı. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar incinmiş bir şekilde Louis'e baktım, ama kardeşim hala gözlerime bakmıyordu. Gizlilik anlaşması yapmıştık ve bunun bir anlamı olduğunu düşünmüştüm. İkiz bağımızdan ya da trajik annemizden daha çok, bizi birbirimize bağlayan şeyin sırlarımız olduğuna inanıyordum. Amira'ya bakmaya cesaret edemedim, çünkü eğer ona da sırrımı anlatmışsa, buna dayanamazdım. Bir zamanlar dördümüz birlikteydik. Ama şimdi bana ihtiyaç duyduğundan daha çok onlara ihtiyaç duyuyordu.

Körü körüne ayağa kalktım ve çıkarken sırt çantamı aldım. Kimse beni çağırmadı. Asansör zemin katta açıldığında, Vikki'yi ön kapıdan çıkarken gördüm, yüzünde kocaman güneş gözlükleri ve kolunda bir sıra turuncu Hermès alışveriş çantası vardı.

"Oh, canım, gidiyor musun?" diye sordu. "Sen ve Louis akşam yemeğine kalacağınızı sanıyordum."

"Gitmem gerek," diye mırıldandım.

Çantalarını yere koydu ve nazikçe bileklerimi tuttu. Annemin ölümünden bu yana geçen bir yıl boyunca, Vikki'nin dokunuşunu hem arzuluyor hem de kaçınıyordum.

"Orada neler olduğunu biliyor musun?" diye sordum, birden öfkelenerek. "Ne planladıklarını biliyor musun?"

"Lexi, ne demek istiyorsun?"

Louis'e verdiğim sözden dolayı tereddüt ettim, o sözünü tutmamış olsa da. Sonunda konuştum. "Amira yazın Louis'in yanına gitmek için Şili'ye uçacak."

"Evet," dedi, şaşırmamış bir şekilde.

Bir hizmetçi arkamızdaki merdivenlerde gizlenerek, alışveriş poşetlerini almaya gelip gelmeyeceğini mi yoksa ortadan kaybolup kaybolmayacağını mı düşünerek bekliyordu. Vikki onu kovdu.

"Evet," dedi yine, güneş gözlüklerini başının üstüne itip gözlerimin içine bakarak. "Kardeşi için yaptığı şey çok güzel."

Ona şaşkın şaşkın baktım.

"Biliyorsun." "Evet. Bir süredir biliyorum."

"Ve onların Amira'yı bu şekilde kullanmasına bir şey demiyorsun?"

Bir an düşünerek başını eğdi. O kadar sakindi ki, Louis ve Kris'i tahmin ettiğimden çok daha uzun süredir bildiğini fark ettim. Onlar ona tavsiye almaya gitmişler miydi? Amira ve benden önce mi öğrenmişti? Çözülemeyen bir sorunum olduğunda ilk gideceğim kişi oydu. Ama sonra bunun pek doğru olmadığını fark ettim. İlk aradığım kişi babamdı.

"Oğlum, gelecekteki krala aşık olan eşcinsel bir İngiliz-Hintli genç," dedi. "Bu herkesin bilgisi haline gelirse, herkes için zor olacak. Ama Kris için ne kadar korkunç olacağını biliyor musun? Onun hakkında ne diyecekler? Ona ne yapacaklar? Amira onu koruyabilir."

"Peki ya onun hayatı ne olacak?"

Vikki yine ellerimi tuttu. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek, sadece kısa bir süre için. Ve senin, kardeşinle bağlantılı olmasının onun geleceğine nasıl yardımcı olacağını anlayacak kadar akıllı olduğunu biliyorum."

Onu sarsmak istedim. Herkes ailemizin dönen bulutsusuna katılmak istiyordu. Kimse, merkezinde kocaman, doyumsuz bir kara delik olduğunu fark etmiyor gibiydi. Bizim yörüngemize hapsediklerinde, kendilerini kurtarmak için çok geç olmuştu.

"Vikki, tüm bu plan Louis ve Kris'in ayrılmasına ve herkesin hayatına devam etmesine bağlı. Ya birlikte kalırlarsa ne olacak?"

Hüzünle gülümsedi. "Bilmiyorum. O kadar ileriye düşünmedim. Oğlum imkansız koşullar altında birine aşık. Onu korumak için elimden geleni yapıyorum."

"Bunu Amira'nın zararına yapıyorsun," dedim. "Onu korumak benim sorumluluğumda olduğunu söylemiştin. Sana söylüyorum. Bu bir hata."

Vikki yanağını okşadı ve o anda ağladığımı fark ettim. "Canım, şu anda anneni düşündüğünü biliyorum, ama bu farklı. Amira'nın onu koruyacak bir ailesi var."

Annemi düşündüm: babası onun varlığını sık sık unutan, annesiz bir kız. Cesedini bulduklarında, kocaman bir sargassum yuvasında yüzüyordu. Bu yüzden arama bu kadar uzun sürdü, ilk başta deniz yosunu arasında onu fark etmediler. Uzun, koyu saçlarının yosunlarla karıştığını düşünmeden edemedim. Ailesi onu yeterince sevseydi, sonuç farklı olur muydu?

"Bunun bir parçası olamam," dedim ve Shankar'ların ön kapısını açtım.

"Lexi," diye seslendi Vikki, ben merdivenlerden aşağı koşarak sokağa çıkarken,

güvenlik ekibim de bana yetişmek için peşime düştü. "Ne yapmayı planlıyorsun ?

Ama ben çoktan koşmaya başlamıştım. Tazmanya'ya varana kadar durmadım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

10 Haziran 2023

"Bu kadar el sallama, canım kızım." Büyükannem, arabamız iki sıra çınar ağacının altından The Mall'da ilerlerken içini çekti. Bahar yazın kapılarına dayandığından, ağaçlar artık yemyeşil ve gür olmuştu. Grenadier Muhafızları Bandosu, zillerini çalarak ve davullarını vurarak öncüydü, ama yine de yol kenarında sıralanan kalabalığın sesini duyabiliyorduk. "Çocukken de aynıydın, sürekli elini sallıyordun."

Parmaklarımı kucağıma indirdim. "Üzgünüm. Kendimi tutmak zor," dedim.

Büyükannem, Louis'in her zaman görünmez bir ampulü değiştiriyormuş gibi görüldüğünü söylediği, meşhur el sallama hareketini yaptı.

Kalabalığa gülümsedi. "Evet, oldukça iyiler, değil mi?"

Her Haziran ayında düzenlenen Trooping the Colour töreni, Londra'nın merkezini kırmızı tunikler, atlar, Union Jack bayrakları, alaylar ve pirinç enstrümanlarla doldururdu. Bu geçit töreni, Household Division'ın hükümdara verdiği bir doğum günü hediyesidir ve gökyüzünde kırmızı, beyaz ve mavi izler bırakan Red Arrows'un hava gösterisiyle sona erer.

Richard'ın büyük şaşkınlığına, büyükannem beni arabasıyla The Mall'da gezintiye davet etmişti. Bunun yerine, o at sırtında, başının üstünde siyah, yünlü ayı postu ile ordunun tören kıyafetini giymiş olarak geçit törenine öncülük etmek zorunda kaldı. Mary, ikimizin de kazançlı bir fotoğraf fırsatı yakaladığımız için günü berabere ilan etti.

"Memleketinde vakit geçirmekten hoşlanıyor musun, canım kızım?"

Bu soru beni şaşırttı. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. "Evet, büyükanne, çok eğleniyorum."

"Avustralya'daki hayatını özleyiyor olmalısın."

Kır evini düşündüm, bacasından yükselen duman, onu masallardaki gibi sıcacık bir ev gibi gösteriyordu. Yaseminlerle kaplı duvarlarını,

Sazdan çatıların altında kesilmiş ve istiflenmiş odunlar, kapının yanında birbirine karışmış botlarımız. Hastanede çalışıp eve döndüğümde Jack'in beni gülümsemeyle ve bir kadeh pinot şarapla karşıladığı günleri özlüyordum. Umutsuzca karmaşık olduğunu düşündüğüm o basit küçük hayat artık sadece bir anıydı.

"Arkadaşlarımı özlüyorum," diye itiraf ettim. "Ve hastaneyi de özlüyorum."

"Arkadaşlarını ziyarete davet etmelisin. Gençlerin yanında olmayı seviyorum," dedi. "Hastaneye gelince, şey..."

Acil serviste kaos hüküm sürüyordu ve düzeni sağlamak bana düşüyordu. Çamaşır suyu kokusunu, yeni açılmış gazlı bez paketlerini ve kanın demir kokusunu özlüyordum. Finn'e tedavi ettiği yaraların fotoğraflarını görmek için ısrar ediyordum. Artık belimde olmasa da, çağrı cihazımın hayali titremesini hissetmeye devam ediyordum.

"Varis olmadan önce, at binicisi olmak hayalimdi," dedi büyükanne. "On iki yaşındayken, Olimpiyatlarda binicilik yarışlarına katılan ilk kadını izledim ve aileme dönüp bir sonraki Oyunlarda binici olacağımı söyledim. Tabii ki, dört yıl sonra sarayda yaşıyorduk. Albert amcamı bir atın öldürmesi ve kaderimizi değiştirmesi bana her zaman ironik gelmiştir."

Arabamızı çeken at, Lady Macbeth adında siyah-kahverengi bir kısraktı. Kadife gibi bir burnu ve gözlerinin arasında iki beyaz yıldız vardı. Saraydan ayrılmadan önce, büyükannem ona hizmetleri için teşekkür etmek amacıyla bir şeker parçası vermişti.

"Hiç farklı bir şekilde sonuçlanmasını dilediğin oldu mu?" diye sordum.

"Biri at sürer, biri hüküm sürer," dedi büyükannem. "Bu konuda şanslıydım. Tahttan hastaları tedavi etmek daha zor, kabul ediyorum."

İkimiz de sessiz kaldık ve bir süre kalabalığa el salladık.

"Büyük atamız Barbara Villiers'e gelince," diye devam etti büyükannem, "çoğu kişi onun güzelliğini veya hırsını hatırlar. Birçoğu onun güç için güç istediğine inanır, ama o gerçekten kraliçe naibi olmaktan zevk alıyordu, biliyor musun?"

Büyükannem aile tarihinin uzmanıydı. Barbara'yı o kadar iyi tanıyordu ki, bazen onu masamıza oturması için çağırmış gibi hissediyordum.

"Büyük bir bölünme döneminde dini hoşgörü talep etti," dedi büyükanne. "Ve sanatseverdi. Püritenler tarafından kapatılan tiyatroları ve müzik salonlarını yeniden açtı. Barbara iz bıraktı."

"Damadının, eyerinin boynuzuna zehir sürerek onu öldürmeye çalıştığı doğru mu?"

"Evet." Hafifçe güldü. "Ama onu yakaladı ve o günden sonra, her damadın binmeden önce eyerini ve çizmesini yalamasını sağladı."

Ağaçların arasından, sarayın dışında duran Barbara'nın büyük mermer heykelini görebiliyorduk. Bu bina, hükümdarın resmi konutu olmadan önce, Barbara'nın oğlu tarafından ona bahşedilen bir lütuf eviydi. Ancak burası o kadar görkemli ve halk tarafından o kadar seviliyordu ki, annesi öldüğünde Kral William buraya taşındı ve burayı İngiliz iktidarının merkezi haline getirdi. O, annesinin onuruna, onu oyulmuş melekler ve hakikat, adalet ve annelik melekleriyle çevreleyen bir heykel yaptırdı.

"Bence Barbara'yı bu kadar çok insan için özel kılan şey, onun kraliçe olmak istediğinden kimsenin şüphe duymamasıydı," dedi büyükanne. "İnsanların kralda ne aradığını bilmiyorum, ama kraliçede herkes bir anne ister. Peki çocuklar annelerinden ne ister, biliyor musun? Tamamen fedakarlık, tam bir bağlılık. Her birimiz, bir noktada, annemizin dünyasının merkezi olmayı bekleriz. İnsanlar kraliçeleri için de aynı şeyi hissederler."

Lady Macbeth'in kulaklarının seğirmesine, bizi arkasına çekerken kaslarının pürüzsüz gücüne odaklandım.

"Bu seni hiç boğulmuş hissettiriyor mu?" diye sessizce sordum.

Bana baktı ve gülümsedi. "Bir anne, çocuklarının sevgisinden asla boğulmaz."

Bunu düşünürken sessiz kaldık. Kendi çocuklarımın olmasını istediğimden emin değildim, milyonlarca çocuğun olmasını istemek bir yana. Ne kadar trajik bir sonla bitebileceğini bildiğim için ebeveynlik için cesaret toplamak zordu.

Büyükanne bir kez daha el salladı ve kalabalık coştı. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum. Kasım ayında saray, her zamanki destekçilerimizden olmayan bir hayır kurumu için bir resepsiyon düzenliyor. Bu, başka türlü ilgi çekmekte zorlanan değerli bir davayı gündeme getirmek için bir fırsat. Bu yıl sıra Louis'deydi, ama onun yokluğunda belki sen devralmak istersin diye düşündüm."

Eve döndüğümünden beri, babamın ve Louis'in takvimlerini yerine getirmeyi, taahhütlerini yerine getirmeyi ve destekledikleri kurumların zor durumda kalmamasını sağlamayı kendime söz vermiştim. Daha önce hiç kendi davamı seçme fırsatım olmamıştı.

"Çok
isterim."

"Çok iyi."

"Louis hangi hayır kurumunu seçmişti?"

"O kadar ileri gitmedik," dedi. "Ama kardeşinin isteyeceği şeyi yapmak yerine, senin için önemli olan şeyleri düşünmeni öneririm. Kararını verdiğinde ofisin Stewart ile iletişime geçsin."

Lady Macbeth bizi sarayın iç avlusunda durdurduktan sonra, ailenin geri kalanının balkonda görünmemiz için toplandığı Merkez Oda'ya çıktık. Richard, kırmızı tunikasıyla yaldızlı bir aynanın önünde durmuş, ayı postu yüzünden düzleşen saçlarını kabartmaya çalışırken kendine kaşlarını çatıyordu. Ondan uzak durarak odanın diğer ucundaki Amira'ya doğru yöneldim. Amira, Birdie ve Demelza ile birlikte bir arabada The Mall'ı dolaşmıştı ve üçü pastel renkli takım elbiseleri ve şapkalarıyla el boyaması Paskalya yumurtaları gibi görünerek birbirlerine fısıldaşıyorlardı.

Amira, onlara yaklaşıncı gülümsedi. "Nasıl gitti?"

"Görünüşe göre çok fazla el sallıyorum."

Birdie çantasını karıştırmaya başladı. "Telefonun bende. Amira'nın çantasına sığmadı, ben de senin için taşıdım."

Büyükannem arabasında telefonları yasaklamıştı, bu yüzden yola çıkmadan önce telefonumu Amira'ya vermekten başka seçeneğim yoktu. Birdie telefonu bana uzattı ve gülümsedi.

"Erkeklerden çok mesaj alıyorsun," dedi hayranlıkla. "Bana da senin yöntemlerini öğretmelisin."

"Colin sana mesaj attı," diye ekledi Demelza, kaşlarını kaldırarak. "Ve Jack adında biri de bu gece geç saatlere kadar dışarıda olacağını, boş olduğunda onu aramanı söyleyen bir mesaj attı."

Telefonumu Birdie'den kaptım. Amira'ya sert bir bakış attığımda, o sadece omuz silkti.

"BBC her hareketimizi izlerken The Mall'da hızla ilerlerken, onların elinden telefonu zorla alamam, değil mi?"

Amira ve ben devlet resepsiyonundan sonra barışmıştık, ama aramızda hâlâ hafif bir mesafe vardı. Birimiz öfkeye kapılmadan, diğeri de derinden incinmeden geçmişi konuşamadığımız açıktı. Kavgamızdan sonra, birbirimizden uzaklaşabilmek için Cumberland 3'e taşınmayı teklif etmiştim.

"Peki ya Chino?" diye sordu Amira küçük bir sesle. "O artık bizim bir aile olduğumuzu düşünüyor."

Dünyanın öbür ucunda kurduğum küçük ailemi bir an için düşündüm. Ama aile, benim için en kıt olan şeydi, bu yüzden kaldım. Her sabah Amira ile birlikte kahvaltı yapar, Chino'yu yormak için parka götürürdük. Sonra, eskiden Amira ve Louis'in sorumluluğunda olan toplantılara ve randevulara giderdim, o ise Pilates yapar ya da Vikki'yi ziyaret ederdi. Ona, belki de patronajlarına ulaşmasını ya da kayıplarla başa çıkmaya çalışan gençler için bir vakıf kurmasını nazikçe önerdim. Bana kibar ama gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yapacağım," dedi. "Ama henüz değil."

Onu meşgul etmeye çalışıyordum, ama onun yeni favori eğlencesi, Jack ve Colin ile yaptığım karışıklık gibi görünüyordu.

Devlet resepsiyonundan bu yana, Colin ve benim bir çift olduğumuz yönündeki spekülasyonlar ateşli bir şekilde devam ediyordu. Kol kola balo salonuna doğru yürüdüğümüz görüntüler, bizi kaçınılmaz bir gelin ve damat gibi gösteriyordu. Ancak, beni koltuğuma eşlik ederken çekilen fotoğraf, magazin dergilerinin gözdesi olmuştu. O bana gülümseyerek bakarken, ben ağzım açık ve dudaklarım büzülmüş bir şekilde ona bakıyordum. Düşük kesimli elbisemle, onun aristokrat bebeklerini doğurmaya hazır, vahşi bir kadın gibi görünüyordum. Ziyafetin ertesi günü, Finn'den bir düzine mesajla uyandım, çoğu ateş emojileri ve soru işaretleriyle doluydu.

"Seksi kızıl saçlı kim?????????" yazmış ve Daily Post'ta yayınlanan, "Prences Lexi, bir gün milyarlarca dolarlık bir düğün olacak İngiltere'nin en gözde bekari Colin Bellingham ile açıkça FLIRT EDERKEN kıvılcımlar saçıldı" başlıklı haberin linkini eklemişti.

O sabah Jack'ten de mesaj gelmediğini fark ettim ve endişelendim. Londra'ya döndüğümünden beri ilk kez Ragu'nun fotoğrafıyla ya da Jack'in gününden haberlerle uyanmamıştım.

Omg lol, Finn'e cevap vermiştim, bu mesajı Jack'e iletceğini bilerek. O sadece Louis'in arkadaşlarından biri. Onu pek tanımıyorum. Çocukken bana çok kötü davranırdı. Bir keresinde ona kroket sopasıyla kafasına vurdum.

DAHA DA SICAK, diye hemen cevap yazdı. Düşmanlardan sevgililere, en sevdiğim

x.

İnkâr etmeye devam etmek için canım çekiyordu, ama Finn'in başkasının hayatındaki dramayı keyifle izlemekten başka bir şey yapmadığını biliyordum. Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, telefonu yastığımın altına geri koydum, yorganı başımın üzerine çektim ve sabahın geri kalanını orada geçirdim. Akşam olduğunda, hâlâ

odamda Amira'dan saklanıyordum. Sonunda pes ettim ve Jack'e mesaj attım: *Ne yapıyorsun?* Ama cevap alamadım ve arkadaşsız, itici ve yalnız hissederek uykuya daldım. Jack oyun oynamayı seven biri değildi. İnsanların ne düşündüklerini açıkça söyledikleri, anlaşmazlıkları çözülmüş ve vicdanları rahat bir şekilde uykuya daldıkları bir evde büyümüşü. Jennings çiftliği, Finn ve benim için tuhaf bir yerdi. Biz, hoşnutsuzluğunu dile getirmenin tek yolunun, sessizliğin bir çılgılık gibi olduğu kadar sessiz olmak olduğu evlerde büyümüşük.

Ertesi gün, Jack'ten bir bildirimle uyandım: yorum yapılmadan gönderilmiş bir fotoğraf. Ragu çakıl yolda yatıyordu. Konuşmamızın tonu normale dönmesi birkaç gün sürdü. O zamana kadar Colin de bana mesaj atmaya başlamıştı. Her şey, Louis'in ilkokul rugby günlerinden birkaç fotoğrafla başlamıştı. *Bunları geçen gün buldum. Hoşuna gidebilir diye düşündüm,* diye yazmıştı. Ona teşekkür ettim ve o günden sonra her gün bana mesaj atmaya başladı.

"Şu haline bak, bütün erkekleri oyalamaya çalışıyorsun," demişti Amira birkaç hafta sonra, tekrar arkadaş olduğumuzda ve Hobart ve Belgravia'dan gelen mesajlarla telefonumun titremesini izlerken.

"Kimseyi oyalamıyorum," dedim, aslında tam da bunu yaptığımdan endişelenerek.

"Colin'i istediğin kadar oyna, o bir kabus," dedi, şarabını yudumlarken. "Ama çiftçinin duygularına daha dikkatli olsan iyi olur, sence de öyle değil mi?"

"O çiftçi değil," diye mırıldandım. Amira'yı akşam yemeği için spagetti bolognese yapmama ikna etmişim – kabak noodle yerine gerçek makarna kullanarak – ama sos bana sorun çıkarıyordu. "Ayrıca neden Colin'den nefret ediyorsun?"

Amira şaşırılmış görünüyordu. "Ondan nefret etmiyorum." "Az önce onun bir kabus olduğunu söyledin."

"Oh, evet, öyle. Yani, o *iyi biri*," dedi, yüzünde . "Sadece kadınlar için bir kabus gibi." Tereddüt etti ve sonra başka yere baktı.

"Bir keresinde bizim çevremizden bir kızla çıkıyordu, ama birkaç ay sonra başka biriyle tanıştı. Ondan ayrılmak yerine, yeni kızı bizim evdeki akşam yemeğine getirdi. Böylece, masanın bir tarafında Colin ve yeni kız arkadaşı, diğer tarafında ise onunla yatmış olan zavallı kadın varken, tüm yemeği oturup dinlemek zorunda kaldık."

"Tanrım," dedim, ama pek de şaşırmamıştım. Norfolk malikanesindeki diğer akşam yemeği partileri gibi geliyordu – Elton Park da dahil.

"Her neyse, onu seviyorsan bu konuda endişelenme. Asıl büyük ödöl sensin, o bunu mahvetmez."

Altın varak ve brokarla süslü Central Room'da ailemle çevriliyken, telefonuma baktım ve Colin'in Amira ve beni yazın bir hafta sonu için ailesinin malikanesine davet ettiğini gördüm. Jack da mesaj atmıştı, ama o mesajları yalnız kaldığımda okumaya karar verdim. Telefonumu eteğimin bel kısmına sıkıştırırken, Stewart kömür rengi takım elbisesiyle ortaya çıktı, göğsünde origami gibi katlanmış sade bir cep mendili vardı.

"O telefonun balkonda görünmemesine dikkat edin, hanımefendi," dedi nazıkçe. "Orada olduğunuzda, Majestelerinin solunda durun. Ve gülümsemeye çalışın."

"Bu sefer ağlamayacağım, Stewart, söz veriyorum."

Birbirimize gülümsedik. Louis ve ben üç yaşında balkonumuzda ilk kez dışarıya çıkmıştık, ama önümdeki insan seli ve ardından gelen uçakların gürültüsü beni o kadar etkilemişti ki, ağlamaya başlamıştım ve annem beni içeri almak zorunda kalmıştı. Ertesi yıl, Stewart geçit töreninden önceki gece balkonu açılmasını ayarlamıştı, böylece beni dar taş çıkıntıya çıkararak ertesi gün göreceğim her şeyi anlatabilecekti. Birlikte, gece trafiğinin Kraliçe Barbara'nın anıtının etrafında dönmesini, işçilerin sabah bizi görmeye gelecek insanlar için barikatlar kurmasını izledik ve Stewart korkacak bir şey olmadığını açıkladı. Bütün o gözlerin üzerimde olması hissine hiç alışamadım, ama onun yardımıyla her zaman gülümsemeyi ve el sallamayı başardım.

Üç yıl s o n r a ilk kez balkona çıkma zamanı gelmişti ve bir uşak kapıları açtığında, rüzgâr tül perdeleri dalgalandırarak aşağıdan gelen binlerce sesin mırıltısını beraberinde getirdi. Büyükanmem bizi ışığa doğru yönlendirdi. Gözlerim alıştığında, hepsini önümüzde gördüm, kapıların hemen ötesinde, daha iyi görebilmek için Barbara'nın mermer kucağına tırmanan, parkları ve yolları dolduran, The Mall'un o kadar uzağında biriken kalabalık, nerede bittiğini zar zor görebiliyordum. Herkes büyükanneyi gördüğüne her zaman sevinirdi. Ama bu kalabalığın uğultusu gök gürültüsü gibi yankılanıyordu, o kadar yüksek sesliydi ki, seslerinin göğsümde yankılandığını hissedebiliyordum. Şaşkınlıkla, büyükanneyin diğer yanında duran Richard'a baktım. Belki de ben yokken herkes çok daha gürültücü hale gelmişti, diye düşündüm, ama onun yüzünde de

yüzünde de şaşkınlık gördüm. Yanındaki Demelza ve Birdie de hayretler içindeydiler.

İnsanların ellerinde dalgalanan İngiliz bayrakları ve gözlerinde yaşlar vardı ve anladım ki, bizim kaybettiğimiz her şeyi kaybetmiş herhangi bir aileye yapacakları gibi, bizi sevgileriyle sarıp sarmalıyorlardı. Amira solumda duruyordu. Elimi tuttuğunda gözlerimiz buluştu ve yanaklarından gözyaşlarının aktığını gördüm. Yaz gündönümü yaklaşıyordu, Dünya'nın Güneş etrafındaki acımasız dönüşü neredeyse yarıya gelmişti. Louis ve babam olmadan yılın dönüm noktasına gelmiştik, zorluklarla boğuşarak, kavga edip barışarak, her gün daha iyi olmaya çalışarak. Parmaklarını sıkıca sıktım ve gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

Daha sonra basın, Granny'nin halkının gösterdiği yoğun destekten açıkça etkilendiğini, ancak bizim aksine ağlamadığını yazdı. Ama o gün onun yanında duruyordum ve kirpiklerinde biriken gözyaşını, halkı onun adını haykırırken boğazının titremesini gördüm. Belki de hayatımda ilk kez, onun bu insanlar için ne kadar önemli olduğunu ve onların da onun için ne kadar önemli olduğunu anladım. Onların sevgisinden asla boğulmayacağını anladım.

*

Geçit töreni nihayet bittiğinde, salonda hafif bir öğle yemeği servis edildi, ama ben bir anlığına dışarı çıkıp çimlerin üzerinden doğrudan çukur bahçeye doğru yürüdüm. Her tarafı çitlerle gizlenmiş, fısıldayan yeşil duvarların içine adım attım ve topuklu ayakkabılarımı çıkardım, çıplak ayaklarımın altında saten yumuşaklığıyla uzanan papatya çimlerine inen teraslarda dolaştım.

Londra'da öğleden sonraydı, bu da Hobart'ta saatin 1'i geçiyor olduğu anlamına geliyordu. Jack, Finn ile geç saatlere kadar dışarıda olacağını mesaj atmıştı, ama hala uyanık olduğunu sanmıyordum. Yıllık bağbozumu yeni bitmişti ve bu onu her zaman yorgun bırakırdı. Şimdi tüm vaktini şaraphanede geçirecek, üzümleri ezip, sıkıp, mayalayacak ve bir şekilde o devasa fiçilerdeki meyveleri özel bir şeye dönüştürecekti.

Telefonumu eteğimden çıkardım ve onun numarasını çevirdim. "Selam," dedi uykulu bir sesle.

"Seni uyandırdım."

"Hayır,
uyandırmadın."

"Özür dilerim, hala uyanık olabileceğini düşündüm. Uyumaya devam et.
Seninle

konusuruz."

Battaniyenin hışırtısını duydum. "Balkonda yaptığın şeyi izleyecektim, ama uyuyakalmış olmalıyım. Nasıl gitti?"

Çimlere oturdum. "Genelde bunu yapmaktan nefret ederim, ama aslında hoştu. Duygusal."

"FaceTime'a geçelim, seni görmek istiyorum."

"Hayır, saçlarım dağınık."

Ama o çoktan görüntülü görüşme isteği göndermişti ve ben de onu görmek istediğimi fark ettim, bu yüzden kabul düğmesine bastım. Yatağında gömleksiz yatıyordu, uykulu gözleri ve dağınık saçları vardı, ben de karnımda başlayan ve aşağıya doğru yayılan kızarıklığı görmezden gelmeye çalıştım. Birbirimize aptallar gibi gülümsedik.

"Seni uzun zamandır görmedim," dedim.

"Seni her yerde görüyorum. Market alışverişine gittiğimde kasada her dergide senin yüzün var. Hadi, elbiseni göster bana."

Ayağa kalktım, telefonumu lavanta saksısına dayadım ve geri çekildim, böylece beyaz etekli takımımı ve düzleştirilmiş saçlarımı görebilsin. Kendimi zar zor tanıyabiliyordum.

"Aptal gibi görünüyorum."

"Güzel görünüyorsun. Farklı, ama güzel."

Telefonu aldım, böylece onu tekrar ellerimde tutabilecektim. "Ben aynı eski kişiyim."

Bir süre ekranlarımızın ışığında birbirimize baktık ve sanki onun yanındaki yatakta kıvrılmış gibiydim. Onun odasına çok nadiren girdiğim için, orası beni her zaman meraklandırıyordu. Ne zaman oraya girsem, mümkün olduğunca çok ayrıntıyı sessizce içime çekiyordum. Tüm sırlarını ortaya çıkarana kadar çekmecelerini karıştırmak gibi tuhaf bir istek duyuyordum.

"Finn'le bu gece nereye gittiniz?" diye sordum.

"Sadece Poobah'a biraz uğradık."

"Grand Poobah'ta mıydın?"

Gülümsedi, başının arkasına katladığı çıplak kolunu düzelterek dikkatimi dağıttı. "Sen yokken başka ne yapmam gerekiyordu ki?"

Finn'le çıktığı bu gecelerde biriyle tanışmış olabileceği, başka kızlarla konuşuyor olabileceği aklıma geldi. Bunu yapmaya hakkı vardı, bu benim içimde kıskançlık duygusu uyandırsa da.

"Bana ne yaptığını anlat," dedi. "Şu anda onay oranın ne kadar?"

"Bilmiyorum, kırk küsur," dedim, sanki tam olarak yüzde 48,8 olduğunu bilmiyormuşum gibi.

%48,8 olduğunu bilmiyormuşum gibi. İngiliz halkının benim karakterim konusunda resmi olarak ikiye bölündüğü anda, yüzde elliye ulaşmasını ne kadar da istedim.

"Peki, bir dahaki sefere anketi yapanlara beni aramalarını söyle, sana tam puan vereceğim. Bu kesinlikle puanını bir puan yükseltecektir."

"Tam puan mı?" diye şüpheyile sordum. "Peki ya çamaşırlarımı hep ipe asıp, senin benim için içeri getirmen gerektiği ne olacak?"

"Yine de sana on üzerinden on verirdim."

"Peki ya Ragu'nun tabakları yalamasına izin vermem?"

"*Haklısın*, bu senin ölümcül kusurun. Tamam, on üzerinden dokuz."

Güneş sonunda bulutların arasından çıktı ve zaten pembe olan yüzümü ısıttı.

"Değerli bir amaç bulmam lazım," dedim. "Kasım ayında, yeterince ilgi görmeyen bir hayır kurumu için bir resepsiyon düzenlememi istiyorlar."

Gülümsedi, ama zoraki bir gülümsemeydi ve Kasım ayına kadar Londra'da neredeyse on iki ay geçirmiş olacağımı fark ettim. Bazen yıl sonu, karanlık bir uçurumdan aşağıya düşmek gibi geliyordu. Ya çarpışarak düşecektim ya da yere süzülerek inecektim.

"Kimi seçeceksin?"

"Bilmiyorum. İlk kez bir şey seçme şansım var ve şimdi aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Bir süre düşündü. "Çocukken gittiğin yer ne olacak? Afrika'da doğum sonrası kadınlara yardım eden hastane. Mükemmel bir seçim. Senin için önemli olan her şeyi içeriyor ve hastane muhtemelen desteğe ihtiyaç duyuyordur."

Telefonu izleyerek, bunu nasıl hatırlayabildiğini merak ettim. Ona ne zaman anlatmıştım? Dört yıl önce mi? Altı yıl önce mi? Muhtemelen, hava şartlarına maruz kalmış platolarda zorlu bir yürüyüş yaparken, ayaklarım ağrıyorken, birkaç kilometre önce medeni sohbetler bitmişken, aramızdaki gerçek konuşma başlamıştı.

Yağmur yağarken yağmur ormanlarında yürüyüş yaparken ya da Narcissus Körfezi kıyılarında dolaşırken, ona annemle birlikte Kenya'ya gittiğim

ve Sahra altı Afrika'da milyonlarca kadının hayatını mahveden korkunç bir gebelik komplikasyonu olan obstetrik fistülü tedavi eden bir hastaneyi ziyaret ettiğim zamandan bahsetmiştim. Oradayken, on beş yaşındaki bir kız hastane kapısından içeri daldı ve personel ona yardım edebileceklerini söylediğinde ağlamaya başladı.

O an doktor olmaya karar verdim. Bu yüzden ihtisasımı bitirdiğimde uzmanlık alanım olarak obstetrik seçmeyi planlamıştım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim ona.

"Tabii ki."

"Ve dürüst olmalısın." "Tamam."

"Eğitimimi bitirip o hastanede gönüllü olarak çalışmam daha iyi olmaz mı? Bu, farkındalık yaratmak için bir parti düzenlemekten daha etkili olmaz mı?"

Jack'in ailesi, hükümetin açgözlülüğünden el değmemiş bir su yolunu kurtarmış efsanevi protestocuları. Onun, hayır işlerinin benim zamanımı harcamaya değer olduğunu düşüneceğini hayal bile edemezdim.

Ama o omuz silkti. "Her iki seçenek de dünyayı daha iyi bir yer haline getirir. Sen harika bir doktorsun. Ama sen konuştuğunda, dünya dikilir ve dikkatini verir. Belki de hangisinin seni daha mutlu edeceğini karar vermen gerekir. Bazen seçim yapmak zorundasındır."

Başımı salladım.

"Ben de geleceğim," diye ekledi. "Kasım ayında resepsiyona geleceğim. Tabii beni davet edersen. Yani, büyük bir bağış yapamam ama istersen orada olacağım ve belki..."

Sözünü bitirmedi ve gergin olduğunu gördüm. "Gelir misin?" diye sordum.

"Evet."

"Kasım ayında Londra'ya gelecek misin?"

"Evet."

Birbirimize heyecanlı gülümsemeler attık. Büyükannem bunu söyleyene kadar, ona uçağa binip beni ziyarete gelmesini isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Beş ay sonra, o da kravatlı ve fraklı adamların arasında, İngiliz sosyetesinde yerini bulamayacak, ama benim yanımda sıcak ve sağlam duran biri olabilirdi.

"Tamam," dedim. "Bu, bir hayır işi seçtiğim ve konuk listesine birini eklediğim anlamına geliyor."

"Güzel."

O uyurken hattı açık bırakmasını istemek için canım çekti, böylece onu görmek istediğimde cebimden telefonumu çıkarıp onu orada, gölgelerin içinde, kirpikleri yanağına değmiş halde bulabilirdim.

"Seni bırakmalıyım," dedim sonunda. "Geç oldu." "Tamam."

"Seni özledim," dedim yumuşak bir sesle, sonra gerçeğin ağzımdan kaçtığını fark ettim. "Ve Finn'i. Ve Ragu'yu. Sizi özledim çocuklar. Ben yokken kulübe tam bir erkek öğrenci yurdu mu oldu?"

Gülümsedi. "İyi idare ediyoruz, ama eskisi gibi değil. Biz de seni özlüyoruz Lex."

İsteksizce vedalaştık ve ben yine çukur bahçede yalnız kaldım. Parmaklarımla papatya dolu çimleri okşadım. Birleşik Krallık'ta anne ölüm oranı yirmi yıldır en yüksek seviyeye ulaşmıştı. Siyah İngilizler için hamilelik, beyazlara göre dört kat daha ölümcül idi. Her yıl dünya çapında 100.000'e yakın kişi doğum sırasında obstetrik fistül sorunu yaşıyordu. Bir daha asla doğumda yardımcı olamayabilirdim, ama zamanımı başka şeylerle değerlendirebilirdim.

Belki.

Onu avucumun içindeki bir mücevher gibi her açıdan incelemek için zamana ihtiyacım vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

12 Temmuz 2023

Hampstead Heath kadınlar havuzunun güneşin ısıttığı güvertesinde durup esnedim. Saat daha erkendi, sabah 7'yi biraz geçmişti ve suda sadece birkaç kadın vardı. Bir ördek ailesi, yüzeye dağılmış ışık parçacıkları arasında süzülüyordu. Aslında fotoğraf çekmek yasaktı ama cankurtaran bakmıyorken, manzarayı fotoğrafladım ve Jack'e mesaj attım. Sonra kenara doğru yürüdüm ve günün planını belirlemeye çalıştım: merdivenden yavaşça inmek mi, yoksa doğrudan atlamak mı? Cesur hissediyordum, bu yüzden güverteden atladım. Göletler, Temmuz ayında bile hiç sıcak olmazdı ve ben, suyun bana verdiği temizlik hissine, bilinmeyen derinliklere dalmanın küçük zaferine bağımlı hale gelmiştim.

İçeri girince kalbim sakinleşti ve kanım soğudu, sırt üstü yattım ve göletin ortasına doğru sürüklendim. Yeni koruma görevlim Rita, termosuyla güvertede oyalanıyordu. Scotland Yard, son zamanlardaki ritüelimden biraz rahatsız olmuştu çünkü benimle birlikte gelecek bir kadın memur bulmak zorundaydılar. Ama Rita'yı bulmayı başardılar ve o da bu görevi pek umursamıyor gibiydi.

"Güzel bir gün," diye bir ses duydum arkamdan.

Döndüğümde, beyaz saçları tepesinde topuz yapılmış bir kadın kürek çekiyordu. Mavi gözleri ve muhteşem çizgileri olan bir yüzü vardı. Sadece yaşlı kadınların sahip olabileceği bir ışıltı vardı. Yaş, güzelliğini zenginleştirmişti.

"Mükemmel, değil mi?" dedim.

Tüm kadınlara özel alanlar gibi, gölet de samimi bir atmosfere sahipti ve insanların benimle sohbet etmesi alışılmadık bir durum değildi. Islak saçlarım ve makyajsız halimle zaten tanınmaz haldeydim.

"Buraya 1978'de gelmeye başladım," dedi, suda ayaklarını çıkararak. "Bu harika. Çok değişti mi?"

Kafasını salladı. "Ağaçlar biraz daha uzun, mayolar daha dar, kışın su o kadar soğuk değil, ama aslında pek bir fark yok."

"Bu tutarlılık hoş olmalı."

Bana sırrı varmış gibi gülümsedi. "Biliyor musun, annen ara sıra buraya gelirdi. Kimse onun annen olduğunu fark etmemişti sanırım. Ona çok benziyorsun, ilk kez yanımdan yüzerken geçtiğinde oldukça şaşırdım, itiraf etmeliyim."

Ona şaşkınlıkla baktım. Annemle ilgili anılarım, bir kitabın sayfalarında preslenmiş kağıt çiçekler gibiydi ve birdenbire, bahçeden taze koparılmış, çiğ damlalarıyla süslenmiş, baştan çıkarıcı kokulu bir gül karşımda duruyordu. Boşanmadan sonra, velayet anlaşması nedeniyle ara sıra bizzat vakit geçirmek zorunda kaldığında buraya gelmiş olmalıydı. Hâlâ Kilchurn Kalesi'nin mutfağına girip mutfak personelini büyüleyerek sıcak fırının yanında oturup onlarla sohbet etmesine izin veren küçük kızdı.

"Teşekkür ederim," dedim, tıpkı birisi bana annem hakkında daha önce hiç duymadığım bir şey söylediğinde her zaman yaptığım gibi.

Kadın bana göz kırptı. "Merak etme. Annenin buraya geldiğini kimseye söylemedim, sana da söylemeyeceğim."

Ona gülümsedim, sonra o bir kurbağa gibi zarifçe bacaklarını suda salladı ve kayboldu. Yüzümde güneşi hissederek biraz daha yüzdüm. Gölet, şehrin altında akan gizli bir su yolu olan Fleet Nehri'nin kaynağı olan kaynak sularından oluşmuştu. Annemi yüzdüren su çoktan gitmiş, Thames Nehri'ne sızmış ve azgın Kuzey Denizi'ne akmıştı. Ama onun yüzdüğü aynı suyun şimdi beni de kucakladığını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Sonra onun nasıl öldüğünü hatırladım. Kokuşmuş, çürümüş sargassum saçlarına taç gibi dolanmış, deniz canlıları ise ellerini ve ayaklarını kemiriyordu. Etrafımı saran kaynak suyu birdenbire Ligurya Denizi'nin acı tuzlu suyuna dönüştü. Cildim artık temiz tüyler ürpertici değildi, binlerce kum sineği ısırtığı nedeniyle şişmiş ve kan lekeli hale gelmişti. Dost canlısı yeşilbaş ördekler hiç de ördek değildi, boş gözlerimi oyup çıkarmaya hazır martılardı.

Göletten çıkma konusunda çaresiz bir dürtüye kapıldım ve verimli vuruşlarla güverteye geri döndüm.

Merdivene tırmanırken Rita, "İyi misiniz hanımefendi?" diye sordu. "Evet, iyiyim! Sadece yoğun bir gün geçirdim."

Wimbledon kadınlar yarı finalleri vardı ve öğlen saatlerinde maçı izlemek için Kraliyet Locası'nda olmam gerekiyordu. Bir saat içinde eve gelecek olan makyöz için geç kalırsam, Mary bana kızacaktı. Ama Rita'nın babası kırk yıldır taksi şoförlüğü yapıyordu, bu yüzden Londra'nın her yerine otuz dakikada nasıl gideceğimizi çok iyi biliyordu. Cumberland 1'in kapısını açtığımda, beni karşılayan sadece Chino'nun koşan patileri ve Amira'nın yatak odasından gelen saç kurutma makinesinin uğultusu oldu. Mary mutfak adasının üzerine eğilmiş, telefonuna dokunuyordu ve neredeyse hiç başını kaldırmadı.

"Geç kaldınız, Majesteleri," dedi nazıkçe.

"Makyözden önce geldim, değil mi?" diye bağırdım, Chino'nun yüzümü okşamak için beni yere yatırdığı yerden.

"Saçların ıslak," dedi, klavyeye basarak. "Git duş al, ben de makyözü önce Dowager Duchess'e göndereyim."

Köpeğin çılgın ilgisinden kurtulmayı başardım ve üst kata çıkabildim.

"Oh, ve tebrikler," diye ekledi Mary. "Elliye aştık."

Durup arkama döndüm. Hâlâ ekranına dokunuyordu, yüzünde tarafsız bir ifade tutmaya çalışıyordu, ancak benim sevimlilik puanımın yükselmesinden keyif almamaya çalışırken ağzının köşelerinde beliren gülümsemeyi görebiliyordum.

Ona doğru yürüdüm ve elini çaktım. İsteksizce elini kaldırarak sırtıttı, ama gözlerinin parladığını görebiliyordum.

"Teşekkürler, Mary," dedim. "İngiliz nüfusunun sadece yarısı benden şüpheleniyor ve bu tamamen senin çabaların sayesinde."

Gülümsedi ve telefonuna geri döndü. "Aslında, sadece yüzde yirmisi gerçekten şüpheli. Diğer yüzde otuz ise henüz emin değil. Ama onları da yakında bizim tarafımıza çekeceğiz."

Hemen hemen herkes, insanların kendisini ne kadar sevdiğini merak eder, ancak çok azı bunu ondalık basamağa kadar ölçebilir. Bu sayıya ve onun değişebileceği birçok yola takılmamak zordu. Ben, sadece iyi politikalar uygulayabilen bir politikacı değildim. Bir ünlü gibi çekici röportajlar veremiyordum. Benim işim sadece var olmaktı. İngiliz halkının güvenini geri kazanmak, hayatımın geri kalanını alabilecek uzun bir süreçti. Odak grupları, eleştirmenlerimin bir zamanlar aileme karşı görevimi ihmal ettiğimi asla affedemeyeceklerini öne sürdü. "Bencil" kelimesi sıkça kullanılıyordu. Mary'ye, insanların annemi tanımlamak için de aynı kelimeyi kullandıklarını, ayrıca

"savunmasız" ve "histerik" kelimeleriyle tanımladıklarını belirttim. Şimdi ise, hayattayken onu hatırlayamayacak kadar genç olan insanlar tarafından bile saygı görüyordu.

"Prenses Isla gibi rakamlara ulaşmanın tek bir yolu var, hanımefendi," dedi Mary, hiç etkilenmeden.

Bu doğrudu. Ölümünde, babam sonunda her zaman istediği tek şeyi elde etti: İngiliz halkının hayranlığını. Onun vaazlarına, huysuzluğuna veya onların sevdiği kadın yerine sevdiği kadına olan bağlılığına katlanmak zorunda kalmadıklarında, onu hayranlıkla izlemek kolaydı. Doğduğu andan itibaren sevilen Louis, azizliğe giden yolda ilerliyordu. Asla var olmayan genç kralımız.

Wimbledon maçı, Mary'nin ailemin beni tekrar kabul ettiğini göstermek için uyguladığı stratejinin bir parçasıydı. Amira ve bana bilet teklif edildiğinde, Mary Demelza ve Birdie'yi de davet etmemi önerdi. Magazin gazeteleri "genç kraliyet ailesi" hikayelerine bayılırdı ve *Daily Post*'un manşetine çıkacağımız garantiydi. Clarence kızlarıyla ilişkilerim son birkaç ayda yumuşamıştı, ama onları arkadaşım olarak tanımlayamazdım. Demelza artık itibarımı ciddi şekilde zedeleyebilecek kadar bilgiye sahipti, ama hiçbir şey ortaya çıkmadı. Bunun ona güvenilebileceği anlamına mı geldiğini, yoksa benim onu bulabileceğimi bilecek kadar akıllı olduğunu mu anlamadım.

Duş alıp giyinip makyajımı yaptıktan sonra, arabada Amira ile buluştum. Lacivert ve beyaz çizgili bir gömlek giymiştim, neredeyse pijama gibi görünen uyumlu bir pantolonun içine sokmuştum. Ama bir çift stiletto ile kıyafet rahat ve şık görünüyordu. Her halka açık görünüşümde, Mary kıyafetimin bir unsurunun hafifçe asi görünmesini isterdi – gelenekleri çiğnemekten ziyade esnetmek gibi. Bu sefer, kraliyet kadınları için açıkça yasaklanmamış ama nadiren giyilen parlak kırmızı rujdu.

"Gölet nasıldı?" diye sordu Amira. Beyaz bir sundress ve siyah YSL logolu bir kemer giymişti, Demelza'nın dudaklarını küçümseyerek kıvrmasına neden olacak bir kıyafet. Kraliyet mensuplarının çoğu, Marks and Spencer'dan alınmış gibi görünen ama aslında 1000 sterlin değerinde olan kemerleri tercih ediyordu.

"Güzeldi," dedim. "Bir gün benimle gelmelisin."

Kahkahayla güldü. "Asla."

Çakıl yoldan, yaz aylarında sarayın girişinde yaz aylarında sarayın girişinde hışırdayan bir gölgelik oluşturan eski meşe ağaçlarının altından geçerek yola çıktık.

"Bugün kimlerin geleceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Amira.

"Hayır."

Bana baktı, bakışlarında sert ve parlak bir şey vardı. "Colin." "Nereden biliyorsun?"

"Bu sabah sana gelip gelmeyeceğini sormak için mesaj attı."

Koltuk başlığına yaslandım ve yutkundum. Colin'in kır evine yaptığımız felaketle sonuçlanan ziyaretimizden beri birbirimizi görmemiştik. O ziyaret, benim kütüphanede yaptığım bir hata ve Birdie'nin kendi kanında kayıp düşmesiyle sona ermişti. Ve şimdi, tüm dünya medyasının gözü önünde yeniden bir araya gelecektik.

*

Birkaç hafta önce, Amira ve ben, hafta sonunu Colin'in ailesinin malikanesinde geçirmek için onun Range Rover'ıyla Lincolnshire'a gitmiştik. Lüks evlere alışkındım – ne de olsa babamın kızıydım – ama Luton Hall, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Elton Park'ın iki katı büyüklüğündeydi ve ana bina, mimari çizgilerinin modaya uygun kalmasını sağlamak için on beşinci yüzyıldan beri birkaç kez yıkılıp yeniden inşa edilmişti. Malikanenin 55 metrelik saat kulesi olan kendi şapeli vardı; kuleler, kemerli pencereler ve devasa iki katlı bir kütüphane vardı. Daha önce oraya hiç gitmemiştim, ama soğuk taş mağarada, onların salon dedikleri yerde ayak seslerimin yankılandığını duyduğumda, babamın bir keresinde Bellingham malikanesini "Versay'ı şık gösteren, gösterişli bir melez" olarak tanımladığını hatırladım.

Colin bizi eve davet ederken "Korkunç, değil mi?" dedi. Louis gibi o da kolları ve dirseklerinde yırtıklar olan 250 sterlinlik Ralph Lauren trikolar giyiyordu.

"Hayır," dedim. "Bu..."

"Bu korkunç," diye ısrar etti. "Büyük büyükbabamın zevki pek iyi değildi, ama kimse bunu yeniden düzeltmenin maliyetini haklı çıkaramaz. On milyonlarca pound tutar."

"Peki, eğer sahip olmadığın bir şey varsa, o da on milyonlarca pounddur." Amira iç geçirdi. "Her zamanki odamda kalacak mıyım?"

Hafta sonu boyunca, Demelza ve Birdie'nin yanı sıra birkaç arkadaşı da bize katıldı. Hepsi de Eton mezunlarıydı. Günün çoğunu şampanya içip kil kuşları vurarak geçirdik. Bunu yapmayı hiç öğrenmemiştim, bu yüzden av tüfeğimle vurmaya çalıştığımda tüm hedefler havada zarar görmeden uçup gitti.

. Bir süre sonra Colin arkamda belirdi ve kulağıma talimatlar fısıldarken beni kollarına aldı.

"Hedefe çok fazla odaklanıyorsun, hedefin varacağı yere değil," diye fısıldadı. "Bu, hassasiyetten çok içgüdüyle ilgili. Şimdi derin bir nefes al ve yavaşça nefesini ver."

Tuzak kil hedefleri havaya fırlattı ve Colin, ellerini dirseklerimin etrafına dolayarak av tüfeğimin yönünü yönlendirdi.

"Şimdi," diye fısıldadı.

Tetiği çektim, atışın gücü beni onun göğsüne doğru itti ve kil güvercinin turuncu bir toz bulutu halinde patlamasını izledik. Omzumun üzerinden ona baktığımda gülümsüyordu.

"Sen doğuştan yeteneklisin. Bunu yapmak için *doğmuşsun*."

Kan dolaşımdaki şampanya, vücudumda hala yankılanan atış ve beni saran kolları, kafamı karıştıran bir kombinasyon oluşturuyordu.

"Lexi!" Demelza, herkesin oturup izlediği taş terastan seslendi. Telefonumu elinde tutuyordu. "Şu Jack denen adam yine sana ulaşmaya çalışıyor. Tanrım, çok ısrarcı, değil mi?"

Bu görkemli yerde bağlam dışı olarak duyduğum adı beni ayılttı ve yakalanmış gibi hemen Colin'in kollarından kurtuldum. Demelza'nın yanına gittiğimde, bana tatlı bir gülümsemeyle telefonumu uzattı. Jack yirmi dakika önce aramış ve ardından yatacağına ama daha sonra tekrar deneyeceğine dair bir mesaj atmıştı. İki haftadan fazla süredir konuşmamıştık, yaz programım erken toplantılar, bahçe partileri, Royal Ascot ve o kadar çok akşam etkinliğiyle doluydu ki, saat farkını aşamıyorduk.

Demelza başını eğdi. "Hâlâ konuşma aşamasında mısın? Erkekler bunu yaptığında çok sıkıcı oluyor."

Güneş geniş bahçelerin üzerine battığında, Lutton personeli terasta bizim için görkemli bir ziyafet hazırladı. Oscietra havyarı, bütün kırılmış Devon yengeçleri ve Dublin Körfezi karidesleri vardı.

"Tamam, tamam, tamam!" Demelza, tealight mumlarla aydınlatılmış masanın karşısından bağırdı. "Bu akşamki yemekte hiç kimseyle seks yapmadım."

"İğrenç, Demi," diye mırıldandı Birdie.

Amira ve ben hariç herkes içkilerini yudumlarken, sarhoş kahkahalar yükseldi ve Colin ile Demelza hakkındaki şüphelerim doğrulandı. Colin'in gözleri kısa bir süre bana kaydı, ama ben fark etmemiş gibi davrandım. Şampanya yerini kırmızı şaraba bıraktı, ardından negroni ve brendi geldi. Altı aydır ilk kez iyice sarhoş olmuştum ve yanımdaki adam babasının yakın zamanda sipariş ettiği karbon fiber süper yat hakkında durmadan konuşurken her damla içki bana iyi geliyordu.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum, huzursuz hissederek. "İş olarak demek istiyorum."

Onu Louis'in arkadaşlarından biri olarak tanıdım, ancak adını yine unutmuştum. Onun hakkında hatırlayabildiğim tek şey, Oxford'un gizli topluluklarından birinin kabul töreninin bir parçası olarak, bir keresinde evsizlerin önünde 50 sterlinlik banknotları yaktığıydı. Babası, bir görgü tanığının telefonu ile çekilen videoyu ele geçirmek ve yok etmek için *Daily Post* gazetesine para ödemek zorunda kalmıştı.

"Ben bir toprak sahibiyim. Ya sen?"

"Ben... bir prensesim," dedim ve masa, sanki şimdiye kadar duyulmuş en komik şakayı yapmışım gibi kahkahalarla çınladı.

Garsonlar masayı temizlemeye başladığında, Colin içerdeki tüm ışıkları kapatmalarını istedi.

"Saklambaç zamanı, millet," dedi ve sandalyesinden kalktı.

"Ne? Evde mi?" diye sordum.

"Çok eğlenceli," dedi Demelza, spagetti askısı omzundan . İçimde derinliklere gömülmüş gibi hissedenden Dr. Villiers, Demelza'nın bir içki daha içerse alkol zehirlenmesinden öleceğini düşündü. "Büyük, karanlık bir evde her şey olabilir."

"Tamam, Lexi'nin iyiliği için kuralları tekrar anlatayım," dedi Colin. "İki kişi saklanacak. Sadece Doğu Kanadı'nda. Diğerleri iki gruba ayrılıp avlarını arayacak. İlk yakalayıp terasa getiren takım kazanır. Şimdi, kim koşacak?"

"Oh, sen ve Lexi koşmalısınız!" diye bağırdı Demelza ve erkekler masaya ellerini vurarak onayladılar, mumları devirdiler ve şarapları bardaklardan döktüler.

Kafam bulanıklaşmıştı ama kalbim deli gibi atıyordu. Amira'nın yanımda hareketsiz kaldığını uzaktan fark ettim. Ama sonra herkes altmıştan geriye saymaya başladı, Colin elimi tuttu ve Luton Hall'un geniş, karanlık koridorlarına doğru koşmaya başladık. Doğu Kanadı'ndan geçerken taş zeminde çıplak ayaklarımızın sesini duyabiliyordum.

"Ayrılmamız gerekmiyor mu?" diye nefes nefese sordum.

Ama o, beni sıcak eliyle sürüklerken hiçbir şey söylemedi. Şarapla o kadar doluydu ki itiraz edemedim. Salonun en karanlık ucundaki bir kapıda durdu ve beni içeri çekti. Hobart'taki devlet merkezinden daha büyük, yemyeşil maun rafları ve yerde İran halıları olan saçma sapan bir kütüphaneydi. Beni kendine yakın tuttu ve parmağını dudaklarına koydu, ama nefeslerimizden başka hiçbir şey duymuyordum. Diğerlerinin bizi burada bulmak için her karanlık odayı aramaları çok uzun sürerdi. Karanlıkta, beni kütüphanenin ikinci katına çıkan bir spiral merdivene götürdü: tüm odayı çevreleyen bir asma kat.

Deri, toz ve brendi kokusu alıyordum. Kendimi sağlam bir şeye dayamak için raflara yaslandım. Neredeyse karanlıkta, Colin sadece bir adamın silueti gibiydi. Midem ağırlaşmış, kanım kaynamıştı, gölgesi üzerimde belirmişti. Dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Tek düşünebildiğim, altı uzun ay boyunca ne kadar iyi bir prenses olduğumdu, tam da babamın her zaman istediği gibi. Şimdi, nihayet, nihayet, kimsenin gerçekte kim olduğumu göremeyeceği karanlıkta kalmıştım. Colin'in elleri kollarımı okşadı ve yüzümde nefesini hissettim. Onu öpen bendim. Kara boşluğa doğru eğildim ve dudaklarım onun dudaklarını buldu. Sonra beni kitaplığa itti, kalçaları beni orada tutarken elleri saçlarıma daldı. Onu daha yakın çekerek, onu istedim, yok olmak istedim. Beni derinlemesine öpüyordu ve Demelza'nın haklı olduğunu anladım: büyük, karanlık bir evde her şey olabilir.

O kütüphaneye sendeleyerek girdiğinde, gömleğinin çoğunu çıkarmıştım ve kemerini çözmüştüm.

"Suçüstü yakalandınız!" diye bağırdı Demelza.

"Vay vay, burada neler oluyor?" diye bağırdı toprak sahibi, onun arkasında sendeleyerek içeri girerken. "Buraya gelin, avlarımız. Sizi yakaladık. Bunu sonra bitirmeniz gerekecek."

Terasa dağınık ve şişmiş dudaklarla döndük. Amira gözlerini indirdi ve hiçbir şey söylemedi. Bir sonraki saklambaç turunda, Birdie ve toprak sahibi çılgık atarak eve girdiler. Avcılar onları takip ettiğinde, cam kırılma sesi ve gerçek bir çılgık duyduk. Birdie bir vazoyu devirmiş ve kırılan parçaların üzerine basmıştı. Kanlı ayak izlerinin arasında ağlayarak otururken, herkes donakaldı, ama Dr. Villiers tekmeledi ve beni yüzeye çıkardı. Kan dolaşımdaki alkol ve dopamin, adrenalın patlamasıyla bastırıldı ve sakın bir şekilde Colin'den bana bir ilk yardım çantası bulmasını istedim.

Ben buyum, diye düşündüm. Kan ve kaos ortalığı kasıp kavururken kim kütüphanede çaresizce ovuşturmaya ihtiyaç duyar ki? Diğerleri, Birdie'nin derisini zar zor çizmiş yaralarına bakarken sessizce izlediler. Altı aydır pratik yapmamıştım ve birkaç küçük kesik, Ben'in bana yardım etmeden iğne krikotiroidotomi yapmama izin verdiği zamanki kadar heyecan vericiydi. Son kalan kesikleri yıkayıp antibiyotik merhem sürdüğümde Birdie hıçkırdı ve ciyakladı, yarayı sıkıca sardım.

"İyisin Birds," dedim, elini tutarak. "Dikiş atılması gerekmez diye düşünüyorum, ama sabah tekrar kontrol edebiliriz. Eğer iyi değilse, seni acil servise götürüp baktırırız."

Kiremitli zemine bulaşmış kan izleri, akşamı doğal bir şekilde sona erdirdi. Birdie'nin kocaman yatağında oturup, sanki bir çocukmuş gibi saçlarını okşadım. Çantasındaki "xannies"e uzanıp durduğu ve bunların uyumasına yardımcı olacağını ısrarla söylediği için onu yalnız bırakmaya korkuyordum. Onun durumunda benzodiazepinlerin onu sonsuza kadar uyutabileceğini nazikçe hatırlattım. Birdie'nin odasında saklanmak, gece yarısı kapıma gelen hafif vuruşlardan da kaçınabileceğim anlamına geliyordu.

"Senin doktorluk yapmanı izlemek çok seksi idi," diye mesaj attı Colin, hepimiz Londra'ya döndükten sonraki gün.

Cevap vermedim. Onun yerine Jack'i aradım.

"Beni ziyarete gel," dedim telefona cevap verdiğinde. "Ağustos'ta İskoçya'daki ailemin evine gideceğiz. Sen ve Finn de gelmelisiniz. Resepsiyon için Kasım'dan bahsetmiştik ama o çok uzak. Daha erken gelin. Sizi özledim."

"Tamam," dedi hemen.

"Paula'ya danışabilirsin," dedim, birden utangaçlaşarak. "Budama mevsimi olduğunu biliyorum ve..."

"Lex, geliyorum."

"Tamam, sadece senin spontane olmayı sevmediğini biliyorum ve bu sorun değil. Seni her zaman bir şeylere zorluyorum, mesela sarımsak festivaline gitmek istemediğimi söylediğimde fikrimi değiştirdim çünkü..."

"Sen gerçekten kalamarlı dondurma istiyordun."

İki saat uzaklıktaki bir festivalde satılan, çubukta pişirilmiş kalamar istemiştım ve Jack kanepeden kalkıp benimle gelmişti.

"Squidlipop yemem gerekiyordu ve bunun biraz sinir bozucu olduğunu biliyorum..."

"Rahatsız olmadım."

"Tamam, ama sadece söylüyorum, bir ay içinde İskoçya'ya gelmek büyük bir istek. Her şeyi bırakıp bir anda dünyayı dolaşabilecek insanlarla birlikteyim, bu yüzden belki de gerçek sorumlulukların ne olduğunu unutmuşum ve..."

"Lex," dedi, "gelmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Ve şimdi Jack ve Finn tam bir ay sonra Londra'ya uçmak için biletlerini aldılar. Finn'in büyük sevincine, biletleri büyükannemin verdiği aylık harçlığımla kendim ödedim. Jack'i, seyahatin masraflarını karşılamak için geçerlilik süresi dolmak üzere olan sık uçan yolcu puanlarımı kullandığımı ikna etti. Amira, planımı sohbetin içine doğal bir şekilde sokmaya çalıştığımda kaşlarını kaldırdı.

"Çiftçiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi. Sonra kaşlarını çattı. "Ve onun küçük arkadaşıyla."

Yeniden bir araya gelmemiz yaklaşıyordu, ama önce her zaman yoğun geçen Temmuz ayını atlatmam gerekiyordu. Holyrood Haftası kapsamında İskoçya turuna çıkacak, bir dizi tören ve yaz bahçe partisine katılacak ve tabii ki tenis turnuvasına gidecektim.

*

Wimbledon'da Amira ve ben kulüp başkanının karşıladı. Kel, gözlüklü bir adamdı. Elimi sıktı, bana selam verdi, sonra Amira'ya başını sallayarak selam verdi. O anlarda, sadece bir yıl önce Amira ve Louis'in el ele tutuşmuş, aynı Jacques Marie Mage güneş gözlüklerini takmış olarak buraya girip, tüm kamera lenslerinin ve gözlerin üzerlerine çevrildiğini çok iyi hatırlıyordum. Şimdi ise Amira sık sık benim nedimem gibi muamele görüyordu.

Birçok kraliyet kadını, kutsanmış bir erkeğin koruması olmadan kalmıştı ve çoğu, tarih onların nereye gittiğini kaydetmeye bile zahmet etmeden ortadan kaybolmuştu. Ancak kurum, Amira'yı bırakmaya hazır olmadığı gibi, Amira da kurumdan ayrılmaya hazır değildi. Amira, İngiliz Milletler Topluluğu'nda çok popülerdi, ayrıca yas tutan bir dul kadını kovmak, ailenin acımasız bir işletme gibi görünmesine neden olacaktı. Ama biliyordum ki, Richard'ın benim yerimi almasına izin versem, varis olarak ilk gününde ikimizi de saraydan kovdururdu.

Top toplayıcı çocuklarla sohbet ettikten sonra, Demelza ve Birdie ile Kraliyet Locası'na giden bir yaya köprüsünde buluştuk. Onları

hafta sonu Colin'in ailesinin malikanesinde geçirdiğimizden beri görmemiştik. Hava öpücükleri ile selamlaştık ve gizlice birbirimizin kıyafetlerini değerlendirdik.

"Kemerin çok şirin," dedi Demelza Amira'ya.

Kapı açıldığında ve koltuklarımızı bulmak için merdivenlerden aşağı inerken, büyük bir alkışla karşılandık. Wimbledon seyircisi her zaman son derece kibardı. 14.000 çift gözün üzerimizde olduğu bu ortamda, sohbetimiz daha canlı, gülümsemelerimiz daha parlak hale geldi. Birdie'ye, aksiyon filminde yapım asistanı olarak çalıştığı yeni işi hakkında sorular sordum ve arkadaşlarıyla Hırvatistan'a gitmek için birkaç hafta erken ayrılacağını söylediğinde başımı salladım. Koltuklarımız, kortu en iyi görebileceğimiz ve kameraların bizi en iyi çekebileceği, locanın en önündeydi.

"Ayakların nasıl, Birdie?" diye sordum, Amira ile benim aramda oturarak öğleden sonrasını sadece birbirimizle konuşarak geçirmemizi engellediğinde.

"Aman Tanrım, berbat, zar zor yürüyebiliyorum." Dudaklarını bükerek cevap verdi.

"Bir kesik çok kötü görünüyor, Lexi, sen kontrol etmelisin," dedi Demelza. "Ona sürekli kangren olduğunu söylüyorum."

"Kangrenim yok."

"Baban yaptıklarından çok etkilendi," diye devam etti Demelza. "Ona küçük gezimizi anlattık."

Gülümsememi sabit tutarak, Richard'a hafta sonumuzla ilgili anlattığı her şeyi ve bunların kraliyet rotasına nasıl yerleştirilip, baldıran otu ve zakkum gibi çiçek açacağını hayal ettim.

"Her sabah nereye gidiyorsun, Lexi?" diye sordu. "Çoğu gün şafak vakti arabana atladığını görüyorum."

"Oh, biraz egzersiz yapmaya gidiyorum," dedim.

Ona göletten bahsetmeyecektim, bu, önümüzdeki birkaç hafta boyunca isimsiz bir spor salonunda kilo vermek için çaresiz ama gerekli çabalarımı anlatan bir düzine hikaye anlamına gelse bile. Altı ay sonra, geldiğim günkü ortalama bedenli kadın olmaya devam ediyordum. Demelza'nın erkek gibi kalçaları yanımda olsa bile, yoksunluğun cazibesine direniyordum.

"Nereye gidiyorsun? Ben Exhale'de Pilates yapıyorum, bir gün benimle gelmelisin."

Demi'nin omzuna konan bir el beni daha fazla sorgulamadan kurtardı. Arkamıza dönüp baktığımızda Colin ve birkaç adamın arkamızdaki koltuklara oturduğunu gördük.

Hepsi soluk renkli, yarı düğmeli gömlekler giymişti ve gözleri Persol güneş gözlüklerinin ardındaydı.

"Merhaba kızlar, nasılsınız?" diye sordu Colin. Bana bakıp gülümsedi. "Majesteleri, uzun zaman oldu."

Yanan yanaklarımı öpmeye çalışmadığı için rahatladım. Bu konuşmanın fotoğrafları, tabloidlerin manşetlerinden "fab four" haberlerini silmeye yetmeyecekti. Tabloidlerde neredeyse sürekli dedikodular çıkmasına rağmen, Colin ve ben devlet resepsiyonundan bu yana aynı karede yakalanmamıştık. Lutton Hall'dan ayrıldıktan sonra, babamın yapması gereken bir tur için doğrudan Pakistan ve Sri Lanka'ya gitmiştim.

"Colin, az önce Lutton Hall'da geçirdiğimiz hafta sonunu yeniden yaşadık," dedi Demelza.

"Oh, ne güzel, ben de yeniden yaşamaktan kendimi alamıyorum."

Oyuncular sahaya çıktıklarında alkışlar patladı, ardından spiker hoparlörden herkese sessiz olmalarını hatırlattı. Maç boyunca gözlerimi önümden ayırmadım, ancak kimin kazandığını veya kaç sayı farkla kazandığını söyleyemem. Kalabalık alkışladığında ben de alkışladım, onlar nefesini tuttuğunda ben de nefesimi tuttum ve hayatımın performansını sergiledim, ta ki oyuncularından biri dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başlayana kadar. Seyirciler ayağa fırladı ve maç sona erdi. Kısa süre sonra kulüp başkanı yanımıza geldi ve bizi aşağıya, oyuncularla tanışmaya götürmek için hazırды.

"Hoşça kal, Colin," dedi Demelza, beyaz dişli erkeklere el sallayarak bizi merdivenlere doğru yönlendirdi.

Tam yanlarından geçerken, Colin uzanıp bileğimi tuttu. Beni kendine doğru çekerek kulağıma fısıldadı ve tabloid gazetelere istedikleri yakın çekimi garantiledi.

"Hey," diye fısıldadı, "Kütüphaneyi düşünmeden edemiyorum. Bana mesaj at, tamam mı? Seni tekrar görmek istiyorum."

Colin'in belime dokunan ellerini, kararlı dudaklarını düşündüm. Gülümsemeye çalıştım ve belirsiz sesler çıkardım, sonra "Gitsem iyi olacak, beni bekliyorlar" dedim.

Oyuncularla el sıkışıp Birdie ve Demelza'ya veda ettikten sonra, Amira ve ben nihayet arabaya binip eve doğru yola çıktık.

"Ee," dedi Amira, yalnız kaldığımızda böyle olacağını biliyordum, "eğer seni rahat bırakmasını istiyorsan, onu böyle görmezden gelmek işe yaramayacak. O kovalamayı seviyor. Bu muhtemelen onu çılgına çeviriyordur."

Pencereden dışarı baktım.

"Gerçekten," dedi. "Ondan hoşlanıyor musun? Onu uğraştırmak için mi yapıyorsun? Çünkü ben bunu tamamen destekliyorum."

"Bilmiyorum. Oyun oynamıyorum," dedim sinirli bir şekilde.

Amira'nın gözlerini devirdiğini hissettim. Kararsızlığımı dayanılmaz bulduğunu biliyordum. Jack'i Londra'ya davet etmenin başıma bela açacağını biliyordum, ama yine de yaptım. Birbirimize hiçbir söz vermedik; öpüşmedik bile. Yine de, kütüphanede Colin'le olanlar bir ihanet gibi geliyordu.

Evde, makyajımı silmek için odama gittim. Haber sitelerine bakmayacağımı, sabah Mary'nin değerlendirmesini bekleyeceğimi kendime söyledim. Ama Chino yanımda yatarken, telefonumda *Daily Post*'u açtım. "*AŞK SETİ MAÇI? Prenses Lexi, Wimbledon'da dördü gezisi sırasında söylentilere göre taliplisi Colin Bellingham'a tatlı sözler fısıldıyor*" yazıyordu. Gerçekten güzel bir fotoğraftı. O kolunu koluma dolarken, ben de gizemli bir şekilde ona doğru eğilmiştim, ikimiz de gülümsüyorduk. Birinin kamuya açık bir yerde kraliyet ailesinin bir üyesine dokunması, kütüphanede onunla kuru seks yaptığını doğrulayan yazılı bir açıklama yayınlamak gibiydi. Mary bundan hoşnut olmazdı. Pakistan turuna odaklanmak isteyen büyükanne ve Stewart da hoşnut olmazlardı. Bu, annemin boşandıktan sonra yapacağı türden bir şeydi – bir erkeğe gülümsemek, bir erkeğin belirsiz yakınlığında yürümek – ve kahvaltı masasında büyükanne ve babamın hayal kırıklığına uğramış fısıltılarını duyardım.

Telefonum çaldı ve Mary'nin aradığını sandım. Ama arayan Mary değildi, Jack'ti. "Merhaba," dedim küçük bir sesle, seyahati iptal etmek için arıyorsa, fotoğrafları bir şekilde görmüş olabileceğini düşünerek. , gezisini iptal etmek için mi aradığını merak ettim. "Erken kalktın."

"Evet," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Hobart'ta gece yarısıydı, kış gündönümü yeni geçmişti, hava durgun ve soğuktu. Dağlarda kar, çimlerde don vardı. Geçen kış, Jack ve ben açık bir gecede ana kulübenin çatısına oturup Aurora Australis'in gökyüzünü ateşe vermesini izlemiştik. Gözlerimin önünde güneş fırtınası koparken, kendimi bir zerrecik, bir hücre kümesi, beni ne seven ne de nefret eden evrende bir yıldız tozu gibi hissettim, gezegendeki diğer tüm canlılar gibi isimsiz ve önemsiz.

"Evet, her şey yolunda. Seni korkutmak istemem, ama etrafta dolaşan bir adam olduğunu fark ettiğimizi bilmen gerektiğini düşündüm," dedi. "Kapının dışında arabasında oturuyor ve bizi kasabaya kadar takip ediyor. Finn birkaç kez nöbet tutarken hastanenin bekleme odasında da görüldü."

Midem bulandı ve olasılıkları gözden geçirdim: kayıp yıllarımı araştıran bir muhabir, en yakınlarıma yapışan bir sapık.

"Kamerası var mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum, belki," dedi Jack. "Mesele şu ki, annem farkında değildi ve o, distribütör gibi davranarak bağa geldi. Annem ona bağın etrafını gezdirdi, ama o sürekli seninle ilgili sorular sorup durdu. Annem ona gerçekten bir şey söylemediğini sanıyorum ve onun iş için orada olmadığını fark edince, gitmesini istedi."

"Tamam," dedim, gözlerimi kapatarak. "Paula'ya özürlerimi ilet."

Ragu'nun tırnaklarının sert ahşap zeminde çıkardığı sesi, Jack'i kulübemizin koridorlarında takip ederken duyabiliyordum. Kalbim içimde sıkı bir yumruk gibi atıyordu. Jack'i tanıdığım onca yıl boyunca, bu tür bir inceleme ve müdahaleyi onun evinden uzak tutmuştum.

"Üzülme, sadece bilmen gerektiğini düşündüm," dedi. "O zamandan beri onu gördün mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Görseydim onu duvara fırlatırdım."

"Muhtemelen bir muhabirdir. Güvenlik ekibime haber vereceğim, bir çaresine bakarız."

"Gerçekten, sorun yok," dedi. "Saklayacak bir şeyimiz yok ki, değil mi?"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

2020

Eski Corolla'mla Tasman Otoyolu'nda ilerliyordum, pencereleri açmıştım ki Şubat ayının kuru sıcağını hissedebileyim. Hobart'ta nadir görülen kırk derecelik bir gündü, bu tür hava en fazla on iki saat sürer ve soğukkanlı sakinlerini bitkin ve huysuz bırakırdı. Ama kaçınılmaz olarak, Güney Okyanusu'ndan esen rüzgarlar gelir ve herkes kapılarını açarak evlerine çapraz rüzgar girmesini sağlardı. Yatma vaktine kadar, battaniyeyi burnuna kadar çekerek rahatça uyuyabilirdin.

"Beni almaya geldiğine emin misin?" Louis, ziyaretini planlarken sormuştu.

"Tabii ki," demiştim. "Hobartlılar herkesi havaalanından alırlar. Sevgimizi böyle gösteririz."

Şehirden arabayla 15 dakikalık kolay bir yolculuktu, köprüyü geçip Mount Rumney'nin çalılıklarla çevrili eteklerinden geçerek. Hobart'a ilk taşındığımda, sizi havaalanına götürmek ve havaalanından almak için herkesin ne kadar istekli olduğuna şaşırmıştım, sizi pek tanımıyor olsalar bile. Bunun nedeni kısmen iyi bir toplu taşıma seçeneği olmamasıydı, ama çoğunlukla bu, şehir için bir onur meselesiydi.

Aracımı yolcu alma şeridine çektiğimde, sevdiklerini bekleyen diğer yolcular arasında Louis'i hemen fark ettim. Şapkası gözlerinin üzerine çekilmişti ve sıcakta tüm giysilerini çıkarmıştı. Yirmili yaşlarındaki herhangi bir genç gibi görünüyordu, ancak hemen önündeki kaldırımda bekleyen dört tekerlekli araç açıkça onun güvenlik ekibiydi. Biz birkaç gün birlikte vakit geçiren sıradan bir kardeş gibi davranırken, onlar saygılı bir mesafede kalacaklardı.

"Selam," dedi, yolcu koltuğuna atlayarak, "Buranın soğuk olduğunu söylemiştin."

"Soğuk hava geliyor."

Şeride geri döndüm ve dört çekerli aracın bizi havaalanı otoparkından çıkarken takip ettiğini izledim. Bir yıldan fazla süredir birbirimizi görmemiştik, ama ben otoyolda bağa doğru sürerken sessiz kaldık. Finn'i de yanımda getirmeliydim, böylece arabayı cazibesıyla doldurabilirdi.

"Uçuş nasıldı?"

"Evet, iyi. Uzun sürdü. Beni ticari uçakla uçurdu."

"Tamam," dedim. Birkaç ay önce arabamın frenlerinin değiştirilmesi gerektiği için önceki yıl aile Noelini kaçırmıştım ve eve dönüş uçağını karşılayamıyordum. Babama özür mesajı attım. Cevap vermedi, ama bir hafta sonra *Post* gazetesi benim ondan para sızdırmaya çalıştığımı yazdı.

"O nasıl?"

Louis iç geçirdi ve pencereden dışarı baktı, şapkası o kadar aşağıya inmişti ki gözlerini göremiyordum. "Aynı eski piç."

"James'e onu görmeye çalışacağımızı söyledim, ama zamanın yetmeyebilir."

"Evet, teşekkürler," dedi. "Bence yapmamalıyım. Düğünden önce babamı yanımda tutmaya çalışıyorum."

Düğün öncesi dönem Louis için her zaman tehlikeli bir dönem olacaktı. Babamın en büyük korkusu, tebaasının onu geçici kral, Kraliçe Eleanor'un şanlı hükümdarlığı ile parlak oğlunun tahta çıkışı arasındaki bir taht ısıtıcısı olarak görmesiydi. Louis'in törene bu kadar yakın bir zamanda beni ziyarete gelerek babamın öfkesini göze almasına şaşırmıştım, ama yine de bunu yapmıştı. Louis, benim kaçmamı kolaylaştıran adamla da görüşürse, bunun bedeli ona çok pahalıya mal olabilirdi.

Bağda, Louis ve ben Paula, Jack ve Finn'e en parlak gülümsemelerimizi takındık. Duruşumuz daha dik, seslerimiz net ve hevesliydi. Ne de olsa biz kraliyet ikizleriydik. Louis ellerini beline koydu ve pinot üzümleriyle süslenmiş tepeleri inceledi. O gün bağ kendi şovunu sergiliyordu. Asmalar meyveyle doluydu, yazın yağışlı başlangıcı sayesinde çimler yemyeşildi ve uzaktan nehir ağzı parıldıyordu.

"Gerçekten büyülü bir yer, Paula," dedi Louis. "Bana evden bahset. O taş duvar olağanüstü."

Ünlülerden şüphelenen ve miras yoluyla güç sahibi olan herkese açıkça düşmanca davranan Paula, karşı konulmaz kardeşimle gurur duyuyordu. Onu, 19. yüzyılda mahkumlar tarafından inşa edilen, evi çevreleyen yüksek taş duvarı göstermek için yanına götürdü.

"O çok yakışıklı," diye fısıldadı Finn bana. "Fotoğrafını görmüştüm, ama yakından bakınca tamamen farklı, değil mi? *Küçük Deniz Kızı'ndaki* prenze benziyor."

"O zaman ben kime benziyorum?" diye sordum.

Sanki son yedi yıldır her sabah yüzümü görmemiş gibi, beni incelemek için bir adım geri attı. "Adını hatırlayamıyorum, ama deniz cadısının seksi bir kız kılığına girdiği sahneyi hatırlıyor musun? Sen ona benziyorsun."

Akşam yemeği için Paula, taze istiridye, kerevit ve deniz tarağı almak için yola çıkmıştı. Birkaç şişe 2010 Jennings köpüklü şarap açtık ve çardakta yemek yedik. Asırlık bir asma, ana evi kulübemize bağlayan ahşap barınağın etrafına yavaşça dallarını sarmıştı. Artık meyve vermiyordu, ama fırfırlı yeşil yaprakları, altında yemek yerken, kitap okurken ve sohbet ederken bizi güneşten koruyordu.

Jack kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Louis'e. Sonunda seninle tanıştığımız için çok mutluyuz. Düğününüz için tebrikler."

Herkes içkisini yudumlarken Louis'in gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar içtiğim en iyi şampanya," dedi Paula'ya dönerek.

"Bu köpüklü şarap!" diye onu düzeltti Paula gülerek. "Fransızlar tarafından dava edilmek istemeyiz."

"Eh, şimdiye kadar yaptıklarından daha iyi."

Finn, dikkatimizi çekmek için sözsüz bir istekle bardağını masaya koydu. "Lexi'nin çocukken yaptığı en kötü şeyi anlatın bize. Eminim tam bir baş belasıydı."

Bu sorunun kamuya açık ve özel cevapları var.

Annemin benim önümde merdivenlerden aşağı atladığı bir olay vardı. Babam o sırada Galler'deydi, ama ben hemen büyükannemi aradım ve onu iten kişinin babam olduğunu iddia ettim. Ya da babamın pasaportunu ağaç evine sakladığım ve onun sekiz haftalık Pasifik turuna çıkmasını engellemeye çalıştığım bir olay vardı. Louis sonunda pasaportu bulduğunda, babamın yaptığımı asla öğrenmemesi için Elton Park'ın arkasındaki ormanda yaktı. On iki yaşındayken, babamın çalışma odasındaki minderlerin arasında sıkışmış bir cep telefonu buldum ve bunun Annabelle'e ait olduğunu hemen anladım. O zamanlar şifreli akıllı telefonlar henüz yoktu ve ben de birkaç gün boyunca onun rehberindeki herkese mesajlar göndererek harika vakit geçirdim: *BEN BÜYÜK YAŞLI BİR OROSPUYUM* ve *HADİ SEKS YAPALIM LÜTFEN* ve *PARA ÖDÜNÇ ALABİLİR MİYİM? BEN ÇOK ZAVALLI YAŞLI BİR OROSPUYUM*.

İki gün eğlendikten sonra, Louis'e yaptıklarımı itiraf ettim. Telefonu benden aldı

alarak babama "*AYRILALIM*" yazan bir mesaj gönderdi ve sonra babamın çalışma odasına gizlice girerek telefonu bulduğum yere geri koydu.

Ancak kamuoyuna uygun görülen hikaye şöyle: Küçük bir çocukken, babamın mühür yüzüğüne hayran kalmıştım. İskoçya Prensi'nin resmi armasıyla oyulmuş olan yüzüğü, babam her gün sol elinin küçük parmağında takardı. Üç yaşındayken, onu babamın komodinindeki tabaktan alıp yerde onunla oynadım. Altın yüzüğü avucumda tutarken, onu posta kutusuna mektup atar gibi, altımdaki iki döşeme tahtası arasındaki geniş boşluğa atabilir miyim diye merak ettiğimi hatırlıyorum. Televizyonda insanlar sürekli mektup gönderiyor gibi görünse de, ben hiç mektup göndermedim. Yüzüğü, kısa sürede, küçük bir sesle siyah yarıktan geçip gittiğini fark ettim. Birkaç saniye sonra babam kapıda belirdi ve ben yerden kalkıp ona dönerek, "Majesteleri, çok yaramazlık yaptım" dedim.

Papa, akşam yemeği partilerinde ve televizyonda bu hikayeyi anlatırken, böyle çocukça bir nezaket karşısında öfkesinin hemen geçtiğini ve bizimle birlikte tahtayı kaldırıp yüzüğü çıkarabilmemiz için bir alet kutusu getirdiğini söylerdi. Gerçekte, işi tamamlamak için bir bahçıvan çağırılmıştı, ama babam bu hikayeyi o kadar sık ve o kadar canlı anlatmıştı ki, neredeyse onun bir keskiyle yanımda yerde çömeldiğini gözümün önüne getirebiliyordum. Onun sinirlenmediğine, aksine bana başkalarının değerlerine saygı duymanın önemini nazikçe öğrettiğine neredeyse inanabiliirdim.

Bahçıvan döşeme tahtasını kaldırıp yüzüğü çıkardığında, elindeki tahtanın alt tarafında garip bir şey fark ettik. Tahtanın altı, tüylerimi diken diken eden çapraz çizgiler ve dalgalı çizgilerle kaplıydı.

"Onlar cadı işaretleri," dedi bahçıvan ve benim endişemi görünce bana gülümsedi. "Eskiden kralların uyuduğu birçok eski evin zemininde bulunmuşlardır. İnsanlar böyle şeylerin gerçek olduğuna inandıkları zamanlarda, bu oyukların sizi cadılardan koruduğuna inanılırdı."

Tahta dikkatlice yerine geri yerleştirildi. Yıllar boyunca, yere oturup elimi tahtanın yüzeyinde gezdirirdim. Cadı işaretlerinin yatağını çevrelediğini ve uyurken onu iblislerden koruduğunu hayal ederdim. Ne zaman bir yere gitse, uyuyacağı yatağın etrafında oymalar olup olmadığını sorardım.

"Elbette, mignonette," derdi her zaman. "Gittiğim her yerde cadı işaretleri var."

Ama Louis bu tanıdık hikayeyi anlatmadı.

"Beş yaşındayken, dadımız bizi mağazalara götürdü ve ben bir kremalı yumurta çaldım," dedi Louis. "Nadiren halka açık yerlere giderdik ve onları kutuda öyle sergilenirken görmek beni çok heyecanlandırdı, ben de bir tane çaldım ve cebime koydum. Tabii ki bir saat sonra annem onu çocuk odasında buldu. Ama annem bizi sorguya çektiğinde, Lexi onun yaptığını söyledi. Ben itiraf etmeye çok korkuyordum, bu yüzden ertesi gün annem onu dükkana götürüp özür dilemesini ve yumurtayı geri vermesini istedi."

"Oh, onlara bunu söyleme," diye inledim.

Louis beni görmezden gelerek devam etti. "Dükkân sahibi anneme beni yumurta çalarken gördüğünü ama kim olduğumu bildiği için başımı belaya sokmak istemediğini söyledi. Annem Lexi'ye neden beni koruduğunu sorduğunda, "İnsanların gelecekteki krala kızmasını istemedim" dedi.

Garip bir sessizlik oldu. Louis'in seçtiği bu hikaye tuhaftı, çünkü ailemizin tüm tuhaflıklarını ve işlevsizliğini yansıtıyordu. Süpermarketi egzotik bir yer sanan dadı tarafından büyütülmüş çocuklar. Kardeşinden daha değersiz olduğunu hisseden üzgün bir çocuk. Annabelle'in telefonundan attığım mesajlar çok daha iyi karşılanırdı. Louis normalde sivillerle çok iyi geçinirdi. Annemin, onları büyüleyip aynı zamanda onlarla bağ kurma yeteneğini miras almıştı. Sonra bu hikayenin benim için olduğunu fark ettim.

Jack gülerek sessizliği bozdu. "Fena bir hikaye değil," dedi. O, kolektif ruh halini içgüdüsel olarak algılama ve ruh hali bozulduğunda onu tekrar neşeli bir hale getirme yeteneğine sahipti. "Lexi, cesur ve özverili davranıyor."

Paula masanın etrafında dolaşarak herkesin kadehlerini doldurdu. Louis'in kadehini doldururken nazikçe elini onun omzuna koydu. Bu, bir annenin dokunuşuydu, sıcak ve kayıtsız. Paula'nın saçları beline kadar uzanıyordu. Dövmeleri ve birçok piercingi vardı. Ama onda bana her zaman annemi hatırlatan bir şey vardı. Louis'in gözleri yine benimkilerle buluştu.

"Ne garip bir şekilde büyüdüünüz siz ikiniz," diye düşündü Paula. "Şimdi bize düğünü anlatın. Nişanlınızın tören sırasında Hindu geleneklerini uygulamasına izin veriyorlar mı?"

Ertesi gün, birkaç gün kamp yapmak için yarımadaya gittik. Paula, Ragu'yu yakasından tutarken, o da bizim arabaya binip onsuz uzaklaşmamızı izledi. Jack'in teyzesi, Bellettes Körfezi'nin kumlu düzlüklerine bakan bir arazide yaşıyordu. Yılın çoğunu yurtdışında seyahat ederek geçiriyordu ve istediğimiz zaman plajı kullanmamızı teşvik ediyordu. Teknik olarak bir kıyı koruma alanıydı, ancak sadece onun arazisinden kumlu bir yolla ulaşılabilirdiği için, plaj onun malı gibiydi. Eşyalarımızı onun arabasına yükledik.

el arabası ve ağaçlıklı yamaçlardan aşağı doğru yavaşça yürüdük, böylece çadırlarımızı su kenarına kurabilirdik. Birkaç yüzyıl önce dikilen çam ağaçları, kayan kumlara yenik düşmeye başlamıştı. Büyük gövdeleri suya doğru sallanıyor, kökleri ise devasa bir deniz canavarı gibi uzanıyordu. Gelgit çekildiğinde, uçsuz bucaksız kumsal yabancı bir gezegen gibiydi. Ayaklarımızın etrafında yaratıklar koşuşturuyordu. Eskiden vatozların yuva yaptığı kumlarda garip kraterler vardı. Kuşlar akşam ziyafetleri için gelmişti. Etrafımız Tasman Yarımadası'nın hayalet gibi tepelerle çevriliydi. Uzaklardan bakıldığında, sakız ağaçlarının soluk gövdeleri iskeletler gibi görünüyordu. Buraya her geldiğimde, ceza kolonilerinden kaçıp güneydeki vahşi doğada şanslarını denemeye cesaret eden adamları düşünürdüm. Yiyecek ve plan olmadan eski ormana girmek ne kadar korkutucu olmalıydı. Mahkum kamplarında kalmayı seçselerdi onları ne tür korkunç şeyler bekliyordu?

Louis ve Jack'i birlikte görmek garipti. Onlar hayatımın iki yarısıydılar ve şimdi ateş yakıyor, çıra ve yakacak odun için en iyi seçenekleri tartışıyorlardı. Birbirlerinden hoşlandıklarını anlayabiliyordum ve bu beni nedense rahatlatıyordu. Finn ve ben akşam yemeğini hazırlarken, Louis ve Jack ateşi yakıp sohbet ediyorlardı. Önceki gün çiftçi pazarına gitmiştik, böylece Paula'nın bahçesinden topladığımız domateslerle ve fume mozzarella peyniriyle taze makarna yapabildik. Ateşin ışığında ve saat 8'e kadar batmayı reddeden yaz güneşinin son ışıkları altında yemek yedik.

"Bu çok güzel, Lexi," dedi Louis şaşkınlıkla. "Yemek yapmayı nasıl öğrendin?" "Meğer yemek yapmak kimya gibiymiş."

Banka hesaplarımı aşan harcamalar, vergi beyannameleri ve dişçiye ne zaman gittiğimi hatırlamaya çalışmak gibi endişelerle dolu hayatımı onun görmesinden dolayı gergindim. Ama o buradaydı ve benim için en önemli iki insanla iyi anlaşıyordu.

"Bir keresinde Overland Track'te yürüyüş yaparken, possumlar erzaklarımızı çaldı ve Lexi'nin ısrarla yanımıza almamızı istediği tüm yiyecekleri yedi," dedi Jack.

"Evet, zeytinyağı ve tuzlu makarna yemek zorunda kalmıştık," dedim, yedi günlük çöl yolculuğumuzda yağın yağmur ve yapışkan çamuru hatırlayarak. "Dürüst olmak gerekirse, hala yediğim en iyi yemektir."

"Çok lezzetliydi," dedi Jack, yüzü kamp ateşinin titrek ışığında muhteşem görünüyordu.

"Eminim sadece açlıktan ölüyordunuz, çocuklar," dedi Finn, ağzı linguine ile dolu halde. Kamp sandalyesinde döndü. "Balayına nereye gidiyorsun, Louis?"

Kardeşim başını kaldırdı. "Oh, uh, Güney Afrika. Amira'nın ailesinin orada bir av köşkü var. En sevdiğimiz yer. Tamamen izole ve bir su birikintisi var. Alacakaranlıkta hayvanların toplanmasını izleyebilirsin. Oldukça harika."

Amira kulübeyi pek umursamıyordu. Maldivler veya Bora Bora'da balayı yapmak isteyeceğini düşünürdüm. Ama aynı zamanda onun seks yapacak bir koca istediğini de düşünmüştüm ve bu konuda da yanılmıştım. Kimseye onların anlaşmasından bahsetmedim, özenle ayarlanmış paparazzi tuzakları, onları Westminster Abbey'deki mihraba götüren resmi bir anlaşımaya yol açsa bile. Patagonya'dan gelen kasıtlı olarak grenli fotoğraflar, kayak pistlerinde el ele tutuşmaya ve Mahiki'nin dans pistinde öpüşmeye kadar tırmandı. Dünyadaki neredeyse herkes gibi, Jack ve Finn de Louis'in en iyi arkadaşına aşık olduğuna inanıyordu.

Louis ve Amira'nın nişanlandığını, Wolseley House'da fotoğraf çektiklerinde herkesle birlikte öğrendim. Amira, Louis'in kolunda, annemin parmağındaki zümrütle mükemmel bir uyum oluşturan orman yeşili Victoria Beckham elbisesiyle ışıltılı görünüyordu.

Ama yüzük bana aitti. Vasiyetname şartlarına göre, yüzük benim nişanlanana kadar ya da otuz yaşına basana kadar – hangisi önce gelirse – bir kasa dairesinde saklanacaktı. Saray, tabloid gazetelere ikizimin en iyi arkadaşımın evleneceğine çok sevindiğim için ona hemen yüzüğü hediye ettiğimi söylemişti. Onlara uygun olduğunda, ben bilinmeyen nedenlerle fakir ailesiyle konuşmayı reddeden bencil, kendini beğenmiş bir prensesdim; ertesi hafta ise kardeşinin evliliğini desteklemek için annesinin az sayıdaki hatıralarından birini ona veren sevilen bir kardeşim. Kendimi evlenecek türden biri olarak görmemiştim, ama nişan duyurusundan sonraki haftalarda, Amira'nın elindeki yüzüğün fotoğraflarını Google'da aratıp, daha iyi görebilmek için sıkıştırıp yakınlaştırdığımı fark ettim. Annemin vasiyetini bir kez daha baltalamak kimin fikriydi acaba – babamın mı, Louis'in mi – böylece benden bir parçayı daha mahrum bırakabilmek için.

İlk başta, Stewart'ın Amira'nın nedimesi olup olmayacağını soran sessiz sorularını görmezden gelerek düşünle hiçbir ilgim olmamasını istemiştim. Ancak birkaç hafta sonra, onun yardımına ihtiyacım olduğunu fark ettim. Finn ve ben, Jack ve Georgia ile şehirdeki bir barda içki içmek için buluşmuştuk ve birkaç saat sonra dışarı çıktığımızda, bir fotoğrafçı kaldırımında beni bekliyordu. Beni takip eden erkeklerin çoğu uzun lensler kullanıyor ve ağaçların ve posta kutularının arkasına saklanıyordu, ama bu adam koşarak bize doğru geldi ve aralıksız flaşlarıyla gözlerimizi kamaştırdı.

"Yine turp mu içiyorsun tatlım?" dedi. "Babana gurur mu duyuyorsun? Aşağılık küçük sürtük."

Korkmaktan çok utanmıştım, ama ışıklar başımı döndürüyordu ve neredeyse tökezleyecektim. Finn, Georgia'yı ve beni ellerimizden tutup uzaklaştırdı.

"Koş, seni aptal sürtük!" Fotoğrafçı güldü. "Nerede yaşadığını biliyorum."

Kameraların etkisiyle sersemlemiş bir halde, Jack'in bizimle olmadığını fark etmemiz biraz zaman aldı. Geri döndüğümüzde, fotoğrafçıyı pub'ın duvarına sıkıştırmıştı. Jack'in gözleri alev alev yanıyordu ve adam nefes nefese kalmış, onun elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Ondan uzak dur," diye Jack öfkeyle bağırdı. "Seni bir daha görürsem, seni öldürürüm."

Bir hafta sonra, bir polis arabası bağa geldi. Fotoğrafçı suç duyurusunda bulunmak istiyordu ve soruşturma o kadar ilerlemişti ki, pub'ın güvenlik kameralarını kontrol edeceklerdi. Jack avukat aramaya başladığında, sorunları ortadan kaldırma konusunda yetenekli olan Stewart'ı aradım. Fotoğrafçı ile meseleyi çözmek karşılığında, Stewart birkaç ay sonra Londra'ya gelip Amira'nın gelinlik eteğini tutmamı istedi.

Jack'e, onu beladan kurtarmak için bu anlaşmayı yaptığımı hiç itiraf etmedim. Ancak saray, benim Amira'nın nedimesi olacağımı açıkladığı gün suçlamaların düşürülmesi Georgia'nın şüphelerini uyandırdı. Georgia ve ben yıllardır arkadaştık, ama birdenbire mesafeli, sonra soğuk ve sonunda açıkça düşmanca davranmaya başladı. O ve Jack sürekli tartışmaya başladılar ve Georgia, Jack'ten kendisiyle birlikte New York'a taşınmasını istediğinde, kulübedeki atmosfer rahatsız edici olmaktan çıkıp dayanılmaz hale geldi. Onun ayrılabilceği fikrinden nefret ediyordum, ancak onun vermesi gereken karar hakkında tarafsızmış gibi davranıyordum. Louis'in ziyaretinden iki hafta önce, Georgia çakıl taşlı yolu geçerek kendi arabasına doğru yürürken ben arabama biniyordum. Hiçbir şey söylemedi, ama bana o kadar zorlukla bastırdığı bir nefretle baktı ki, onun ve Jack'in ayrıldıklarını anladım. Tek başına New York'a taşındı, numaramı engelledi ve bir daha ne benimle ne de Jack'le konuştu.

Louis'in düğün partisine katılımımın nasıl sağlandığını bilip bilmediğinden emin değildim, ama beni görmek için bu kadar yolu gelmişken ona bunu sormam mümkün değildi. Akşam yemeğinden sonra, Louis'in seyahat hikayelerini dinledik. Ekstrem sporlara başlamıştı: mağara dalışı, helikopterli kayak ve akarsu rafting.

"Bir dahaki sefere volkan sörfü denemek istiyorum," dedi. "Endonezya ve Vanuatu'da yapıyorlar – denemek isterseniz yakın ve güzel yerler. İnanılmaz bir heyecan yaşıtıyormuş."

"Bir dakika, yani volkanın *içine* snowboardla mı giriyorsun?" diye sordu Finn.

"Ağzına değil. Patlamadan sonra yamaçlar kül ve çakılla kaplanır, sen de o yamaçlardan kayarsın."

"Çılgınca geliyor," dedi Finn.

"İntihara meyilli gibi," diye mırıldandım, onun adına utanarak.

Finn ve Jack ateşin karşısında anlamlı bir şekilde göz göze geldiler. "Doğa fethedilmek için vardır," dedi Louis.

Bu, arkadaşlarının söyleyebileceği türden aptalca bir sözdü, ama onun asla söylemeyeceği bir sözdü. "Bilmiyorum," dedi Jack hafifçe. "Bence doğayı fethetmeye çalışan herkes bedelini öder. Doğal dünyanın kendi kuralları vardır ve bu kuralları çiğnersek, ölürüz."

Louis başını salladı ve bana yabancı biri gibi görünen bir şekilde sıırttı. "Orada kurallar yok, mesele bu."

Bir süre hepimiz sessiz kaldık. Louis farkında değilmiş gibi davranırken, ben kamp ateşinin üzerinden ona kızgın bir bakış attım.

"Ben yorgunum. Yatmaya gidiyorum," dedi Jack, sandalyesinden kalkarak.

"Ben de," dedi Finn.

Tencere yıkandı, dişler fırçalandı ve Jack ile Finn hızla çadırlarına girip fermuarlarını kapattılar. Sahilde saygılı bir mesafede konuşlanmış olan Louis'in güvenlik ekibi, melaleuca ağaçlarının arasında saklandı, ancak gece görüş gözlükleriyle nöbet tuttuklarını biliyorduk.

Çalılıklarda işimi gördükten sonra geri döndüğümde, Louis'i yalnız buldum. Ateşe bakıyordu ve yanına oturduğumu neredeyse fark etmedi. Diğerleri olmadan, aramızdaki gerginlik azaldı. Bir süre ateşin yanında sessizce oturduk, odun parçalanırken çıkan tıslama ve çıtırtı seslerini dinledik.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle. Cesur tavırları kaybolmuştu. "Evet."

"Geçen Guy Fawkes Günü, İskoçya'daki bir arkadaşımızın evine şenlik ateşi yakmaya gittik.

Bir adam peyote getirmiş ve ben de onu içtim," dedi. "Ertesi gün uyandığımda bir odada kilitliydim. Bileklerimi bir eşarp ile bağlamışlardı. Kris ve Amira, beni sakinleştirmek için bütün gece yanımda oturmak zorunda kaldıklarını söylediler."

"Ne oldu?"

"Ateşe doğru koşmaya devam ettiğimi söylediler. Onları savuşturmaya çalışıyordum ve ateşe girmem gerektiğini haykırıyordum. Beni içeri kilitlemek için dört kişi gerekti. Herkese olanları hatırlamadığımı söyledim. Ama hatırlıyorum."

şimdi ateşe bakıyordu, alevler fırtına rengi gözlerini aydınlatıyordu.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordum.

Bana baktı. "Ateşin içinden annemin çığlıklarını duyabiliyordum. Beni gelip onu kurtarmam için yalvarıyordu. İkimizin de adını söylüyor, yardımımız için çığlık atıyordu. Ama kimse onun yanına gitmeme izin vermiyordu. Her şey çok gerçekçiydi."

Uzun süre hiçbir şey söylemedik, ama ikimizin de gözleri yaşlıydı. Ateşe baktık ve annemin içinde sıkışıp kaldığını hayal etmemeye çalıştım. Olanlar hakkında hiç konuşmamıştık. O öldükten sonra, nadiren ondan bahsettik.

"Sence son anlarında bizi çağırıyor muydu? Orada tek başına?" diye sordu.

Gözlerimi yaşlarla dolduran düşünceleri saklamak için yüzümü ellerimle kapattım. Louis bana sarıldı ve ben yüzümü omzuna gömdüm. Ateş sönmeye başlarken uzun süre birbirimize sarıldık. Annemin ölümünden sonraki günlerde yapacak çok şey vardı, saklayacak çok şey vardı ve birbirimizden pek teselli aramadık.

"Bu konuda konuşabileceğim tek kişi sensin, beni anlayan tek kişi sensin," dedim. Başını benimkine yaslayarak onayladığını hissettim. "Aramızda bu mesafenin olmasını istemiyorum."

Biz, annemizi kaybettikten sonra birbirimizi de kaybetmek kadar aptal olan annesiz çocuklardık. Sonunda ayrıldık ve parlayan gözlerle birbirimize baktık.

"Yaptığım şeyi desteklemediğini biliyorum," dedi. "Ama başka bir şey yapamam, yapamam. Amira ve ben arkadaşız, birbirimize göz kulak olacağız. Büyükanнем düğünden sonra Sherbourne House'u bize verecek. Amira benim ve Kris için mutlu. Ve o da bu hayatı istiyor, kraliçe olmak istiyor."

Yüzümü sildim ve anlamaya çalışarak başımı salladım. "Babam biliyor mu?"

"Biliyor ve bilmiyor," dedi Louis, ufuktaki inci gibi parlayan aya bakarak. "Bu konuyu hiç konuşmadık ama evet, biliyor."

Highlands'da, henüz çocukken geçirdiğimiz o geceden beri birbirimize bu kadar dürüst olmamıştık.

"Senin mutlu olmanı istiyorum," dedim. "Amira'nın mutlu olmasını istiyorum. Kris'in mutlu olmasını istiyorum. Sadece bu durumda birinin incineceğinden korkuyorum. Birinin bunu sana karşı kullanacağından korkuyorum. Sadece... endişeliyim, sanırım."

"Ben de öyle," diye itiraf etti. "Ama henüz kimse bunu anlamadı. Ve mesele şu ki, bence bu şekilde hepimiz mutlu olabiliriz. Kimse istediği her şeyi elde edemez. Ama bu şekilde, buna oldukça yaklaşıyoruz."

Hayatın bir hesap defteri olduğunu ve mutluluğun her zaman acı ve fedakarlıkla dengeleneceğini biliyorduk. Kris ve Louis, yakın kayınbiraderler gibi görünerek birlikte olabilirdi. Amira, Vikki'nin hayallerindeki hayatı ve mantık evliliğini yaşayabilirdi.

"Bu, günümüzde yapılacak çılgın bir konuşma gibi geliyor," dedim.

"Öyle, ama biliyorsun, ailemiz diğerlerinden yaklaşık yüz yıl geride," dedi Louis. "Yaptığımız şeyi desteklemek zorunda değilsin. Ama sana ihtiyacım var."

Elini tutup, annemin eskiden yaptığı gibi sıktım. Sıkıcı bir Paskalya ayininde, bahçe sergisinde veya bir başka polo maçında olurduk ve annem dalgın dalgın küçük yumruklarımızı eline alıp yoğururdu.

"Burada iyi bir hayatın var," dedi Louis. "Seni bu kadar sağlıklı gördüğüme çok sevindim. Sonunda senin için endişelenmiştim."

"Evet, ben de." Burnumu çektim. "Seni öyle bırakıp gittiğim için üzgünüm. Ben sadece... gerekli olduğunu hissettim."

O başını salladı. "Gerçekten doktor olacak mısın?"

"Hastane stajım gelecek hafta başlıyor."

"Tanrım." Güldü. "Bence babam gizlice etkilenmiş. Ama bunu asla bunu asla itiraf etmezdi."

İki gün sonra, tuzla kaplı, bronzlaşmış ve zaferle Hobart'a geri döndük. Louis ve ben, kumluk alanlar yerini derin sulara bırakana kadar suda yürüdük. Soğuk koyda yüzdük ve parlak bir fokun önümüzden pirouette yapmasını izledik. Kamp ateşinin başında kırmızı şarap içtik ve gelgit çekildiğinde kumların üzerinde uzun bir yürüyüş yaptık. Öğleden sonra güneşinde çadırımda uyuklarken Jack'in Louis'e bağındaki hayallerini anlatmasını dinledim. Mülke geri döndüğümüzde Ragu bize doğru koştu ve Louis'in kollarına atladı.

Son gecesinde, tekrar bir araya geleceğimiz düğünü neredeyse iple çekiyordum.

Paula, Louis'in onuruna, sadece birkaç arkadaş ve Jennings bağının çalışanları için bir parti düzenleme olasılığını bana sordu. Sürpriz bir şekilde, Louis kabul etti. İnsanların onun fotoğrafını çekip konumunu paylaşmasını engellemenin bir yolu yoktu, ama bu haber tabloidlere düşene kadar, o çoktan Londra'ya giden uçağa binmiş olacaktı. Ve itiraf etmeliyim ki, düğünden birkaç hafta önce beni ziyarete geldiğinin ortaya çıkması, halk arasında çok iyi karşılanacaktı.

Partiyi ana kulübede düzenledik, kirislere peri ışıkları sardık ve sandalyelere sıcaklık için koyun postları serdik. Bu geniş alanın derinliklerinde, Jack'in büyük büyükbabasının bir zamanlar verimli meyve bahçesinden topladığı elmaları depolamak için kullandığı bir oda vardı. Kalın duvarları kömürle doldurulmuştu ve içerisi her zaman çok serindi. Hafta sonları barda yetmişli yılların şarkılarını çalan Jack'in arkadaşları, dans pistinde sallanan kalabalığa şarkı söyleyebilmek için ekipmanlarını kurdular. Kulübeye gelen neredeyse tüm konuklar bir bağda veya içki fabrikasında çalışıyordu ve yanlarında umut vaat eden yeni karışımlar veya cesur denemeler içeren, etiketsiz cam şişeler getiriyorlardı. Çimlerin üzerinde Finn, kullanılmayan birkaç çelik şarap fıçısını odunla doldurup ateşe verdi, böylece sigara içenler ve öpüşen çiftler serin yaz gecesinde ısınabilirdi.

Arkadaşlar en güzel gömlekleri ve yazlık elbiseleriyle geldiler, yerel peynir ve meyveli ev yapımı zanaat biraları getirdiler, oldukça kibar ve çekingen bir kalabalıktı. Başlangıçta her zaman böyleydi ve buzları kırmak her zaman bana ve Louis'e kalmıştı.

Narin askılı siyah pamuklu bir sundress giymiştim, saçlarım kıvrılmış ve vahşi bukleler halinde şekillendirilmişti. Louis'i bir gruptan diğerine götürerek tanıştırdım. Sonra o devraldı ve izleyicilere Isla gülümsemesini gösterdi – çenesini hafifçe eğip dudaklarını kıvrırdı – ve onlara tatlı ve anlayışlı sorular sordu. Bir saat içinde, kalabalık gelecekteki kralın huzurunda gevşemişti. Coal River Valley'den bir şarap üreticisinin Cape Pillar'a tırmanmış bir serbest tırmanıcı olduğu ortaya çıkınca, onları son derece teknik ve hararetli sohbetlerine bıraktım.

Jack eski bir fırından bir tepsi sosisli börek çıkardığı sırada, ben de kulübenin geçici mutfağına girdim. Onları, Türk ekmeği somunları, humus kapları, doğranmış sebzeler ve iki kutu dondurulmuş börek ile dolu büyük bir bambu

buharlı tencereye döktü. Tencerenin üzerinde Türk ekmeği, humus kapları, doğranmış sebzeler ve iki kutu dondurulmuş börek vardı.

"Ah, tam zamanında," dedi. "Kendini işe yarar hale getir ve bunları dağıt, olur mu?"

"Tabii," dedim, bir tanesini domates sosuna batırıp yiyerek. "Louis iyi gidiyor, sence de öyle değil mi?"

"Evet, iyi bir adam," dedi, bir kutu ıspanak ve ricotta üçgenlerini tepsiye boşaltarak. Aklında bir şeyleri düşündüğünü görebiliyordum. "Biraz... Bilemiyorum. İşkence görmüş gibi? Ama sonra..."

Sessizleşti ve ona baktım. "Ne?"

diye sordum. "Ben de öyle miydin?"

Tepsiyi fırına koydu ve geri geldi, ellerini tek boş olan tezgahın üzerine koydu, kıvrılmış gömlek kolları düzgün şekilli ön kollarını ortaya çıkardı. Yaz aylarında, teni bronzlaşıp koyu renk saçları güneşin öpücüğünü aldığında, sinir bozucu derecede yakışıklıydı. Üstümüzdeki destek kirişleri arasına asılmış bir dizi ampul, kirpiklerinin sarı uçlarını aydınlatıyordu. Gülümsedi, ama nasıl devam edeceğini bilemiyor gibiydi.

"Beni düzeltmek için tek ihtiyacım olan şey, Jennings'in misafirperverliğiydi," dedim, ona gülümseyerek. İçtiğim Fin brendisi beni gevşek ve biraz sorumsuz hissettirmişti.

Georgia birkaç hafta önce ayrıldığından beri, aramızda tuhaf bir enerji dolaşıyordu.

"Düzeltilmeye ihtiyacın yoktu," dedi, bankta bana doğru eğilerek. "Olduğun gibi mükemmeldin."

Gülümsedim, yalan söylediğini biliyordum, ama aynı zamanda söylemediğini de biliyordum. Bambu buharlı tencereyi aldım, o kadar büyüktü ki kalçama kaldırmak zorunda kaldım. "Bana bir dans ayırır mısın?"

Kalabalık ana kulübeye geri döndüm, acaba benim ayrılışımı izliyor mu diye merak ederek. Sosisli ruloları dağıttığımda, akşam gürültülü zirvesine ulaşmıştı ve herkes dans etmeye hazırdı. Finn ve Louis, grubun "Free Fallin'" yorumuna eşlik ediyorlardı.

"Buraya taşınmak istiyorum!" Louis, yanına geldiğimde kulağıma bağırdı. "Şarap üreticisi olacağım ve burada birlikte yaşayabiliriz!"

Müzik grubu "Wouldn't It Be Nice"i çalmaya başladı ve terli dansçılarla dolu kulübe anında çiftler halinde doldu. Louis ve Finn kol kola müzikle birlikte sallanıyorlardı. Jack ortaya çıktı ve beni

Dans pistinin ortasında, kocaman elleri belimdeydi. Hayatının film jeneriği akıyormuş gibi hissettiğin, kafadaki tüm düşünceler sessizliğe büründüğü ve etrafındaki insanlara sadece minnettarlık duyabildiğin anlardan biriydi. Bir kez olsun yakınlığımızın sonuçlarını umursamadan kollarımı Jack'in boynuna doladım. Vücudunun ısısı gömleğinin yakasından yayılıyordu ve grubun ağır basları içimde yankılanıyordu. Paula'nın meraklı bakışlarını ve kulübeden bir yerlerden düşen bir bardağın sesini görmezden gelerek dört şarkı boyunca birbirimize sarılmış kaldık. Kontrolsüzce parmaklarım onun kıllı ensesini taradım.

Terli iki el omuzlarımıza konduğunda, suçlu ve şaşkın bir şekilde ayrıldık. Partiye geç gelen, sarhoş ve Jack'i gördüğüne çok sevinen şarap toptancısı Tom'du. Jack kolları belimden çekti ve sersemlemiş bir şekilde Tom'un elini sıkmak için öne uzandı. Onları sohbet etmeleri için bırakıp, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde uzaklaştım. Dışarı çıkıp serinlemek için dışarı çıktığımda, Louis'in nereye gittiğini bilmediğimi fark ettim. Onu, şenlik ateşinin etrafında ve üzüm çardaklarında toplanan kalabalığın içinde aradım, sonra kulübeye geri dönüp yavaş dans eden çiftlerin arasında onu aradım.

"Yatmaya gittiğini söyledi," dedi Paula, her yere dağılmış terk edilmiş bardakları toplarken. "Yarın erken kalkacak."

Güzel bir geceydi. Herkes terden sıırıslı, sarhoş ve odun dumanı kokuyordu. Kalabalık azalınca, geri dönüşüm kutusunu içeriye götürdüm ve boş cam şişeleri ve peçeteleri toplamaya başladım. Grup ekipmanlarını topladı ve alçak, kısık seslerle sohbet etti. Kulübenin kapısından Jack'in mutfağı temizlediğini ve yanından geçip karanlığa doğru yürüyen konuklara veda ettiğini görebiliyordum. Yorgundum ama kalbim doluydu. Süpürmeye başladığımda Paula yanıma geldi ve elimden süpürgeyi aldı.

"Yeterince çalıştın, yat artık. Sabah her şeyi bitiririz," dedi. Jack kulübenin kapısına yaklaşırken omzumun üzerinden baktı. "Sen de, canım. Teşekkürler, ama yat artık."

Sessizce kulübeyi terk edip tepedeki kulübeye geri döndük. Yıldızlarla dolu berrak bir geceydi. Isınmak için çıplak kollarımı kendime doladım ve Jack ceketini omuzlarıma örttü. Bunu kaç kez yapmıştık? Pek çok gece, gürültülü barlardan ve sinemalardan çıkıp, ortak kulübemize ve bizi ayıran duvara yaklaşırken dostça bir sessizliğe bürünmüştük.

"Bir içki daha içmek ister misin?" diye sordu Jack.

"Tabii," dedim hafifçe, önemsizmiş gibi davranmaya çalışarak. "İyi bir gece geçirdin mi?"

"Evet. Louis da iyi vakit geçirdi sanırım, herkesin ona bakıp iyi vakit geçirip geçirmediğini kontrol etmeyi bıraktıktan sonra." Bana bir bakış attı. "Sen de eskiden aynı şeyi yapardın."

Yüzümün ısındığını hissettim. Asmaların arasındaki dar patikadan geçiyorduk, yürürken üzüm yaprakları kollarımıza değiyordu.

"Öyle mi yapardım?"

"Artık pek yapmıyorsun," dedi.

İlk birkaç yıl boyunca, birbirimizi yeni tanıdığımız ve ben hala eski hayatımın sisinden çıkmaya çalıştığım zamanlarda, onun beni izlediğini hayal ettim. Finn ve ben Jack ile ilk tanıştığımızda, neredeyse çocuktuk – olgunlaşmamış ve yarı gelişmiş, şımarık ve büyük ölçüde beceriksiz, kendi hayatlarımızla ilgilenmek yerine başkalarının hayatını kurtarmayı öğreniyorduk.

"Louis ile beni karşılaştırıyorsun," dedim. "Ben deneğim, o ise kontrol grubu."

Durdu ve yıldızların loş ışığında bana baktı.

"Sen meşe fıçıda saklanan şarapsın, o ise çelik fıçıda saklanan şarap," dedi gülümseyerek. Ceketini onun kokusuyla sardı ve ben bundan hoşlanmıyormuş gibi davrandım. Yürümeye devam ettik, ayaklarımızın altında çakıl taşları çıtırdıyordu.

"Bu bir karşılaştırma değil," diye ekledi. "Sadece seni daha iyi anladığımı hissediyorum, hepsi bu."

"Hayatımız boyunca izlendik."

"Biliyorum."

"Bu seni... bilmiyorum... gerçeklik ile gerçek gibi göstermeye çalıştığın şey arasındaki farkı ayırt edemez hale getiriyor."

"Mantıklı. Muhtemelen herkes öyle yapıyor. Sizin için bu, tamamen farklı bir düzeyde."

"Aslında ona ne oldu bilmiyorum," dedim, fazla konuşmadan konuyu değiştirmek için. "Bir saat önce yatmış olmalı."

Verandamızın köşesini döndüğümüzde onları gördük: Louis ve Finn, asmaların arasında öpüşüyorlardı. Yıldız ışığının halesi altındaydılar ve bizim varlığımızdan habersizdiler. Gülüyor ve öpüşüyorlardı, şarap ve birbirlerine sarhoş olmuş iki genç. Jack'e baktım, bir an şaşkın göründü ama bakışımı yakaladığında yüzünü yeniden düzenledi. Rahatsızlığımı hissetmiş olmalıydı, çünkü bana nazikçe baktı ve omuz silkti.

"Geceyi bitirme zamanı," diye fısıldadı. Onun kulübenin kapısından içeri girmesini izledim. Geceyi orada geçirmek üzere kapıyı kapatmadan önce, çenesiyle ahırına doğru işaret etti ve sözsüz bir şekilde bunun bizi ilgilendirmedığını söyledi. Ben yatmaya gitmeli ve kardeşim kendi gerçekliğine bırakmalıyım.

Louis'in uçağı şafak vakti kalkacaktı, ama kararlaştırdığımız saatte kulübeye geldiğimde, oturma odası karanlık ve boştu. Mantıksız öfkem yükselirken, misafir yatağının boş olduğunu gördüm. Tekrar oturma odasına döndüm ve orada durup ne yapacağımı, Jack'in ne yapacağını düşündüm. Ama başka seçenek yoktu. Finn'in kapısına doğru yürüdüm ve yumruğum kapıyı açmaya hazır olsa da, hafifçe kapıyı çaldım.

"Louis," diye mırıldandım, "gitmeliyiz. Uçağın bir saat sonra kalkıyor."

Derin bir sessizlik oldu, sonra yatak örtülerinin hışırtısı, çıplak ayakların ahşap zeminde yankısı duyuldu. Kapı aralandı ve Louis, saçları dağınık ama yüzü hala mükemmel olan, akşamdan kalma haliyle dışarıya baktı.

"Hadi," diye ısrar ettim. "Eşyalarını topladın mı?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Bana bir saniye izin verir misin?" "Arabada bekliyorum."

Ön camdan, yükselen güneşi müjdeleyen bulutların altın rengine dönüşmesini izledim. Saat, Louis'in uçağının kalkış saatine kadar geri sayıyordu. O, çantasını omzuna alıp kulübeden çıktığında, güvenlik görevlileri iki kez camıma vurarak onun nerede olduğunu sormuştu. O kapıyı kapatır kapatmaz, ben de gaza bastım ve patikada hızlanırken bir çakıl fırtınası kopardım.

Kapının dışında bir minibüs duruyordu ve ben yola çıktığımda uzun farlarını yakmıştı. Bunun bir fotoğrafçı olduğuna şüphem yoktu. Birisi partiden fotoğrafları sosyal medyada paylaşmış olmalıydı. Birkaç saat içinde interneti kasıp kavurmuş ve bir tabloid editörünün posta kutusuna düşmüş olmalıydı. Editörün de tam zamanında ve aceleyle güney Tazmanya'da bir muhabir tutacak kadar vakti vardı.

Louis, yol boyunca yolcu koltuğunda sessizce oturdu. Güvenlik ekibi, dört çekerli araçlarını bizimle fotoğrafçının minibüsü arasına sokmayı başardı.

"Louis," dedim.

"Ne?"

"Dün gece olanlar..." "Seni ilgilendirmez."

"Tamam, tabii, evet. Ama bunu söylemeliyim." O içini çekip pencereden dışarı baktı, ama ben devam ettim. "Dikkatli olduğunu söyledin. Bir grup yabancıyla partiye gidip, neredeyse hiç tanımadığın bir adamla yatmanın dikkatli olmak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yine iç geçirdi.

"Benden başka kimse seni görmediğinden emin misin? Finn'in benim arkadaşım olması dışında onun hakkında ne biliyorsun?"

"Güvenilmez biriyle arkadaş olduğunu mu söylüyorsun?" diye tersledi.

"Ben sadece..." Tereddüt ettim. "Kris ne olacak?" "Sen bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bak, ne istersen yap," dedim, başımı sallayarak. "Sadece çok fazla risk aldığını söylüyorum. Volkanlardan kayak yapıyorsun ve pek tanımadığın erkeklerle takılıyorsun. Ya ölüm arzusun var ya da yakalanmak istiyorsun gibi görünüyor."

Havaalanına kadar olan yol boyunca sessiz kaldık, ki bu çok uzun sürmedi çünkü 60 km hız sınırında 90 km hızla gidiyordum. Beni öldürse bile bu uçağa binip bu adadan ayrılacaktı. Uçağını kaçırıp bir gün daha bağda dolaşmak zorunda kalma ihtimalini düşünemiyordum. Bırakma bölgesine girdiğimde arabadan indi ve bagajdan çantasını aldı.

Dört tekerlekten çekişli araç arkamızda durdu ve Louis'in uzun süredir korumalığını yapan Rory arabadan inip bize yaklaştı.

"Efendim, sizi hemen içeri almalıyız," dedi. "Basın geliyor, ama önceden haber verdik ve havaalanı personeli uçuşunuzu özel bir alanda beklemenize izin verecek."

"Teşekkürler, Rory," dedi Louis. "Bana bir dakika ver."

Bagaj kapağı kapandı ve kardeşim gelip açık yolcu penceresinden içeriye eğildi.

"Bak, bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin," dedi alçak sesle. "Sen gittin. Bütün bu yükü omuzlarımda taşımak zorunda bıraktın beni. Herkese gerçeği söylememi istiyorsun. Ama bunu yapmak istesem bile yapamam. Neden biliyor musun? Çünkü sen *beni terk ettin*."

Adrenalin dalgası kalbimi hızla çarptırırken, ön camdan dışarıya baktım. "Onun yüzüğünü çaldın."

"Ha?"

"Annemin yüzüğü," dedim, daha yüksek sesle. Ona baktım. "Bunu bana bıraktı.

Sen ve babam onu çaldınız."

Başını kollarının üzerine koydu ve iç geçirdi. Tekrar bana baktığında, benimle işinin bittiğini anlayabiliyordum. "Peki onunla ne yapacaksın, Lexi? Artık James'e para için güvenmek zorunda kalmamak için rehin mi vereceksin? Büyü artık."

Etrafımızda yolcular arabalardan iniyorlardı. Sevdikleri de arabalardan inip, onlara çantalarını taşımada yardım ediyor, sıkıca sarılıyor ve iyi yolculuklar diliyorlardı. Ben ise olduğum yerde kaldım.

"Fotoğrafçı arkada," dedim sessizce. Karşımızdaki kaldırıma yanaşmış ve pencereyi, kamera merceğinin parıldayan köpekbalığı gözünü gösterecek kadar açmıştı. "Gitmelisin."

Louis bana gülümsedi, ama gülümsemesi kamera içindi.

"Düğünde görüşürüz," dedi.

Louis ve ben son kez baş başa kaldığımız zamandı. On gün sonra onu tekrar gördüğümde, sorunlu bir uzak kuzen gibi bir sürü düğün öncesi kutlamaya davet edilecektim. Amira'nın arkasında, tasarımcısının atölyesine e-posta ile gönderdiğim ölçülere göre dikilen bir gelinlikle duruyordum. Gelinlik bel kısmında boldu, ama bana yardım edebilecek bir terziden bahsedecek kimse yoktu, bu yüzden içini emniyet pimleri ile tutturmuştum. Kris, Louis'in sağdıcı ve hayatının aşkı olan Louis'in arkasında ciddiyetle duruyordu. Üçü de Londra'da kaldığım otuz altı saat boyunca gözlerimi kaçırdılar.

Düğün fotoğrafları çekildikten sonra, Stewart beni kenara çekip bana bir manila zarf uzattı. Bu, Louis, babam ve benim aramdaki yakın ilişkiyi kabul etmemi ve gizli bilgileri asla dışarıya sızdırmayacağıma dair yemin etmemi isteyen bir gizlilik sözleşmesiydi. Babam veya kardeşim hakkında konuşursam, kendimi yasal işlemlere maruz bırakmış olacaktım. Bu tek taraflı bir sözleşmeydi: ben sessiz kalırken, onlar benim hakkımda özgürce konuşabileceklerdi.

Her zaman birbirimizin sırlarını saklamıştık. Ama artık onların sırları kanunla korunacak, benimkiler ise bir silah gibi kullanılabilecekti.

"Avukatına bir göz attır," dedi Stewart. "Avukat tutacak param yok."

Başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Onun teslim ettiğini biliyordum. Boşanma kesinleştiğinde aynı belgeleri anneme verdi. O anda, aileden kovulduğunu anladı. Bana bir dolma kalem uzattığında

imzamı çizgi çizgi sarı oklarla işaretlenmiş satırlara karaladım ve belgeleri ona geri verdim.

"Hoşça kal, Stewart," dedim ve kaldığım saraydaki odama geri döndüm, üzerime uymayan elbiseyi çıkardım, eşyalarımı topladım ve havaalanına giden trene bindim. Eve vardığımda, üç gün boyunca kulübede kanepede uzandım ve televizyona bakarken Jack sessizce endişelenip bana tereyağlı tost ve çay getirdi.

Ama o zamanlar, Louis çantasını omzuna asıp benden uzaklaşırken ben kaldırımda boş boş dururken, bunun son olduğunu bilmiyorduk.

Gelecekte neler olacağını bilseydim – her yıl doğum günümüzde kısa mesajlaşmalar, onu yok edecek bir kar duvarı – arabadan inip ona sarılırdım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

5 Ağustos 2023

"Majesteleri, Bay Jennings ve Dr. Vanderville az önce kapıdan geçtiler," dedi kapıdaki görevli.

Kalbim hızla çarptı, ama çay fincanımı bırakıp gülümsedim. "Teşekkürler, Barney."

Amira, ekose koltuğundan bana sırtarak baktı ve sonra tekrar kucağındaki kitaba döndü.

"Gidip onları karşılayayım," dedim, pencere kenarındaki koltuğumdan kalkarak, sonra tereddüt ettim. "Geliyor musun?" diye sordum Amira'ya.

O burun kıvrıdı. "Hayır, sen git. Çiftçinle büyük buluşmanı yap."

Bir hafta önce, tüm aile yazın geri kalanını geçirmek için malikaneye gelmişti. Büyükanнем, Amira ve ben Edinburgh'a uçtuk ve oradan trenle yolumuza devam ettik, Clarence ailesi ise özel uçakla geldi. Richard, dinleyen herkese bunun, oradan geçen isimsiz zengin bir arkadaşının sağladığı ücretsiz bir yolculuk olduğunu söyledi. Highlands, büyükanнемin dünyadaki en sevdiği yerdі, pantolon giyip, tırnaklarının altında kir ve peşinde bir sürü köpekle, kendisi olabildiği yerdі. Yetişkin olarak oraya ilk kez gidiyordum ve çocukluğumda uzun otların arasında uzanarak geçirdiğim yazlar kadar basit olmadığını öğreniyordum. Birçok kıyafet değişikliği, bitmek bilmeyen açık hava etkinlikleri ve gözleri yakacak kadar güçlü kokteyller vardı. Bazı geceler büyükanнем hepimizin televizyon karşısında yemek yememize karar verirdi. Ertesi gece ise akşam kıyafetleri giyip yedi servislik bir yemeğe oturmamızı istedi. Etik kuralları ve cinle gevşeyen dillerle dolu malikanede geçirdiğim ikinci günümde, Jack ve Finn'i oraya davet etmekle hata mı yaptım diye düşünmeye başlamıştım. Ama artık geri dönüşü yoktu. Üstelik Jenny, büyükanнемnin isteği üzerine hafta sonu için kuzeye gitmişti. En azından o, aklıselim tarafında dengeleri sağlayabilirdi.

Salondan çıkıp, labirent gibi koridorlardan geçerek ana girişe doğru yürüdüm. Duvarlar, tüfekte vurulmuş cam gözlü geyik kafaları, tozlu eski duvar halıları ve atalarımın portreleriyle kaplıydı. Genellikle malikaneye gelen misafirler, kapıcılar tarafından karşılanır, odalarına götürülür ve kokteyl saati için kalenin ana salonlarına ne zaman girebileceklerini belirten bir program verilir. Ama ben, Finn ve Jack ile buluşabilmek için son anda geyik avını kasten bırakmıştım. Helikopterin gövdesine bağlanıp onlardan uzaklaştırılalı sekiz ay olmuştu. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyordum. Sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Eğimli taş kemere yaklaştığımda, kalbim deli gibi çarpıyordu. Ağustos güneşinin ışığında onları görebiliyordum. Jack, arduvaz zeminde adımlarımı duyunca döndü ve geniş omuzları ve kahverengi gözleri beni yeniden etkiledi. Daha önce hiç görmediğim bir tişört giymişti ve saçları eskisine göre birkaç santim uzamıştı, ama oydu. İkimiz de durup gülümsedik ve içimdeki duyguların kabardığını fark edince utandım.

"Lexi!" diye bağırdı Finn. Tanıdık güneş gözlükleri gömleğinin yakasına asılıydı. Hobart'ta kışın bitmek bilmeyen gece vardiyalarına katlandığımız zamanlarda ikimizin de aldığı vampirik bir görünümü vardı. Onlara ulaştığımda beni yerden kaldırdı ve ben onun omzuna yaslanarak güldüm, onu ne kadar özlediğimi fark ettim. On yıldan fazla bir süredir neredeyse hiç ayrılmamıştık ve şimdi neredeyse bir yıldır onsuz tek başıma idare ediyordum. Sonunda beni yere indirdi ve geri çekildi. "Çok *şık* görünüyorsun."

Mary beni sıkı bir hidrafacial, saç bakımı, peeling, lazer, cilt iğneleme, manikür, lenf drenaj masajı ve meyve suyu programına sokmuştu. Saçlarım parlak, cildim pürüzsüz ve bakımlıydım. O sabah kasıtlı olarak eski bir Levi's pantolon ve gri bir sweatshirt giymiş, çıplak ayakla ve şık bir şekilde kalede dururken bile kendim gibi görünmeyi ummuştum.

Finn kenara çekildi ve Jack ile ben titrek gülümsemelerle birbirimize baktık. Onu görünce olduğum yerde donakaldım ve o bir adım öne çıkıp beni kollarına aldı. Jennings'lerin evi gibi, evim gibi kokuyordu ve onun kokusu içimdeki her şeyi aydınlatırken beynimin PET taramasının pozitif bir şekilde parladığını hayal ettim. O sıcaktı, gerçekti ve kollarımdaydı, artık telefonda duyduğum uzak ses değildi.

"Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. Boynundaki titreyen nabzını hissedebiliyordum. "Merhaba," diye fısıldadım.

"Ee, hanımefendi," dedi Barney, kapının yanındaki çanta yığınının yanında belirirken. "Şimdi Bay Jennings ve Dr. Vanderville'in bagajlarını odalarına götüreceğiz."

"Teşekkürler, Barney," dedim, dalgın bir şekilde. Jack ve ben birbirimizden ayrılmıştık ama gözlerimizi birbirimizden ayıramıyorduk. "Ben de geliyorum."

Bu, elbette, büyük bir görgü kuralı ihlaliydi, ama umurumda değildi ve annemi her zaman çok seven Barney, kaşlarını bile kaldırmadan istediğim her şeyi yapmama izin verdi. Bizi koridorlardan geçerek binanın doğu kanadındaki misafir odalarına götürdü. Yürürken parmak uçlarım Jack'inkilere değdi, gözlerimiz ileriye bakıyordu, yüzlerimizde gülümsemeler vardı ve Finn bana yolculuklarının her ayrıntısını anlatıyordu.

"Perth üzerinden uçtuk, bu bitmek bilmeyen bir kabus gibiydi, ama bu şekilde Londra'ya daha çabuk varabiliyorsun," dedi ve antika tabancalar ve sıra sıra av hayvanı boynuzlarıyla süslenmiş duvara bakmak için bir an durdu. "Her neyse, business class harikaydı, çok beğendim. Teşekkürler, bebeğim."

"Evet, o konuda..." diye başladı Jack.

"Hepsi puanlarla ödendi," diye Finn ve ben aynı anda cevap verdik.

"Siz ikinize inanacak mıyım, bilmiyorum," dedi Jack. "Ama asla net bir cevap alamayacağım, değil mi?"

"Hayır," dedik. Jack elini uzattı ve parmaklarımı tuttu.

Barney bizi konuk dairelerinin dar koridorlarına götürdü. Burada kalenin kasvetli havası yerini pastel tonlara ve yumuşak halılara bırakmıştı. Bu ek bina, ana binadan yüzyıllar sonra eklenmişti ve evin tek sıcaklık hissi veren kısmıydı. Aile üyeleri, her zaman olduğu gibi batı kanadındaki cereyanlı yatak odalarında kalmakta ısrar ettiler.

Uzun bir koridorun sonunda, ördek yumurtası mavisi renkte boyanmış büyük bir misafir odasına geldik. Barney durdu ve elini uzattı. "Odalarınız, Bay Jennings. Bir uşak gelip eşyalarınızı açsın."

Bu odanın Jack için ayrılmasını istemiştım çünkü güney bahçesinin manzarasına bakıyordu ve orada İskoç çan çiçekleri ve çuha çiçekleri açmıştı. Bu benim en sevdiğim odaydı, annemin on sekiz yaşında bu malikaneyi ilk kez ziyaret ettiğinde kaldığı yerdı. Annem babamın anne ve babasını büyülemiş ve babama onunla evlenmekten başka seçenek bırakmamıştı. Annemin bu mücevher kutusunda kaldığını hayal etmek hoşuma gidiyordu, henüz kızlıktan çıkmış, iyimserlikle dolu

burada sevileceğini, bir ailenin parçası olabileceğini hayal etmekten hoşlanıyordum.

"Ben, şey, teşekkürler, hayır, ben yapabilirim," dedi Jack, Hobart'taki oturma odamız kadar büyük olan odaya girerken.

"Çok iyi, efendim," dedi Barney, melodik aksanıyla ve Finn'e döndü. "Dr. Vanderville, koridorun karşısındasınız, beni takip edin lütfen."

Onlar gittikten sonra, Jack ve ben Yeni Yıl gününden beri ilk kez baş başa kaldık. Sessizce durduk ve yine yüzlerimizden bir anda kaybolan utangaç gülümsemelerle birbirimize baktık. Gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu ve ben ne yapacağıma karar veremeden, odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve beni kollarına aldı. Beni öperken yüzümü tuttu, elleriyle yanaklarımı kavradı, omuzlarımdan belime doğru kaydı. Elbette onun ellerini daha önce de hissetmiştim: Vegemite kavanozunu bana uzattığında, saçımdan bir diken çıkardığında ya da avucundaki kıymığı dikkatlice çıkardığımda parmaklarımız birbirine değmişti. Ama o ellerini beni kendine doğru çekmek için kullandığında, beni hayal edebileceğimden daha yakın tuttuğunda, sanki onları daha önce hiç hissetmemişim gibi hissettim. Aramızda geçen onca yıl, ona, Georgia'ya ve Ben'e çektiğim onca acı, henüz vermem gereken o önemli karar... Onun dudaklarını ilk kez tattığımda bunların hiçbirisi önemli değildi.

Uzaklardan, Barney'nin Finn'in odasından çıkıp valizini boşaltacak bir vale aradığını duydum. Hala iradem varken Jack'in kollarından kurtuldum.

"Çocuklar, burası çılgın bir yer," dedi Finn, odaya geri girerken. "O odada benim bedenime uygun giysilerle dolu bir gardırop var. Onlar benim için mi?"

"Evet," dedim, boğazımı temizleyerek. "Sadece ihtiyacın olabilecek birkaç yedek eşya."

Sesim sinir uçlarım kadar gergindi, ama Finn etrafındaki ortamdan o kadar etkilenmişti ki, Jack ve benim şaşkın ve dudakları parlak bir şekilde yan yana durduğumuzu fark etmedi.

Jack'in dolabını açtı ve içindekileri kısaca karıştırdı. "Takımın güzelmiş," dedi.

Mary'den Finn ve Jack'in gardıroplarını smokin ve kilot dahil ihtiyaçları olan her şeyle doldurmasını istemişim. Kale, misafirler için oldukça tehlikeli bir yerdi. Kraliyet standartlarına göre sevimli, eski moda ve rahat görünüyordu, ama her yabancı, binlerce

ailenin onlara hazırladığı küçük testler. Her köşede yığınlarca yağmur botu olmasına rağmen, kendi dış mekan ayakkabılarınızı getirmeniz bekleniyordu, üstelik seçtiğiniz marka da sizi batırabilirdi. Hunters marka ayakkabılar, özellikle cilalı siyah olanlar, her zaman alay konusu olurdu. Sadece çamurla kaplı Le Chameaus marka ayakkabılar kabul edilebilirdi. Balık tutmak, yürüyüş yapmak, kiliseye gitmek, yağmur fırtınası, mevsim normallerinin üzerinde 30 derecelik bir gün, resmi bir akşam yemeği ve bir highland fling için doğru kıyafetlere sahip olmalısınız. Bu etkinliklerden hangisinin malikanede kaldığınız süre boyunca gerçekleşeceğini bilmenin bir yolu yoktu, bu yüzden fazla eşya getirmek en iyisiydi. Ancak çok fazla bagaj getirirseniz, personel de sizin hakkınızda dedikodu yapabilirdi. Büyükannenize hediye getirmediyseniz, düşük sınıftan sayılırdınız. Aşırı pahalı bir hediyeyle geldiyseniz, kaba sayılırdınız. Uşağınıza mutlaka bahşış vermelisiniz. Salon oyunlarına katılmalısınız. Önünüze konulan kokteyli içmelisiniz. Annemin her yaz, İskoçya'ya gitmeden önceki günlerde neden belirsiz rahatsızlıklar yaşamaya başladığına şaşmamak gerek.

"Neyse, şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu Finn. "Ne zaman büyük patronla tanışacağız?"

Kırsal malikane sahipleri misafir ağırlayacakları zaman ve planları olmadığında her zaman yaptıkları şeyi yaptık: uzun bir yürüyüşe çıktık. Jack ve Finn, malikanenin içinden geçen nehir boyunca yürüyebilmemiz için yeni alınmış çizmeleri giydiler. Ailemin kaprislerine alışkın mutfak personeli, yanımıza alabileceğimiz bir piknik sepetini hızla hazırladı.

"Sen içeri girdiğinde herkesin *durup* tamamen sessizleştiğini fark ettin mi?" Finn, sepetimizle mutfaktan çıkarken fısıldadı.

Fark etmemiştim. Burada birkaç ay geçirdikten sonra, girdiğim her odada çöken sessizliğe artık şaşırmıyordum. Belki de bundan zevk almaya başlamıştım.

Terasta, Amira ve Chino güneşin tadını çıkarıyorlardı. Amira, film yıldızı güneş gözlüklerinin üzerinden Jack'e gülümsedi, nazıkçe elini sıktı ve sanki odada ne yaptığımızı tam olarak biliyormuş gibi bana baktı. Finn'e karşı ise soğuk bir ilgisizlik takındı, ama Finn bunu fark etmemiş gibi davrandı. Hala ne kadarını bildiğinden emin değildim, ama hepimiz Louis ve Finn arasında bağbozumu sırasında olanları gündeme getirmemeye kararlıydık.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordum ona, Chino Finn ve Jack'in ayakkabılarını koklarken.

"Sanırım evet," diye iç geçirdi. "Buraya geldiğimizden beri tek bir şey bile yapmadım."

Nehir kıyısındaki kayalıkları takip ederek yürüdük ve Chino'nun sığ sularda ağır ağır ilerlemesini izledik. Finn, Amira'nın savunmasını bir dizi iltifat ve kendisiyle ilgili sorularla aşmaya başladı. Onlar biraz önde ilerlerken, Jack ve ben sessiz kaldık.

"Buraya geri dönmek senin için nasıl oldu?"

"Garip," dedim, yürürken dirseğinin benimkine hafifçe değdiğini hissederek. "Ama iyi. Sanırım geri dönüp işleri düzeltmem gerekiyordu." O da başını salladı ve anladığını biliyordum. "Seni özledik..." dedi.

"Ben de sizi özledim."

"Ben de."

"Ama bu hayat oldukça güzel görünüyor," dedi, ufuktaki yemyeşil tepeler ve kaleyi işaret ederek. "İlk taşındığında, senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlıyorum. İlk birkaç haftamı kraliyet ailesini Google'da araştırarak geçirdim."

Gülümsedim. "Wikipedia sayfamızı okudun mu?"

"Evet, Wikipedia sayfanı okudum." Güldü. "Çocukken çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümü hatırlıyorum. Sanırım burada çekilmiş olmalı. Bir midilliye binmiştin ve en süslü, en fırfırlı elbiseyi giymiştin. *'Bu kız benim boktan ahırımı neden kiraladı?' diye düşündüm.*"

Bunları daha önce hiç duymamıştım. O, geçmişime tamamen kayıtsız görünüyordu, sadece ekspres posta ile paket göndermeyi, elektrikli süpürge'nin torbasını değiştirmeyi veya arabama silecek sıvısı koymayı bilmediğim için şaşıırıyordu.

"Başlangıçta şarap hakkında çok araştırma yaptım," diye itiraf ettim. "Böylece bilgimle seni etkileyebilecektim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama şarap hakkında çok şey biliyorsun."

"Artık biliyorum."

Yine güldü ve kolunu omzuma attı, sanki son sekiz ay hiç yaşanmamış ve kar çığığı, helikopter ve taç aramıza girmeden önce, olmamız gereken yere geri dönmüş gibiydik.

İleride, Amira ve Finn sohbet ediyorlardı. Aniden Amira arkasını döndü.

"Lexi! Doğum sancısı başlayan ama hamile olduğunu bilmeyen kızlardan birinin bebeğini doğurduğunu bana hiç anlatmamıştın. Bu tür hikayeleri *çok severim*."

"Evet," dedim, Jack'in sıcak kolunu sırtımda tutmasına izin vererek, Amira ve Finn bize bakıp farkında değilmiş gibi davranırken. "Apandisi patladığını sanıyordu."

Dere kenarında oturduk ve mutfak personelinin bizim için hazırladığı sepeti açtık: ufalanan çedar peyniri, elmalar, kurabiye ve bir termos çay. Amira, isteksiz de olsa Finn'e karşı yumuşamış gibiydi. Düğününüzden birkaç hafta önce kocanızla yatmış olsa bile, ona direnmek imkansızdı.

"Bu geceye hazır mısınız, siz ikiniz?" diye sordu.

"Neye hazır olmalıyız?" diye sordu Finn, merakla.

Amira çayını yudumlarken, yanımızda çimlerde uzanan Chino'ya bir parça peynir attı. "Siz taze etsiniz ve bu aile açlıktan ölüyor. Bizim gibi sıradan insanları masalarına oturtmaktan daha çok sevdikleri bir şey yok."

"Amira, sen sıradan bir insan değilsin," dedim.

"Kimin sıradan olduğuna ben karar vermiyorum, onlar veriyor. Başbakan ya da milyonerin kızı olman fark etmez," dedi ve sonra Finn ve Jack'e baktı. "Ama korkma. Kafamın üzerinden uçup giden tüm hakaretleri anlamam yıllarımı aldı. Şaka gibi görünen küçük hakaretleri anlayana kadar sen çoktan gitmiş olacaksın."

"Amira," dedim, Chino'nun karnını okşayan ama dikkatle dinleyen Jack'e bakarak, "onları korkutuyorsun."

Finn güldü. "Aslında heyecanlandım, bu çok çılgınca geliyor."

Amira iç geçirdi ve uzun çimlere dirseklerini dayayarak geriye yaslandı. "Onların beklediği kişi sen değilsin."

Kızaran yanaklarımı emaye çay fincanımın arkasına sakladım. Doğruyu söylediği için onu azarlayamazdım.

"Ne olursa olsun başa çıkabilirim Amira," dedi Jack.

Güneş gözlüklerinin arkasından gizemli bir şekilde gülümsedi, rüzgârda saçları yüzüne dolanıyordu. Bu ruh hali içinde onda tehlikeli bir şeyler vardı. Çoğu zaman onun benim ulaşamayacağım bir yerde olduğunu, gerçek kimliğinin düşes görünüşünün arkasında gizli olduğunu hissediyordum.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Eve döndüğümüzde, içki içmek için giyindik. Personel, el yazısı bir notla, içkiden sonra yemek odasında oturarak akşam yemeği yiyeceğimizi bildirmişti. Daha rahat bir şey olmasını ummuştum, ama sonra büyükannemin yabancıların önünde dizlerinin üzerinde TV yemeği yemeye razı olmayacağını fark ettim.

Kokteyl saati yaklaşırken sinirlerimi yatıştırmak için odama brendi sipariş ettim. Neden Jack ve Finn'i bunun yerine bir haftalığına Hırvatistan'a götürmedim ki? Boynumun arkasında bağlanan ağır lacivert ipek bir halterneck elbise giydim ve saçlarımı başımın üstüne topladım. Kırmızı ruj sürdüm, sonra sildim. Sarkık küpeler taktım, sonra çıkardım. Brendimi bir yudum içip aynadaki yansıma baktım. Algarve, diye düşündüm. Oraya gitmeliydik. İstiridye, gece kulüpleri ve yanmış İngiliz turistlerle dolu plajlar.

Telefonum çaldı.

Haklıydın, dedi Finn'in mesajı. *Papyonlar için yardıma ihtiyacımız var.*

Koridorda uzun bir yürüyüş yaptım, konuk kanadına yaklaşırken kalbim çarpıyordu. Finn'in odasındaydılar, aynanın önünde durmuş alçak sesle fısıldaşıyorlardı ve ben açık kapıyı çaldığımda döndüler.

"Burada yardıma ihtiyacınız olduğunu duydum," dedim, kimseyi ikna edemeyecek kadar kayıtsız bir tavır takınarak.

Jack'in gözleri benimkilerle buluştu. Onu daha önce hiç kot pantolon ve Blundstone botlar dışında görmemiştim ve takım elbisesiyle, yakasına gevşekçe dolanmış siyah kravatıyla onu görünce kız gibi heyecanlandım.

"Oh, çok seksi görünüyorsun bebeğim," dedi Finn, aynaya dönerek. "Bu şeyler imkansız. Sekiz dakikalık YouTube videosu bile yardımcı olmadı."

Jack'in önünde dururken, babamın Louis'e ders verdiği, benim ise yatakta oturup izlediğim günleri hatırladım. "Bir beyefendi her zaman kendi kravatını bağlamayı bilmelidir," derdi babam, Louis ise yanındaki aynada kaşlarını çatardı.

Jack, boynundaki ipek parçayı tutmak için uzandığımda bana baktı. Bu hareket bizi birbirimize yaklaştırdı.

"Sen..." diye fısıldadı, gözleri dolaşıyordu.

"Teşekkürler. Sen de öyle." Boğazımı temizledim, gömleğinin yakasını yukarı çekip parmağımla çenesine dokundum. "Tamam, öyleyse..." Ona adımları anlatırken ellerim omuz kemiklerini okşadı. "Bir

bir tarafını aşığı çekip gergin tut, önünü katla... ilmeği yap ve dört köşeyi tutarken sıkılaştır."

Gerekenden daha fazla zaman harcadım düğümü ayarlamak için, sonra yakasını düzelttim ve göğsünden hayali bir tüy parçası aldım. Ben çalışırken gözleri yüzümden hiç ayrıldı.

"Fena değil," diye fısıldadım.

"Dalga mı geçiyorsun?" Finn güldü. "Harika görünüyoruz. Hayatımın geri kalanında her gece bunu giymek istiyorum."

İkisi de giyinince, yatakta duran görgü kuralları kılavuzunu fark ettim. Onu göndermeden önce tereddüt etmiştim, çünkü otorite figürlerine en büyük saygı göstergesinin onları bir arkadaş gibi rahatça davranmak olduğu bir yerde büyümüş iki Avustralyalı için bunun nasıl karşılanacağını merak etmiştim. Şimdi ise hükümdara asla sırtlarını dönmemeleri söyleniyordu. El sıkışmak kabul edilebilirdi, ama sadece hükümdar ilk elini uzattığında. "Ma'am" her zaman "jam" gibi telaffuz edilmeli, asla "palm" gibi olmamalı. Kraliçe ile yemek yerken, o yemeğini bitirir bitirmez yemek yemeyi bırakmak gerekiyor.

Onlara utanarak baktım. "Onunla tanışmakla ilgili sorunuz var mı? Nasıl selamlanacağını biliyor musun?"

"Bu nasıl?" Finn, bir dansçı gibi kollarını salladı ve tam bir saray reveransı yaptı ve sonunda yere düştü.

"Tamam, bu bir Teksaslı sosyete kızı için mükemmel, ama ellerini yanlarında tutup boynunu bir kez sallaman yeterli."

Jack'in eli belimin altında duruyordu, parmak uçları çıplak tenime dokunuyordu. "Cidden, biz iyiyiz – ona pratik yaptırdım."

Ana salona girdiğimizde, fısıltı sesleri kesildi ve toplanmış gruplar hep birlikte bize bakmak için döndüler. Richard ve Demelza barda martinilerini bekliyorlardı. Bizi kısaca süzdüler, sonra arkalarına döndüler. Amira, Birdie ile birlikte kanepede oturuyordu. Büyükanne ve Jenny köşede sohbet ediyorlardı, kaşlarının duruşu iş hakkında konuştuklarını, eğlence hakkında değil, gösteriyordu. Hala cesaretim varken, Jack ve Finn'i yanıma alıp odanın diğer tarafına geçtim.

"Büyükanne, bunlar arkadaşlarım," dedim. "Bunlar Jack ve Finn, Tazmanya'dan."

Onlar selam verirken, büyükanne onlara nazikçe baktı. "Evet, tabii ki, bu kadar yolu gelmeniz ne kadar güzel. Şarap için de teşekkür ederim. Torunum, bağınızı ziyaret ettikten sonra sizin köpüklü şarabınızdan durmadan bahsetti."

Büyükannem hayatı boyunca banknotlarda ve hükümet binasındaki portrede görünen kadın olmuştu, ama halkıyla karşılaştığında kendini etten kemikten bir insan gibi göstermede ondan daha usta kimse yoktu. O, Jack'e bağ ve tarihçesi hakkında sorular sorarken, benim gerginliğim baharın ilk gününde eriyen kar gibi yok oldu. Bir tepsi martini geldi. Mumlar yandı. Clarence'lar oturdular ve Jack ile Finn'e gevşek bir el sıkışma ve üstünlük taslayan gülümsemeler sundular.

Diğerleri iki gündür avladıkları geyiği ayrıntılı bir şekilde anlatıyorlardı, ben de Jenny ile başka bir kanepeye çekildim. "O iyi gidiyor," diye fısıldadı bana. "Senin tereddüt etmenin sebebi o mu?"

"Tereddütüm mü?" diye sordum.

"Yıl sonuna beş ay kaldı ve kalmaya karar verip vermediğini bize söylemedin."

"Oh." İçeceğimi bir yudum aldım.

Ailemdeki kimse, ne yapmayı planladığım sorusunu nadiren gündeme getiriyordu, ancak benim tek düşündüğüm şey buydu. Kalıp bunu yapmaya kararlı olduğum anlar olmuştu – şimdiye kadar sır olarak sakladığım küçük, heyecan verici anlar. Trooping the Colour töreninde balkona çıktığımızda kalabalığın büyükannem için haykırıışları. İp çitinin arkasında bekleyen küçük kızların bana kendi topladıkları çiçek demetlerini ve çizimlerini vermek için beklemeleri. Nairobi'deki obstetrik fistül hastanesinin benim himayemi kabul ettiği ve bunun uzun ve güzel bir ilişkinin başlangıcı olmasını umduklarını söyledikleri gün. Ama ne zaman büyükanneme, Stewart'a veya Jenny'ye gidip bu hayata hazır olduğumu söylemeyi düşünsem, yapamazdım. Erteleyip durdum, ta ki yıl sonu yaklaşana kadar.

"Bir kadının kariyerinde aldığı en önemli kararın eş seçimi olduğu söylenir, duydun mu?" diye sordu Jenny. "Bence bu senin gibi kadınlar için de geçerli. Eğer bunu yapmaya niyetliysen, yanında doğru erkeğin olması gerekir."

Smokinli, şık görünümlü Jack'e baktım, büyükannemle rahatça konuşuyordu. Jack'in söylediği bir şeye büyükannem biraz güldü. Bana bakan Jenny'ye döndüm. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Bunu sana söylemeyi düşündüm, ama bence birbirimize karşı dürüst olabileceğimiz türden bir ilişkimiz var."

Aniden gerginleşerek başımı salladım. "Elbette."

"Arkadaşlarını buraya davet ettiğinde, Scotland Yard senin geçmişini araştırdı. Yeni birinin aileyle tanışması durumunda yapılan standart bir işlem."

Boğazım çok sıkıştı. "Hobart'taki eve birini gönderdiler mi? Jack, bir adamın etrafta dolaşıp sorular sorduğunu söyledi. Belki bir muhabirdir diye düşündüm, ama hiçbir şey çıkmadı."

Bana şaşkın bir şekilde baktı. "Hayır, bunu yapmaları gerekmez. Avustralyalı ortaklarından belgeleri alırlar, polis raporları ve benzeri şeyler."

Bir hizmetçi gümüş tepside taze martini getirince sessizleştik. Bir tane aldım. Hizmetçi ayrılınca Jenny bana döndü ve sessizce konuştu. "Sana söylemek istediğim şey, sarayın Jack'in geçmişinden çok endişeli görüldüğü. Annesi oldukça... radikal mi? Cumhuriyetçi mi? Jack de birkaç yıl önce bir protestoda tutuklanmıştı."

Jack ve Paula'nın magazin dergilerinin malzemesi haline geldiğini, Tazmanya'yı el değmemiş tutmak için yaptıkları her şeyin çürümüş ve kötü görünmesini sağladığını ve tüm bunların benim hayatlarına girmiş olmam nedeniyle olduğunu hayal ettim. Jenny yüzümdeki ifadeyi görünce bana en nazik gülümsemesini gösterdi.

"Bak, bunların hiçbiri benim için sorun değil. Benim hoşuma bile gidiyor." Tekrar ciddileşti ve tereddüt etti. "Ama şunu söylemeliyim ki, eğer buraya daha kalıcı olarak taşınması gibi bir durum olursa, bu...

... zor. Elbette yardımcı olabilirim ve eğer istediğin buysa, buna değecektir. Ama hem Kraliçe'yi hem de halkı ikna etmek biraz zaman alacaktır. Kendini ve onu hazırlaman gerekecek. Bildiğin gibi basın çok acımasız olabilir.

Uzun süre sessiz kaldım ve o da sessizliğin devam etmesine izin verdi. Sonunda konuştum. "İnsanlar bana bir ilişkiyi sürdürmek için aşkın yeterli olmadığını söylüyorlar."

Bir an düşündü ve sonra etrafımızda uzanan aristokratlara baktı. Gölgede, hizmetçiler her isteğimizi yerine getirmek için bekliyorlardı. "Bunun cevabını bilemem. Tek söyleyebileceğim, doğru kişi senin gerçekte kim olduğunu bilecek ve yine de seni sevecek."

Bir uşak akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurdu ve biz de yemek odasına geçtik. Jack'in büyükannemin sağında oturduğunu görünce şaşırdım – bu yer genellikle onur konluğu için ayrılırdı. Finn ve ben diğer tarafta Clarence'larla birlikte oturuyorduk. Richard için hayat, güce olabildiğince yakın olmak için sürekli, kaygan bir mücadele idi. Masanın çocukların oturduğu ucunda sıkışık kalmış, muhtemelen gecenin çoğunu boynunu uzatarak hükümdar ile başbakan arasındaki konuşmayı dinlemeye çalışarak geçirecekti.

"Ne tür bir doktor olmayı planlıyorsun, Finn?" diye sordu Demelza ciddiyetle.

"Aslında cerrahi programına başvurduğum," dedi, ben iki şamdan arasında ona bakarken gözleri dikkatle bana çevrilmişti. "Eğer kabul edilirse, gelecek yıl cerrahi asistanı olacağım."

Ona hafifçe gülümsedim. "Bu harika."

Son duyduğumda, çocuk doktoru olmayı planlıyordu. Ben doğum uzmanlığı yapıp bebekleri doğurtacaktım, o da oradan devralacaktı. Yıllardır şaka olarak bunu konuşurduk. Ama kafamın içindeki sessiz bir ses bana, her şeyi ilk bırakanın ben olduğumu hatırlattı.

"Peki ne tür... Yani, vücudun hangi bölümünde ameliyat yapacaksın?" diye sordu Birdie.

"Henüz kabul edilmedim, bu yüzden fazla ileri gitmek istemiyorum. Ama ortopedi, kemikler ve benzeri şeyleri seviyorum."

"Arkadaşımanın babası ortopedi cerrahı," dedi Demelza. "Yılda Yılda 250 diz protezi ameliyatı yapıyor ve zaten yakında hepsi robotlar tarafından yapılacaktır."

"Evet, robotik sistemler eklem replasmanlarında devrim yarattı, ama yine de makineyi yönlendiren bir cerrah var," dedi Finn.

Yemek boyunca bize neredeyse hiç ilgi göstermeyen Richard aniden döndü.

"Birkaç düğmeye basmakla kazançlı bir iş gibi görünüyor," dedi Finn'e gülümseyerek. Masanın diğer ucuna doğru döndü. "Peki ya sen, genç Jack?" Herkes Richard'a döndü, üst dişleri parlıyordu. "Bize bağından bahset. Başarılı mı?"

"Kendi standartlarımıza göre öyle," dedi Jack. Yüzünde mum ışığının ve gölgelerin oyununu izledim. "Biz küçük bir bağız. Hacim konusunda çok endişeli değiliz, en azından şimdilik. Büyümek istiyorum, ama şu anda bağları elle bakıyoruz. Bizim için önemli olan pinot üzümü. Sadece şişelerimizde bu üzümün büyüsünden biraz yakalamaya çalışıyoruz."

Bu, şarap fuarlarında yaptığı konuşma değildi. Bu, onun gerçek duygularıydı. Masadan ona gülümsedim, o da bana gülümsedi.

"Hepsi çok inandırıcı geliyor, değil mi anne?" dedi Richard. "Cesaretle söyleyebilirim ki, neredeyse makul." Onu duyup duymadığını belli etmeyen büyükanne hiçbir tepki vermedi. Richard Jack'e sırtıttı. "Hepimiz özünde köylüyüz, biliyorsun."

Tabii ki hizmet etmekten onur duyuyoruz, ama bize kalsaydı, hepimiz hayvanlarımızla ve topraklarımızla burada olurduk."

"Ben değil," dedi Amira.

"Evet, şey..." Richard sırttı. "Sen her zaman şehir ormanının vahşi bir yaratığı oldun, değil mi?"

Amira bir anlığına ona baktı, sonra başını geriye eğdi ve şarabını içti. Sandalyesinden kalktı ve büyükannesine döndü. "Başım ağrımaya başladı, bu yüzden, hanımefendi, sakıncası yoksa yatmaya gideceğim."

"Tabii ki, canım," dedi büyükanne.

Bagpipçi masanın etrafında dolaşıp kulakları tırmalayan sesini çıkardıktan sonra, zorunlu salon oyunları için çizim odasına geri döndük. Daha fazla martini karıştırıldı, buzlu bardaklar ellerimize verildi. Amira'ya iyi olup olmadığını sormak için mesaj attım ve o da yatmaya gittiğini söyledi.

"Rüya mı görüyorum yoksa gerçekten Kraliçe ile charades mi oynuyoruz?" diye fısıldadı Finn. Üçümüz kadife bir kanepeye sıkışmış, Birdie'nin hiç okumadığı bir edebi şaheserin adını canlandırmak için ellerini çırpmasını izliyorduk. Jack'in sıcak, sağlam vücudu yanıma yaslanmıştı.

"Evet," dedim. "Gerçi bu aralar sadece gözlemliyorum."

"Tamam, iyi – o oraya çıkarsa bayılıyorum galiba," diye fısıldadı Jack ve sessizce güldük.

Jenny ve Demelza'nın hakimiyet kurduğu üç tur charades oyunundan sonra, büyükanne yatmaya gitti. O odadan çıkarken hepimiz ayağa kalktık.

"Tanrı aşkına, oturun, bunun için çok geç oldu." Diye iç geçirdi. "Sabah görüşürüz. Balık tutmak için güzel bir gün olacak."

Büyükanne gittikten sonra, sessiz bir anlaşma ile salon oyunları sona erdi ve herkes koltuklarına çöktü ve içkilerini yudumladı. Birdie, ifadesiz yüzlü Jenny'ye, birkaç ay film sektöründe çalıştıktan sonra, şimdi sanat dünyasında bir kariyer yapmayı düşündüğünü anlatıyordu. Elim, tamamen tesadüfen Jack'in eline kaydı. Birbirimize bakmasak da, parmaklarımız birbirine dolandı. Birdie'nin mesleki hedeflerine odaklanıyormuş gibi yaptım, ama midem biraz bulanıyordu.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Finn aniden. "Jet lag etkisini *gösteriyor*. İyi geceler herkese."

"İyi geceler dostum," dedi Jack ve kanepede sadece ikimiz kalmış olsak da, sesinin titreşimini içimde hissettim. kapıdan, Finn göz kırptı bana ve sonra o gitti .

Konuşma devam etti, ama ben neredeyse hiçbir şey duymuyordum. Jack elimi sıkıştırdığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Başparmağımla geçen yıl diktiğim kıymık izinin ince kenarını okşadım. İyileşiyordu. Birkaç dakika sonra ayağa kalktım ve parmaklarımı onun parmaklarından ayırdım.

"Ben de yatmaya gidiyorum. Herkese iyi geceler."

Kapıya ulaştığımda Jack'in "Evet, iyi fikir" dediğini duydum. "Ben de yatmaya gidiyorum. Herkese iyi geceler."

Ailemin anlamlı gülümsemelerini görmezden gelerek odadan çıktım ve misafir kanadına doğru merdivenleri çıkmaya başladım, yanından geçerken bana göz kırpan Barbara'nın portresini geçtim. Kısa süre sonra arkamda Jack'in ayak seslerini duydum. Karanlık koridorlarda ilerlemeye devam ettik, ben birkaç adım öndeydim, arkama bakmaya cesaret edemiyordum. Bu an için bu elbiseyi seçmiş miydim acaba, sırtı açık ve sırtımda gevşekçe sarkan bir kravatla. Yedi yıldır karşı koyduğum ve kendime inkar ettiğim bir şeyin eşliğinde olmama rağmen, garip bir şekilde sakin hissediyordum. Beni takip ettiğinden şüphem yoktu.

Onun odasına girdim ve o kapıdan içeri girdiğinde, sırtımı ona dönerek karanlık pencerenin önünde duruyordum. Mandalın sesini duydum, sonra da kilidin kayma sesini, bizi akşam için içeri kapattığını anladım. Dışarıdaki bahçe kadar vahşi hissediyordum kendimi, yaz sisleri ağır ayın altında dönüyor, funda ışığında kırmızı parlıyordu. Sonra Jack'in kolları belime dolandı. Nefesi saçlarımda, sıcak dudakları boynumdaydı. Elleri bu sefer daha emindi ve kalçalarımı kavradığında, kollarının çevresinde döndüm, sonunda hazırdım. Yeni Yıl Günü hissettiğim aynı tehlike ışıltısı geri gelmişti, ama şimdi tehlikeli olanın ben olduğumu biliyordum. Umut dolu gözleri, sonsuz sabrı ve iki açık avucuyla sunduğu tüm sevgisiyle bu adama baktım ve onun benim hazinem ya da benim mahvettiğim kişi olduğunu anladım. Dudaklarımız birleştiğinde, bunun bir veda olduğunu düşünmeme izin vermedim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

10 Ekim 2023

Aysız bir gökyüzünün altında annemin salında sürüklenirken, elinin sırtımdan aşağı kayıp belime yerleştiğini hissettim.

"Uyanma zamanı," diye fısıldadı ve ben, şakaklarımda sersemletici bir akşamdan kalma hissiyle inledim. Elleri aşağıya doğru kayarken boynumu öptü. "Hadi. Ne olursa olsun saat 8'de kalkacağını söylemiştin, hatırladın mı?"

Gözlerimi açtım. Pencerenin önündeki akçaağaç sıralarından son kırmızı yapraklar düşüyordu. Sonbaharın bitmesine daha altı hafta vardı, ama Londra'ya buz gibi bir kasvet çökmüştü. Önceki geceden kalma buruşuk eteğim yerde duruyordu. Avucunda iki parasetamol vardı.

"Bana son gimlet'i yapmamalıydın," dedim ve hapları ağzıma attım. Sonra bana uzattığı su bardağını aldım.

"Ama sen sarhoşken çok *eğlencelisin*." Colin boynuma burnunu sürttü. Taze duş almış, kuru temizlemeden yeni çıkmış bir takım elbise giymişti. "Ah, senin o sıkıcı küçük nedimen telefonunu patlatıyor."

İnledim.

Yataktan kalktı ve köşedeki askıdan kaşmir paltosunu aldı. "Bu akşam ne yapıyorsun? Akşam yemeği?"

"Hatırlamıyorum, başka bir resepsiyonum olabilir," dedim, zaman kazanmak için. "Mary'ye sorayım."

Gülümsedi, yatağa geri geldi ve beni öptü. "Bir daha ortadan kaybolma, Majesteleri."

Birkaç dakika daha yatakta uzanıp tavana baktım. Yüzüm cin yüzünden şişecekti ve Mary bana kızacaktı. Sonunda kalktım, Colin'in sabahlığını giydim ve mutfığa gidip onun karmaşık makinesiyle kahve yapmaya çalıştım.

Pencereden dışarı baktığımda, Belgravia'nın parlak beyaz binaları düğün pastaları gibi görünüyordu. Takım elbiseli genç adamlar arabalarını sürüyor, çevredeki

kaldırımında dolaşıp sigara içiyor, bir şey olmasını bekliyorlardı. Telefonumun arı vızıltısı gibi sesini artık görmezden gelemezdim ve Mary'nin aramasını cevapladım.

"Merhaba."

"Ah, Majesteleri," dedi Mary, "Size ulaşmaya çalışıyordum. Yakında hastaneye gitmemiz gerekiyor, ama siz... evde değilsiniz. Bu sabah yüzmeye mi gittiniz?"

Burnumun köprüsünü çimdikledim. Tamamen unutmuştum. "Hayır, adresi sana mesaj atarım. Uğrayıp beni al. Arabada üstümü değiştiririm."

Uzun bir sessizlik oldu. "Kamera karşısına çıkmaya hazır olacak mısınız?"

Colin'in parlak fırın kapısında yansımanama baktım. "Belki biraz makyaj malzemesi getir."

Daha sonra, arabanın arkasında, Mary'nin getirdiği şeker pambesi takım elbiseyi giymek için uğraştım – belli ki kötü davranışlarımın cezası bu idi – ve göz kapaklarıma sıvı eyeliner ile düzgün çizgiler çizmeye çalıştım. Yenilenmiş bir doğum servisini açacaktım. Bu, şimdiye kadarki en büyük görevimdi, tamamen bana ait bir görevdi, babam veya Louis adına aldığım bir himaye görevi değildi.

"Rakamlarınız yine yükseldi, hanımefendi," dedi Mary, telefonuna bakarak. "Tamam."

"Yüzde 69 onay oranı. Çok iyi. Artık resmi olarak Clarence Dükü'nün önündeyiz."

Gözlerimi kapattım, kısa bir şekerleme yaparsam şişmiş gözlerim düzelir mi yoksa daha da kötü görünür mü diye düşündüm. Hastanedeki ziyaret bir saat sürecekti, sonra yatağıma geri dönebilirdim.

"Hanımefendi," dedi Mary sert bir sesle, "bir sorun mu var?" "Sadece yorgunum, üzgünüm. Kendime geleceğim."

"Hayır, sorun o değil," dedi ve ben şaşkınlıkla ona döndüm. "İki aydır izinlisin. Bugün büyük gün. Bu, kampanyanın ilk günü, planladığımız her şeyin başlangıcı: Onlara sorunlardan kaçmayan yeni bir monarşi göstereceksin. Anne sağlığı, her şeyden önce odaklanmak istediğin tek konu. Sonra cinsel şiddete geçeceğiz. Ardından sömürgeciliğin adaletsizliklerini ele almaya başlayacağız."

Gülerek, bir zamanlar bu sorunları çözebileceğimi düşünme cesaretini gösterdiğime inanamadım. Mary şaşkın görünüyordu ve ben de ciddiye döndüm. "Özür dilerim, özür dilerim. Sana gülmüyorum," dedim. "Sadece tuhaf bir ruh halindeyim. Haklısın. Bugün güzel bir gün."

Beni bir dakika inceledi ve sonra penceresine döndü. "Kilo da veriyorsun. Biraz daha verirsen, magazin dergileri fark eder."

Tövbe ederek, en son ne yediğimi hatırlamaya çalıştım. Geç kalmıştım, kahvaltı için vaktim olmamıştı. Akşam yemeği yemiş miydim? Akşam sarayda bir resepsiyona gitmişim ve biter bitmez Colin'in evine gitmişim. Pizzadan söz edilmişti. Ama sonra o bir sürahi gimlet hazırlarken ben mutfak tezgahına oturup onu izledim, sonra beni öpmeye ve blazerimi açmaya başladı, sonra da beni soğuk mermer tezgaha yapıştırdı. Gözlerimi tekrar kapattım. Gece yarısı açlık ağrıları beni uyandırmıştı, ama kalkıp yiyecek aramak yerine, yerde dağınık duran giysilerin arasında telefonumu buldum ve ismi tekrar tekrar Google'da aradım: *David Rossi, David Rossi kimdir?, Rossi + David, LinkedIn David Rossi, Instagram David Rossi*. Şimdi Mary'ye David Rossi'den bahsetme, sarayın karanlık bağlantılarını ve onun inatçılığını kullanarak bu kişiyi bulmasını isteme zamanı gelmişti. Ama on hafta önce bu ismi duyduğumdan beri kimseye söylememiştim.

Araba hastaneye vardığında, kraliyet fotoğrafçısı, Wolseley House'dan bir kameramanla birlikte beni bekliyordu. Kameraman, her hareketimi kayda alıp anlamsız bir montajda bir araya getirecek, neşeli bir pop şarkısı eşliğinde Instagram'a yükleyecekti. Ailem henüz TikTok'ta değildi, ama bu da Mary ve benim aklımıza gelen, asla gerçekleşmeyecek başka bir saçma sapan fikirdi. Arabadan indim, en parlak gülümsememi takındım ve beni karşılamak için sıraya girmiş doktorların ve hastane yöneticilerinin ellerini sıktım.

Yine hastanede olmak güzeldi, her ne kadar stilettolarımın zeminde çıkardığı alışılmadık tıkırtı sesi olsa da. Dezenfektan olarak kullanılan kimyasal iyodoform, hastanelere her yerde hissedilen keskin kokusunu veren maddedir. Çoğu insan için bu koku koku alma sinirine çarparak travma tepkisi tetikler. Benim için ise bu koku, tamamen kendim olabildiğim tek yerin rahatlatıcı kokusudur. Kahve, yorgunluk, Finn, insan yaşam döngüsünün kaosu. Prince Frederick Memorial Hospital NHS Trust'ın yeni doğumu başkanı Dr. Jacqueline Rockcliffe bana odaları gezdirirken, tüm bunlar aklıma geldi. Yeni doğum yapmış bir kadın ön taramadan geçirildi ve kameralar çalışırken benimle doğal bir sohbet yapması için hazırlandı. Binlerce gece vardiyasında geliştirdiğim kas hafızasının rehberliğinde, elim kadının yatağının kenarına asılı olan çizelgeye uzandım. Kendimi

kartı alıp okumaktan alıkoymak için parmaklarımı birbirine doladım. Kadın bana yüzü buruşuk bebeğini uzattı ve ben de kamera deklanşörleri tıklarken onu kucağıma aldım.

"Bugün karnı biraz daha yuvarlak. Sence bu normal mi?" diye sordu kadın.

"Muhtemelen sadece biraz gazdır," diye mırıldandım, şişkin karnını hissederek. Sonra kendime geldim. Hızla gülümsedim. "Doktoruna danış. Tabii ki kameralar çalışırken bunu çözmeye çalışmayacağız!"

Fotoğrafçılar ve toplanan doktorlar güldü ve Mary'nin yüzündeki gergin ifade kayboldu. Bu olay, bir zamanlar profesyonel sınıfın bir üyesi olduğumu kabul etmeye en yakın olduğumuz andı. Bu, hikayemin güçlü ama tehlikeli bir parçasıydı. Düşüncem, doksan yaşındaki bir hükümdar olduğumda, herkesin bir zamanlar doktor olduğumu, görevim tamamen sembolik hale gelmeden önce ellerimi kullandığımı sevgiyle hatırlayacağıydı. Ancak gelecekteki tebaam beni henüz tanımaya başlarken, tıp doktoru olmam sorun yaratabilirdi. Bu, bu rolü gerçekten oynamak istemediğimi, kendimi herkesten üstün gördüğümü düşündürdü. En azından odak grupları böyle diyordu.

Yeni anneyle görüşmemden sonra etkinlik sona erdi ve nöbetçi fotoğrafçı gününe devam etmek için heyecanla ayrıldı. Mary ve ekip saatlerine bakıp anlamlı bakışlar atarak beklerken, ben bir an daha kalıp hemşire odasında Dr. Rockcliffe ile sohbet ettim. Saraydaki programlar neredeyse atom saatiyle belirleniyordu ve biz şu anda on dakika gerideydik.

Dr. Rockcliffe omzumun üzerinden baktı ve yüzü aydınlandı. "Bu, az önce tanıştığımız hastaya atanan genç doktor."

Döndüğümde, benim yaşlarımda, yeşil önlüğü buruşuk bir adam gördüm. Kartlarını tezgahın üzerine bıraktı ve gülümsemek ya da selam vermek için çok yorgun olduğu için elimi sıktı. Gözlerinin çevresi siyah halkalarla çevriliydi ve sert bir yüzeye yaslanarak uyuduğu için saçları düzleşmişti.

"Ben Dr. Lee. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Ben de çok memnun oldum," dedim, birdenbire parlak pembe kıyafetim ve sahne makyajımın farkına vararak kendimden nefret ettim. "Kaçıncı sınıftasınız, Dr. Lee?"

"F2'yim," dedi. "İkinci sınıftayım."

Gizemli bir şekilde eğildim ve fısıldadım, "Yorgun musun?"

Bir an sonra, sanki su altında hareket ediyormuş gibi yavaş refleksleriyle güldü. "Biraz. Ama sorun değil."

Ben başımı salladım. "Peki, hizmetiniz için teşekkür ederim. NHS, İngiltere'nin en büyük başarısıdır ve tamamen sizin gibi insanlar tarafından oluşturulmuştur."

O sırtıttı ve ellerini ceplerine soktu. "Herkes onu seviyor, ama kimse parasını ödemek istemiyor. Haksız mıyım? Geçen hafta doksan saat çalıştım, ama kırk sekiz saatlik ücret alacağım."

Herkes gerildi. Dr. Rockcliffe, Dr. Lee'ye karanlık bir bakış attı, Hobart General'daki üstlerimden eskiden korktuğum türden bir uyarı bakışı. Ne dediğini anlaması biraz zaman aldı, sonra kulaklarının uçları pembeleşti. Mary öne çıktı ve dirseğimi tuttu.

"Böldüğüm için çok üzgünüm hanımefendi, ama zaten geç kaldık. Artık gitmeliyiz."

Laboratuvar önlüğü giymiş birkaç hemşire koridorda dolaşıyordu, ama bizi görünce durdular, arkalarına döndüler ve geldikleri yöne geri gittiler. Saat 10:15'te gideceğimiz söylenmiş olmalıydı.

"Evet, tamam," dedim ve elimi uzattım. "Sizinle tanışmak çok güzeldi, Dr. Lee."

O, dalgın bir şekilde elimi sıktı, zihni çoktan önümüzdeki on dakika içinde tamamlaması gereken bir düzine göreve dönmüştü, benim sıkıcı sohbetim onu sadece yavaşlatıyordu. "Evet, uh, teşekkür ederim, hanımefendi."

Komik ayakkabılarımla, yardımcılarım ve güvenlik görevlilerinden oluşan ekibimin çevresinde, koridorda yürüyordum.

"Oh, hey, Majesteleri," diye seslendi Dr. Lee, ben de durup ona dönüp baktım. Başımın üstündeki floresan ışıklar onun silüetini bulanıklaştırıyor ve onu yapay bir ışıkla kaplıyordu. "Arlo hakkında haklıdınız – bebek. Sadece biraz gaz."

Eve geldiğimde, Chino dışında Cumberland 1 boştu. Kapıyı arkamdan kapattım ve o, ağır pençelerini omuzlarıma koydu – kırmaya çalıştığımız kötü bir alışkanlık – ama ben onun beni kucaklamaya çalıştığını varsayarak, o kıvranıp koklarken, kollarımı onun sağlam gövdesine doladım. Yatak odasında pembe kıyafetimi çıkardım, Jack'in tişörtünü giydim ve yorganın altına girdim. Chino yanıma kaydı.

Her gece Jack'in tişörtünü giyip uyusam da, Jack'le ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmakta çok başarılıyım. Hizmetçi tişörtü yıkadığında yıkılmışım ve Finn'e uzun bir mesaj atarak neden Jack'in çamaşırlarına girip bana yeni bir tane çalması gerektiğini açıkladım ve bunun endişe verici bir davranış gibi *görünebileceğini*, ancak tamamen makul olduğunu söyledim.

Tatlım, diye cevapladı. Bu iyi bir fikir olmaz. Anlıyorsun, değil mi?

Finn, sanki hiçbir şey olmamış gibi her gün bana mesaj atmaya devam ediyordu. Hastanede tedavi ettiği yaraları anlattı. Hobart'taki dedikoduları aktardı ve Ragu'nun neler yaptığını anlattı. Ama Jack hakkında konuşmayı reddetti ve ikimizin de hayatımıza devam edebilmemiz için iletişim kurmama kuralının şart olduğunu söyledi.

Bir saat boyunca mesajlaşmamızı Jack'e yönlendirmeye çalıştıktan sonra, "O iyi" diye yazdı. *Ama bu kadar, başka bir şey yok xxxxx*

Bu acıyı dindirmek için kalbimi göğsümden söküp çıkarabilseydim, yapardım. Bir ara ağlamam gerektiğini biliyordum, ama gözyaşlarım akıyordu. Tek rahatladığım anlar uyku anlarıydı. On yedi yaşımdan beri ilk kez, uykuya doyamıyordum. Hastanede haftada yüz saat çalıştığım zamanlarda daha uyanık olurum. Ama şimdi, dayanılmaz bir yorgunluk altında her günü zorlukla geçiriyordum. Kafamı yastığa koyar koymaz, beni bir süreliğine silip süpürecek karanlığa minnetle teslim oluyordum.

Amira serin elini alnıma koyduğunda, yatak odası öğleden sonra gölgelerine bürünmüştü.

"Hey," diye fısıldadı. Pilates kıyafetleri giymişti. "İyi misin?" "Evet, sadece yorgunum."

Yan masadan bir paket servis bardağı aldı ve bana uzattı. "O yerden sevdiğin smoothie'lerden bir tane aldım."

"Acıktığımı sanmıyorum," dedim. Boşluğun verdiği acı çekmeyi yeniden sevmeye başlamıştım.

Bardığı elime tutuşturdu ve gülümsedi. "Ben yemek zorundaysam, sen de yemek zorundasın. Sen içebildiğin kadar iç, ben de kalanını bitiririm."

Amira yatağa girerken ben bir yudum aldım. Bu gelişmeden heyecanlanan Chino aramıza kıvrıldı ve derin bir nefes aldı. Smoothie dilimde yapış yapış bir his bırakıyordu. Sonunda pes edip bardağı Amira'ya verdim. Mutfakta ev personelinin tanıdık seslerini, gaz ocağının tıklamasını, buzdolabının kapanırken çıkardığı sesi duyabiliyordum.

"Bundan sonra akşam yemeği için çok doymuş olacağız," dedim.

"Hayır," dedi Amira kararlı bir şekilde. "Kızarmış tavuk yapıyorlar."

Smoothie'yi bir yudumla bitirip bardağı yan masaya koydu. "Peki, bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Ne zaman konuşmak isteriz ki?"

Ben tavana bakarken, o yüzünü Chino'nun boynuna dayadı. "Biliyorum, bu çok orta sınıf bir davranış olur. Ama sadece... Seni bu halde görmekten nefret ediyorum. Belki olanları birine anlattırsan kendini daha iyi hissedersin."

Ne olmuştu? Bilseydim birine anlatırdım. Jack ve Finn'in malikaneye geldikleri ilk birkaç günü düşündüm, her şeyin mükemmel görüldüğü günleri. Jack ve ben çıplak ve artık sadece arkadaş değil, birlikte uyanmıştık. Herkes balık tutarken ağaçların arkasında öpüşmüştük. Akşam yemeğinde, masanın altından elini uzatıp dizimin arkasındaki narin cildimi parmağıyla okşadı. Ellerimi göğsünde gezdirmeyi seviyordum. Onun dudaklarından çıkardığım yeni isminin tınısına, kucağına çıktığımda yoğun konsantrasyonla bana bakışına doyamıyordum. Gömleğimin düğmeleri kopmuştu ve onun köprücük kemiğinde renkli bir iz kalmıştı. Sonrasında hep çıplak olarak yatardık, Jack'in eli benimde dolaşırdı. Ben de korkusuzca yanına kıvrılır, o bunu yaparken yüzünü izlerdim.

Ama son gün – o korkunç gün – ruh hali değişmişti. O ve Finn ertesi gün Aberdeen'den Londra'ya, oradan da Avustralya'ya uçacaklardı. Yaklaşan ayrılığımız ikimize de gerçek gelmiyordu. Jack kahvaltı masasında sessizdi, ben de çay fincanımın üzerinden ona dikkatle bakıyordum.

"Amira ve ben bugün şehre alışverişe gideceğiz, sadece ikimiz," dedi Finn.

O ve Amira artık çok iyi arkadaştlar – telefon numaralarını ve Instagram hesaplarını paylaşmışlardı, geçmişi unutmuşlardı.

"Tamam," dedim. "Biz arabayla gezmeye çıkabiliriz. Jack'e göstermek istediğim bir şey var."

Bir Range Rover ödünç aldık ve malikanenin dış kenarına doğru yola çıktık. Orada annemin en sevdiği yer olan bir uçurum vardı. Yaz uzadıkça annem aileden uzaklaşır, eski kin ve kıskançlıklar su yüzüne çıkmaya başlardı. Annem engebeli arazide araba sürerken ben de sık sık onunla birlikte gelirdim ve arabanın arkasında zıplardım. Uçurum, arazinin en yüksek noktasıydı ve manzarası eşsizdi. Oradaki güzellik, nehir kenarındaki yemyeşil çayırlardan daha çarpıcıydı. Bana Tazmanya'yı hatırlattı.

Uzun, sessiz bir yolculuğun ardından arabayı park ettim ve kayalıkların arasından uçurumun kenarına doğru yürüdük. Vadilerde sis birikmişti ve rüzgâr havadan çok buhar getiriyordu. Ama ailemin topraklarının bolluğunu görebilecek kadar hava açıktı. Ufka kadar uzanan o yeşil tepeler

bize aitti. Jack, bir gün benim olacak olan her şeyi seyretti ve kaşlarını çatı.

"Burası annemin en sevdiği yeri," dedim, kalbim rahatsızdı. "Bunu görmeni istedim."

O başını salladı. Mary'nin saray kredi kartıyla satın alınan Barbour ceketini giyyordu ve ona çok yakışyordu.

"Lex," dedi sonunda, "kraliçe olacak mısın?"

O bunu çok rahat, çok doğal bir şekilde sordu. Ama gözlerinden, bu sorunun benim içimde olduğu kadar uzun ve yoğun bir şekilde onun içinde de yankılandığını görebiliyordum.

"Ben... yıl sonuna kadar karar vermem gerekiyor," dedim zayıf bir sesle.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Evet, ama bu ay tatilde olman gerekiyor ve Amira, buradaki desteğini güçlendirmek için çoğunu İskoçya'yı gezerek geçireceğini söyledi. Ayrıca, ofisinin gündemini babanın hedefleri yerine kendi hayırseverlik hedeflerine uygun hale getirmek üzere olduğunu söyledi. Bana öyle geliyor ki, sen çoktan kararını vermişsin, sadece kimseye söylememişsin. Beni de dahil."

Ayaklarıma baktım. Elbette haklıydı. Kendime her an Avustralya'ya geri dönebileceğimi söylüyordum, ama her hafta geçtikçe, buradaki tanıdık topraklara köklerimi daha da derinlere salıyordum. "Anlaması zor, biliyorum, ama ben bu aileye doğdum ve bu da hizmet etmek zorunda olduğum anlamına geliyor. İşler böyle yürür. Taç başıma konuyor ve..."

"Lexi, kraliçe olmak istemen umurumda değil," dedi sert bir sesle, stresli olduğunda yaptığı gibi saçlarını elleriyle tarayarak. "Afrika hastanesi için düzenlenecek resepsiyon hakkında konuştuğumuzda kararını verdiğini biliyordum. Ve senin adına mutlu oldum. Eğer istediğin buysa, yapmalısın."

"Mesele ne istediğim değil," diye ısrar ettim. "Bu bir görev. İnsanlar bunu anlamakta zorlanıyor, ama..."

"Anlamakta zorlanmıyorum. Gerçekten zorlanmıyorum. Bunların hepsine sahip olmayabilirim," dedi, kolunu etrafımızdaki tepelere doğru uzatarak, "ama aile sadakatinin ne olduğunu biliyorum. Mirasın ne olduğunu biliyorum. Bağları düzeltmek babamın tek istediği şeydi, sonra o öldü ve bu benim oldu. Onun için o asmaları hayatta tutuyorum. Anlıyorum Lex, gerçekten anlıyorum."

"Peki benden ne istiyorsun?"

O anda onu incittiğimi anladım. O da benim annemi arındırmış olan aynı yıpranmış vadilere bakıyor ve aynı havayı soluyordu.

"Benim buraya ait olup olmadığımı soruyorum," dedi. "Sekiz aydır sormak istemedim çünkü seni zorlamak istemedim, ama şimdi buradayım. Senin benim için seçtiğin kıyafetleri giyiyorum ve aileni etkilemeye çalışıyorum. Ne istediğini bilmem gerekiyor. Çünkü herkes taç konusunda kararsız olduğunu düşünüyor, ama ben belki de sadece benimle ilgili kararsız olduğunu düşünüyorum."

Rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı ve gözlerimde biriken yaşları gizleyen rüzgârın esintisine minnettardım.

"Jack," dedim, "ne yapacağım? Buraya taşınmanı mı isteyeyim? Böylece hayatının geri kalanında benim eşim olup, birkaç adım arkamda beni takip edebilirsin? Burada senin için nasıl olacağını biliyorsun, değil mi? Hizmetçilerin gölgesinde yaşayacak, çay partileri düzenleyecek ve kurdeleler keseceksin. Basın sana çok kötü davranacak. Burayı nefret edeceksin. Sonunda beni de nefret edeceksin. Monarşiyi nefret ettiğini biliyorum..."

"Nefret etmiyorum Lex," dedi. "Bence bazı şeylerin hesabını vermesi gerekiyor, mesela, bilmiyorum, kölelik gibi? Ve pek çok insana çok fazla acı çektirmesi gibi? Ama bu konuda benimle *aynı fikirdesin*. Biliyorum."

"Yine de bunu yapmak zorundayım," diye tersledim. "Louis yapacaktı, ama o öldü ve şimdi onun yerine ben yapmak zorundayım."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylemiştim ve bunun doğru olduğunu ilk kez fark etmiştim. Tasmania'ya asla geri dönmeyecektim. Bir daha asla tıp mesleğini icra etmeyecektim. Taht beni bekliyordu ve zamanı geldiğinde onu ele geçirme niyetindeydim.

Jack, ellerini beline koymuş, derin nefesler alarak uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Bir parçam, nehir kenarındaki ağaçlara geri dönmek istiyordu, orada parmak uçlarıyla çenemi okşuyordu, gerçek dünya başka bir yerde, çok uzak bir yerdeydi.

"Geri dönmeliyiz," dedi. "Yarın için hazırlanmam lazım." "Jack," dedim,

"lütfen bana kızma. Sen kendin söyledin.

babanın bağın var ve bence bu çok özel bir şey. Ama ben burada olmak zorundayım ve

sen de orada olmalısın. Georgia seninle New York'a gitmeni istediğinde, bunu yapmadın. Yapamayacağın bir şeyi senden istemeyeceğim."

Sonra döndü ve gözleri parlıyordu. "Georgia ile New York'a gitmedim çünkü I love

fotoğrafçı, benim nasıl hissettiğimi anladı ve bu yüzden o işe başvurdu. Beni sinadı ve ben başarısız oldum.

Konuşmak için ağzımı açtım. O malikanede kaldığı süre boyunca, bunu söylemesinden çok korkmuştum. Beni öptüğünde, birlikte uyandığımızda, mum ışığında masanın karşısından bana baktığında yüzünde bunu görebiliyordum. Onun bu sözleri söylememesini dilemişim, çünkü onun sevgisinin beni alçakgönüllü kılacağını hep biliyordum. Beni yumuşak yapacaktı. Ona ihtiyaç duymamı sağlayacaktı. Ve bizi birbirimize bağlayan bağ dokusu o kadar karmaşık ve lifli hale geldiğinde, artık onsuz yaşayamayacağımı anladığında, sonunda beni olduğum gibi görecekti ve geri çekilecekti. Bunun gerçekleşmesini izlerken onu benimle birlikte sarayın duvarları içinde hapsedmeyi reddettim, bu yüzden dönüp arabaya doğru yürümeye başladım. Oradan uzaklaşmak istedim. Etrafımı saran sarayın granit duvarlarını, kalbimin ritmini tutan büyükbaba saatinin sonsuz tik taklarını istedim. Eve gitmem gerekiyordu.

"Lex," diye seslendi ama ben arabaya doğru yürümeye devam ettim. "Lanet olsun, Lexi, bu yüzden sana daha önce söylemedim. Böyle yapacağını biliyordum. Neden bana karşı hiç dürüst olamıyorsun? Neden bana ne düşündüğünü söyleyemiyorsun?"

Gözlerim yaşlarla dolmuş, cebimdeki anahtarları bulmaya çalışırken onları yere düşürdüm.

"Bu o adamla mı ilgili?" Jack'in dediğini duydum. Ayaklarımın dibinde anahtarları unutmuş, ona dönüp baktım. "Amcan bir şeyler olduğunu söyledi. Bilmiyorum, kütüphaneye ilgili bir şey."

Midem bulandı. Jack ve Richard iki gün önce birlikte fundalıkta sürünerek ilerliyorlardı. Onun eğilip Jack'in kulağına fısıldadığını görmüştüm. "Richard'a benden mi bahsettin?"

Yine parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve tereddüt etti. "Beni geyik avında köşeye sıkıştırdı. Neyin peşinde olduğunu biliyorum, aptal değilim. Görmezden gelecektim. Ama... mesele bu mu?"

Colin'i, unvanlarını ve silindir şapkasını düşündüm. Büyükanнем onu severdi; magazin dergileri ona hayrandı. Benim eşim olmak Colin'in hayatını mahvetmez, onu topraklarından uzak tutmaz ya da ailesinin aktivist geçmişini utanç verici bir şeye dönüştürmezdi. Colin bunun için doğmuştu, tıpkı benim taht için doğduğum gibi.

Anahtarları almak için eğildim. "Geri dönmeliyiz."

"Lex. Ben..."

"Artık ahırdaki kız değilim." Parmak uçlarımla yanaklarımı sildim ve başımı salladım. "Hiç öyle olmadığımı düşünüyorum. Benim hakkımda yanlışmışsın. Eve gitmelisin, böylesi daha iyi."

Yaklaşan fırtına bulutları bizi mavi bir ışığa bürüdü. İkimizin de gözlerinde yaşlar vardı, ama ikimiz de onları akıtmadık. Yaşadığım sürece, yüzündeki ifadeyi asla unutamayacağımı biliyordum. Arabaya binmeyi çok istiyordum. Ve sonsuza kadar bu uçuşumda kalmayı çok istiyordum, böylece vedalaşmak zorunda kalmayacaktık.

"Asla risk almayacaktın, değil mi?" diye sordu.

Ertesi sabah, bir korkak gibi odamda saklandım. Finn kapıyı hafifçe çaldı ve içeri girdi. Yatağın ucuna oturdu.

"İyi misin?" diye sordu. "Ona iyi bakacak mısın?"

Başını eğdi. "Peki sana kim bakacak?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Bütün gece uyanık kalmıştım ve şimdi başım zonkluyordu.

"Ah, bebeğim," Finn yatıştırdı, "bunda gerçekten emin misin? Karmaşık olduğunu biliyorum, ama yedi yıldır sizinle birlikte yaşıyorum. Sizin sahip olduğunuz şeyi bulmak kolay değil bence."

"Bunu mahvedeceğimi biliyorsun," dedim, ama aslında kendime söylüyordum.

Oturup onu kollarımın arasına aldım. "Sen çok iyi bir cerrah olacaksın."

Gülümsedi, ama üzgün görünüyordu. "Ama arkadaş kalacağız, değil mi?"

"Tabii ki."

Ellerine baktı. "Etrafımda hep insanlar olduğunu biliyorum. Belki başlangıçta öyle değildi... ama sen benim ilk gerçek arkadaşımsın."

Gülümsedim. "Seni gerçekten seviyorum."

Beni tekrar kucakladı, alnımı öptü ve yataktan atladı. Mary'nin ona aldığı kıyafetleri ve Jack için alınmış olan Barbour ceketini giymişti.

"Tamam, biz çıkıyoruz." Kapıda durdu ve gülümsedi. "Ve eğer kimseyi bulamazsan, seninle evlenirim. Eğlenceli olur."

Gülmeyi başardım. "Aslında, belki de. O kadar da kötü bir fikir değil."

O gittikten sonra, yastıklara uzandım ve üstümdeki kanopideki dalgalı kıvrımları saydım. Sonra kalbim hızla çarpmaya başladı, battaniyeleri yırttım ve pijamalarımın koridora koştum. Merdivenlerdeki pencereden, bir uşak onların bagajlarını Range Rover'a yüklerken, onların çakıl yol üzerinde birlikte durduklarını izledim. Bana sırtları dönüktü ve Finn'in elini Jack'in omzuna koyduğunu gördüm. Arabaya bindiklerinde Jack başını kaldırıp beni tartan perdenin arkasında dururken gördü. Gözlerimiz son bir kez daha buluştu, aramızda hâlâ o eski heyecan vardı. Başını eğdi, bunun bir selam mı yoksa yenilgiyi kabul etmek mi olduğunu anlayamadım. Sonra gitti.

Şimdi Amira ile bunu konuşurken, ona dayanabildiğim kadarını anlattım. O sessizce dinledi, Chino'nun tüylerini okşadı. Beni yeterince tanıyordu, ben hikayemi anlatırken gözlerini başka yere çevirdi. Bitirdiğimde, başını bir eline dayadı ve bana baktı.

"Gerçekten üzgünüm," dedi. "Acı çektiğini biliyorum, ama bence doğru olanı yaptın. Eğer ona sorsaydın buraya gelirdi gibi görünüyor. Ama muhtemelen felaket olurdu."

Tavana doğru başımı salladım.

Telefonunda saati kontrol etti. "Hadi, gidip akşam yemeği yiyelim, sonra kanepede sarhoş olup *Love Island* izleyebiliriz."

*

Hastane ziyaretinden sonraki gün, erken kalktım ve aylardır ilk kez göle gittim. Güneş henüz doğmamıştı ve kapıdan geçip buzlu güverteye çıkan ilk kişi bendim. Oturup ayaklarımla karanlık suya dokundum, kendimi suya atmak için cesaret toplamaya çalışıyordum. Yüzmeyi bıraktığımda Scotland Yard Rita'yı başka görevlere atamıştı ve ben de fark edilmeden Cumberland'ın kapısından çıkmayı başarmıştım. Uzun zamandır ilk kez yalnızdım.

Amira'ya İskoçya'da geçirdiğim o günle ilgili her şeyi anlatmamıştım. Jack'in arabası yoldan kaybolduktan sonra pencereden döndüğümde Richard'ın merdiven sahanlığında durduğunu kimseye söylememiştim. Takım elbise giymişti – bizim aile için bile garipti – ve ellerini karnının üzerinde birleştirmiş, benim onu görmemi bekliyordu. Kaşlarını kaldırdı ve

gölümsedi. Pijamalarımla kendimi utangaç hissederek kollarımı göğsüme doladım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Adamın çoktan gitti mi?" diye sordu. "Ne yazık. Onu neredeyse yakalamıştın, ama ne yazık ki kaçtı. Zavallı Isla'nın da aynı sorunu vardı sanırım."

Her şeyden çok korkuyordum. Gözlerinden, ne planlıyorsa, zamanın geldiğini anlayabiliyordum. Pusu kuran bir avcı, kumda hareketsizce yatacak, yaprakları taklit etmek için derisini değiştirecek, avı körü körüne yuvasına girene kadar toprağa gömülecektir. Beni bekliyordu, bunu biliyordum. Bunu görebiliyordum, sekiz aydır hissediyordum. Babamı istiyordum, ama o artık burada değildi. Kimse yoktu. Koridordan kaçabilmek için yanından geçmeye çalıştım, ama o büyük eliyle dirseğimden yakaladı.

"Şimdi kaçma," dedi sakın bir sesle. "Buraya geldiğimizden beri seninle hiç konuşma fırsatımız olmadı."

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedim, elini kolumdan çekerek. "Ona ne dediğini biliyorum."

Kısa bir süre şaşkın göründü, sonra gülümsedi. "Ah canım, bu konuda üzülür mü? Bazen senin saflığına gerçekten şaşıyorum. Onu küçük bebeğin gibi giydirip kraliçeyle birlikte kanepeye oturtursan hepimizin mutlu bir aile olacağını mı sandın? Lexi, bir kez olsun mantıklı düşün. Hepimizin senin Avustralyalı erkek arkadaşınla tanışmak için buraya davet edildiğine gerçekten inanıyor musun?"

Koridoru baştan aşağı aradım, bir hizmetçi ya da uşak görünsün diye umutsuzca, ama yalnızdık.

"Biliyor musun," dedi, sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi parmağını çenesine koyarak. Çok eğleniyordu. Bu konuşmayı planlamak için ne kadar zaman harcadığını merak ettim. "Senin en büyük kusurun annenin kızı olman olduğunu düşünürdüm. Ama artık senin gerçekten Freddy'nin kızı olduğunu anlıyorum. Tanrım, o da aynen böyleydi – iyi bir aileden gelmesine rağmen, boşanmış bir ahır kızı olan Annabelle'e umutsuzca aşıktı. O yaz anneni buraya davet ettik, böylece baban ne yapılması gerektiğini anlayacaktı. Her neyse, sanırım bu ailede hala senin tahta çıkacağına inananlar var. Ama sonunda, çiftçiye kovmak için o kadar da çaba sarf etmelerine gerek kalmadı, değil mi? Bunu tamamen kendi başına yaptın."

Titreyerek öne çıktım. Umutsuzluğum öfkeye dönüşmüştü ve artık ondan korkmuyordum. Ben, İskoçya Prensi'nin hayatta kalan tek varisi, büyük Villiers hanedanının başıydım.

"Benden uzak durmanı istiyorum," dedim alçak sesle. "Kamera yoksa, yanımda olmanı istemiyorum. Gazetede kendimle ilgili bir yalan daha okursam, doğrudan magazin dergilerine gidip seninle ilgili bildiğim her şeyi anlatacağım - ve babam konuşmayı severdi, bu yüzden *oldukça* fazla şey biliyorum. Sonra da büyükanneme gidip ona her şeyi anlatacağım."

Dudakları titreyerek gülümsedi ve uyumsuz dişleri ortaya çıktı. "Ama bunu yaparsan, ona David Rossi'yi anlatmak zorunda kalırım. Özel dedektifin onu bulması çok uzun sürmedi, biliyorsun."

Kafamı salladım. "David Rossi de kim lan?"

Yine, benim alanıma girerken o gülümseme. Boğazımın arkasını yakan Tom Ford kolonyası kokuyordu. "David Rossi'nin kim olduğunu biliyorsun bence. Ve gerçekten bilmiyorsan, eminim hatırlayacaksın. Biraz zaman ver."

Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyordu, ama ona bir şey ifade ediyordu. Onun yanından geçtim ve bu sefer beni bırakmadı. Bana kurduğu tuzak her neyse, çelik dişlerinin artık etime derinlemesine saplandığından emindi.

"Lexi," diye seslendi arkamdan. "Hatırladığında bana gel. Yıl sonuna kadar vaktin var, tabii ki."

*

David Rossi, David Rossi.

On hafta geçti ama hala bir anlam ifade etmiyordu. O kadar yakından inceledim ki, tüm anlamını yitirmişti. Harflerin karışık bir dizisiydi, başka bir şey değildi.

Şafak sökmeden önce güverte kenarında, ayaklarımı suya daldırdım ve o ismi zihnimde tekrar tekrar düşündüm. Hiçbir şey ortaya çıkmadı.

Ceketimi omuzlarımdan çıkardım ve siyah suya daldım. Yüzerek ilerlerken nefesim buharlı dalgalar halinde dışarı çıkıyordu. Göletin durgun merkezine vardığımda, kendimi batmaya bıraktım. Orası o kadar soğuktu ki, yanıyordu. Yok olmuş, hiçbir şeyin içinde asılı kalmış gibi hissettim. Sanki gecenin en karanlık saati gibiydi. Kendimi daha derine batmaya bıraktım, kollarımı balede beşinci pozisyon gibi başımın üzerine kaldırdım. Orada olacağını düşündüğüm gibi değildi

Sonuna kadar mücadele etmiş miydi? Gücü tükenene kadar çırpınıp çığlık atmış mıydı? Yoksa böyle mi olmuştu – bilinmeyene doğru yavaş, sessiz bir dalış. Acı vereceğini biliyordum, ciğerlerine su dolmasının acısını hissetmişti. Ama sadece bir anlığına. Sonra sanki uykunun sınırlarında sürüklenmek gibiydi.

Su altındaki sazlıklar, yapışkan parmaklarını ayak bileklerime doladı ve ben, annemi son gördüğümdeki yüzünü hatırlayarak irkildim. Bunun son görüşüm olacağını bilmiyordum ve onu neredeyse hiç içime sindirememiştim. Aniden bedenime geri döndüm, nefes almaya çaresizce, tekmeledim ve mücadele ettim. Nefes nefese ve öksürerek yüzeye çıktığımda, hatırladım. Tabii ki hatırladım. Her zaman biliyordum. O söylediği andan itibaren biliyordum. İsmindeki harfler, petri kabındaki gelişen bakterileri ortaya çıkaran mikroskobun mükemmel bir dönüşü gibi, keskin bir şekilde odaklandı.

Davide Rossi, işte buradasın, diye düşündüm.

Richard'ın telaffuz ettiği gibi David değil, *Davide*, keskin ilk hece, kısa v ses ve ardından İngilizce konuşanların doğru telaffuz etmesi neredeyse imkansız olan uçan sesli harf. Yorgunluktan bitkin bir halde geri yüzdüm ve kendimi güverteye çıkardım. Ciğerlerim yanıyordu. Bitkin düşmüştüm, işim bitmişti.

"İyi misin, canım?" diye seslendi cankurtaran. "Senin peşinden atlayacaktım."

Orada yatarken, enkazdan kurtulup kıyıya ulaşan bir denizci gibi nefes nefese kalarak başımı salladım. Cankurtaran uzaklaştıktan sonra, uyuşmuş parmaklarımla ceketimi giydim ve uzun süre orada oturup, gökyüzü şafak vakti aydınlanırken sabah kuşlarının sesini dinledim. Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Cebimden telefonumu çıkardım ve numarayı çevirdim. Onu dünyanın diğer ucunda hayal ettim, Tasmanya'da güneş batarken ekrana bakıyor, benim adımla görünce şaşırıyor, cevap verip vermemeyi kararsız kalıyordu. Sonunda telefonu açtı.

"Lexi?"

Derin ve titrek bir nefes aldım. Dişlerim takır takır titriyordu. "James amca, çok üzgünüm."

"Lexi, ne oldu?"

"Sana yaptığım şeyi anlatmam gerek."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

25 Temmuz 2011

Louis, Portofino'dan çıkan strada provinciale'de keskin bir viraj alırken, ben Fiat'ın kapı kolunu sıkıca tuttum. Yaklaşan, endişe verici derecede geniş bir kamyon kornasını çaldı. Kamyon hızla geçene kadar gözlerimi sıkıca kapattım.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Üzgünüm," dedi Louis gülerek. "Bu yollar deli gibi."

Düz bir sahil şeridine vardık ve ben tekrar rahatlamaya başladım. Tuzlu havayı içimize çekebilmek için camları açtık. Neşeli mavi plaj şemsiyeleri rüzgarda dalgalanıyordu. Bougainvillea çiçekleri duvarların üzerinden sarkıyordu. Vespa'larla gezen kızlar trafikte hiç zorlanmadan ilerliyorlardı.

"Keşke Portofino'da kalsaydık," dedi Louis. Üzerinde, birkaç gündür burada kaldığımız süre içinde aldığı karamel rengi bronzluğunu daha da belirgin gösteren, tertemiz beyaz bir gömlek vardı. "Rapallo'dan biraz daha hareketli."

"Güvenlik izin verir mi bilmiyorum," dedim.

"Duymadın mı?" diye sordu, Ray-Ban gözlüklerinin üzerinden bana bakarak. "Kaldığımız villayla ilgili büyük sorunlar yaşadılar. Özel bir iskele onları her zaman korkutur, çünkü herkes bir tekne kiralayıp bize kadar gelebilir. Babam neredeyse her şeyi iptal edecekti, ama annem iskelede durması için o adamı tutmayı kabul etti."

Ben duymamıştım. Tek bildiğim, Rapallo villasının annemin boşandıktan sonra arkadaşlarından birinden ödünç alındığıydı – bir mücevher tasarımcısı mıydı? Bir film yönetmeni mi? Portofino'da haftada 15.000 sterline bir yer kiralamak söz konusu bile değildi. Kraliyet koruma ekibimizi tamamlamak için tutulan özel güvenlik görevlisi, seyahatin bütçesini zaten aşacaktı ve para hassas bir konu haline gelmişti. Boşanma anlaşması yapılmıştı, ama Isla Kilchurn gibi bir kadın için 18 milyon sterlin ömür boyu yetecek bir miktar değildi. 24 saat özel güvenlik hizmeti, birikimlerini hızla tüketmişti, bu yüzden

aylık çocuk nafakası ödemelerine güvenerek geçinmek zorunda kalmıştı. Bu ödemeler, sadece beş ay sonra, on sekiz yaşına girdiğimiz gün sona erecekti.

Para kazanmanın en kolay yolu, hikayesini bir New York yayınevine satmaktı. Ancak Stewart'ın gizlilik anlaşmasıyla sonsuza kadar bağlıydı, bu da bir gün bir seçim yapmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Bir Amerikan yatırım bankacısı, İskoç bir kont ya da ondan on yaş küçük bir teknoloji milyarderi bulabilirdi. Ya da lüks saatler ve seri üretilen kahve kapsüllerinin marka elçisi olabilirdi. Her iki seçenek de onu korkutuyor gibiydi. Ve o yaz, zengin arkadaşlarımızda kaldık, popüler restoranlarda bedava yemek yedik ve marinaya bakan küçük taş çıkıntımızda nöbet tutması için bir adama 5000 sterlin ödedik.

"Villayı beğenmediğini ona söyleme," dedim Louis'e. "O, bizim villayı beğenmemizi çok istiyor."

"Söylemeyeceğim," dedi. Sonra kıkırdadı. "Yine de bu gördüğün en çılgın yer değil mi?"

Gülümsedim. "Evet."

Villa, yetmişli yıllarda bir İtalyan kontes tarafından inşa edilmiş, ancak evliliği sona erdiğinde çürümeye ve yıkılmaya terk edilmişti. Rapallo'daki yerliler tarafından bir ucube olarak görülen villa, annemin arkadaşı (ünlü bir şef mi, sanat tüccarı mı?) tarafından doksanlı yıllarda satın alınmış ve tuhaf ve çökmüş eski ihtişamına kavuşturulmuştu. Villada tek bir düz çizgi bile yoktu. Her şey kemerli ve kavisliydi. Evin ortasında, kadife yastıklar ve küllüklerle dolu, annemin "sohbet çukuru" dediği bir çukur oturma odası vardı. Sahibi, sanat eserlerini duvara asmak yerine, resimleri yere koyup duvara yaslamıştı. Her bir parça grafik bir çıplak resimdi. Bence çok hoştu – bizi davet ettikleri diğer yerlerden çok daha ilginçti. Zaten, deniz üzerinde bu kadar tehlikeli bir şekilde asılı dururken, iç mekanın nasıl görüldüğü kimin umurunda olurdu ki? Villa, ısıltılı Rapallo yat limanına açılıyor gibiydi. Dik merdivenlerden aşağı inince, tekne iskelesine ve taşlı sahile ulaşabilirdiniz.

"Oh, geldiniz!" Annem ön kapıdan içeri girdiğimizde seslendi. Louis'in boardshort'unu ve beline bağladığı eski bir yeleği giymişti ve hala harika görünüyordu. "Portofino nasıldı?"

"Evet, iyiydi," dedi Louis, gerinerek. Annem kolunu Louis'in başına doladı ve o yüzünü buruştururken onun favorisini öptü. İkisi de uzun bacaklı ve güzel insanların rahatlığıyla dünyayı dolaşıyorlardı.

"Şimdi, lütfen dürüst ol canım," dedi ona. "Şehirde içki içmedin, değil mi?"

"İçki içmedik anne, dondurma yedik."

"Umursamadığımı biliyorsun. İstedğin kadar Aperol spritz iç. Ama bir fotoğrafçı seni yakalarsa ve görürse, cehennemi yaşarsın."

Annem, on sekizinci yaş günümüze sadece birkaç ay kalmış olmasına rağmen, velayet düzenlemesinde bir değişiklik olmasından korkuyordu.

"Akşam yemeğinden önce yüzmeye gidebilirim," dedim, koridordan yatak odama doğru yürürken. "Akşam yemeğinde gerçekten spritz içebilir miyiz?"

"Evet, olur," diye seslendi.

Kitabımı ve havlumu alıp denize indim. Paparazziler İtalya'yı gezdiğimizi biliyorlardı, ama henüz Rapallo'ya kadar bizi takip edememişlerdi, bu yüzden bikinimle sıcak kayaların üzerine uzandım, Ligurya Denizi soluk, çıplak bacaklarımı yıkıyordu. İzlediğinizde hissettiğiniz bir duygu vardır. Gözlemlenmek benim tek amacım olduğu için buna daha duyarlı mıyım bilmiyorum, ama gözlerimi açtığımda bir adamın tekne iskelesindeki korkuluğa yaslanmış olduğunu gördüm. Aviator güneş gözlüğü takmış ve sigara içiyordu. Başını sallayıp gülümsedi, ben de tereddütle el salladım. İtalyan güvenlik görevlisini henüz görmemiştim, ama onun olduğunu düşündüm. İngiltere'den gelen koruma görevlileri çok daha ihtiyatlıydı ve güneşlenmeye devam etmeye çalışırken bu adamın bakışlarını hissettim. Sonunda, vücudumu gizlemek için karnımın üstüne döndüm ve kitap okuyormuş gibi yaptım. Ama ne kadar doğal davranmaya çalışırsam, onun bakışlarının rahatsız edici etkisini o kadar fazla hissediyordum. Gözümün ucuyla, iskelede nöbet tutarken dudaklarından çıkan dumanı gördüm. Bir erkeğin dikkatli bakışlarından tiksirmek, ama yine de onun için rol yapmak ne garip bir durumdu. Hemen villaya geri dönersem, ondan kaçmaya çalıştığım belli olurdu ve bu adam annem için çalışıyor ve onu hiç tanımıyor olsam da, onun duygularını incitmekten çok endişe duyuyordum. Bunun yerine kitabımı kapattım, kalktım ve kayalıklardan ılık denize atladım. O hala izliyordu. Birkaç dakika suda yüzdükten sonra, dışarı çıktım, havluyla sardım ve kayalık merdivenlere doğru yürüdüm.

"Hoşça kal, *Carina*," diye seslendi arkamdan.

Ona bir kez daha el salladım, veda etmek için boğuk bir ses çıkardım ve merdivenleri hızla çıktım.

"O güvenlik görevlisi biraz ürkütücü," dedim akşam yemeğinde. Terasta yemek yiyorduk, sorbe rengi gökyüzünde güneşin batışını izliyorduk. Hiçbirimiz yemek yapmayı bilmiyorduk,

bu yüzden Louis pizza almak için şehre gitmişti.

"Kim, Davide mı?" diye sordu annem, üç ayrı heceyle doğru İtalyanca telaffuz ederek. Benim gibi o da çoğunlukla üstündeki malzemeleri yiyor, peyniri ve hamuru bırakıyordu. "O çok tatlı. Bana '*Bellezza*' diyor."

Louis kaşlarını çatı. "Bu adamı nereden buldun?"

Annem omuz silkti. "Bir arkadaşım tavsiye etti. Seçeneklerim sınırlı, biliyorsun. Beni takip eden fotoğrafçıların sayısı geçen yıl muhtemelen iki katına çıktı ve ben tamamen yalnızım."

"Biraz daha az dışarı çıkabilirsin," diye mırıldandı Louis.

Bir dalga kayalara çarptı ve tuzlu bir sis çıplak tenimize kondu. Sessizce Aperol spritz'imi yudumladım. Annem Louis'e bakıyordu.

"Yapabilir miyim?" diye soğuk bir şekilde sordu.

"Demek istediğim... bilirsin, sadece... insanların yatlarına ve gece kulüplerine gidersen, bu da işin bir parçasıdır."

"Peki hangi yerleri kabul edilebilir bulursun?" diye sordu. "Kendi hayatımdan tamamen koparıldığım ve tüm eski arkadaşlarım ve akrabalarım benimle konuşmayı kestiği düşünülürse?"

Louis ve ben tabaklarımızı izledik.

"Üzgünüm anne," dedi. "Sadece bazen senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Evet, bunun için babanı sorumlu tutabilirsin," dedi burnunu çekerek. "Her zaman bu kadar acımasız değildi, ama tahta yerini ne kadar çok yaklaştırırsa, o kadar acımasız oluyor."

Yemeğe devam ettik ve umarım bu konunun kapanmış olduğunu umdum.

"Sen de onun işini kolaylaştırıyorsun," dedi Louis yumuşak bir sesle.

Çatal bıçak sesleri ve sandalyenin sürtünme sesi duyuldu. Annem ayağa kalkıp villaya geri döndüğünde masa sallandı ve içecekler bardaklardan döküldü. Ufuk arkamızda parıldayıp alev alev yanarken sessizce oturduk.

"Üzgünüm, Lexi," diye mırıldandı.

Bir yıl önce, annem depremzedeler için para toplamak amacıyla Haiti'ye gitmişti. Noel'de bizden ayrı kalarak, Demokratik Kongo Cumhuriyeti'ndeki bir tecavüz kriz merkezinde bir hafta geçirmişti. İtalya'ya gitmeden bir ay önce, artan mülteci krizine dikkat çekmek için Türkiye-Suriye sınırındaydı. Ama aynı zamanda film galalarına ve moda gösterilerine de gidiyordu, bu yüzden çevremdeki insanların tek söylediği, onun monarşinin itibarını zedelediği idi.

Sonunda Louis ve ben o akşamı vazgeçip ayrıldık. O villanın bahçeye bakan en üst katındaydı, ben ise denize bakan alt kattaydım. Annem beni uyandırdığında saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Daha sonra olanların her anını bir araya getirdim ve muhtemelen çok uzun süre uyumamıştım. Yanaklarımda onun sıcak ellerini hissettim ve gözlerimi açtığımda, o çoktan sweatshirt ve kot pantolon giymişti.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Bana gülümsedi. "Bu sefer gerçekten sal ile açılalım."

Pencereden dışarı baktım. Okyanus, ayın ışığı altında cıva gibiydi. "Şimdi mi?"

"Tekneyle körfeze açılıp güneşin doğuşunu izleyeceğiz," dedi. Kendinde değil gibiydi, gözleri bir şekilde donuktu, bu beni duraksatmalıydı, ama ben bunu ay ışığının bir oyunu olarak görmezden geldim. "Bunu daha önce hiç yapmadığımıza inanamıyorum. Babam bazen geceleri beni ve James'i göle götürürdü. Onunla gerçekten vakit geçirdiğimiz tek zamanlardı. Orası büyümlü bir yer."

Aslında tek istediğim tekrar uykuya dalmaktı. Eğer öyle yapsaydım ne olurdu diye sonsuza kadar merak edeceğim. Ama sonuna kadar onu takip ettim. Resepsiyonda dans eden tek kişi o olsaydı, ben de ona katılırdım. Moğolistan gezisi sırasında güveçte yüzen keçi testislerini cesurca yerse, ben de kaşığı elime alırdım. Ayın neredeyse hiç görünmediği bir gecede, tanıdık olmayan sulara tekneyle açılmak isteseydi, beni ikna etmesi çok da zor olmazdı. On sekizinci doğum günüm yaklaşıyordu. Yakında dünyayı dolaşacak, sonra St Andrews'a gidecek ve o da eski hayatıyla olan son bağlarından kurtulacaktı.

"O tekneyi kullanmayı biliyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki biliyorum," dedi ve battaniyemi geri çekti.

Rıhtımda beklediğimden daha soğuktu, ama annem kendinden emin adımlarla benden önde ilerledi. Direğe yaslanmış duran Davide, bizi görünce dik durdu.

"*Bellezza*," dedi. Günde bir paket sigara içenlerin boğuk sesine sahipti. "Bu saatte ne yapıyorsun?"

Davide, güneşin doğuşunu izlemek için tekneyle denize açılacağız. En geç saat altı buçukta döneceğiz."

Aramızda bakışarak, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, canım," dedi nazikçe. "Bu bir anne-kız gezisi. Ama merak etme. Bizi sürekli görebileceksin. Uzaklara gitmeyeceğiz."

Yine tereddüt etti. "*Bellezza*, İngilizler öyle söyledi, ben çocukla ve kızla birlikte olmalıyım."

Kadın onun kolunu tuttu ve sanki bir sırrı paylaşır gibi eğildi. "Çok katılar, değil mi? Merak etme, kimseye söylemem. Bütün çocukluğumu yelken yaparak geçirdim, ne yaptığımı biliyorum."

Sonunda, o da pes etti ve bizi tekneye bindirdi. Tekne, sahibinin Tigullio Körfezi'nde demir atıp gün boyu içki içmekten başka bir şey yapmadığını düşündürecek kadar küçüktü. Güverte altında iki küçük kabin vardı. Kıç tarafında beyaz deri döşeli düz bir dinlenme alanı vardı ve yatın üzerinden parıldayan denize atlayabilmek için bir dalış tahtası takılmıştı. Davide teknenin halatlarını çözüp bize attığında, annem düğmelere basıp anahtarı soktu ve vites kolunu kullanarak motorları suya indirdi. Kokpitte kendinden emin bir şekilde hareket ederken, ben de rahatlamaya başladım.

"Bu tekneyi daha önce sürdün mü?" diye sordum.

"Geçen yaz," dedi. "Burada yaklaşık bir hafta kaldım ve hızlı bir ders aldım, ama hepsi hemen hemen aynı. Bu tekne çok güzel, değil mi?"

Tekne yakıtının kokusu yükseldi ve motorlar titreyerek çalışmaya başladı. Sonra Davide, biz geceye doğru ilerlerken rıhtımdan bize el sallıyordu. Kokpitteki dar kanepeye oturdum ve annemin yanımda getirdiği battaniyelerden birine sarıldım. Annem dümenin başında durmuş denizi seyrediyordu, ben ise beyaz deri koltuğa uzandım. Gerçekten uyuduğumu sanmıyorum. Tekne, Ligurya Denizi'nin parlak yüzeyinde ilerlerken ben sadece uyukladım. Annem motoru durdurduğunda, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Oturup sancak tarafına baktım ve İtalyan Rivierası'nın ışıklarının uzak yıldızlar gibi parıldadığını gördüm.

"Çok mu uzağa geldik?" diye sordum.

Annem şaşkınlıkla bana döndü. "Ah, uyanmışsın. Hayır, o kadar uzak değiliz. Şuradaki deniz fenerini görüyor musun? Orası Portofino'nun en uç noktası. O noktayı geçmediğimiz sürece, hala körfezdeyiz."

Karanlığa gözlerimi kısarak baktım ve gümüş rengi bir ışık gördüm. Annem yanımda getirdiği çantayı karıştırdı ve bir şişe şampanya çıkardı.

"Neden olmasın ki diye düşündüm. Neredeyse on sekiz yaşındasın ve bu bizim birlikte geçireceğimiz son yaz," dedi ve şişenin boynundaki folyoyu çıkardı.

Deri koltuklara geçip battaniyenin altına kıvrıldık. Uykudan sersemlemiştim ve şampanya içmek pek içimden gelmiyordu, ama o bana şişeyi her uzattığında bir yudum içtim. Yıldızların altında birlikte uzanmak çok hoştu. Su, teknenin gövdesine hafifçe çarpıyordu ve ben battaniyeyi sıkıca üzerime çektim.

"İyi misin anne?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi. "Kızımla güneşin doğuşunu izleyeceğim. Daha ne isteyebilirim ki?"

Tereddüt ettim. Uzakta deniz feneri yine zayıf bir şekilde yanıp söndü. "Biliyorum, ama... iyi misin?"

Sessiz kaldı. Sonra şampanya şişesinden uzun bir yudum aldı ve bana uzattı. "Kardeşin için endişeleniyorum. Senin için de endişeleniyorum. Ama beni en çok endişelendiren kardeşin."

"Bu gece sadece kötü bir ruh hali içindeydi," dedim. "Öyle demek istememişti."

"Bu geceden bahsetmiyorum." Yanımda koltukta uzanmış, ayaklarımız birbirine dolanmış, makyajsız yüzü ve dağınık saçlarıyla o kadar genç görünüyordu ki, kardeşim sanılabilirdi. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Gülümsedi. "Canım, Louis ve Kris'i gerçekten bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Donakaldım, onların onun yanında kendilerini ele verdikleri bir anı hatırlamaya çalıştım. Annem ve babam ayrıldıktan sonra, Louis ve ben kendi sorunlarımızla onu çok fazla yüklemedik, ama şimdi onun sessizce neyi gözlemlediğini merak ettim.

"Louis bir şey mi söyledi?" diye sordum. "Hayır."

"O zaman nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben onun annesiyim. Her zaman biliyordum."

Geriye yaslanıp başımızın üzerinde dağılmış soğuk yıldızlara bakarken kardeşim aklıma geldi. Bazen yaşlandıkça onu babama ve anneanneme kaptıracağımdan endişelenirdim. Onlar kaderle birbirine bağlanmış üç kişiydi ve görünmez bir perde onları bizden ayırıyordu. Louis büyüdükçe bu perdenin arkasında giderek daha fazla kayboluyordu, bu da onun bütün bir yanının gizli kalması anlamına geliyordu. Ama o yanları annemle benim sevdiğimiz yanlarıydı, onu Louis yapan yanlarıydı.

"O ve Kris birbirlerini gerçekten seviyorlar," dedim. "Buna sevindim."

Yana döndüm. "Senden bunu sakladığım için özür dilerim."

Yine gülümsedi. "İkizler arasındaki onur kodunu anlıyorum. Onunla bu konuyu konuşmadım çünkü konuşmaya hazır olmadığını biliyorum, ama senin gibi bir kardeşi olduğu için mutluyum. İkiniz her zaman önce kardeş olmalısınız, biliyorsun. Ona her zaman göz kulak olmalısın."

"Biliyorum," dedim ve durakladım. "Neden benim için endişeleniyorsun?"

Gözleri yüzümü büyük bir sevgiyle tarıyordu, bu da kalbimi sıkıştırdı.

"Çünkü," dedi, "sen kimsenin senin için endişelenmesini istemezsin."

Gözlerime yaşlar dolduğuna şaşırdım. Kardeşimin perdenin arkasında kaybolduğunu, bu dünyaya birlikte gelmiş olsak da beni yalnız bıraktığını tekrar düşündüm.

"Bazen merak ediyorum," diye fısıldadım, "benim varlığımın anlamı ne?"

"Ah, canım," diye fısıldadı ve ıslak yanaklarımı parmaklarıyla okşadı. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen benim zeki, nazik, eğlenceli kızsın. Burada olmanın tek sebebi kendin olmak. Benim yaptığım hatayı senin de yapmanı istemiyorum."

"Senin hatan neydi?"

O içini çekti ve gözlerini sildi.

"Babanla tanıştıgımda senden çok da büyük değildim," dedi. "İkimiz de... bir şeye çaresizce ihtiyaç duyuyorduk. O, *kız arkadaşı* yüzünden kalbi kırılmıştı. Ben ise sadece bir aile istiyordum, herhangi bir aile. Ve sanırım birbirimize, eksikliğini duyduğumuz şeyi bir nebze olsun sunabileceğimize inanmıştık."

Onu hiç böyle konuşurken duymamıştım. Her zaman evliliklerinin feci şekilde yıkılmasını bir ihanet olarak anlatırdı. Babam, yakışıklı bir prens kılığına girmiş baş kötü adamdı. Annem ise, aşkı aramak için kaleye giren masum bir bakireydi, ama kendini kıvranan ejderhalar ve süzülen akbabalar tarafından tuzağa düşürülmüş buldu.

"Sence seni sevmiş miydi?" diye sordum, ama aslında bizi kastetmiştim.

"Kendi tarzında." Diye iç geçirdi. "Bilmiyorum. Bana Louis'i ve seni verdiğim için beni sevdi. Sadece bu sevginin bu kadar çabuk biteceğini düşünmemiştim. Otuz dokuz yaşında tekrar tek başıma kalacağımı hiç beklemiyordum."

Benden şampanya şişesini aldı ve dudaklarına götürdü. Uzun süre içti.

"Benim hatam, bu dünyaya gelmemin tek nedeninin bir kral doğurmak olduğuna inanmak oldu," dedi. "Sen ve Louis'i doğurduktan sonra, baban benden vazgeçtiğinde, kendime '*Artık benim ne anlamım var?*' diye sormaya başladım."

Şişeyi bırakıp ellerimi tuttu.

"Sen bu konuma doğdun ve bu bir ayrıcalık. Ama sen sadece bu değilsin. Bunu asla unutma."

Beni sıcak kollarına çekti ve uzun süre sarıldı. Yıldızlar başımızın üzerinde parıldıyordu ve biz sakin bir dalganın üzerinde sallanıyorduk. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim.

"Uykuya dalabilirim."

Dudaklarını başımın tepesinde hissettim. "Neden aşağıya, sıcak olan yatak odasına gidip uyumuyorsun? Sorun değil, güneş doğduğunda seni uyandırırım."

Güverte altındaki dar merdivenlerden indim ve bulduğum ilk yatağa yığıldım. Yastıklar düz ve küflüydü, ama aşağısı mezar kadar karanlıktı. Geminin gövdesine çarpan dalgaların sesini dinledim ve şampanyanın etkisiyle bulanıklaşan zihnim ve geminin hafif sallantısı beni uykuya daldırdı.

Neden birdenbire uyandığımı bilmiyorum. Beni uyandıran bir ses yoktu. Tekne dalgalı bir akıntıda sallanıyordu. Her şey normal görünüyordu. Ama yatakta oturup adını koyamadığım bir şeyi dinlediğimde, teknenin gövdesinin gıcırdamasını ve yerleşmesini duydum. Güverteye çıkan merdivenleri tırmandım ve hala gece olduğunu, hilal ayın şimdi başımın üstünde yüksekte olduğunu gördüm. Kokpiti geçip kıç tarafına doğru yürüdüm, annemin salonda uyuduğunu umuyordum. Ama orada kimse yoktu, sadece onun oturduğu yerde yığılmış bir battaniye vardı.

"Anne?" dedim.

Cevap vermediğinde, güverte altındaki diğer kabine gitmiş olabileceğini düşündüm. Merdivenlerden aşağı indim ve kapıyı hafifçe araladım. Karanlıkta hiçbir şey göremedim.

"Anne?" diye fısıldadım.

Onu uyandırmak istemedim. Uykusu hafifti ve sinirleneceğini biliyordum, ama duvar boyunca ellerimi gezdirerek anahtarı buldum. Sarı ışık iki sıra ranza ortaya çıkardı, her yatak boştu. Belki de diğer kabine benim yanıma girmişti ve ben fark etmemiştim. Mutfağa doğru yürüdüm, bulduğum her ışık anahtarını açtım. Yatağım buruş buruş bir haldeydi.

"Anne," dedim keskin bir sesle, sanki battanierlerin arasında uyanacakmış gibi. Hiçbir şey olmadığında, emin olmak için tüm yatak örtülerini geri çektim.

Banyoyu kontrol edip duş perdesini açtığımda korkmaktan çok öfkelenmişim. Dünyanın en küçük yatında kim kaybolur ki? Sanki daha önce birbirimizi kaçırmışız gibi güverteye geri döndüm. Dinlenme alanı hala boştu, bu yüzden yemek masasına tırmandım ve fiberglas kanopinin boşluğundan dışarı baktım, acaba daha iyi görebilmek için oraya mı çıkmış diye merak ettim. Yıldızlardan başka bir şey görmedim ve orada durup kendi nefesimi dinledim. Kontrol etmem gereken tek bir yer kalmıştı ve o orada olmalıydı. Soğuk havada biraz titreyerek, kanopi boyunca uzanan metal tutunma raylarına tutundum ve çıplak ayaklarımla tek tek adım atarak teknenin sivri pruvasına doğru ilerledim. Ayaklarımla altındaki korkuluklar ayak bileklerimi zar zor geçiyordu. Parıldayan suya bakmamaya ve geminin hafif sallanmasına boyun eğmemeye kararlıyım, çünkü yukarıda, sanki dev bir dalganın tepesinde sallanıyormuşum gibi hissediyordum.

Annemin pruvada minderlerin üzerinde oturduğunu göreceğime emindim. Dinlenme alanı çok kapalıydı. **A n n e m** yatağın en ucunda, sanki gökyüzünde süzülüyormuş gibi gece gökyüzünün altında olmak isterdi. Boş olduğunu görünce deri koltuğa çöktüm ve kalbimin yavaşça attığını hissettim. Okyanus birdenbire sonsuz, ucu bucağı görünmeyen devasa, buruşuk bir beden gibi göründü. Sadece düzensiz nefeslerim ve metal gövdede su sesleri duyuyordum. Karanlıkta yavaşça ve durmaksızın titreyen ışık dışında hiçbir şey göremiyordum.

Yalnızdım ve bunun farkındaydım.

Onun için bir kez çılgılık attım, sonra dinleyebilmek için nefesimi tuttum. Esinti bana hiçbir cevap vermedi. Donakaldım. Kesinlikle yanılmıştım. Kokpiti geri koştum ve teknenin her santimini tekrar kontrol ettim. Sanki orada saklanıyormuş gibi mutfaktaki dolapları bile açtım. Sonunda telefonumu buldum ve kış tarafındaki dinlenme alanına geri döndüm.

Titrek parmaklarla numarayı çevirdim. İtalya'da saat sabah 3'tü, yani Londra'da saat 2'ydi. Zaten aramalarıma zar zor cevap veriyordu, ama duymak istediğim tek ses onunkisiydi. Telefon çaldığında güverteye oturdum ve ellerimle yüzümü kapattım. Sonra Louis'i ya da İtalyan polisini aramam gerekecekti. Villadaki güvenlik ekibimi uyaran panik düğmesine basmam gerekecekti. Kokpitteki tüm düğmeleri çevirmem ve bir şekilde tekneyi Rapallo'ya doğru yönlendirmem gerekecekti.

Kucağımda telefonum çaldı ve annemin nereye gittiğini, neden beni denizin ortasında bir teknede yalnız bıraktığını söylemek için aradığını düşündüm. Ama arayan o değildi.

"Baba," diye inledim.

"Lexi, ne oldu?" dedi, uykudan boğuk sesiyle. "Neler oluyor?"

"Onu bulamıyorum, ortadan kayboldu. Güneşin doğuşunu izlemek için tekneye binip denize açıldık, ben uyuyakaldım ve uyandığımda o yoktu. Her yeri aradım."

Bir an sessiz kaldı ve hattın kesildiğini sandım. "Kaptanı hemen uyandır ve beni ona bağla."

"Hayır, anlamıyorsun," diye ağladım. "Sadece ikimiz varız. Tekneyi kendisi sürüyordu. Ve şimdi onu bulamıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum ve sanırım burada tek başıma kaldım. Panik düğmesine basmalı mıyım, baba?"

"Hayır, bekle... Bana düşünmem için biraz zaman ver," dedi. Koridorda hışırdayan sesler ve bir kapının kapanışını duyabiliyordum. Hat çok sessizleşti.

"Baba?"

"Buradayım Lexi, bir dakika bekle," dedi sert bir sesle. "Onu son gördüğünde tuhaf davranıyor muydu? İçki içiyor muydu?"

"Yani, biraz şampanya içtik ama..."

"Ah, Lexi," diye inledi. Bu, ben çocukken fotoğrafçılara dilimi çıkardığımda ya da bir etkinlikte Louis'le tartışırken onu ittiğimde kullandığı ses tonuydu. Aynı utanç verici sıcaklık şimdi de boğazıma yükseldi. "Kardeşin biliyor mu? Başka kimseyi aradın mı?"

"Hayır," dedim. "Sadece İtalyan güvenlik görevlisi burada olduğumuzu biliyor. Diğerleri bizim çıktığımızı görmedi. Polisi aramalı mıyım?"

"Hayır," dedi. "Sen ve ben telefonu kapatacağız. Telefonunun yerini tespit ettim, seni almaya birini göndereceğim. Birkaç saat sürebilir, bu yüzden benim için güçlü olmalısın, yapabilir misin? Beklerken, sana ait olan tüm eşyaları toplayıp paketlemeni istiyorum. Yatakta uyuduğunu mu söyledin? Git ve yatağı yap. Her şeyi bulduğun gibi, olduğu gibi bırak."

"Baba," dedim. "Onu aramam gerekmez mi?"

"Sadece söylediğim şeyi yap, başka bir şey yapma. Benden başka kimseye bu telefonu açma, anladın mı?"

"Lütfen kapatma."

"Kapatmam gerek, mignonette. Şimdi birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Dediklerimi yap, her şey yoluna girecek."

Hat kesildi ve ben yine tek başıma, siyah bir hiçliğin içinde süzülüyordum. Sessizlik dayanılmaz hale geldi ve ben tekneyi baştan sona koştum, dolap kapaklarını kapattım, yatağı yeniden yaptım ve tüm ışıkları kapattım. Her yerde şampanya şişesini aradım ama yoktu. Annemin çantası hala kokpitin zemininde duruyordu ve battaniyeyi içine geri koyarken gözlerim yaşlarla doldu. Babamın planını kabul etmek istemediğimden daha fazla hissediyordum. Sanki gözümün ucuyla görebiliyordum ama yüzleşmek istemiyordum. Her şey olması gerektiği gibi olduğunda, beklemek için pruvaya tırmandım ve boğazım yanana kadar onun adını tekrar tekrar haykırdım. Sessizlik ve sudan başka bir şey yoktu.

Uzaklardan bir teknenin düşük gürültüsünü duydum. O anda aklıma, bir yolcu gemisi gelirse, yatın motorunu çalıştırıp tehlikeden uzaklaşamayacağım geldi. Ama bunun yerine, ışıkları kapalı küçük bir balıkçı teknesi suda süzülüyordu. Kış tarafına tırmandım. Orada kim olduğunu bilmiyordum, ama her şeyin değişmesine bir dakikadan az zaman kaldığını biliyordum.

Kokpitin yanında bir can simidi asılıydı, onu alıp karanlığa fırlattım. Eğer hayattaysa, belki ona doğru sürüklenir. Belki de bu karanlık geceye son bir adak sunarak bu durumu telafi edebilirdim. Annemin ölümüne takıntılı komplo teorisyenleri için bu küçük ayrıntı yıllarca kafalarını meşgul edecekti. Kendi alt forumları, amatör podcast'leri ve Wikipedia sayfası vardı. Prenses Isla o yatta gerçekten yalnızsa, can simidini suya kim attı? Bazıları, gemide başından beri can simidi olmadığını iddia etti. Ancak suya düştükten iki ay sonra, Cavalaire-sur-Mer'deki bir plaja vurdu ve soluk ama okunaklı bir şekilde geminin adı yazıyordu. O zamana kadar İtalyan polisi davayı kapatmıştı ve bu keşif, internetin sert kenarlarında yaşamayan herkes tarafından önemsenmedi.

Yaklaşan tekne yavaşlayarak durdu ve ardından büyük bir ışık seli oldu. Gözlerim kamaştığı için ellerimi gözlerimi korumak için kaldırdım.

"Carina?" diye seslendi
bir adam. "Orada kim
var?"

"Annenin koruması, Davide. Baban beni gönderdi. Artık gitmeliyiz."

"Onu bulamıyorum," diye ağladım. "Uyandığımda gitmişti."

O, balıkçı teknesini yatın yüzme basamağına bağlıyordu. Durumun aciliyetini anlamış gibi görünmüyordu. Düğümünden memnun kaldığında, bana elini uzattı. "Lütfen *Carina*, şimdi gitmeliyiz."

Başımı salladım ve gözyaşlarım boynuma süzüldü. "Onu bırakamam."

Karanlık geceye bakarak, "Seni villaya götüreceğim, sonra buraya geri dönüp anneni arayacağım" dedi.

Tereddüt ettim.

"Lütfen, burada kalamazsın. Babanın istediği bu."

Bu, sadece bir kabusta mümkün olabileceğini düşündüğüm türden bir yürüyüşüydü. Zayıf ve dengesiz bacaklarımla yüzme basamağına doğru sendeledim. Her şey çok yavaş ilerliyordu, ben dahil herkes bu felaketi sakinlikle karşılıyordu. Ben gemiye bindiğimde, o düğümlerini çözmeye ve halatlarını çekmeye başladı.

"Sence," diye sordum, "tekneyi bir kez daha kontrol etmeli miyiz?"

Bana sabırsızca baktı. "Bence o burada değil, ama seni bıraktıktan sonra hemen geri dönüp tekrar kontrol edeceğim."

Balıkçı teknesinin kışından, yatın ufukta gittikçe küçüldüğünü izledim. Dalgaların üzerinde sallanarak gözden kayboldu ve sonunda karanlıkta kayboldu. Motor, tahta koltuğumun altında gürültüyle çalışırken ben donakalmış bir şekilde oturdum. Okyanus sıçrayan dalgalar yüzümü yakıyordu. Tekne yakıtının kokusu gözlerimi yakıyordu. Rapallo'nun ışıkları yaklaşırken Davide Rossi motoru kısık bir sesle çalıştırdı. Bana bir battaniye attı.

"Yere uzan ve ben güvenli olduğunu söyleyene kadar bunun altında saklan" dedi.

İtaatkar bir şekilde, yanağımı teknenin pürüzlü ahşap zeminine dayadım ve tozlu battaniyeyle kendimi örttüm. Yavaşça ilerledik ve ben hiç gelmeyen polis sirenlerinin sesini bekledim. Bir ara Davide motoru tamamen kapattı ve bir kürek suyun içine vururken çıkardığı gürültü ve sıçrama sesini duydum. Bizi villanın iskelesine doğru kürek çekiyordu. Tahtanın taşla sürtünme sesi, vardığımızı gösteriyordu. Yüzümden battaniyenin çekildiğini hissettim ve başımı kaldırıp baktığımda gece gökyüzünün şafağa doğru yumuşadığını gördüm.

"Tamam, *Carina*," dedi Davide. Yüzünün çukurlarında gölgeler birikmişti. "İçeri gir, hiçbir şey yapma. Baban seni çağırarak."

Villanın içinde, Louis konuşma köşesinde oturmuş, parmaklarını dua eder gibi birbirine bastırmıştı. Cam kapıyı açıp içeri girdiğimde bana dönüp selam vermedi.

"Louis," diye fısıldadım. Sesim yabancı ve kaba geliyordu, bunun ıgık attığımdan kaynaklandığını fark ettim. Zemin, sanki hala denizdeymişim gibi altımda sallanıyordu.

Bana bakmadı. Hiç kıpırdamadı. Ben dişlerim takırdayarak ve bacaklarım titreyerek orada dururken, o kanepede oturuyordu. Babamın telefonlarından birinin Louis'e, olanları ve bundan sonra ne olması gerektiğini anlatmak için olduğunu anladım.

"Louis, ben..."

"Ne halt ettin sen, Lexi?"

"Üzgünüm, bilmiyorum. O sadece... gitmişti."

Yüzünü avuçlarının arasına gömdü ve başını salladı. Sonra bana sert bakışlarla baktı. "Onunla oraya gitmekle ne düşünüyordun?"

"Üzgünüm."

"Özür dilemeyi kes!" diye bağırdı ve öfkesi gök gürültüsü gibiydi. Koltuğundan fırladı, çukurdan çıktı ve bana doğru yürüdü. "Orada tek başına, bunun farkında mısın? Bunu kendine yapmış olabilir. Ve *senin* yüzünden, oraya gidip onu bulamıyorum."

"Güvenlik görevlisi şimdi oraya gidiyor," dedim boğuk bir sesle.

Louis başını salladı ve bana kalbi kırık gözlerle baktı. "Hayır, gitmiyor. Polis sonunda bize sorduğunda, dün gece burada çalışmadığını, dün öğleden sonra hasta olduğu için eve gittiğini söyleyeceğiz. Şu anda kimse annemi aramıyor. Herkes *senin* yarattığın karmaşayı temizliyor."

Kafamı salladım ve denizci bacaklarımla sendeledim. "O şimdi oraya gidiyor, bana öyle söyledi."

Louis ellerini omuzlarıma koydu. "Babamın ona söylemesini istediğı şeyi söyledi. Sence babam, annem bizi koruması için rastgele bir adamı, onu kontrol etmeden işe alır mıydı? Muhtemelen ona annemi gözetlemesi için bu zamana kadar para ödüyordu. O tekneyi nereden bulduğunu bilmiyorum, ama şimdi onu geri alıyor ve sonra doğruca eve gidiyor."

Birisi ıgık atıyordu ve bunun ben olduğumu fark ettim. Louis elini ağzıma kapattı ve ben bacaklarım beni taşıyamayana kadar yumruklarımı göğsüne vurmaya devam ettim. Bir şekilde kendimizi yerde bulduk ve Louis beni kollarında tutarak ağlarken beni sallıyordu. Şafak vakti kırmızı ışık candan süzölüp hayatımızın geri kalanının başlamak üzere olduğunu duyurana kadar öyle kaldık.

Sabah saat 7'de Louis villa kapısına gitti ve güvenlik görevlilerine annemin ve yatın gittiğini söyledi. Annem telefonuna da cevap vermiyordu. O andan itibaren, domino taşları birbiri ardına devrilmeye başladı. Sahil güvenlik şüpheciydi – annem, kimseye haber vermeden teknesiyle denize açılabilen deneyimli bir denizciydi – ama yatla telsizle iletişim kurup cevap alamayınca, kontrol etmek için birini göndermeye karar verdiler. Sabah saat 10.30'da, yatı Rapallo'nun marinasından üç deniz mili uzakta, içinde kimse yokken buldular.

Bir arama kurtarma ekibi görevlendirildi. Helikopterler Tigullio Körfezi üzerinde uçuyordu. Papa ve Stewart saat 11'de Cenova'ya giden özel bir uçağa bindiler ve üç saat sonra villanın oturma odasında oturuyorlardı.

O sırada, sahil güvenlikten biri Prenses Isla'nın kaybolduğunu sızdırmış ve çok sayıda fotoğrafçı, rıhtımımızın yakınındaki marinada toplanmıştı. Gün batımında Stewart sıvı Valium şişesini çıkardı ve ertesi sabah Portofino'daki lüks bir tatil köyünde uyandım. Güvenlik görevlilerimiz villanın iki gelecekteki kral için uygun olmadığına karar vermiş ve bizi daha güvenli bir yere taşımışlardı. Ben ise bir şehir arabasının arkasında Louis'in omzuna yaslanmış, bilincimi kaybetmiştim.

Annemi bulmak üç gün sürdü. Can simidi gibi batıya doğru sürüklendi. Bir noktada, sargassum yosunlarına takıldı ve bu da onun derinliklere batmasını ve daha büyük yırtıcılar tarafından yenilmesini engelledi. Fransız bir tabloid gazetesi tarafından kiralanan bir helikopter, onu kahverengi yosunların arasında sıkışmış halde gördü. Radyo ile haber vermeden önce, şişmiş ve çürümüş halde yüzen annemin fotoğraflarını çekmek için yeterince alçaktan uçtular. Kimse bu fotoğrafları yayınlamaya cesaret edemedi, ancak yine de internete sızdılar ve mükemmel bir konakçı bulmuş bir virüs gibi yayıldılar. Bloglar, onu Annabelle ile evlenebilmek için ortadan kaldırmak isteyen babası tarafından öldürüldüğünü iddia etmeye başladı.

Ancak suya düştükten dört hafta sonra, toksikoloji raporu, kanındaki alkol seviyesinin 0,12 olduğunu ve doktorunun anksiyete için reçete ettiği benzodiazepin ilacını aldığını ortaya çıkardı. Adli tabip, ilaç ve alkolün etkisiyle dengesini kaybettiği ve kazara suya düştüğü sonucuna vardı. Yönünü kaybetmiş olan prenses, tekneye geri çıkamayacak durumdaydı ve çabalarken güçlü bir akıntı tarafından çaresizce karanlık gecenin içine sürüklendi.

İtalyan polisi, adli tıp uzmanı ve saray bu konuyu kapatmak istiyordu ve ana akım medya, eski prensesin

şampanya ve Xanax kanında dolaşırken aptalca bir risk aldığına dair bariz hikayeyi kabul etti.

Annem kaybolduktan sonraki gün, genç bir Rapallo polis memuru defterine *Davide Rossi* adını karaladı. Annem yatla körfeze açıldığı gece Davide'nin Zoagli'deki evine giderek onun hasta olduğunu doğruladı. Ve olay böylece kapandı. Kimse güvenlik görevlilerimize Davide Rossi'nin eve gittiğini görüp görmediklerini sormadı. Ve tahmin edebileceğim nedenlerden dolayı, bildikleri kadarıyla onun bütün gece rıhtımda durduğunu kimseye söylemediler.

Annemin cesedi bulunduktan bir ay sonra, büyük bir miktar para Panama'daki bir paravan şirket üzerinden Cenova'daki bir banka hesabına aktarıldı. Davide Rossi hiçbir adli soruşturmada tanık olarak çağrılmadı ve polis onun adını hiçbir zaman kamuoyuna açıklamadı.

Ancak on iki yıl sonra, Clarence Dükü benim geçmişimi araştırmak için bir grup özel dedektif tuttu. Biri Jennings bağlarına gitti ve eli boş döndü. Bir diğeri, annemin aranmasına katılan herkesi sorgulamaya gitti. Not defterine *Davide Rossi*'yi karalayan polis memuru, çalıştığı her davanın tüm belgelerini saklayan türden bir adamdı. Özel dedektifin yardımıyla, garajında *2011 – Principessa* yazılı bir kutu aradı. Bir hafta sonra, dedektif Davide Rossi'yi Porto Venere'deki oldukça güzel bir villada buldu.

Peki Rossi neden sessiz kalacaktı? Onun sessizliğini satın alan adam ölmüştü – buzun altında gömülüydü, duyduğu kadarıyla – ve şimdi kardeşi başka bir anlaşma, başka bir çek vaadiyle karşısındaydı. Kalın cüzdanları olan bu beceriksiz insanlara kim hayır diyebilirdi ki?

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

5 Kasım 2023

Aynada gördüğüm kadını artık tanıyamıyordum. O bir yabancıydı, Prenses Alexandrina adında, benimle hiçbir ilgisi olmayan şık bir yaratıktı.

Mary, Erdem'e bana özel bir etek takım elbise yapmasını istemişti, siyah ve heykelsi, abartılı geniş blazer ceketiyse bana Viktorya dönemini hatırlatıyordu. Bu silueti, kaybolan kalçalarımı gizlemek için seçtiğinden şüpheleniyordum, ki bu çok akıllıca bir hareketti, içimdeki doktoru endişelendirse de. Ve aylarca süren antrenmanların ardından, sonunda Louboutin So Kates'lerle yürüyebildim – pahalı olduğu kadar seksiydiler de – böylece ilk yatırım törenimde 120 milimetrelik siyah rugan topuklu ayakkabılarla sendeleyerek yürüdüm.

Onur ödülleri Watford Kalesi'nin resepsiyon salonunda dağıtıldı ve ardından ödül alanlarla fotoğraf çektim, sonra da hafif ikramlar servis edilirken sohbet etmek için biraz daha kaldım. Yemin törenlerini severdim, İrlanda Denizi'ni kano ile geçerek yaralı gaziler için para toplayan ya da Kent'teki bir doğa rezervinde yeni bir yaban arısı türü keşfeden gibi cesur ve ilginç şeyler yapan insanların yakalarına madalyalar takmayı severdim. Bu iyi insanların önümde diz çökmesi pek mantıklı gelmiyordu. Ama en iyi takım elbiseleri ve özel olarak satın aldıkları şapkalarıyla, hayatlarında iyi bir şey yaptıklarının bilinciyle huzurlu bir şekilde durmalarını görmek güzeldi.

Kibar bir kırk beş dakika geçirdikten sonra, biraz hava almak için resepsiyon odasından çıktım ve Wellington Odası'na varana kadar koridorda dolaştım. Oda, içeri giren herkesi korkutmak için tasarlanmış devasa bir alandı ve en uzak duvarda Barbara Villiers'in portresi asılıydı. Onu görmeye gittim ve onun hayal kırıklığıyla bana baktığını gördüm, krem rengi omuzlarında ermin cüppesi, boynunun çukurunda yakutlar vardı.

Sen olsan ne yapardın? Ona sormak istedim.

Ama mor gözleri bana cevabı verdi. Villiers Hanesi, o ele geçirdiğinde harap bir yerdi ve o, ailemizi yüzlerce yıldır ayakta duran taş bir kuleye dönüştürmüştü. Bunu, ellerine biraz kan bulaştırmadan başaramazdın. O, benim birkaç yüzyıl sonra her şeyi mahvetmem için flört edip sevişmedi, entrika kurup fethetmedi.

Kapılar gürültüyle açıldı ve ben irkildim.

"İşte buradasın." Mary, odayı geçerken telefonunun ekranına dokunmaya devam etti.

"Üzgünüm," dedim. "Bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Neşeyle, yatırım törenini konu alan tüm Instagram gönderilerini ve magazin haberlerini bana gösterdi. "*Vogue*, senin bir moda ikonu olduğunu söylüyor," dedi.

"Harika."

Kendi telefonum titredi ve baktığımda yine James'in mesajı olduğunu gördüm. Her gün öğlen saatlerinde bana mesaj atıyordu ve yatmadan önce Oatlands'daki karanlık mutfağında bu son görevi yerine getirdiğini hayal ettim.

Kontrol ediyorum, diye yazmıştı.

Ekranı Mary görmeden hızlıca bir cevap yazdım: *Her şey yolunda*.

James'in beni affetmeyi başardığına hala şaşkındım. Onu gölette aradığımda, hikayemi sessizce dinlemişti. Bitirir bitirmez, defalarca özür diledim.

"Bir kez daha özür dileyebilirsin, ama bir daha bunu s e n d e n duymak istemiyorum," dedi.

James, kız kardeşinin ölümünün ardında daha fazlası olduğunu hep şüphelenmişti. Ruhunda, bizim tüm gerçeği söylemediğimizi biliyordu. Ama benim, korkmuş ve yalnız kaldıklarında çocukların yaptığı şeyi yapan bir çocuk olduğumu söyledi. Onun tüm suçu babama yüklediğini ve ne kadar ısrar etsem de sorumluluğu benimle paylaşmayacağını biliyordum.

"Oh," dedi Mary, hala ekranına bakarak. "Aradığın İtalyan adamın iletişim bilgilerini buldum. Telefon numarası ve ev adresi. E-posta yok. Şimdi göndereceğim."

Telefonum elimde titredi ve karşımda Davide Rossi vardı. Rapallo'dan ayrılıp güneydeki Şairler Körfezi'ne taşınmıştı. Bu hilal şeklindeki kıyı koyu, Dante'den Lord Byron'a kadar tüm yaratıcıların bir zamanlar sevdiği bir yerdi. Percy Shelley, fırtına sırasında yelkenlisi alabora olunca burada boğulmuştu. Çürümüş cesedi haftalar sonra kıyıya vurmuştu ve onun olduğunu

onun Keats'in bir şiirini göğüs cebinde katlanmış olarak buldukları için onun olduğundan emin oldular.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Gizli tuttun mu?" "Evet, elbette."

"O, ailemin eski bir arkadaşı. Onu ziyaret etmem gerekebilir, henüz emin değilim."

Mary bana yan gözle baktı ve sonra telefonuna dönerek, ikimizin hayatını acımasızca yöneten takvimi açtı.

"Ne zaman? Ne kadar süreliğine? Mart ayına kadar gerçekten hiç boş vaktin yok.

Bir günlük gitmeyi düşünmüyorsan, ama..."

"Henüz karar vermedim," diye tersledim.

Beni baştan aşağı süzdü, bu onun yeni bir alışkanlığıydı, belki de bu gizemli adamın, aylardır sessiz ve güvenilmez olmamın, kilo vermemin ve randevular sırasında dalıp gitmemin, ikimiz için elde etmek için çok uğraştığı her şeyi tehlikeye atmamın nedeni olup olmadığını merak ediyordu.

"Üzgünüm," dedim. "Babam ona bir nevi... bakıyordu ve şimdi o öldüğü için, bu görevi devralmam gerekebilir. Bu, Stewart veya Kraliçe ile hiç konuşmadığım bir konu, bu yüzden İtalya'ya gitmem gerekirse, bu kayıt dışı olmalı."

Kemerli tavan, uyuşuk sonbahar güneş ışığını içeri alan fener pencerelerle çevriliydi. Toz zerrecikleri aramızda dönüp duruyordu.

"Tamam," dedi Mary temkinli bir şekilde. "Ama koruma ekibin olmadan hiçbir yere gidemezsin. Ve Stewart'a söylemem gerekecek. Pasaportun onda."

Gözlerimi kapattım. Bunu unutmuştum. Annem Darfur'a gidip orada yaşanan soykırımı anlatmak için gittikten sonra, hayırseverlik faaliyetleri saray tarafından büyük ölçüde kısıtlanmıştı. Evliliğinin geri kalanında, pasaportu Stewart'ın masasında kilitliken, çiçek sergileri ve yat yarışlarında güzelce durmaktan başka seçeneği yoktu. *Pasaportunu veya telefonunu asla onlara verme*, demişti bana bir keresinde. *Sen bir insansın, evcil hayvan değilsin*. Stewart, ilk günün sonunda pasaportumu cebine koymuştu.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Önemli değil," dedi Mary. "İhtiyacın olduğunda, ondan isterim."

Barbara'ya baktım ve onun yumuşak, bilge gülümsemesinin alaycı bir sırıtışa dönüştüğünü gördüm. Neredeyse tüm portrelerinde çenesini beyaz eline dayayarak poz vermiş, bu da onu şehvetli ama güçlü göstermişti. Şimdi ise sadece öfkeli görünüyordu.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Mary'nin dikkatli bakışlarıyla karşılaştım. "Evet, tabii ki. Ne yapmam gerektiğini size yakında bildiririm. İşimiz bitti mi? Eve gidebilir miyiz?"

Sessizce Londra'ya geri döndük ve yolun çoğunda uyukladım, yanağımı cama dayayarak Mary'nin telefonuna dokunan parmaklarının sesini ve şehir trafiğinin bitmek bilmeyen gürültüsünü dinledim. Uyandığımda, Cumberland Sarayı'nın ferforje kapıları görünmeye başlamıştı ve bariyerin yanında bir sürü turist olduğunu gördüm. Şapkamı düzelttim ve dik oturdum, karanlık camdan bana bakanlara nazikçe el salladım.

Cumberland l'in dışında şoför kapımı açtı, ama ben tereddüt ettim. "Bugün için teşekkürler, Mary."

"İçeri girmemi ister misin? Yarınki kan bağışı etkinliği için notları gözden geçirebiliriz."

"Hayır," dedim ve arabadan indim, kötü yüksek topuklu ayakkabılarımla ayağa kalkarken yüzümü buruşturdum. "Günün geri kalanında izin almanı istiyorum. Arkadaşlarınla pub'a falan git. Yarın konuşuruz."

O tereddütle başını salladı ve ben onun muhtemelen eve gitmeyeceğini, bir arkadaşını aramayacağını ya da son dakikada bir yoga dersine kaydolmayacağını biliyordum. Ofise geri dönecek ve sonbahar alacakaranlığı geceye dönüşene kadar orada kalacaktı.

"Evet, hanımefendi." Beni baştan aşağı değerlendirircesine süzdü. "Bu kıyafeti çok beğendim."

"Harika bir iş çıkarmışsın. Sabah görüşürüz."

Ev sessiz ve sakin olduğu için rahatlardım, Chino'nun şömine başında en sevdiği öğleden sonra uykusu yeri bile boştu. Amira onu yürüyüşe çıkarmış olmalıydı. Merdivenlerin en alt basamağına oturdum ve ayakkabılarımı çıkardım, ağrıyan ayaklarımı ugg botlara soktum, ayağa kalktığımda beni bekleyen yakıcı acıyı bilerek. Bir süre oturdum, önümüzdeki haftaları, vermem gereken kararları, söylemem gereken yalanları düşündüm.

O anda Jack'in ne yaptığını merak ettim. Hobart'ta sabahın erken saatleriydi, muhtemelen yataktaydı, yüzü uykudan çocukça ve yumuşak bir hal almıştı. Ya da belki bir yerlerde kızlarla buluşuyor, hayatına devam ediyor ve her geçen gün benden daha çok nefret ediyordu. Haftalar aylara dönüştükçe beni gittikçe daha az düşüneceğini ve sonunda sadece rahatlayacağını biliyordum.

Babam benimle gurur duyacak mıydı, yoksa benden umudunu kesecek miydi? Her gün onlarca kez olduğu gibi, Louis'in yanımda olmasını diledim.

Sadece annemi istiyorum, diye düşündüm – içimdeki eski, durmak bilmeyen fısıltı.

Sol Louboutin'imi duvara sertçe fırlattım ve adaçayı yeşili boyada pürüzlü bir çizgi bıraktım. Annem köşeden dönüp Farrow & Ball duvarlarına yaptığım şeye bakacakmış gibi donakaldım. Sonra onun bir daha beni azarlamak, kucaklamak ya da kurtarmak için geri dönmeyeceğini hatırladım ve diğer ayakkabıyı da aynı yöne fırlattım.

"Aman Tanrım," diye bir ses geldi yukarıdan.

İrkıldım ve dönüp merdivenlerin başında duran Vikki'yi gördüm.

"Oh," dedim suçlulukla, "evde kimse olduğunu fark etmemiştim."

Vikki spor kıyafetleri giymişti, bu da muhtemelen Pilates'ten sonra Amira'yı bırakmak için orada olduğu anlamına geliyordu.

Pilates'ten sonra Amira'yı bırakmaya gelmişti. Merdivenlerden indi ve son basamakta durup duvarı mahvettiğim dağınıklığa baktı.

"Kaza oldu," dedim küçük bir sesle.

Vikki başını salladı ve derin bir nefes alarak yanıma oturdu. "Endişelenme. Personel, rötuşlar için birkaç ekstra boya tenekesi bulunduruyor. Öğleden sonra onlarla iletişime geçeceğim."

"Teşekkürler. Amira nerede?"

"Parkta, Chino'yu koşturuyor. Madhav da onunla birlikte," dedi. "Şirkette çalışması için onunla konuşuyor."

Vikki'ye baktım. "Gerçekten mi?"

O arkasına yaslandı ve dirseklerini arkamızdaki basamağa dayadı. "Evet, üniversiteden sonra orada çalışması planlanmıştı. Madhav her zaman onun Kris'ten daha fazla iş kafası olduğunu söylerdi."

Bunu hiç bilmiyordum. Amira ve ben okulda kariyer hedeflerimizi hiç konuşmamıştık, ikimizin de geleceği önceden belirlenmişti, bu yoldan sapma ya da sapma yoktu. Onun evlenmesi gerekiyordu. Benim yükselebileceğim bir yer yoktu, bu yüzden saygın bir isme ve çay havlusunda güzel görünen bir yüze sahip biriyle evlenmem gerekiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Vikki hüznle gülümsedi. "Çocuklarımla hayatlarına karışmamayı öğrendim."

Ayaklarımı dikkatlice yere koyarak, ağrıyan ayak tabanlarımı denedim. Ama ağrı o kadar şiddetliydi ki, balerinlik yıllarımda bir gün boyunca *parmak uçlarında* durduktan sonra yere indiğimdeki hissi hatırlayarak inledim.

Vikki çenesini yere uzanan So Kates'e doğru uzattı. "Onları giymek istiyorsan, nedimen sana eczacıdan uyuşturucu sprey almasını söylemelisin."

sprey almasını söylemelisin. O zaman istediğin kadar yüksekte kalabilirsin."

"Bu sadece acıyı geciktirmez mi?"

Omuz silkti. "Evet, sanırım öyle. Ama ne kadar çok yaparsan, o kadar az hissedersin."

Yine sessiz kaldık. Söyleyecek bir şeyim olduğunu hissetmiş gibiydi. "Vikki."

"Evet, canım."

"Sana bir şey sorabilir miyim? Ve bu aramızda kalır mı?" "Tabii ki, hayatım."

Kalbim göğsümde düşük ve ağır bir şekilde atıyordu. "Belki de... yani, henüz karar vermedim... ama birine para vermem gerekebilir. Kabul edecek mi emin değilim. İşe yarayacak mı emin değilim. Ama denemem gerekebilir."

Gece geç saatlerde yaptığım uzun düşüncelerim sırasında, Davide Rossi'nin annemin öldüğü gece olanları, hikayesi için cömert bir ödeme almadıkça açıklamaya yanaşmayacağı aklıma gelmişti. On iki yıldır sessiz kalmıştı. Şimdi bunu kamuoyuna açıklaması, fotoğrafçıların kıyamet gibi evinin kapısına üşüşmesi, adli soruşturmanın yeniden açılması, posta kutusuna ölüm tehditleri gelmesi anlamına gelirdi. Richard'ın ona teklif ettiği şey, buna değecek bir şey olmalıydı. Ama Richard'ın sahip olmadığı tek şeyin para olduğundan oldukça emindim. Silah tüccarları ve iş adamlarından aldığı krediler, hayırsever bağışlar olarak gösterilen nakit dolu valizler hakkında söylentiler vardı. Tüm bu paranın birkaç ay içinde lüks tatiller, özel jetler ve tasarımcı kıyafetlerine harcandığı söyleniyordu, bu yüzden sürekli daha fazlasını arıyordu. Richard, Davide Rossi'ye verdiği sözü henüz yerine getirmemişse, ben de önce davranma fırsatım vardı.

"Lexi," dedi Vikki dikkatlice, "başın dertte mi?"

"Evet."

"Ne tür bir belaya bulaştığını söyleyebilir misin?"

"Hayır, söylemek istemiyorum," diye mırıldandım. "Tek söyleyebileceğim, birinin benim hakkımda bir şeyler bildiği. Ve düşündüm ki, belki ona gidip bunun sır olarak kalmasını isteyebilirim."

"Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ne kadar zamanın var?"

"Emin değilim." İskoçya'da merdivenlerde Richard'ın yüzünü hatırladım, ondan uzaklaşırken tökezlemiştim. "Sanırım yıl sonuna kadar?"

"İyi," dedi. "Peki, böyle bir durumda, oldukça sert davranmanı öneririm. Belki 1 milyon sterlin yeterli olur. Onlara bir rakam sormayın ve düşük bir rakam teklif etmeye çalışmayın. Sadece işinizi halledin."

Ona baktım, ama o hala merdivenlere yaslanmış duruyordu. Vikki, Barbara gibi, ne yapılması gerektiğini bilen ve harekete geçmekten çekinmeyen bir kadın türündeydi.

"Lexi, bir elçiye ihtiyacın olacağını biliyorsun," dedi. "Bu adama çekle gidip sessiz kalmasını isteyemezsin."

Lojistik konusunda pek düşünmemiştim, ancak Davide ile o korkunç geceden sonra birbirimize bağlandığımızı ve beni görürse yine bana acıyabileceğini düşünmüştüm.

Vikki doğruldu ve ellerimi tuttu. "Yardım istemeyi sevmediğini biliyorum, ama bu tek başına yapılabilecek bir şey değil. *Özellikle de* senin için."

Aniden başka bir So Kate ayakkabısı giymek istedim, ama ayakkabım kalmamıştı. "Seni bu işe daha fazla karıştırmak istemiyorum."

Bana göz kırptı. "Bunun için çok geç."

Bir süre ailevi bir sessizlik içinde oturduk, parmakları hala benimkileri tutuyordu, ama yüzü kasvetli bir hal aldı.

"Biliyorsun, bir yıl önce bana böyle bir sorunla gelseydin, sana bir çek yazdırıp bu sorunu hallettirirdim. Senin kraliçe olmanı istiyorum Lexi, ve bunun sebebi sadece Amira'yı her zaman koruyabileceğin için değil. Ve bunun benim için avantajlı olacağı için de değil." Gözlerime bakana kadar bekledi. "Senin kraliçe olmanı istiyorum çünkü bu konuda çok başarılı olacağını biliyorum."

Bu, bana söylediği en güzel şeydi, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamasam da.

"Bir zamanlar tek istediğim şey, şu anda bulunduğum yerde olmaktı," diye devam etti. "Ama bunun için ne kadar büyük bir fedakarlık yapmam gerektiğini tam olarak anlamamıştım. Bebeğimi kaybedeceğimi bilmiyordum. Bunun nasıl bir şey olacağını bilmiyordum – sırlarla dolu bir çöplükte yaşamak, kokusu beni sürekli hasta etmek, uyumamı imkansız hale getirmek."

Gözleri yaşardı ve ben onun ellerini sıktım. Çocuklarını girdapın içine indirmiş ve ikisinin de açılmış kara merkezine çekilmesini izlemişti. Sadece Amira, gelgitteki bir enkaz gibi ortaya çıkmıştı.

"Bunu yapmak istiyorsan, sana yardım ederim," dedi. "Amira'ya, Madhav'a veya başka kimseye söylememiz gerekmez. Sen söyle, ben sana bir çek yazayım ya da hepsini bir kripto hesabına yatırayım, ya da bu tür şeyler bugünlerde nasıl yapılıyorsa öyle yapayım. Ama böyle bir şey yaptığında, geri dönüşü olmayacak. Bunu anlamalısın."

Parmaklarımın eklemlerini öptü ve merdivenlerden indi, eğilip yerden So Kate ayakkabılarımı aldı.

"Personele bunları da ayakkabıcıya götürmelerini söyleyeceğim," dedi.

Sağ ayakkabının iğne gibi topuğu artık umutsuzca eğri duruyordu. Vikki, couture kıyafetim ve ugg botlarımla merdivenlerin dibinde bozuk bir oyuncak bebek gibi oturan bana baktı. Bana hüzünle gülümsedi.

"Bu kadar yükseklikte olmaya hazır olduğunu sanmıyorum, değil mi?" "Hayır," dedim. "Henüz değil. Belki yakında."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

15 Kasım 2023

Telefonum kucağımda titredi ve gizlice ekrana bakabilmek için peçeteye uzandım.

Her şey yolunda mı? James yazmıştı.

Mary, Edinburgh Tarım Derneği öğle yemeğinden önce, beni yine telefonumla oynarken yakalarsa, onu el koyacağını söylemişti. Kimse görmeden hızlıca yazdım: *Her şey yolunda. Seni sonra ararım.*

Telefonumu kucağıma geri koydum ve yanımdaki adamla sohbet etmeye başladım. Charolais boğası, geçen bahar fuarında safkan şampiyon ilan edilmişti, ama gelecek yılki şansından endişeliydi. Bu günlerde sürekli İskoçya'da gibiydim, yaşlı bakım evlerini, sanat sergilerini ve tarım fuarlarını ziyaret ediyor, milletvekilleri ve okul çocuklarıyla el sıkışıyordum.

Büyükannem ve Stewart, gelecek yaz Edinburgh'da yapılacak taç giyme töreni için planlar yapmaya başlamışlardı. Büyükannem, televizyonda yayınlanacak Noel konuşmasında, benim tacı takmaya karar verdiğimi duyuracaktı. Kimse bana kalmak isteyip istemediğimi sormadı. Bu kadar uzun süre dayandığım gerçeği, kalacağımı teyit eden bir kanıt olarak kabul edildi.

Ama önce İskoç tacı elde etmem gerekiyordu. Babamın yirmi iki yaşındayken taç giyme töreninin fotoğraflarına bakıyordum. *Ne kadar genç görünüyordu*, diye düşündüm. Genç ve kaderi belliydi. Tören için tacını kendisi tasarlamıştı: az süslemeli, modern, fırçalanmış altın bir başlık, ne kadar düzeltirse düzeltse kafasında biraz eğri duruyordu. Bunun sıradaki sahibi ben mi olacağım, hiç bilmiyordum. Richard da benim kadar İskoçya'da vakit geçiriyordu, ofisi onu kuzeye göndermek için her türlü bahaneyi buluyordu.

Öğle yemeği bittiğinde Mary beni kenara çekti. "Küçük bir sorun var, hanımefendi. Son zamanlarda dışarıya baktınız mı?"

"Hayır, boğaların ve devasa testislerinin fotoğraflarına bakıyordum."

"Evet, bir fırtına var. Şimdiye kadar Kuzey Denizi'ne ulaşması gerekiyordu, ama ulaşmadı. Rüzgar nedeniyle tüm uçuşlar iptal edildi."

"Tamam." Omuz silktim. "Yani bu gece burada kalıyoruz?"

"Maalesef, evet. Ama uygun bir konaklama yeri bulmakta zorlanabiliriz."

Dışarıyı görebilmek için belediye binasının penceresine doğru yürüdüm. Pencere kenarındaki kırmızı çiçekler rüzgârla yana doğru savruluyordu. Şiddetli yağmur damlaları cama çarpıyordu. Bunu yapacaksam, şimdi tek şansım olduğunu fark ettim.

"Neden malikaneye gitmiyoruz? Bir saat uzaklıktayız. Kraliçe'nin sakıncası olmayacağına eminim."

Mary çoktan telefonuna yazmaya başlamıştı. "Şimdi Stewart'la konuşup halledeceğim."

Sarayın onayıyla, üç Range Rover'ımız iç kesimlere doğru yola çıktı. Şiddetli rüzgar arabaları yolda titretirken, ön cam sileceklerimiz yağmurun şiddetine karşı çılgınca çalışıyordu. Bir saat sonra, kale kapısından geçiyorduk. Birkaç ay önce Jack'le birlikte yürüdüğüm koridorlarda tekrar yürümek için hiç istek duymuyordum. Eşyalarımın Louis'in sevdiği yatak odasına konulmasını istedim, böylece kendi odamı görmek ve bir gece geç saatlerde Jack'i gizlice içeri soktuğumu hatırlamak zorunda kalmayacaktım. O son kez olmuştu. Gözleri ateşin ışığında parlıyordu, dizlerinin üzerine çökmüş, kumlu yanaklarını karnıma bastırırken ben de parmaklarımı saçlarına geçiriyordum.

O korkunç günden beri hala konuşmamıştık. İlerleyebilmemin tek yolu, zihnimi oraya geri götürmemektir.

Aşağıda, Mary ve diğerlerini gece için personel odasına gönderdim ve sonra on dakika boyunca salonda oyalanarak, onların çimleri geçip yerleşmeleri için zaman tanıdım. Mary'den nadiren bir şeyler sakladım. Neredeyse bir yıldır, şehir arabalarında yanımda oturmuş, ben tuvalette işerken lavabonun yanında beklemiş, ben sayısız insanla tokalaşırken çantamı tutmuştu. Ama bu, tek başıma tamamlamam gereken bir görevdi. Onun geceyi geçireceği yere yerleştiğinden emin olduktan sonra, paltomu ve botlarımı giydim ve bir araba getirilmesini istedim.

Şiddetli fırtınaya adım attığımda, Rita bana arabanın kapısını açtı.

"Nereye gideceğiz, hanımefendi?" diye sordu. Sesini duyurabilmek için rüzgârın uğultusunun üstüne bağırmak zorunda kaldı.

"Candacraig'de üvey annemi görmek istiyorum."

Kül rengi gökyüzünün altında dar bir köy yolunda ilerledik. Candacraig House'a daha önce tam olarak iki kez gitmiştim. Burası, her evli erkeğin kendine ait bir yere ihtiyacı olduğunu söyleyen büyükannesi tarafından babama düğün hediyesi olarak verilmişti. Babam, özellikle yaz tatillerinde sık sık buraya çekilirdi ve bizim ziyaret etmemizi yasaklardı. Babamın sahip olduğu her şey gibi, burası da zarif bir şekilde döşenmişti. İçeride tek bir tartan desenli kumaş ya da geyik boynuzu trofe bile yoktu.

Kapıyı açan hizmetçi beni görünce şaşkın görünüyordu, ama sırlıslıkla yağmurluğumu aldı ve beni bir salona götürdü. Ateşe en yakın krem rengi keten kanepeye oturdum ve mümkün olduğunca çok ayrıntı yakalamak için boynumu uzattım. Duvarlarda babamın birkaç litografisi asılıydı. Sevdiği orkideleri masanın üzerinde duruyordu, yanında bir spreş şişesi vardı. Şöminenin üzerinde, Annabelle ve babamın evin ön merdivenlerinde çekilmiş çerçeveli bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta babam coşkuyla gülüyordu ve onun hiç bu kadar mutlu olduğunu görmediğimi fark ettim.

"Majesteleri," diye bir ses duyuldu arkamdan.

Dönüp odaya giren kadını izledim. Kot pantolon ve hırka giymişti, ayaklarında tüylü pembe terlikler vardı.

"Merhaba," dedim. "Habersiz geldiğim için özür dilerim."

Annabelle reverans yapmadı ve ben de yapmasını beklemiyordum. Karşımda kanepeye oturdu ve ellerini dizlerinin üzerinde gezdirdi. "Eh, er ya da geç buraya geleceğini tahmin etmiştim."

Bana kapıyı açan aynı hizmetçi, bir tepsi çay ve kurabiyeyle içeri girdi. Annabelle ve ben, kadın çaylarımızı doldurup peçetelerle uğraşırken sessizce birbirimizi inceledik.

Hizmetçi kapıyı kapattığında Annabelle, "Biraz kurabiye yemelisin," dedi. "Zayıf görünüyorsun."

Bir parça alıp tabağıma koydum, ancak boğazımdan kumlu topaklar halinde kayıp gitme düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetmişti.

"Buraya bazı sorunlarım olduğu için geldim."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bunu duyduğuma üzüldüm, ama beklenmedik bir şey değil," dedi.

"Neden? Benim bu iş için uygun olmadığımı düşündüğün için mi?" diye tersledim ve sonra sessizce kendimi azarladım.

Çayından bir yudum aldı. "Hayır. Çünkü köpekbalıklarıyla dolu sularda yüzüyorsun."

Titrek bir nefesle ona Richard, Davide Rossi ve özel dedektifi anlattım. Bir ay içinde ikinci kez içimi döküyordum ve yine aynı etkiyi yarattı. Eteğimi kaldırıp, kanayan, kangren olmuş bir uzvumu ortaya çıkarmış gibi hissettim. İğrençtim ve uzak durulmam gerekiyordu. Ama bu dehşeti ortaya çıkarmak, tuzlu su gibi, yaraya merhem gibi bir etkisi vardı.

Konuşmayı bitirdiğimde, Annabelle'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Acele etmeden ikimize de çay doldurdu. İkimiz de içtik. "Bu, baban için çok üzücü olur," dedi sonunda.

"Evet, şey..."

"Belki de babanın öldüğü aydan önce son derece üzgün olduğunu bilmelisin. Richard bazı bilgiler edinmiş ve bunları ona karşı kullanmakla tehdit ediyordu. Nasıl olduğunu hiç öğrenemedik, ama sanırım özel dedektif en mantıklı seçenek. Tek yapmaları gereken Sherbourne House'un dışında beklemek ve Louis'i takip ederek geceleri nerede kaldığını öğrenmekti," dedi.

Göğsüm ağrımaya başladı. "Richard, Louis ve Kris'i biliyor muydu?"

"Korkarım öyle. Yıllar boyunca bunu gizli tutmak için oldukça çaba sarf ettik. Kraliçe bilmiyor, ama eminim şüphelenmiştir. Ancak ailenin bu sırrı saklayacağına asla güvenemedik ve ne yazık ki haklı çıktık." Çayından uzun bir yudum aldı. "Clarence Dükü her zaman belirli bir yaşam tarzının tadını çıkarmıştır. Jetleri, helikopterleri ve şatoları duymuşsundur. Yıllar boyunca kendini aşırı zorladı – Kraliçe'den müdahale etmesini ve bu sorunu çözmesini isteyemeyecek kadar büyük borçlar yaptı. Kraliçe onu çok seviyor, ama burada ciddi paradan bahsediyoruz – ve bu paranın tamamı meşru kaynaklardan borçlanılmış değil."

Babamın son günlerindeki tuhaf davranışlarını düşündüm, onu patikadan aşağıya, onu öldürecek dağın yamacına iten bir tür pervasızlığı. "Babam ona ödeme yapacak mıydı?"

"Evet, sanırım," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bu durumdan memnun değildim. Louis'in ifşa edilmesini istediğimden değil. Ama korkum, Richard'ın daha fazlasını istemek için geri geleceğiydi. Doksanlarda baban ve benim hakkımda her şeyi biliyordu ve bunu Freddy üzerinde de kullandı. Eğer pes edersek, sonsuza kadar kapımızın önünde dolaşacağından endişeleniyordum. Geçen yıl Noel çok gergin geçti."

Bu sorunum, aylardır çözmeye çalıştığım bir bulmaca kutusu gibiydi. Artık, doğru bükülme ve hareket sırasını nihayet bulmuştum

hareketlerin doğru sırasını bulmuştum, böylece kutu tıklayıp ellerimde açıldı.

"Richard ve ben Ağustos ayında konuştuğumuzda, ne yapacağıma karar vermem için bana yıl sonuna kadar süre verdi," dedim.

"Bunu hep garip bulmuşumdur. Eğer benim sahip olduğum şeyi bu kadar çok istiyorsa, neden beklesin ki?"

"Sence neden?"

"Davide Rossi bedavaya ortaya çıkmayacaktır, bundan eminim. Ama Richard parayı nereden bulacak? Babam ona ödeme yapamadan öldü. Belki de parayı bulmak için zamana ihtiyacı vardır, ya da belki de tehdidin beni ayrılmaya ikna etmeye yeteceğini düşünüyor."

çam kozalak patladı ateş ve onun orman zemini kokusu yükseldi .

Annabelle ellerini kucağında birleştirdi.

"Richard'ın Londra'da çok sayıda arkadaşı vardı, kraliyet ailesinin çevresinde olmaktan hoşlanan birçok hayırsever," dedi. "Ama Ukrayna'da savaş başladığında, hepsi gitti ve onun durumu... tehlikeli hale geldi. Arkadaşlarının mal varlıkları donduruldu veya saklandı ve ona yardım edecek durumda değiller. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ben başımı salladım. Birleşik Krallık bir zamanlar, İngiliz şirketlerine yatırım yapmaya istekli oldukları sürece, zengin yabancılara kapılarını sorgusuz sualsiz açmıştı. Belgravia, zengin Rusların ani akını nedeniyle "Kızıl Meydan" lakabını almıştı. Saray, aileye yabancılara karşı dikkatli olmaları konusunda yalvarmıştı, ama birdenbire her yerde oligarklar belirmişti ve hepsi de çok dost canlısı, cömert ve çekiciydiler. Çalışan kraliyet ailesi üyeleri için "resmi" hediyeler ile "kişisel" hediyeler arasındaki sınır her zaman en iyi ihtimalle belirsizdi ve Richard için kolayca göz ardı edilebilirdi. Ancak sonra Ukrayna'nın işgali geldi ve arkadaşları kaçabildikleri kadar kaçtılar, İstanbul ve Monako'da yeni hayatlar kurdular. Onlar gittikten sonra, üst sınıflar son on yılı yağmalanan Rus fonlarıyla ödenen şampanya içerek geçirmemiş gibi davrandılar.

"Söylentileri duydum," dedim.

"Richard'ın şu anda sahip olmadığı tek şey nakit para," dedi Annabelle. "Eminim, mirasçı olduğunda ve Exeter Düküğü'nün fonlarına erişim hakkı olduğunda bu İtalyan adama ödeme yapacağına söz vermiştir."

"Benim param var." Boğazımı temizledim, sesim kısılmıştı. "Ya da en azından biraz borç alabilirim. Çok fazla."

Kaşlarını kaldırdı. "O zaman bir çözümün var demektir."

Ateş beni terletiyordu. Ya da belki de olacaklarımdan duyduğum korkuydu.

"Annabelle," diye sordum, "sence ne yapmalıyım?"

Bana nazikçe gülümsedi. Babamın ona neden ilgi duyduğunu anlayabiliyordum. Ayakları yere basan, anaç ve kadınsı biriydi.

"Emin değilim, canım. Para bir şey, ama taç bambaşka bir şey. O her şeydir. O güçtür, senin soyundur, senin Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi olduğun söylenir," dedi. "Kendine sorman gereken soru, onu ondan daha çok isteyip istemediğin. Eğer istiyorsan, çabuk hareket et. Bu İtalyan adama, Freddy'nin mirasçılarının uygulamaktan çekinmeyeceği bir gizlilik anlaşmasıyla bağlı olduğunu hatırlat. Sessizliğini sürdürmesi için ona iyi niyet göstergesi olarak ödeme yap. Ve sonra tüm bunları geride bırak."

"Ama o zaman Richard sonsuza kadar kapımın önünde bekleyip durmaz mı?" diye sordum. Üzgün görünüyordu. "Evet, canım, öyle yapar."

Bir süre sessizce çayımızı yudumladık, ateşin çıtırtılarını ve tıslamalarını, dışarıdaki rüzgârın pencereleri sallamasını dinledik.

"Aslında sana bir şey getirdim – burada bekle," dedi Annabelle, sandalyesinden kalkarak. Odadan çıktı ve ben şaşkın bir sessizlik içinde oturdum, ta ki o bir Tesco poşetiyle geri dönene kadar. Poşeti kahve masasının üzerinden bana doğru itti ve tekrar oturdu. "Bunu sana daha önce vermediğim için özür dilerim. Elton Park öldükten hemen sonra almaya gittim, ama sonra... Bilmiyorum, ondan ayrılamadım."

Çantayı açtım ve içinde bir tahta parçası buldum. Eski ve pürüzlüydü, pencereden gelen loş ışığa tutarak bir tarafına kazınmış çizgileri görebildim. Parmağımı üzerinde gezdirirken, üç yaşındayken yatakta oturup bana bunları gösterdiği anı hatırladım.

"Sanırım, şu anda devletin mülkiyetinde olan bir yerden onu sökerek, eserlerin korunmasına ilişkin birkaç yasayı ihlal ettim," dedi. "Ama o her zaman, öldüğünde yatak odasının zeminindeki cadı işaretlerini senin almanı istediğini söylerdi."

Ahşabı ellerimde tuttum ve gözyaşlarımdan gözlerimi yakmasına izin verdim. Acı çekmek istedim. Hayatım boyunca onun sevgisini özlemiştim. Çocukları için biriktirdiği şeyler o kadar azdı ki, onu cezalandırmak için evden kaçmışım. Yaptığım her şeyi düşündüm: Avustralya'ya kaçmak, şimdi ise onun istediği prenses olmaya çalışmak. Onun yetersiz sevgisini elde etmek için ne kadar çok şey yaptım?

"Elinden geleni yaptı," dedi Annabelle, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "İkinizi de çok sevdi. Sadece... bunu size nasıl göstereceğini her zaman bilemedi."

"Teşekkür ederim," dedim.

Kapıda, yağmurluğumu ilikleyip botlarımı giyerken beni izledi. Tesco poşetini cebime koydum. Fırtına biraz dinmişti ve gökyüzü bana su altında, büyük bir dalganın yüzeye çarptığını aşağıdan izlediğimi hatırlattı.

"Bu havada araba kullanmak istediğinden emin misin?" diye sordu. "Gece burada kalabilirsin."

Kafamı salladım. "Gitmeliyim. Yarın ilk uçağa bineceğiz. Ama teşekkür ederim, gerçekten."

O da başını salladı ve hırkasını üzerine sardı. "Her şey yoluna girecek. Bu aile her zaman kendi ailesini korur. Amira ve benim için durum farklı. Ama sen kan bağı olan bir prensesin. Kraliçe senin olmanı istiyor. Monarşinin şu anda ihtiyacı olanın yaşlı bir adam değil, genç ve güzel bir kadın olduğunu biliyor. Gazetelerin ön sayfasında çok güzel görüneceksin, bir gün düğün yapacaksın ve sonra kraliyet bebeklerin olacak. Halkın istediği bu."

Gülümsedim ve merdivenlerden aşağı inerek arabaya doğru yürümeye başladım. Ama sonra durdum. O, benim düşündüğüm gibi biri değildi.

"Annabelle, sana bir şey daha sorabilir miyim?" O başını salladı.

"Son konuşmamızda, özel sekreterim Mary'ye dikkat etmemi söylemiştin. Ne demek istemiştin?"

Yine, kendini hırkasına sarıp ayaklarına baktı. "O zaman kızgındım, öyle dememeliydim."

"Ama bir nedenin olmalı."

O içini çekip kapı pervazına yaslandı. "Dışarıdan bakıldığında, senin için iyi bir iş çıkarıyor gibi görünüyor ve önemli olan da bu. Ama o senin için *seçildi*. Çığın olduğu gün, Kraliçe seni geri getirmek ve burada tutmak için bir plana ihtiyaç duyuyordu. Amira, Stewart'ın seni Avustralya'dan alırken Mary'nin de onunla gitmesini önerdi. Onu seveceğini biliyordu."

Soğuk bir yağmur damlası boynuma düştü ve ceketimin yakasına kadar kaydı. "Amira mı?"

"Evet, sanırım Mary'yi okuldan tanıyordu. Ona Wolseley House'da Freddy için basın bültenleri yazmak üzere bir iş buldu. Sanırım iyi biri. Sadece aileye biraz fazla bağlandığından endişeleniyorum, biraz aşırı hayran gibi."

Rita beni şiddetli yağmur altında malikaneye geri götürdü ve ben kucağımda dengelediğim bir tepsiden tost ve haşlanmış yumurta yedim. Yemeğimi bitirdikten sonra, Tesco poşetiyle karanlık kale koridorlarında tek başıma yürüdüm ve Louis'in yatağına tırmandım, orada tahta tahtayı göğsüme bastırdım. Cadı işaretlerinin üzerime ışık kanatlarını uzattığını hayal ettim. Ama artık kendimi güvende tutmak için batıl inançlara, büyüye ve hatta kendi babama bile güvenemezdim, bu yüzden yatağın yanındaki masadan telefonumu aldım.

Numara zaten rehberime kaydedilmişti. Tekrar düşünmeden düğmeye bastım ve telefon uzun süre çaldı. Ama sonra bir tıklama sesi geldi, bir nefes alma sesi ve kalbimin hızlanması.

"Alo," dedi adam.

On iki uzun yıl boyunca, onun gür sesi hafızamın katmanlarında saklı kalmıştı. Aniden, kokuşmuş bir koku odamı doldurdu ve bir an için, yatak görünmez bir denizde sallanmaya başladı.

"Davide Rossi?" diye
fısıldadım. Bir süre
durakladı. "Si."

"Bay Rossi, benim adım Alexandrina, ama siz bana '*carina*' derdiniz. Konuşmak için vaktiniz var mı?"

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

16 Kasım 2023

Colin kanepenin yanıma oturdu ve bana bir viski uzattı.

"Aradığına sevindim. Uzun zaman oldu."

Ağır kristal bardağı aldım ve bir yudum aldım. O kadar pahalıydı ki, yutarken bile yakmıyordu.

"Evet, bunun için özür dilerim."

"Varis olmak tam zamanlı bir iştir," dedi ve çıplak ayaklarımı kucağına çekti.

Dairesinin her şeyi bej rengiydi. Doha Havalimanı'ndaki birinci sınıf salonlardan birine benziyordu. Colin, duvara çerçevelenmiş tek bir davul sopası olan, şüphesiz benim tanımadığım bir rockçının koleksiyon parçası olan türden bir adamdı. Dolabında saat koleksiyonu için özel bir kadife çekmece vardı. Girişte, kireçtaşı konsola yaslanmış, hiç yerinden kıpırdamamış gibi görünen deri bir squash çantası vardı.

O sabah, Mary'nin yanına Range Rover'a binmişim ve eve dönmek için Aberdeen Uluslararası Havaalanı'na sessizce yol almıştım. O mavi ışıktaki yanımda uyuklarken, yüzünü inceledim ve onunla ilgili anıları canlandırmaya çalıştım, ama hiçbir şey gelmedi. İlk başta, Amira'nın Astley'de benim tanımadığım birini tanımasının imkansız olduğunu düşündüm, ama son yılımızda annemi kaybetmişim ve başka hiçbir şey düşünemiyordum. Mary ile benim, onun konuşmak istemediği bir geçmişimiz olduğunu hep hissetmişim. Belki de Wolseley House babama aitken oradan sızan bilgilere onun da parmağı vardı, ama belki de yanıliyordum. Belki de geçmişimiz sandığımdan daha eskiye dayanıyordu.

Heathrow'a indiğimizde Colin'e mesaj atıp ona uğrayabilir miyim diye sordum. Hâlâ isteydi, bu yüzden şoförümün beni onun dairesine bırakmasını istedim ve kapıcı beni içeri aldı. Colin, ailesinin gayrimenkul ve yatırımlarını yöneten babasının şirketinde çalışıyordu. Onun

devasa pençeli küvette banyo yaptım ve birkaç saat sonra kusursuz takım elbisesiyle, koltuğunun altında bir şişe viskiyle eve geldi.

"Sana biraz yasadışı bir soru sorabilir miyim?" dedim, dilimde turba buharlaşırken.

Colin güldü ve parmak eklemlerini ayağımın kemerine bastırdı. "Bu, son zamanlarda bana sorulan en ilginç soru."

"Bu tamamen varsayımdan ibaret," dedim, başım dönüyordu. "Ama birine para vermen gerektiğini düşün. Ve bu kişi başka bir ülkede yaşadığı için bunu şahsen yapamıyorsun. Ve kimsenin haberi olmadan bu kişiye parayı ulaştırman gerekiyor."

Bana ciddi bir şekilde baktı, ama ayaklarımın masajını yapmaya devam etti. "Aracı bulmak kolay olurdu – şu anda bu işi yapacağına güvenilebileceğim üç kişi var. Onlardan anlaşmayı yapmalarını isterdim ve sonra Bitcoin ile takas yapardım. Ya da tüm parayı özel bir jete koyup gönderirdin – bu da fena bir seçenek değil."

Minimalist şöminesinin ışığına bakarak kendimi düşündüm.

"Varsayımsal olarak konuşursak," dedi, ayağımı kucağına indirerek, "eğer böyle bir şeye ihtiyacın olursa, sana yardım edebilirim."

Hiçbir şey söylemedim. Kanepede bana doğru sürünerek geldiğinde, beni öpmesine izin verdim. Beni yastıklara itti ve ben bu hayata boyun eğip eğemeyeceğimi merak ettim. Yarın Vikki'den bir çek yazmasını isteyebilirdim ve Colin parayı Davide Rossi'nin Bitcoin cüzdanına aktarabilirdi. Gelecek yaz Colin, Edinburgh Kalesi'nin meydanında durup, büyükannemin başıma tacı takmasını izleyebilirdi. Onun varlığı, basın dikkatini, benim söndürmeyi umudum olmayan kaçınılmaz İskoç bağımsızlık protestolarından başka yöne çekmek için yeterli olurdu.

Ama parmaklarını saçlarıma doladığında, aklıma Jack'in yüzü geldi. Bana gülümsediğinde gözlerinin kırışmasını, Yeni Yıl Günü'nde sabah güneşinin saçlarında parıldamasını düşündüm. Büyük bir panik hissettim ve Colin'in kollarından kurtuldum.

"Üzgünüm," dedim, dudaklarımı

kapatarak. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim, ama onun ağır kollarının hapisanesinden kurtulmak istiyordum.

Oturup nefesimi düzenledim. "Son zamanlarda başım dönüyor. Üzgünüm, bu gece bir şey yapabileceğimi sanmıyorum."

O, çekinerek sırtımı ovuşturdu. "Sorun değil. Yemek sipariş edip uyumak ister misin?"

Onun devasa yatağına uzandık ve ben, insan elindeki tüm kemiklerin isimlerini zihnimde sayarak kendimi sakinleştirirken, onun ritmik nefeslerini dinledim. Bitirdiğimde, ayağa geçtim, sonra zatürreenin tüm belirtilerine, ardından enfeksiyona neden olmadan merkezi damar yolunu yerleştirmenin tüm adımlarına. Orada uzanıp zihnimi karanlık sulara yönlendirirken, nihayet, şafak sökmeden hemen önce, uykuya daldım.

Sabah, kahve kokusuyla uyandım. Mutfığa girdiğimde Colin, iş kıyafetlerini giymiş, iPad'ini okurken espresso içiyordu.

"Uyanmışsın." Gülümsedi. "Kahve ister misin?" "Evet, lütfen."

Mermer tezgahın yanındaki taburelerden birine oturdum ve onun kahve çekirdeklerini öğüttüğünü, tartıda ölçtüğünü ve sonra küçük bir fırça ile fazlalığı temizlediğini izledim. Espresso'yu dökmeden önce bir fincanı sıcak suya batırdı.

"Köpükte desen yapabilir misin?" diye sordum.

"Aslında yapabilirim." Gülerek cevap verdi.

Kahveyi içtim ve kahve, dairesindeki her şey gibi mükemmeldi.

"Peki," dedi. "Bu gece. Neden dışarı çıkmıyoruz? Zor olduğunu biliyorum, ama Oswald's'a gidebiliriz. Orası özel bir yer. Sadece üyelere açık. Kimse bizi rahatsız etmez veya fotoğraf çekmez."

"Bu gece sarayda bir resepsiyonum var," dedim. "Kendim organize ettim. Nairobi'de obstetrik fistül tedavisi yapan bir klinik için.

"O nedir?"

"Ciddi bir doğum yaralanmasıdır. Çoğunlukla hamile kalmak için çok genç olan kızlarda görülür. Uzun süren doğum, doğum kanalının duvarına ciddi zarar verebilir ve..."

Yüzünü buruşturup güldü ve elini yüzünün önünde salladı. "Anladım."

Son aylarda biraz bakımsız bir prenses haline gelmiş olsam da, hala patronajlarımı çok önemsiyordum, bu yüzden kendimi resepsiyonun planlamasına adanmıştım. Kliniğin yönetim kurulu üyeleri etkinlik öncesinde Londra'ya gelmişti ve şehrin en zengin ve en güçlü sakinleri davetiyeyle olumlu yanıt vermişti. Ancak orada olmayacak bir kişi vardı.

hafta önce Mary, davetiyeleri göndermeden önce konuk listesini bir kez daha gözden geçirmemi istemişti. Deri ciltli defterde parmağımı aşağı doğru kaydurdum ve Jack'in adına geldiğimde yavaşlayarak durdum. Eğer bunu gözden kaçırırsam ve bu sert krem rengi davetiyenin dünyayı dolaşıp evimdeki mutfak tezgahındaki posta yığınının düşerse ne olacağını hayal etmeye çalıştım. Bunu bir rica olarak mı görecekti? Acımasız bir alay mı? Bir kalem aldım ve adını çizdim.

"Bay Jennings artık katılamayacak," dedim. "Evet, hanımefendi."

Sonra, kadınlar tuvaletinde bir kabine kilitlendim ve sessizce ellerimin arasında ağladım. Sadece bir anlığına. Kendime izin verebileceğim tek şey buydu.

Colin, kahve makinesinin çeliğini parlayana kadar cılalıyordu. "İstersen resepsiyondan sonra buraya gel."

Hafifçe gülümsedim. "İsterim, ama birkaç gündür köpeğimi görmedim, onunla ilgilenmem gerek."

"Lou'nun av köpeği mi? Onu da getir."

"Bu dairedeki köpek mi? Onu tüm bu nötr renkli mobilyaların üzerinde hayal etmek bile beni terletiyor."

Gülümsedi, ama sesi boş geliyordu. "Cumberland'a kendimi davet etmeye cüret edemem. Zaten Amira'nın evinde takılmamı isteyeceğinden emin değilim."

Aylardır adını koyamadığım tanıdık bir acı hissettim. Londra'da kaldığım süre boyunca, çevremdeki herkesin kendilerini yalanlarla örtbas ettiğini, bana gerçeğin sadece bir kısmını anlattığını ve artık kime inanacağımı bilemediğimi anlamaya başlamıştım.

"İkinizin arasında ne sorun var?"

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Onunla bir sorunum yok. Açıkçası, Louis'in arkadaşlarından hiçbirini gerçekten sevdiğini sanmıyorum."

"Bana, seni evlerinde bir akşam yemeğine davet ettiğini ve senin yeni kız arkadaşınla geldiğini, ama eski kız arkadaşınla henüz ayrılmadığını ve onun da orada olduğunu, bunun çok garip bir durum olduğunu söyledi."

"Ne?" Şaşırmış göründü ve sonra gözlerini devirdi. "Öyle değil... Ben öyle bir şey yapmadım. Olaylar öyle gelişmedi."

Omuz silktim. "Yargılamıyorum. Ama belki de bu yüzden o... Bilmiyorum, kararsız."

Yüzümü inceledi. "Sana benden uzak durmanı söyledi mi?"

"Hayır," dedim. Amira'nın benim için ne istediğinden artık pek emin değildim. Evlilik konusunda korkutucu derecede duygusuzdu ve Colin'den daha iyi bir eşimin olamayacağını defalarca vurguladı. Ama benim bunu yapma ihtimalim onu çaresiz bırakmış gibiydi.

"Bak, o senin arkadaşın, ama... Bilmiyorum," dedi, ellerini havaya kaldırarak. "Bizim gibi insanlar var, onun gibi insanlar var."

"Anlamadım?"

Yine gözlerini devirdi, benden açıkça bıkmış gibiydi. "Ten renginden bahsetmiyorum. Sadece... Onun ailesiyle tanıştın. Annesi Lou ile olan her şeyi planladı. Ona pençelerini geçirdi ve onları bir araya getirdi. Amira'nın onu istediğini bile bilmiyorum. Yani, ona sadık değildi, orası kesin."

Colin burnunun köprüsünü sıkarken ben taburede hareketsizce oturdum. Onun içten içe kaynayan öfkesi, onun hakkında her şeyi biliyor gibi görünmesi, Lutton Hall'da geçirdiğimiz hafta sonu dönüş yolunda ne kadar sessiz olduğu aklıma geldi.

"Ben de öyle duydum," diye mırıldandı. "Neyse, bu konuyu kapatalım."

"Amira'ydı," dedim yavaşça. "Akşam yemeğinde senin ve yeni kız arkadaşının karşısında oturan kız. Sen ve Amira birliktediniz."

Ambulansın sireni daireyi doldurdu. Siren sesi kaybolduktan sonra, biz de esneyen sessizliğin içinde oturduk. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yere bakıyordu.

"Evet."

"Ne oldu?"

Bana yan bakarak, "Gerçekten bilmek istiyor musun?" dedi.

Yine omuz silktim. O hiçbir şey söylemeyince, taburemi geri itip kalkarak gitmek için ayağa kalktım.

"Bak," dedi kararlı bir sesle. "Bu bir hataydı, açıkçası. Yapmamalıydım. Bir süreliğine olayların akışına kapıldık, ama kesinlikle onların evliliğini bozmaya çalışmıyordum. Ama sonra o, onu terk etmekten bahsetmeye başladı ve sorun şu ki, Lou benim için bir kardeş gibiydi. Ona asla böyle bir şey yapmazdım ve senin ailene de bunu yaşatmak istemezdim. Bunu bitirmem gerektiğini biliyordum. Ve bunu yaptığım şekilde... evet, pek iyi değildi. Ama onu bu hayallerinden uyandırmam gerekiyordu. Bunu Louis için yaptım."

Başımı salladım. Üzerimde sadece bir tişört vardı ve birden kendimi çıplak hissettim. "Seni çalışmana bırakayım."

Yatak odasında, yerde duran kıyafetlerimi aramaya başladım. Benden sır saklamıştı ve benim tam olarak anlayamadığım bir tür komploya karışmıştı, ama yine de tek istediğim eve gidip ona kavuşmaktı. Colin kapıda belirdi ve valizime eşyaları tıktırmamı izledi.

"Üzgün olduğunu biliyorum," dedi.

Elbisemi giyerken başımı kaldırmadım. "Gerçekten sorun değil. Sadece arkadaşımın yanına gitmem gerekiyor."

"O senin arkadaşın değil," dedi. "O aile, o insanlar hiç bir zaman senin arkadaşın olmadılar. Yazın onu Lutton Hall'a davet ettim çünkü onsuz gelmeyeceğini biliyordum, ama görmek istediğim sadece sendin. Onunla işim bitti. Önemli bir şey değildi."

Ceketimi askıdan alıp omuzlarıma attım. "Shankar'lar hakkında yanılıyorsun. Detaylara giremem, ama yanılıyorsun. Amira, Louis'e iyi bir ești. İkisi de ellerinden geleni yaptılar."

Kafasını salladı, kafası karışmış görünüyordu.

"Tamam." "Dün gece burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

O beni yakalamadan ve bileğimi tuttu.

"Lexi," dedi. "Açık konuşalım: Senden hoşlanıyorum. Çocukluğumuzdan beri senden hoşlanıyorum. Ve elbette, birlikte olmamızın bir mantığı var – bu konuyu hiç düşünmediğimi söylemiyorum. Her şey yolunda giderse, ilk oğlumuz tahtın varisi olur. Sonra da küçük kardeşi Hereford Dükü olsun ve toprakları yönetsin diye düzenlemeler yapabiliriz. Bu, çok güçlü bir kardeş ikilisi olur. Ailenin ikinci çocukla ilgili tüm sorunlarını çözer."

Yüzümün karardığını gördü ve kısa bir süre tavana baktı.

"Üzgünüm, ama ne demek istediğimi biliyorsun. Tek söylediğim, her yakınlaştığımızda kaçmayı bıraksan, sen de benden hoşlanabileceğini fark edebilirsin. Başka bir adam olduğunu biliyorum, Avustralyalı bir adam. Demelza bana anlattı. Ama bence bu" – ikimizin arasında bir hareket yaptı – "bu mantıklı."

Elimi eline aldı ve birdenbire bir erkeğin dairesinde bu şekilde durduğum son an aklıma geldi. "*Gerçek bir hayat yaşayamazsın*," demişti Ben bana. Bunun neden bu kadar acı verdiğini kendime hiç açıklayamamıştım, ama şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Bu dünyanın çılgınlığı değildi.

Özel hayatıma olan ilgiden korkuyordum. Karşımda duran kişinin beni gerçekten tanımasından korkuyordum.

Colin ve ben güçlerimizi birleştirip buna aile diyebilirdik. Kendi özel ilişkilerimizi yaşayabilir ve birbirimize asla derin sorular soramazdık. Ve birlikte geçirdiğimiz on yıllar boyunca, balkonlardan el sallayarak, fotoğraflar için poz vererek ve sırlarımızı saklayarak, birbirimizi asla gerçekten tanıyamazdık.

Nazıkçe parmaklarımı onun elinden çekip valizimin sapını tuttum.

"Gerçekten üzgünüm," dedim.

Asansörle aşağı indim ve caddeye çıktığımda, nihayet nefes alabileceğim soğuk Kasım havasına çıktım.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

17 Kasım 2023

Obstetrik fistül hakkında farkındalık yaratmak amacıyla düzenlenen resepsiyon, sarayın resim galerisinde, gece gökyüzünü gösteren kemerli bir tavan penceresi olan uzun ve dar bir odada gerçekleştirildi. Nairobi'deki Miloyo Fistül Kliniği'nin CEO'su ve baş cerrahı Dr. Esther Miloyo, onur konuğumuzdu. Etrafı insanlarla çevrili olan Dr. Miloyo, sadece 350 sterlinlik bir bağışla bir hastanın hayatını sonsuza dek değiştirecek bir rekonstrüktif ameliyatın masraflarının karşılanabileceğini anlatıyordu. Büyükanmem ve ben, konukların saygılarını sunabilmeleri için şöminenin yanında durduk. Stewart ve Mary ise, bir isim veya yüz unutursak diye yakınımızda bekliyorlardı.

O sabah, Colin'in dairesinden ayrıldığımda Cumberland'a geri dönmüştüm, ama Amira orada değildi. Chino'yu parka götürdüm, ağaçların arasında sincapları kovalayabilsin diye. Yorgun düştüğünde, meşe ağacının çıplak dallarının altında oturduk ve hayatlarının peşinde koşan insanları izledik.

Chino ve ben eve döndüğümüzde, Mary makyaj sanatçısı ve askıda duran gümüş rengi bir elbiseyle oradaydı.

"Altuzarra," dedi. "Öndeki küçük kesikler biraz cüretkar ama elbise ayak bileğine kadar uzanıyor, bu yüzden kıyafet kurallarına uygun. Az kalsın."

"Zırh gibi görünüyor," dedim, o beni içine sokarken. "Amira nerede biliyor musun?"

"Ailesi evinde hazırlanıyor. Shankar ailesi resepsiyona birlikte gelecek."

Arabanın penceresinden, Londra sokaklarında Noel'in ilk işaretlerini izledim. Yakında şehir, parıldayan ışıkların ağı altında yaşayacaktı. Pazarlar ve sıcak şaraplar, buz pateni pistlerinde kayan çocuklar ve kapı önlerinde şarkı söyleyenler olacaktı. Dünya, güneşe en yakın nokta olan perihelion'a yaklaşıyordu. Neredeyse bir yılı geride bırakmıştım.

"Düşünüyordum da, hanımefendi," dedi Mary yanımdaki koltuktan. "Belki gelecek yıl benim rolümü konuşmalıyız."

Ona baktım, ama yüzü gölgede kalmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece, İskoçya Prensesi olduğunuzda, genel stratejinizi şekillendirmeye daha fazla odaklanmam gerektiğini düşündüm. Belki stiliniz için bir profesyonel getirebiliriz."

Ona gülümsedim. "Sen bu iş için her zaman çok zeki oldun, Mary."

"Oh, bunun benim için küçük bir iş olduğunu düşündüğümünden değil, bu işi seviyorum," dedi çabucak. "Sadece geleceği düşünmeye başlayarak sana daha fazla yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

Pencereye döndüm ve soğuktan buğulanmış olduğunu gördüm. Parmak ucumla cama iki yıldız çizdim. "Hiç şüphem yok ki, biz durdurulamaz olurduk, Mary."

Kalabalık galeride karışırken, Jenny genç oğluyla birlikte yanımıza geldi ve önümüzde eğildiler. Büyükanнем VIP'lerin eşlerine özel ilgi gösterme alışkanlığı vardı, bu yüzden o Harley ile sohbet ederken ben Jenny'yi kenara çektim. Sarayın kameramanı yakınlarda bekliyordu ve bu konuk, tüm sosyal medya videolarında ve televizyon haberlerinde yer alacak biriydi. Bunun farkında olan Jenny ve ben birbirimize gülümsedik.

"İyi misin, Lexi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, parlak bir gülümsemeyle karşılık verdim ve sonra kameralar için ona resmi bir el sıkışma teklif ettim.

"Evet, iyiyim Başbakanım. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sonunda elini bıraktığımda, Jenny oğlu birkaç adım arkasında kalarak kalabalığın içine çekildi, insanlar onu gördükçe gözleri parladı, güçlü adamlar onun lütfunu umarak öne çıktı. O hepsinden nefret ediyordu, ama dünyalarını değiştirmek umuduyla onların dünyasına girmişti.

Arkamı döndüğümde Richard karşımda duruyordu. İskoçya'daki merdivenlerdeki o Ağustos sabahından beri birbirimizi görmemiştik. Şimdi, kurt gibi dişlerini gösteren bir gülümsemeyle gözlerini büyükanנeme kaydırdı.

"Harika görünüyorsun anne," dedi ve çenesini göğsüne indirerek selam verdi. "Her zamanki gibi."

"Oh, devam et." Diye iç geçirdi. "Florence bu akşam nerede?"

"Migreni tuttu, zavallı şey," dedi Richard, dudaklarını bükerek. "Elbette özürlerini iletiyor, bu akşamı kaçırdığı için çok üzgün."

tamamen kadınların sıhhi tesisatına adanmış.

O bana döndüğünde ben sakindim. Birbirimize düzgünce baktık, ikimiz de kameralara gülümsemeye çalışmadık. O anda, birçok yönden aynı olduğumuzu fark ettim: ikimiz de çok geç doğmuş, kardeşlerimizin gölgesinde kalmış iki kraliyet bebeğiydik. Hayatımızın amacı, onlara bir trajedi yaşandığında hayatta kalmaktı. Şimdi ikisi de gitmişti ve arenada sadece ikimiz kalmıştık. Richard ve ben, tacın her zaman elinize kendiliğinden gelmediğini biliyorduk. Bazen onu tanrılardan zorla alıp kendi başınıza takmanız gerekirdi.

"Bu yıl çok hızlı geçmiyor mu?" diye sordu sessizce. "Çok."

"Yaşlanmanın özelliği budur. Zaman hızlanmaya başlar. Son günlerde, dün ne yaptığımı zar zor hatırlıyorum, ama geçmişle ilgili anılarım her zamankinden daha net."

"Evet," dedim soğukkanlılıkla. "Ben de öyleyim." Şaşırmış bir şekilde gülümsedi. "Anlıyorum."

İkimiz de, başka bir misafirin ilgisini çekmekle meşgul olan büyükannemize baktık. Doksanlarına yaklaşırken biraz zayıflamaya başlamıştı. Yakında hiç dik duramayacaktı. Hepimiz yavaş yavaş geldiğimiz toprağa geri dönüyorduk.

Richard, nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yakına eğildi: puro ve süt kokuyordu.

"Peki neye karar verdin?" diye sordu.

Doktorlar, bağışçılar ve kraliyet mensuplarıyla dolu hareketli odaya baktım, duvarlar bizden önce gelenlerin resimleriyle süslenmişti. Sonunda umabileceğin tek şey buydu, duvarda güçlülerin el sıkışıp imparatorluklar kurmasını izlemek için bir yer. Şöminenin üzerinde Barbara'nın çizilen son portresi vardı. Resimde saçları gümüşü, keskin çenesi yaşla yumuşamış, ancak boynu her zamanki gibi skandal yaratıcıydı. Gözlerine baktım ve Barbara'nın ne yapacağını beklediğini gördüm.

"Gerçekten de çekip gidip her şeyi sana bırakacağımı mı sandın?" Richard'a döndüm. "Benim olanı almana izin vereceğimi mi sandın?"

Gülümsemeyi başardı, ancak sert beyaz gömleğinin yakasından kırmızı bir kızarıklık yayılıyordu. Tüm kameralar bize çevrilmişken, öne eğildi ve sanki sevgili yeğeniymişim gibi omzuma elini koydu ve bu resepsiyonu tek başıma organize ettiğim için beni tebrik etti. Magazin gazeteleri

onun babacan davrandığını yazacaktı. Prens Frederick artık yapamadığı için devreye giren ne kadar iyi bir kardeş, diye yazacaklardı.

"Unutma, yarın Rossi'yi *Post'un* manşetine taşıyabilirim," dedi. "Bana bunu yapma."

Omuz silktim. "O zaman onu ara."

Richard, beklediği gibi davranmadığım için sinirlenerek gözlerini kısarak bana baktı. Ama parmaklarını çıplak tenimde tuttu.

"Belki de halkın, İtalyan Rivierası'nda geçirdiğin geceyi öğrendiğinde seni affedeceğini umuyorsun. Ama içten içe bunun olmayacağını biliyorsun. Ayrıldığında onların güvenini sonsuza dek kaybettin ve şimdi sana ikinci bir şans veriyorlarsa da, bu gerçek ortaya çıktığında seninle ilgili tüm şüphelerinin doğru olduğu ortaya çıkacak. Bu seni batıracak. Hükümdarlığın daha başlamadan bitecek."

Gülümsedim ve onun elinden kurtuldum. "Bay Rossi ile birkaç gün önce konuştum. Bu arada, hala verdiğin tüm sözleri yerine getirmeni bekliyor. Parayı bir araya getirmekte zorluk mu çekiyorsun?"

Bir hizmetçi şampanya kadehleri dolu bir tepsiyle ortaya çıktığında, Richard onun orada olduğunu fark edemeyecek kadar şaşkın görünse de, ben bir tane aldım. Garson yakındaki başka bir misafir grubuna doğru uzaklaştı. Büyükanneimin yönüne bir bakış attı, belki de ona her şeyi anlatmak için can atıyordu. Öfkeyle kameraların önüne çıkıp, bir zamanlar annemi Liguria Denizi'nde terk ettiğimi açıklayabilirdi. Yarın tabloid gazeteleri arayıp, bildiği her şeyi anlatabilirdi. Ama Richard kendi adına konuşan bir adam değildi. Davide Rossi onun adına konuşmak istemiyorsa, bunun bittiğini biliyordu.

"Nasıl yaptığımı merak ettiğini biliyorum," diye fısıldadım. "Çok basit. Arkadaşların Batı'nın yaptırımlarından mal varlıklarını saklamakla ve pencerelerden düşmemekle meşguller. Ama *benim* arkadaşlarım bu aileye senden çok daha fazla sadakat gösterdiler."

Parmaklarımın titremesini görmemesi için şampanya kadehimi sıkıca tutup geri çekildim. Sanki planlamışım gibi, ki aslında planlamamıştım, Shankar ailesi galerinin kapısında belirdi. Üçü de siyah giyinmişti. Amira babasının yanında duruyordu, korkmuş ama güzel görünüyordu. Öncü olan Vikki'ydi, kocası ve kızının önünde yürüyerek bize gülümseyerek selam verdi.

Büyükanneime özenle reverans yaptı ve sonra gelip iki yanağıma da öpücük kondurdu. "Nasılsın, sevgili Majesteleri?"

"Çok iyiyim, Bayan Shankar. Desteğiniz için çok teşekkür ederim," dedim. "Amcamı hatırlıyor musunuz?"

Kameraların önünde sıkışıp kalan Richard, yüzünde hafif bir gülümsemeyeyle dururken, Vikki başını salladı.

"Evet, elbette hatırlıyorum," dedi. "Sanırım bir keresinde İskoçya'daki malikanede tanışmıştık. Ve bana ne demiştin... neydi? Trolley dolly mı? Cart tart mı? Artık tam hatırlayamıyorum; çok uzun zaman önceydi."

Richard cevap veremeden, Vikki bana döndü ve elimi sıktı.

"İzinle, bu harika doktoru bulup onun için büyük bir çek yazmam gerekiyor."

Madhav geldi ve Vikki'ye kolunu uzattı, biz de eski hayatlarının enkazı içinde yaşayan iki insan arasında mümkün olan türden bir gülümseme alışverişini izledik. Ama yine de bunun içinde güzellik buldular, çünkü hala birbirlerine sahiptiler. Onlar uzaklaşırken, Richard yanımda durdu, şaşkınlıktan sessiz kaldı.

"Neden diğerlerinin arasına katılmıyorsun?" dedim ona. "Noel'de görüşürüz."

Ağzını açıp bir şey söylemek istedi. Sonra ters yönde uzaklaştı, muhtemelen üst kattaki özel dairelerine gidip somurtmak ya da planlar yapmak için. Ama artık ondan korkmuyordum. Hayatımın geri kalanında kimsenin kapımın önünde beklemelerine izin vermeyecektim.

Amira karşımda durduğunda, bir an birbirimize baktık, sonra o derin bir reverans yaptı. Bunu ilk kez yapıyordu. Sessizce birbirimizin yanaklarından öptük, ama ikimiz de gülümsemeyi başaramadık. O beni herkesten daha iyi tanıyordu ve bir şekilde, benim de bunu bildiğimi biliyordu.

"Sonra konuşalım mı?" diye

fısıldadım. "Eğer istersen."

Kalabalığın içinde kaybolana kadar galerinin derinliklerine doğru yürüdüm. Sonra Dr. Miloyo ve hayatının eserini onurlandırmak için kadeh kaldırma zamanı geldi. Mary, konuşmamı özenle yazdığı kartları bana uzattı. Konuşmamı taslak olarak hazırlayıp Stewart'a sunmuştuk, o da kırmızı kalemle bazı bölümleri çizerek geri göndermişti. Kenya'daki İngiliz sömürge tarihine hiç değinmemeli, sadece ülkelerimizin "güçlü dostluk bağlarını" kutlamalıydım. İmparatorluğun mirası nedeniyle hamileliğin pek çok kişi için ne kadar tehlikeli bir girişim olduğunu belirtmem yasaklanmıştı. Ve

Tıp alanındaki kendi geçmişime hiç değinemedim. Her noktada taviz verene kadar tartıştık ve sonunda konuşmama izin verdi. Kürsüde, konuklarımızın yüzlerine baktım. Jenny, Shankar'ların yanında duruyordu. Büyükannem artık yaldızlı bir sandalyede oturuyordu ve Stewart her zamanki gibi Dr Miloyo ve meslektaşları odanın ortasında duruyorlardı bekliyorlardı. Stewart'ın onayladığı konuşmayı yaptım, ama son karta geldiğimde, son bir kez şömine rafının üzerindeki Barbara'ya baktım. DNA'sı torunlarına geçerek onun bir parçası hala içimde yaşıyor olabilirdi. Onun adını ve benim için komplo kurduğu pozisyonu almış olabilirdim. Ama o sadece bir tablodaki kadındı. O, manastırın zemininin derinliklerine gömülmüş eski kemiklerdi. Onun zamanı geçmişti ve yakında benimki de geçecekti.

Kartı kürsüye koydum. "Çoğunuzun bildiği gibi, bir zamanlar doktor olmak hayalini kurmuştum – özellikle de kadın doğum uzmanı, çünkü küçük bir kızken annemle Nairobi'ye yaptığımız bir gezide Dr. Miloyo'nun iyi çalışmalarını görmüştüm."

Mary'nin omurgasının uzadığını gördüğümde daha çok hissedebiliyordum, o benim yanımda gölgede duruyordu.

"Bu etkinliğin amacını belirlerken, ailemin konumuyla yapabileceği iyi şeyler hakkında çok düşündüm," diye devam ettim. "Biz konuştuğumuzda, dünya dikilir ve dikkatini verir. Ama konuşmayı seçerseniz, bildiğiniz kadar dürüst olmalısınız. Aksi takdirde, kimse sözlerinize güvenmez. Ve gerçek şu ki, İngiliz imparatorluğunun Kenya ve başka yerlerdeki tarihi eylemleri uzun ve korkunç bir miras bırakmıştır. Geçmiş hakkında samimi bir konuşma yapıp günahlarımızı telafi edene kadar, geleceğe doğru ilerleyemeyeceğiz."

Kadehimi kaldırıp kadeh kaldırma konuşmamı bitirdim ve konuşmam bittiğinde, kalabalık alkışlarla odayı doldurmadan önce kısa bir sessizlik oldu – bazıları coşkulu, bazıları ise sadece nezaketen alkışlıyordu. Konuklar arasında anlamlı bakışmaların değiştiğini, Stewart'ın dudaklarını sıkıca kapatarak ağzını düz bir çizgi haline getirdiğini fark ettim. Ama pişman değildim.

Konuklarımızla bir süre sohbet ettikten sonra, bir anlığına uzaklaşıp büyük merdivenin sahanlığında tek başıma durdum. Yukarı baktığımda, Amira'nın sarayın üçüncü katına çıkan dar merdiven basamaklarından birinde oturduğunu gördüm. Yukarı çıktım, yanına oturdum ve altın varaklı korkuluğa yaslandım. Sessizliğimizde, diğer odadan gelen kahkahaları ve sesleri duyabiliyorduk.

"Sanırım ikimiz de birbirimizden bir şeyler saklıyoruz," diye başladım.

"Colin bana mesaj attı," dedi. "Çok kızgın."

"Neden bana bundan bahsetmedin?" diye sordum. O, boş ellerine bakıyordu. "Bu aylar boyunca senin için nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum."

Acı hissedebileceği fikrini reddediyormuş gibi titredi. "Siz ikiniz mantıklısınız. Benim hislerim önemsiz."

"Amira," dedim. "Sen benim arkadaşısın. Hislerin son derece önemli. Bu adama aşkıttın ve ilişkiniz bittiğinde bunu sır olarak saklamak zorunda kaldın, sonra da onun benimle devam etmesini izledin."

Gözlerinde biriken yaşları sildi. "Artık önemi yok." "Tabii ki var. Biz arkadaş değil miyiz? Çünkü son zamanlarda duyduğum bazı şeyler son zamanlarda duyduğum bazı şeyler var. Mary'yi tanıyorsun ve onu yoluma çıkardın, değil mi?"

Colin ile bir geçmişin var ve Jack'i unutmam için onu bana zorladın."

Bana soğuk bir bakış attı. "Bana söyleneni yapıyordum."

"Kim söyledi?"

"Sence kim?" diye tısladı. Boş bir tepsi taşıyan bir hizmetçi Şampanya kadehleri yanımızdan geçip gitti ve biz sessizce onu koridorda kaybolana kadar izledik. "Seni burada tutmak istedi. Ben de ona uydu çünkü bu onun ailesi ve onun kurumu. Ve... ben de senin kalmanı istedim. Bu yılların benim için nasıl geçtiğini bilemezsin."

"O zaman neden bana anlatmıyorsun?"

*

Amira, Louis ile evlenmek istediğinden çok, geri dönmenin devam etmekten daha fazla zarar vereceği bir noktaya gelmişti. Farkına varmadan, yedi yıldır Louis'in kız arkadaşı olmuştu. Louis ve Kris hala birbirlerine derinden aşık görünüyorlardı, ancak gizli hayatlarının baskısı onları boğmaya başladığında aylarca ayrılırlardı ve Amira sonunda özgür olabileceğini düşünürdü. Louis'i çok seviyordu. Onu lisedeki erkek arkadaşlarının çoğundan daha iyi davranır, onu kulüplere ve akşam yemeklerine götürür, ona hediyeler alırdı.

Ama bunun bir hayat için yeterli olup olmadığını merak etmeye başlamıştı – onlarınki gibi görkemli bir hayat için bile. Yedi yıldır seks yapmamıştı. Kimse onu öpmemiş ya da

dokunmamıştı. Magazin dergileri, evlilik teklifini beklerken gösterdiği sonsuz sabır nedeniyle onu alay etmeye başlamıştı bile. Yirmi altı yaşında, ayrılabilirlerdi ve bu bir süre için aşağılayıcı olabilirdi, ama sonra hayatını yeniden başlatabilirdi. Bundan daha yaşlanırsa, geleceği gerçekten çok kasvetli olacaktı.

O zaman Louis, annesinin kasasından zümrütü çalmıştı. O ve Vikki, Kris'e bunu düşünmesini ısrarla tavsiye etmişlerdi. Kris bu işe karışmayı reddetti. Amira, romantik aşkın umudunu bırakacak olsa da – en azından, kimlikleri açığa çıkmadan özel hayatlarını nasıl yaşayacaklarını bulana kadar – İngiltere Kraliçesi olacaktı. Evlilik, Louis'in Kris ile olan ilişkisinin uzunluğuna bağlı olmayacaktı. Bu sonsuza kadar sürecekti. Ve böylece, Amira bunu yaptı. Bunu yaptı çünkü annesi, evliliğin aristokrasiye giden bir merdiven olduğunu ısrarla savunuyordu. Bunu yaptı çünkü Kris ve Louis'in ayrı kalamayacaklarını gördü ve onların mutlu olmasını istedi. Bunu yaptı çünkü dünyadaki her kıza, doğduğu andan itibaren kraliçe olmaktan daha güzel bir şeyin olmadığı söylenir.

Tazmanya'ya yaptığı ziyaretten birkaç gün sonra, Louis Amira'ya Finn ile olan karşılaşmasını anlatmıştı. Yıllar boyunca başkalarıyla da karşılaşmıştı, ama hiçbirisi yabancı değildi, hiçbirisi gizlilik gerektiren bir pozisyonda olan sıradan bir adam değildi. O sırada durum çok gergindi, Louis beni arayıp Finn'e güvenip güvenemeyeceklerini sormadı. Ama Louis, Frederick'e gidip Finn'in sessizliğini satın almayı teklif etmeleri gerekip gerekmediğini sorduğunda, babam tüm suçun bende olduğunu söyledi. O, tıp fakültesini bitirdiğimde Londra'ya dönmemi hep içten içe ummuştı. Louis'den, bunun yerine Tazmanya'daki bir hastanede çalışmayı seçtiğimi öğrendikten sonra, öfkелendi, incindi ve beni cezalandırmak için bir bahane aradı. Babam, bu planın arkasında bir şekilde benim olduğumu ilan etmişti. Düğünü bozmak umuduyla Louis'i sarhoş edip onu Finn'le bir araya getirmiş olmalıyım. Ödeme yapılmayacaktı. Susturulacak tek kişi bendim. Yorgun düşen Louis ve Amira, Kris ve ben izlerken Westminster Abbey'nin koridorunda yürüdüler.

Başlangıçta her şey yolundaydı. Sherbourne House'a taşınmışlardı ve Norfolk'ta nihayet rahat nefes alabildiklerini fark etmişlerdi. Kris yolun aşağısında bir ev satın almıştı ve burası gerçekten Louis'in eviydi. Ancak Amira, Louis'in arkadaşlarıyla bir akşam yemeğinde ya da Somerset Düşesi olarak bir etkinliğe katıldığında, sanki su altında yürüyormuş gibi hissediyordu. Herkes onun dünyadaki en şanslı kız olduğunu düşünüyordu. Büyük bir kır evi, ona iyi davranan yakışıklı bir

ona karşı nazik bir kocası ve   m  r boyu hapis cezası gibi hissettiren g  z kamaştırıcı bir geleceği vardı.

Colin akşam yemeğinde ona gizlice bakmaya başladığında, onu sevdiğinden bile emin değildi. Colin, arkadaş   vrelerinde s  rekli cinsel dramlara neden oluyordu ve Colin kadınlarla   k  p sonra onların kız kardeşlerine veya   ocukluk arkadaşlarına geçince, o da bunu k    mseyerek izliyordu. Colin'in ona ilgi duymasının nedeninin, Louis'in bir volkandan s  rf yapmak istemesinin nedeni ile aynı olduğunu biliyordu. Ama kendini   ekici hissetmeyeli   ok uzun zaman olmuştu. Sarhoş bir saklamba   oyunu sırasında, o ve Colin, uşak odasında   ılgın bir an yaşamışlardı. Sonra Colin onu defalarca aramış ve ondan uzak olmanın işkence olduğunu s  ylemişti. Kısa s  re sonra, Louis'in olmadığı   oğu geceler ona gelmeye başlamıştı.

Amira, Colin'e onun için evliliğini terk edeceğini s  ylerken bunu ger  ekten kastetmemişti. O zamanlar onu sevdiğini sanıyordu – ya da en azından, onun kendisine hissettirdiklerini seviyordu. Villiers Hanesi'nin g  venliği tamamen onun narin omuzlarına dayanıyordu ve bir kez olsun kaçmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek istemişti. Ama bir hafta sonra, Colin bir şişe viski ve bir kontun kızıyla birlikte Sherbourne House'da akşam yemeğine geldi. Amira kendi masasının başına oturdu ve Colin'in bu kadının g  zlerine bakıp elini tutmasını izledi. Amira, bunun gibi daha bir  ok gece olacağını,   m  r boyu baş d  nd  r  c   ara d  nemlerin ardından kalp kırıklıkları geleceğini ve sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etmesi gerektiğini fark etti.

O zaman Londra'da daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. En azından orada arkadaşları vardı. Astley'de altıncı sınıf   ğrencisiyken, akran destek lideri olmuştu ve Shells'ten biri onunla iletişime geçerek sarayda iş olup olmadığını sormuştu. Amira, Brixton'dan gelen, hasta babası olan fakir burslu kız Mary'yi her zaman sevmişti. Mary, uysal y  z  n  n g  sterdiği kadar akıllı değildi, ama yine de Amira'ya hayrandı. Amira, d  şes olarak sahip olduğu g  c   kullanarak Mary'ye Frederick'in ofisinde medya asistanı olarak bir iş buldu ve onun ara sıra Cumberland'a gelip etkinlikler için elbise denemesini izlemesine izin verdi.

Sonra magazin dergileri, Amira ve Louis'in haftalarca birbirlerini g  rmediklerini fark etmeye başladı. Amira'nın ailenin   rnek bir   yesi olması   nemli değildi; diğerlerinden iki kat daha fazla hayır işi yapması da   nemli değildi. Magazin dergileri bu g  n   sekiz yıldır bekliyordu. Boşanma s  ylentileri dolaşırken, Louis ve Amira oturup ne yapmaları gerektiğini d  ş  nd  ler. Bu şekilde devam etmek imkansız g  r  n  yordu.

Onlardan önce pek çok sorunlu çift gibi, bir bebek sahibi olmaya karar verdiler. Bir çocuk ikisini de özgürleştirebilirdi. Amira aileye bir varis verdiğinde, ayrılma olasılığını tartışabilirlerdi. Amira hayatına devam edebilir, Louis ise bekar bir kral olabilirdi. IVF uzmanlarına, iki yıldan fazla bir süredir başarısız bir şekilde çocuk sahibi olmaya çalıştıklarını söylediler. Zermatt'tan döner dönmez yumurta alma işlemi başlayacaktı. Uzun zamandır ilk kez Amira ve Louis yeniden yakınlaşmışlardı. Umutla İsviçre'ye gittiler. Bu çocuğun sevgi dolu bir yuvaya doğacağını ve karşılığında sevilleceğini biliyorlardı. Her şey yoluna girecekti.

Sonra dağ her şeyi silip süpürdü.

Kocasının ve kardeşinin hayatta olup olmadığını öğrenmek için hastaneye götürülürken telefonu çaldı. Arayan Stewart'tı ve onu Granny ve Annabelle ile bir konferans görüşmesine bağlamaya hazırdı. Saray görevlileri sonunda beni Maria Adası'nda bulmuşlardı, ama telefonum kapalıydı, bu yüzden tek seçenek beni almaya birini göndermekti.

"Onu mümkün olduğunca çabuk buraya geri getirmek istiyorum," dedi Kraliçe sert bir sesle. "Buraya geldiğinde pasaportunu al ve gitmesine izin verme."

"Kalmayı istemeyecektir," dedi Amira. "Burada olmak istemiyor. Hiç istemedi."

"O zaman fikrini değiştirmeliyiz."

Kraliçe, ara sıra Barbara'yı kullanmadan onlarca yıl hüküm sürmemişti. Amira isteksizdi. Geleceği, vücut ısısı yirmi iki derece olan bir sedye yatıyordu. Eğer o ölürse, sonunda özgürlüğüne kavuşacaktı. Ama altın kafesin kapısı açıldığında, kendini içeri girmeye ikna edemedi. Gelecekteki hükümdarın annesi olarak, yeterince cesur olabilirdi. Amira Shankar olarak, henüz hazır olmadığını fark etti. Hayatının yıkıntılarına baktı ve bunun olacağını öngören tek bir kişi olduğunu fark etti.

"Stewart, Lexi'yi almaya gittiğinde Wolseley House'dan Mary Williams'ı da al," dedi Amira. "Onu çok sevecektir. Buraya geldiğinde benimle birlikte yaşayabilir. Eminim o da beni benim onu özlediğim kadar özliyordur."

O işini bitirdiğinde, uzun süre oturduk. İnsanlar resepsiyondan ayrılmaya başlamıştı ve tamamen hareketsiz kalırsak, merdivenlerden onları izlediğimizi fark etmiyorlardı. Bir çift resim galerisinden kıkırdayarak geldi, adam kadını merdiven sahanlığında döndürdü ve sonra onu öptü. İkisi de büyük eve baktılar, ama gölgelerdeki bizi görmediler. Sonunda el ele ayrıldılar.

"Patagonya'ya gittiğimde hayatım durmuş gibi hissediyorum," dedi Amira. "Seni dinlemeliydim."

"O tekneden hiç inmedim sanki," dedim. "Yıllardır tek başıma denizde sürükleniyorum. Gözlerimi her kapattığımda, gece yarısı dalgaların üzerinde sallanıyorum. Seni ve Louis'i asla yalnız bırakmamalıydım."

Elimi eline aldı. "Artık buradasın."

Ona gülümsedim – ilk gerçek arkadaşım, kardeşim. "Richard ne yaptığımı biliyor. Kris ve Louis'i biliyor. Her şeyi biliyor. Aylardır bizden kurtulmaya çalışıyor."

Gözleri avizenin ışığında parladı ve yüzünü eğerek yanağını birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza dayadı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. "Kimseye söylemeyecek. Bundan emin oldum." Saçlarını yüzünden çekip düzelttim. "Ama Amira, sence de tüm bunları geride bırakmanın zamanı gelmedi mi?"

O oturdu ve gözlerinin ıslak olduğunu gördüm. "Ben senin gibi değilim. Bunu yapamayacağım."

"Evet, yapacaksın," dedim. "Dışarı çıkıp kendine bir hayat kuracaksın. Bir kariyerin, arkadaşların ve kendi evin olacak. Ve sonra bir gün bir adamla tanışacaksın, ikiniz birlikte yaşayacaksınız, aptalca şeyler için kavga edecek, zorlu dönemlerden geçecek ve iğrenç derecede mutlu olacaksınız."

Gözlerini devirdi, ama gözyaşları yüzünden akıyordu. Bana gülümsedi. "Sen ve Jack gibi."

Onun adı, dört aydır görmezden gelmeye çalıştığım göğsümdeki yarayı yeniden açtı. Onun adını konuk listesinden silmiş olsam da, ona hayatımızın geri kalanında benden nefret etmesi için her türlü nedeni vermiş olsam da, yine de bütün gece kapıyı izleyip onun gelmesini diledim. Çenem titremeye başladı ve gözyaşlarına karşı başımı salladım.

"Hayır, onu mahvettim."

"Bence bu doğru değil," dedi yumuşak bir sesle.

Makyajımın bozulmasını umursamadan gözlerimi sildim. "Ben onun sandığı kişi değilim. Yaptıklarımı bilseydi, beni istemezdi."

Beni kollarına çekti, ikimiz de ağlarken gözyaşlarımız elbiselerimizin omuzlarını ıslattı. Son kalan konuklar merdivenlerden aşağı inene, personel salonların ışıklarını kısana ve saray sessizliğe bürünene kadar birbirimize sarıldık. Amira geriye yaslandı ve içini çekti.

"Hadi eve gidip bir şeyler içelim," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var. Hayatında ne yapacağına karar vermelisin."

Ona baktığımda gülümsedi ve ellerimi ellerine aldı.

"Herkesin sana kader, hizmet ve dünyayı değiştirmek hakkında söylediği her şeyi unutmanı istiyorum. Sen ne istiyorsun?"

"Bir görevim var."

O başını salladı. "Evet. Louis'e karşı bir görevin var. Ailene karşı bir görevin var. Sen hayattasın, onlar değil, bu yüzden üçü için de yaşamalısın. şimdi, ne istiyorsun?"

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı – Jack hariç. Tavandaki cam kubbeye baktım ve Londra'nın üzerindeki yıldızların sonunda bana tekrar tanıdık geldiğini fark ettim. Belki de hayatımın geri kalanını bu sarayda yaşayacaktım, binlerce gece boyunca bu merdiven korkuluğuna elimi sürterek yukarıdaki yatağıma çıkacaktım. Belki de o elin yaşla birlikte benekli ve zayıf hale gelmesini izlerken, başımın üzerindeki yıldızlar hiç değişmeyecekti. Belki de sırlarımla yaşamayı öğrenecektim.

Amira'ya baktığımda, yanağımdan bir damla daha gözyaşı süzüldü. "Bu imkansız bir seçim."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

25 Aralık 2023

Gece sessiz bir kar yağışı getirmişti ve Noel sabahı uyandığımızda dünya yeniden temizlenmişti. Demelza, Birdie ve ben, büyükannemin Norfolk'taki evinin misafir kanadında durup pencereden dışarı baktık.

"Tanrım, ayakkabılarımı değiştirmem gerek," diye sızlandı Birdie, parmaklarını cama bastırarak. "Bu sivri topuklarla asla yürüyemem."

Daha uygun bir ayakkabı bulmak için koridordan koşarak yatak odasına doğru gitti. Demelza ise burun kıvrarak koltuğa çöktü.

"Sadece fahişeler kiliseye çivili ayakkabı giyer."

Parlak beyaz paltosu ve inci işlemeli saç bandıyla kraliçe gibi görünüyordu ve kendi kıyafetime baktığımda kaşlarımı çattım. Mary'yi Noel için eve göndermişim ve bir yıldır ilk kez kıyafetimi kendim seçmek zorundaydım. Bir zamanlar anneme ait olan ağır krem rengi bir palto ve eski siyah Blundstone botlarımı giymiştim. Yıllar önce tatil için Norfolk'a gittiğim zamanki gibi görünüyordum, biraz dağınık ve kilisenin arka sırasına mahkum.

Demelza gerindi ve sonra soğuk, kedi gibi gözleriyle beni inceledi.

"Peki," dedi, "Cumberland 3'e taşınmayı düşünüyor musun? Yoksa Amira ile yaşlı bekarlar gibi sonsuza kadar birlikte mi yaşayacaksınız?"

"Çok yakında taşınacağım."

Kaşlarını kaldırdı. Belli ki ben istemediğim için, yenilenmiş dairenin ona verilmesi gerektiğini büyükanneme sessizce söylemişti. Ben meydanın karşısındaki çocukluk evimde uyumaya devam ederken, Cumberland 3 altı aydır beni bekliyordu. Ama sonunda büyümemin zamanı gelmişti.

Pencereye dönüp baktım, Birdie'nin yağlı parmak izleri manzarayı bozuyordu.

"Biliyorsun," dedim. "Bu ailede olan her şey hakkında sessiz kaldım. Belki de bir aile parçası olmak istediğim için, rakip mahkemelerden oluşan bir topluluk değil. Medyaya hiçbir şey sızdırmadım."

"Ben de."

Ona şüpheyile baktım, ama o omuz silkti.

"İstemiyorsan bana inanma."

"Kütüphanede Colin'le olanları babana anlattın."

O inledi. "Aileler *dedikodu* yapar, Lexi. Bizim işimiz bu. *Daily Post*'ta bunu okumadın, değil mi?"

Soğuk pencere camına yaslandım.

"Sanırım haklısın," dedim. "Ama bir karar verdim. Bu ailenin üyelerinin sızıntı yapmasına artık müsamaha gösterilmeyecek. Artık gazetecilere bilgi sızdırmak, saray yardımcılarının bizim için kirli işlerimizi yapması yok. Birinin söyleyecek bir şeyi varsa, kendi sesiyle söyleyecek."

O alaycı bir gülümsemeyle, "*Henüz* yetki sende değil, Lexi," dedi.

"Hayır, değilim, ama artık oturup sıramı bekleyerek işleri değiştiremem."

Çenesini eline dayadı ve bana eğlenerek baktı. "Kendi baban da basına konuşurdu, biliyorsun. *Sürekli*. Hatta sana karşı sızıntı bile yapardı."

Başımı salladım. "Umarım sen bunun nasıl bir his olduğunu asla öğrenmezsin, özellikle de senin gibi bir baban varken. Eğer yoluna çıkarsan, hiçbir şey onu durduramaz. Tanrı yardımcın olsun, eğer sırlarını öğrenirse."

Bana baktı. "Ben onun *kızıyım*."

"Evet, ben de onun yeğeniyim. Louis onun yeğeniydi. Babam onun tek erkek kardeşiydi. O hepimizi ihanet etti."

Demelza'nın neden bahsettiğimi anladığından emin değildim. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Belki Richard onu planlarının dışında tutmuştu. Belki de Richard'ın bilgileri bir bıçak gibi sakladığını, vücuduna yakın tuttuğunu ve bizim sırlarımızı boğazımıza dayamak için doğru zamanı beklediğini bilmiyordu.

"Senin çok güzel bir kız olduğunu ve magazin dergilerinin her zaman onu değil seni tercih edeceğini asla unutma," dedim. "Ve kendini gölgede hissettiğinde - ki hissedecektir - bu ailedeki neredeyse herkese yaptığı gibi sana da düşmanca davranacaktır."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Her neyse. Sen her zaman dağınık birisin."

"Lexi!" Birdie yatak odasından seslendi. "Ayakkabı seçmeme yardım eder misin?" "Geliyorum, Birds."

Koridora doğru yürümeye başladım, ama durup arkama baktığımda Demelza'ya baktığımda, onun benim uzaklaşmamı izlediğini gördüm. "Ben her zaman senin kuzenin olacağım, umarım bunu biliyorsundur," dedim. "Kendi babamın yerine *senin* tarafını tutmayacağım."

Kafamı salladım. "Senden kimseye taraf olmanı istemiyorum, sadece kendine. Sen, herkesin sandığından çok daha akıllısın. Sen, bizim fark ettiğimizden çok daha fazlasını görüyorsun. Şahsen, senin bu şekilde davranmanın sebebinin sıkılman olduğunu düşünüyorum. O yüzden sana tek sorum şu: Bu ailede, sadece birinin güzel kızı olmaktan daha büyük bir rolün olduğunu düşünmüyor musun?"

Demelza'nın yüzünde, sanki üzerinde uçan kanatlı bir yırtıcı hayvanın gölgesi gibi bir şey geçti.

"Evet, öyle düşünüyorum," dedi.

Barbara'nın her portresinde, bakışlarının arkasında her zaman bir gölge vardır: olağanüstü hayatını yönlendiren hırsın karanlık kuşu. Demelza'nın da bu vahşi şeyi eğitime yeteneğine sahip olabileceğini şimdi anlıyorum.

Ona bir kez daha başımı salladım ve uzaklaştım.

Her Noel, köylüler ve kamera ekipleri, Granny'nin arazisinin kenarındaki kiliseye 300 metrelik yolu yürürken bizi izlemek için çakıl yolu boyunca sıralanırlardı. Sanki Stewart her adımı titizlikle planlamamış, bize tam olarak nerede yürümemiz gerektiğini gösteren çizelgeler hazırlamamış gibi, birbirimize tutunarak gülümsüyor ve sohbet ediyorduk. Büyükannem Land Rover'larından biriyle götürülüyordu ve bu yıl Florence'dan onunla birlikte arabaya binmesini istemişti, bu da on yıllardır gelinine bahsetmediği büyük bir onurdu.

Richard ve ben, karla kaplı ağaçların arasındaki patıkada aileyi yönlendirmekle görevlendirildik. Evin kapısında, güvenlik ekibimizin başlama iznini vermesi için bekledik. Stewart, koltuğunun altında bir klipsli tahta ile, ifadesiz bir yüzle ortaya çıktı.

"Mutlu Noeller," dedim. "Mutlu

Noeller, hanımefendi."

Senaryodan saptığım için bana hala kızgın olduğunu anlayabiliyordum. resepsiyon, haftalarca magazin dergilerinin manşetlerini süsleyen olay. *Daily Post* gazetesi bana "uyanmış prenses" adını takmıştı. Buna karşılık

Stewart, kamuya açık yerlerde konuşmamı yasakladı ve yıl sonuna kadar sadece Noel ilahileri ve Noel el sanatları fuarlarına katılmamı sağlamak için Mary'den ajandamın kontrolünü geri aldı.

"Tekrar ediyorum," dedi, "sen ve Prens Richard önde yürüyeceksiniz, ardından Prens Demelza ve Birdie gelecek, sonra da..."

"Tanrı *aşkına*, ihtiyar," diye bağırdı Richard. "Talimat almadan bahçe yolunda nasıl yürüyeceğimizi biliyoruz."

Tam saat on buçukta kapılar açıldı ve Richard ile ben kiliseye doğru yola çıktık, kuzenlerimiz ve daha düşük rütbeli kraliyet mensupları arkamızda yürürken karları çığırdatacak ilerledik. Uzakta, basın mensuplarını ve bu garip geleneğimizi izlemeye gelen tüm insanları görebiliyordum. Onların yanından geçerken kalabalık alkışladı.

"Gülümsemeyi unutma Richard," dedim. "Bunlar yılın en önemli aile fotoğrafları."

O hiçbir şey söylemedi.

Ona bir göz attım. "Beni tehdit ettiğin için seni affetmeye karar verdiğimi duyunca şaşırabilirsin. Ama affetmemim bir şartı var. Bir daha özel dedektif tuttuğunu veya basına konuştuğunu duyarsam, seninle işim biter. Ve ikimiz de biliyoruz ki, hayatını çok zorlaştırabilirim."

Yine de hiçbir şey söylemedi, yürürken somurtarak bakıyordu. Kalabalıktaki yüzler bizi görünce gülümsüyordu. Biz ideal bir aile olmalıydık, ancak çoğu aileden daha fazla başarısız olmuştuk. En azından insanlara özlem duyabilecekleri bir fotoğraf verebilirdik.

"Sen gerçekten aptal bir kızsın," diye mırıldandı sonunda. "Ama seni alt edemeyeceğim kadar aptal değilsin."

"Sen tıpkı Freddy gibisin," diye devam etti. "Babanla büyümek nasıl bir şeydi, hiç bilmiyorsun. O hep çok zayıf, çok utangaçtı. Çocukken bu yürüyüşü her yaptığımızda, yabancılardan korktuğu için ağlardı. Birkaç fotoğrafçıya el sallayamadan ağlayan birinin kral olması bana hiç mantıklı gelmezdi."

Gülümsememi sakladım ve bir keresinde sarayın balkonunda aşağıdaki kalabalıktan korktuğum için ağladığım zamanı düşündüm.

"Büyüdüğünde o kadına aşık oldu ve ondan vazgeçmedi," dedi Richard. "Onu taçtan daha çok istiyordu. Sanki uçuruma doğru hızla giden bir arabanın arka koltuğunda oturmak gibiydi ve

Freddy direksiyon başındaydı ve en başından beri sürücü olmak istemediğini aptalca haykırıyordu."

Kilise önümüzde belirdi ve Richard ile ben, merdivenlerde bekleyen papaza dostça el salladık.

"Şu anda bunu yapabilecek kadar olgun olduğunu düşünebilirsin," diye devam etti Richard, "ama ben daha iyi biliyorum. Sen şımarıksın ve bencilsin, ve kendini mutsuz edeceksin, çünkü sen böyle birisin. Ve kirli sırrını saklamayı başarsan bile, insanlar her zaman bu zayıflığını hissedecekler, tıpkı babanın zayıflığını hissettikleri gibi."

Aniden durdum ve Richard da durdu. Garip bir andı – Stewart'ın yönettiği kusursuz senfonide tek bir yanlış nota – ve fotoğrafçıların bunu fark ettiğini hissedebiliyordum. Genellikle hepimiz kilisenin merdivenlerinden yukarı çıkıp papazı selamladıktan sonra içeri girerdik. Ama ben amcamla birlikte karda duruyordum ve kalabalık ne yapacağımı görmek için izlerken, sessizliği kamera deklanşörlerinin sesi doldurdu. Richard'a gülümsedim ve koluna elimi koydum.

"Sen babamın yarısı kadar bile değilsin," diye fısıldadım. "Şimdi bir adım arkamda kal. Kim olduğumu unutma."

Kilise ayininden sonra, bizi bekleyen büyükanнемimizin evine öğle yemeği için gittik. Onun varisi olarak, ben yemek odasına ilk girdim, ardından Richard ve Florence, sonra Demelza ve Birdie girdi. Uzak akrabalarımızdan oluşan bir grup en son kapıdan içeri girdi. Masada her zaman çok fazla yemek vardı: jambon ve istakoz, taze pişmiş çörekler, dolma ve filizler, brendi tereyağlı puding.

"Amira bu yıl bize katılmayacak mı, Lexi?" diye sordu ikinci kuzenim masaya otururken.

"Hayır," dedim. "O ve ailesi tatil için Güney Afrika'ya gittiler."

"O zaman gelecek yıl."

Başımı sallayıp gülümsedim, ama Amira'nın kraliyet ailesinin evine tekrar ayak basmasının çok uzun zaman alacağını biliyordum. Valizlerini topladıktan ve Cumberland 1'in önünde onu havaalanına götürmek için bekleyen araba hazır olduğunda, Amira ve ben uzun süre birbirimize sarıldık ve her gün birbirimizi arayacağımıza söz verdik.

Bir zamanlar annemin ofisi olan ve Louis ile Amira'nın çocuğu için bebek odası olarak tasarlanan yatak odama döndüğümde, yastığımın üzerinde siyah kadife bir kutu buldum. Yastığımın içinde vardı. Zümrüt, parıldıyordu.

korkunç güzellik. Onu takan her iki kadın için de yüzük bir kalkan görevi görüyordu. Ta , bir zamanlar büyükbabamın karısına hediye ettiği bir bro tu. Babam, onların a kının kendisine ilham vermesi umuduyla onu altın bir y z ge taktırmı tı. Ancak yüzük, annemin narin elinde bir yük gibi duruyordu. Louis, Amira'nın parmağındaki y z g n, bir zamanlar ebeveynlerimizin evliliğinin olması gerektiği gibi bir masal olduğunu hatırlatmasını umuyordu. Y z g  bir kez ı ı a tuttum ve annemin dalgın dalgın parmağında çevirmesini, Amira'nın küçük elini gölgede bırakmasını hatırladım. Onu denemek istemiyordum. Onu saklayacaktım, ama asla takmayacaktım. Hayatımın geri kalanında benimle kalacaktı, cadı izleri ve Louis ile Kris'in polaroid fotoğrafı gibi – ailemin genellikle gizli kalan sevgi kapasitesinin somut kanıtları.

  le yemeğinden sonra, büyükannemin önceden kaydedilmiş Noel konuşmasını izlemek için salona geçtik. Clarence'lar, büyükannemin yanına sıkı abilmek için herkesi kenara itiyorlardı. Ben her zamanki yerime, arka taraftaki cumbalı pencerenin önüne oturdum. Yarım asırdır, büyükannem her Noel   leden sonra tam saat üçte ekranlarımızda beliriyor, parıldayan ağacın önünde durup neredeyse geride kalan yılı de erlendiriyordu.

"Bu Noel sezonunda, hizmet etme eylemini, bir kişinin hayatını başkalarına adayarak verdiği hediyeyle düşünüyordum," dedi büyükanne televizyonda. "Hizmet birçok şekilde olabilir. Bazıları için bu, övgü ve   hrete yol açar. Bazıları için ise hasta bakmak kadar basit ama kutsal bir şeydir."

Büyükanne konuşurken, izlendi imi hissettim. Richard, koyu renkli gözleri yanarken, ağzı acı bir şekilde b z lm   halde, oturma odasının diğer ucundan bana bakıyordu. İkimiz de gözlerimizi ka ırmadık. Beni affedecek mi, yoksa en k  t  d  rt lerine yenik d    p beni planımın ikinci kısmını uygulamaya zorlayacak mı diye merak ettim. Seçim ona aitti. Ben gelece imin ne getireceğini zaten biliyordum, ama Richard önündeki geleceğin ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ekran karardı ında televizyona baktım ve oda alkı larla çınladı.

"Aferin, büyükanne," dedi Florence. "Bence bu şimdiye kadarki en iyisiydi."

"Evet, tabii," dedi büyükanne sandalyesinden kalkarken, herkesi ayağa kaldırarak, "elli tane arka arkaya yaparsan, bu i te oldukça iyi olursun." Etrafına bakındı ve beni pencere kenarında tek başıma otururken buldu. Babam her zaman ona benziyordu ve bir an için, o da bizimle birlikte odadaydı.

"Lexi," dedi. "O yaramaz k pe ini getir. Bahçede y r y  e  ıkaca ız."

Böylece büyükannemi koridordan takip ederek karlı havaya çıktım, Richard'ın her hareketimi izlediğini ve bir sonraki adımını belirlemeye çalıştığını biliyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

28 Aralık 2023

Otuzuncu doğum günümün sabahı, uyandığımda banka hesabımda 3 milyon sterlin olduğunu gördüm. Uzun süre yatakta uzanıp telefonumun ekranına baktım. Sonra annemin mirasından sorumlu vasisi Antony Eastaughffe'yi aradım. O, İskoçya'nın dağlık bölgesindeki kasvetli pansiyonda kaldıkları günlerden kalma babamın tek arkadaşıydı. Sık sık, yaşlı çocukların donmuş söğüt dallarıyla onları kırbaçlayıp şafak sökmeden çamurlu rugby sahasında emeklemelerine zorladıklarını anlatıp gülerек eğlenirlerdi.

"Mirasımdan bana düşen payın 5000 sterlin olduğunu sanıyordum," dedim.

"Evet, annen öldüğünde çocukları arasında eşit olarak bölünmek üzere 10.000 sterlin bıraktı." Masasında bir şey ararken kağıtların hışırdadığını duydum. "Louis'in payı 5000 sterlin olarak kaldı. Babanız, onun bir gün Exeter Dükaliği'nı miras alacağını düşünüyordu ve ona daha fazla para vermenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Ama senin tröstüne gelince, Freddy kendi parasından önemli bir miktar ekledi. Yıllar boyunca senin için yatırım yaptık, bu yüzden çoğu hisse senetlerine yatırıldı. Bu 3 milyon sterlinlik toplu ödeme, otuzuncu doğum günün şerefine. İstersen geri kalanını da nakde çevirmekten memnuniyet duyarım – tröst şartları buna izin veriyor – ama Freddy, senin bunun yerine üç aylık dağıtımlarla geçinmeni umuyordu."

"Bekle," dedim. "Ne kadar param var?"

Masasındaki kağıtlar hışırdadı. "12,7 milyon sterlinin biraz üzerinde."

Banka uygulamamdaki rakamlara tekrar baktım. "Bunu babam mı yaptı?"

"Evet, hanımefendi. Üzgünüm... Size söyleyeceğini sanmıştım. Her zaman, onun yardımına ihtiyaç duymadan otuz yaşına kadar gelebilirsen, senin iyi olacağını söyledim. Ama yine de senin rahat olmanı istiyordu."

Kalbimde tanıdık bir sızı hissettim, hayatım boyunca tanımlamaya çalıştığım bir sızı. Artık anlıyordum ki, babamın bu kadar gururlu olmasına kızgındım,

onu sevdiğim ve özlediğim için, ve her zaman da seveceğim için kızgındım. Çok uzun süre beklemiştik ve o sevginin gideceği bir yer kalmamıştı. Ama sonunda onu tanımış olduğum için minnettardım, bu onun ölümünden sonra gerçekleşmiş olsa bile.

"Tamam," dedim Bay Eastaughffe'ye, sesimi kalınlaştıran gözyaşlarını gizlemeye çalışmadan. "Onun istediği gibi yapalım ve üç aylık dağıtımlara devam edelim."

Babamın doğum günü hediyesine bir kez daha baktım. Birinin hayatının gidişatını sonsuza dek değiştirmek için yeterliydi.

"Nairobi'de bir hastane var," dedim. "Anonim bir bağış yapmak istiyorum, belki yarısı kadar? Geri kalanıyla da bir şey yapmak istiyorum."

"Bu senin paran, istediğin gibi harcayabilirsin."

Sabahın ilerleyen saatleri için randevu aldık. Kahvaltıdan sonra evden çıkıp Earl's Court'taki Bay Eastaughffe'nin ofisine yürüdüm, Rita da peşimden geldi. İşimi bitirip çeki aldıktan sonra bir parka girip bir bankta oturdum. Hava, kar yağacağını haber veren elektrik akımıyla doluydu ve ilk kar tanesinin düşmesini beklerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Rita yakındaki bir ağacın altında duruyordu; yıl sona ererken, güvenlik ekibim bana daha da yakın duruyordu. Artık tek başıma göle gizlice kaçamazdım.

Cebimdeki telefonum titredi ve öğlen olduğunu anladım.

"Merhaba James," dedim.

"Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler."

Bir süre durakladı. "İkizin olmadan geçirdiğin ilk doğum günü en zor olanıdır."

Hayatının son yıllarında, Louis ve ben sadece bu günde iletişim kuruyorduk. *Hey, mutlu yıllar*, diye yazardı birimiz, kızgın bir zorunlulukla. Saatlerce sessizlik olurdu ve sonunda diğeri cevap verirdi: *Teşekkürler, sana da*. Paylaştığımız son doğum gününde, bunu bile yapmaya zahmet etmedik.

"Hiç kolaylaşıyor mu?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Sadece geri kalanın olmadan yaşamayı öğreniyorsun."

Ben park bankında otururken, o dünyanın öbür ucundaki karanlık koridorda dururken, hattı açık tuttuk. Biz asla bir bütün olamayacak iki eksik yarıydık, ama o benim tek sahip olduğum şeydi.

"Annenle en son konuştuğunuzu hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi sessizce. "Aslında konuşmadık ama. Doğum günümüzdü ve gece yarısı aradı. İskoçya'yı geziyor olmalıydı ve biri ona "The Parting Glass" şarkısını söylüyordu. Çok güzel söylüyorlardı, sadece onlar, enstrüman yoktu, ve annem telefonu bana uzattı ki ben de duyabileyim."

Hem İrlandalılar hem de İskoçlar bu eski şarkıyı kendilerine ait sayarlar, ama kime ait olduğu önemli değil, çünkü hepimiz gecenin sonunda bu şarkıyı söylemeyi severiz – arkadaşlar ayrılmadan önce bir içki daha. Ağır beyaz gökyüzünden ilk kar taneleri düşmeye başladı ve ben ağrıyan göğsüme nefes verdim.

"Üzgünüm," dedim. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Lexi," dedi, "geçen bir yılı, seni tanımayan ve asla tanımayacak bir grup yabancıнын onayını almak için harcadın. Ama bir noktada kendini affetmen gerekiyor. Aksi takdirde, başkalarının affını asla kabul edemeyeceksin."

Bir aile, eldivenler ve paltolarla sarınmış halde yanımızdan geçti. Karın aralıksız yağdığı sırada aceleyle yürüdüklerini izledim.

"Ya eğer..." dedim, kalbim hızla çarparak, hayatımın sorusu nihayet cesaretimi toplayıp soruldu. "Ya eğer kurtarılabilseydi? Ya eğer onun yerine sahil güvenliği arasaydım? Ya eğer benim yüzümden orada ölseydi?"

James uzun süre hiçbir şey söylemedi. "Olayla ilgili okunacak her şeyi okudum. Kurtarılabileceğini sanmıyorum."

Nefes aldığımda kar boğazımı yakıyordu. "Ama bilmiyoruz."

"Bilmiyoruz," dedi. "Bildiğim tek şey, onun seni sevdiği. Ve o gece seni terk etmek istemediği."

İnsanlar şehre dağıldıkça park boşaldı. Hafifçe yağan kar, paltomun üzerine birikiyor, kırpıklarımın uçlarına ve saçlarıma yapışlıyordu. Cebimde ıslatmamam gereken 1,5 milyon sterlinlik bir çek olduğunu hatırladım.

"Birkaç gün sonra konuşuruz," dedim yumuşak bir sesle. "İrtibatı koparma. Güvende olduğunda bana haber ver."

Kar sessiz bir fırtına gibi yağmaya başlamadan önce, Rita birkaç adım arkamda, Cumberland'a geri döndüm. Noel'den üç gün sonraydı, bu yüzden hafta boyunca Norfolk'ta kalmayanlar pencerelerinden dışarıyı izliyorlardı. Tam saat 14:00'te, yan tarafında parlak kırmızı harflerle "Williams Halı Temizleme" yazan beyaz bir minibüs görüldü. Yaşlı

akrabalar, askerlerin avluyu tıkaamasından hoşlanmazlardı, ama bunun işe yaraması için bir kez daha onların hayal kırıklığını göğüslemem gerekecekti. Zil çaldığında, Mary'nin ince yüz hatlarına ve dar omuzlarına sahip, on dokuz yaşından büyük olmayan genç bir adamla karşılaştım. Her şeyi gören gibi görünen aynı keskin gözlere sahipti. Meydanın karşısında, ikinci kattaki bir pencerede dantel perde hareket etti.

Çocuk, bu yabancıyı karşılamak için kapıda beliren Chino'yu okşadı ve sonra bana gülümsedi. "Merhaba. Ben Charlie."

Halı temizleyiciyi ve ağır plastik arabayı oturma odasına sürdü ve biz de kapıyı arkasından kapattık. Bavulum ve sırt çantam merdivenlerin yanında duruyordu.

"Madem bana para ödüyorsun, burada kaldığım sürece halıları temizleyebilirim," dedi. "Gürültü de işin bir parçası olacak."

"Oh," dedim. "İstersen? Üst kattaki odadan taşıyorum, belki de her şey temiz olursa ev sahibi için iyi olur."

Makineleri üst katta o kadar gürültülü çalışıyordu ki, kapının çalınmasını neredeyse duymayacaktım. Yaklaştım ve pencereden Stewart'ı gördüm. Beni fark edince el salladı ve bana kapıyı açmaktan başka seçenek bırakmadı. El arabası bavulumun ve sırt çantamın önünde duruyordu ve Stewart onları görürse eve girmeye çalışmaz umuduyla bekledim. Neyse ki Chino heyecanla havlayarak öne atladı ve Stewart'ın ütülü gri takım elbisesine pençelerini geçirdi.

"İzinsiz girdiğim için özür dilerim, Ekselansları," dedi, Chino'nun burnunu kibarca kasıklarından uzaklaştırmaya çalışarak. "İşinin kamyonetini gördüm, bu yüzden evde olduğunuzu düşündüm."

Hiçbir yardımcının davetsiz geldiğini hatırlamıyordum. Charlie'nin kamyonetini görmüş ve beni kontrol etmek için gelmiş olmalıydı. O an sinirlenmem gerekiyordu. Eğer hissettiğim kadar korkmuş görünürsem, şüpheleri doğrulanmış olacaktı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sertçe sordum. "Taşınmadan önce evi toparlamaya çalışıyorum."

Başını eğdi. "Evet, tabii, özür dilerim. İncelemeniz için bazı belgelerim var. Bunları ofisinize e-posta ile gönderebileceğim türden belgeler değil."

Elinden manila zarfı aldım ama açmaya kalkışmadım. "Tamam," dedim.

Birbirimize baktık. Küçükken, bazen Cumberland 1'deki ağlamalar ve bağırışlardan kaçır, avluyu geçer ve garajın üzerindeki personel daireleri sırasındaki Stewart'ın

kapısını bulurdum. İsteksizce beni içeri alırdı ve ben de oturma odasının zeminine uzanıp huzur içinde televizyon izlerdim. Yanıma bir kase cips gelir, ama onun dışında beni rahat bırakırdı, ta ki saatine bakıp beni eve gönderene kadar.

Tereddüt etti. Acaba o da bir zamanlar hayatımdaki tek istikrarlı yetişkin olduğunu hatırlıyor muydu?

"Keşke bana gelseydiniz, hanımefendi," dedi sonunda. "Sizi sevdiğimi biliyorsunuz. Eğer bir sorunuz olsaydı, size yardım edebilirdim."

Başımı salladım, bana gösterdiği tüm küçük nezaketleri hatırlayarak – öyle ki, ağzımı açmamı ve dilimin altına sakinleştirici damlalığı koymasını istediğinde, ben de itaat ettim.

"Garip, değil mi?" dedim. "Çocukken seni seviyordum. Seni babamışsın gibi davranırdım. Ama sana ihtiyacım olduğunda, yardım için sana gitmedim."

Ağzını açtı, yine tereddüt etti. Bir süre durakladıktan sonra hafifçe eğildi ve "O belgeyi incele, birkaç gün sonra konuşabiliriz" dedi.

Karları dikkatlice adımlayarak merdivenlerden aşağı indi.

"Stewart," diye seslendim ve o döndü. "Annem öldükten sonraki günleri pek hatırlamıyorum, bunu sen sağladın, ama bedenim asla unutmadı. Bu yüzden sana gitmedim. Kendimi buna zorlayamadım."

Utanmış gibi davranacak kadar nezaketi vardı, ama beni uyuşturarak itaat ettirmek, monarşiye hizmet etmek için yapabileceği en az şeydi; belki de kendini, beni korumak için yaptığını söylemişti.

Yine eğildi – bu sefer derin bir eğilmeye – ve küçük dairesine geri döndü, Noel'den üç gün sonra takım elbise giymiş yaşlı bir adam. Chino, bizi terk ederken onu hüzünle izledi.

"Hadi," dedim, o da başını eğdi. "Neredeyse zamanı geldi."

Bir saat sonra, Charlie merdivenlerden aşağı koştu ve ekipmanlarını toplamaya başladı. Çantalarını arabasına yükledi ve kapağını kapattı. Onları minibüsünün arkasına yüklerken pencereden izledim. Geri geldiğinde, Mary'nin konsantre olduğunda yaptığı gibi kaşları çatılmıştı.

"Hazır mısın?"

Aniden gerginleşerek başımı salladım. Salonuna baktığımda, Louis'le bir zamanlar çarşaplardan kale yaptığımız

ve uzaktan kumanda için kavga ettiğimiz, annemin gitar çalmayı öğrendiği, Amira ve benim bir yıl boyunca neredeyse her gece birbirimize sarılarak uyuduğumuz yerd. Bu ev benim ilk evimdi ve bir daha asla görmeyeceğime emindim. Charlie'ye baktım ve tekrar başımı salladım.

"Tamam," dedim.

Birlikte, kıvranan, mutsuz Chino'yu arabaya kaldırdık ve sonra ben de onun arkasından arabaya bindim. İçeride temizlik solventi ve ıslak havlu kokusu vardı.

"Şimdi seni kapatacağım," dedi Charlie, kapağı kaldırırken. "Merak etme, sadece bir dakika sürecek."

Karanlıkta kalmıştık. Charlie bizi halıdan, döşeme tahtalarından geçip ön kapıdan dışarı sürerken plastik varil tekerlekleri üzerinde sallanıyordu. Çakıl taşlarının üzerinden geçerken Chino bir çığlık attı ve ben onu sakinleştirmek için göğsüme çektim. Bir an için her şey durdu. Ama büyük bir itme bizi geriye doğru fırlattı, sanki bir rollercoaster'ın yükselişi gibi, ve Charlie'nin bizi rampadan yukarı, minibüse ittiğini anladım. Kapılar bizi içeriye kapattığında metalik bir ses duyuldu.

"Arkada her şey yolunda mı?" diye sordu, koltuğuna kemerini takarken. "Kapıdan geçelim, sonra bloğun etrafına park edip sizi indireyim."

"Her şey yolunda," dedim.

Minibüs titreyerek çalışmaya başladı ve kısa süre sonra lastikler asfalt yolda tutunmadan önce dörtgenin çakıllarını ezerek ilerliyorduk. Kapıda iki polis memuru nöbet tutuyordu. O sabah halı temizleyicisini içeri almaları için onlara e-posta göndermişim ve şimdi tek yapmaları gereken onu çıkış kaydı yapmaktı. Minibüsün içindeki hava hızlı nefeslerimizden dolayı nemleniyordu ve minibüs yavaşlayıp dururken sessiz kalmaya çalıştım. Yüzümü Chino'nun kürküne gömerek, sessizce ona ses çıkarmaması için yalvardım.

"Hey," dedi Charlie dostça bir sesle. "İçeride işin bitti mi? Teşekkürler dostum."

"Tamam, bir dakika," diye cevap verdi memurlardan biri. "Mutlu Noeller."

Demir kapılar donmuş menteşelerinde gıcırdadı ve minibüs ilerlemeye başladı. Kısa sürede hızlanarak Londra sokaklarında sıradan bir işçi arabası gibi ilerliyorduk. Yılbaşı haftasıydı, zaman sonsuz gibi görünüyordu ve kimse evden çıkmak istemiyordu.

Stewart benim gittiğimi fark ettiğinde, çok geç olacaktı. Dörtgen avlu, kaçışımla skandala boğulacaktı. Bütün büyük akrabalarım etrafımda fısıldaşarak, bunu nasıl başardığımı anlamaya çalışacaklardı.

Bu, onlardan fark edilmeden kaçtığım ikinci seferdi. Ama bu sefer geri dönmeyi planlamıyordum.

*

Noel'den iki hafta önce, Mary Stewart'ı arayarak Kraliçe'nin konuşmasında artık benim İskoçya Prensesi olarak atanacağımı duyurmaması gerektiğini söylemişti. Halka asla gerçekleşmeyecek bir şey vaat edilmemeliydi. Amira'nın yemek masasında yapılan bir dizi gergin ve gizli toplantıda Stewart, taçtan vazgeçmek istersem her şeyden vazgeçmem gerektiğini açıkça belirtmişti. Richard'ın gelecekteki hükümdarlığını gölgede bırakmamam için unvanlarım, adım ve ayrıcalıklarımın hepsi elimden alınacaktı. Daha önce kimse kendi isteğiyle taht sırasından çekilmemişti, bu yüzden bunu yaparsam sürgünde bir hayatı seçmiş olacaktım.

"Neyi feda ettiğimi biliyorum," dedim.

Kararım hakkında Kraliçe ile doğrudan konuşmama izin verilmedi. Bunun yerine, Stewart kendisi Kraliçe ile konuştu. Kraliçe, kararımdan emin olmak için Noel'den önceki iki haftayı kullanmam gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Konuşması, hizmetin anlamı üzerine bir meditasyon haline gelecekti. Yayınlandığı zamana kadar tereddütlerim geçerse, bu olay hiç olmamış gibi davranacaktık. Richard'ın taç giymeye ne kadar yaklaştığını kimse bilmeyecekti, en azından Richard'ın kendisi. Ama ruhumu araştırıp kraliçeye layık olmadığımı anlarsam, kapı dışarı edilecektim.

Noel öğleden sonra, konuşması yayınlandıktan ve ailemiz oturma odasında çay içtikten sonra, büyükannem ve ben onun malikanesinde yürüyüşe çıktık. Chino ve Pud, solan öğleden sonra güneşinin altında önümüzde koşarken, büyükannem çamurlu kar erimesinde yürümek için koluma nazıkçe tutundu.

"Biliyor musun, senin yaşındayken birçok kez bunu bırakmak istedim," dedi. "Büyükbaban ve ben başlangıçta zorluklar yaşadık ve belki de Beatrix'e devretmem ailem için en iyisi olur diye düşündüm. O her zaman benden daha çok istiyordu."

"Bunu hiç bilmiyordum."

Kış için boşaltılmış ve örtülmüş eski su çeşmesinin yanında durduk. Büyükannemin sarı saçları batan güneşte bir korona gibi parlıyordu.

"Umarım geçen ayki resepsiyondaki kargaşadan dolayı fikrini değiştirmiyorsundur," dedi. "Uzun zamandır senin kötü tavsiyeler aldığını düşünüyorum. Çevrendeki insanlar, bu rolün ne olabileceği konusunda kafanı tehlikeli fikirlerle dolduruyorlar. Daha önce müdahale etmeyi düşündüm, ama bu hepimizin zor yoldan öğrenmesi gereken bir ders."

"Ders nedir?"

"Bu rolün, fikirlerinizi ortaya koymak için bir platform olmadığı." Bana baktı. "Resepsiyonda ne demiştin? Biz konuştuğumuzda, dünya dikilir ve dikkatini verir mi? Bu, bir hükümdarın rolü değildir."

"O zaman rolü nedir?"

"Neredeyse hiç konuşmamalısın. Ulus etrafımızda değişirken, bizim sağlam ve istikrarlı olmamız gerekir. Biz onların tutunduğu şeydir. Bazılarının bizi geçmişin kalıntısı olarak gördüğünü biliyorum, ama herkesin ara sıra istikrara ihtiyacı vardır."

Eve baktım. Richard'ın bahçelere bakan pencerelerden birinden bizi izlediğini biliyordum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Yani daha uygun bir hükümdar, kendi ailesini takip etmesi için özel dedektifler tutan bir adam mı? Sevmesi gereken insanları şantajla tehdit eden bir adam mı? Richard aylardır beni tehdit ediyor. Eğer gitmezsem, babamla yıllar önce yaptığımız bir şeyi ifşa edeceğini söyledi. Bu tür konulara karışmamayı tercih ettiğini biliyorum, ama belki de kendi evinde neler olduğunu bilmen en iyisidir."

Büyük bir kaz sürüsü gökyüzünde kıvrılarak ve dalgalanarak uçuyordu, sesleri o kadar yüksekti ki, geçene kadar beklemekten başka çaremiz yoktu. Korkutucu derecede güzel bir manzaraydı, ama büyükannemin kuşlara bakmadığını fark ettim. Bana bakıyordu. Kazlar ufukta kaybolduğunda, tekrar malikanenin açık çimlerine döndü ve yürümeye devam etti.

"Freddy gizliliğe garip bir çekim duyardı," dedi sessizce. "İlk içgüdüğü her zaman yalan söylemek, olayları örtbas etmektir, onlarla yüzleşip yoluna devam etmek değil. O zaman ona bunu söylemiştim, ama artık çok geçti – o İtalyan adama seni gemiden indirmesi için para vermişti bile."

Elbette ona İtalya'da olanları anlatmıştı. Hayatı boyunca ondan bir sır saklayamamıştı.

"Bunu bildiğini bilmiyordum."

"Her şey bir şekilde bana ulaşır," dedi. "Aptalca bir şeydi, ama sanırım başka bir skandalın merkezinde olmaya dayanamadı."

"Belki de beni koruduğunu düşündü," dedim, aniden babamı savunmak için çaresizce.

"Belki," dedi, sisli bir nefes vererek.

Köpekler ayaklarımızın etrafında daireler çizerek koştular ve tekrar ağaçlara doğru fırladılar.

"Gerçeğin ortaya çıkmasından endişeleniyorsan, bence bunu atlatman mümkün. Annen o gece olağanüstü sorumsuz davrandı. Birçok kişi onun niyetinin ne olduğunu merak etti. Annen büyük bir krizin ortasında pervasız bir karar verdikten sonra, babanın sadece onun itibarını korumaya çalıştığı izlenimini çok kolay verebiliriz."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Hayır, bunu yapamam."

Bu, benim asla kabul edemeyeceğim bir teoriydi. Beni oraya sadece yalnız bırakmak için götürmezdi.

Büyükannem beni duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi. Ormana yaklaşırken, dönüp bir İskoç çamının engebeli gövdesine yaslandı. Sonra cebinden bir mendil çıkardı, onu açtı ve öğle yemeğinden kalan kızarmış jambon parçalarını köpekler için orman zeminine serpti.

"Richard bunu hep çok istemişti. İkinci çocuk olarak doğmak çok büyük bir talihsizlik olmalı," dedi. "Kardeşine hiç kızdın mı?"

"Hayır, her zaman o olması gerekiyordu."

Kendi kendine gülümsedi. "Evet, o özel biriydi."

"Richard onun hakkında bazı şeyler biliyordu. Louis'i ifşa edecekti," dedim, ona bakarak, beni duyabildiğine dair bir işaret bekleyerek. "O gün dağa çıktıklarında korkmuşlardı ve mantıklı düşünemiyorlardı."

Mendilinden etin son parçalarını silkeledi ve ellerini tozladı. Sonunda başını kaldırdığında, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Bütün yıl boyunca, tek duyduğum şey, bunun benim olmamı ne kadar istediğin oldu," dedim, bir zamanlar bana açık avuçla ata yem vermeyi, reverans yapmayı, tomurcuk gözünü almadan gülleri budamayı öğrettiğini hatırlayarak.

"Evet."

"Benden istediğin her şeyi yapardım. Hayatımı değiştirmeye hazırdım, vazgeçmeye hazırdım..." Onun adını söyleyemeyerek durakladım. Gözyaşları

akmaya başladı ama onları tutmaya çalıştım. "Bu görev için her şeyden vazgeçmeye hazırdım. Ama şimdi biliyorum ki bunu yapabilmemin tek yolu, tüm bu sırları içimde saklamaya devam etmek ve bunu artık yapamam."

Üzgün ama sakın görünüyordu. "Anlıyorum."

"Öyle mi?"

Narin bir hareketle, eldivenli parmağını yanağına bastırarak gözyaşı daha fazla akmadan onu emdi. Sonra elini yüzünün üzerinde salladı, sanki kendine bir damla bile gözyaşı dökmemesi emrini veriyormuş gibi. Bana tekrar baktığında, büyükannem gitmiş, Kraliçe Eleanor geri dönmüştü.

"Bazı hükümdarlar için, taç başlarına konduğu an, sanki kendilerini sonsuza dek kaybetmişler gibi, bir ölüm gibi gelir," dedi. "Diğerleri için ise, taç başlarına konduğu an, nihayet, *nihayet* gerçek kendimiz olduğumuz andır. Bu her zaman kolay değildir. Ama ne kadar cazip gelse de, bundan asla vazgeçmeyiz, çünkü bu, gerçek kimliğimizden vazgeçmek anlamına gelir. Sen, sevgili kızım, bunu yeterince istemiyorsun. Richard ise istiyor."

"Herkes onun bu işin sonunu getirebileceğini söylüyor."

"Öyle olmayacak," dedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle olmayacak. İnsanlar geleneklerinden vazgeçmek istemezler. O kalan kişi olacak, sen ise giden kişi. Onunla ne kadar bağlı olduklarını görünce şok olacaksın."

Kafamı salladım. "Onları bu kadar küçümsüyor musun?"

Ellerini açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu, bana verecek bir şeyi kalmamıştı. "Tam tersine. Onları kendilerinden daha iyi tanıyorum."

O zaman anladım ki, o her zaman ailesinden çok tacı seçecekti. Bu, tacı takmanın onuru için yapılan bir anlaşmaydı ve benim taşıyabileceğim bir yük değildi. Tekrar eve baktım. Bir hizmetçi ışıkları tek tek açıyordu ve malikane kışın alacakaranlığında parıldıyordu. İçeride Richard koridorlarda dolaşıyordu. Hayatını metodik bir şekilde her engeli ortadan kaldırarak geçirmişti, ta ki sonunda yoluna çıkan tek engel Kraliçe olana kadar.

"Seni içeri götürmeliyim," dedim büyükanneme. "Hava soğuyor."

*

Brixton'da karlı bir sokağa vardığımızda, Charlie minibüsünü park etti ve beni kırmızı kapılı dar bir terasa götürdü. Kot pantolon ve sweatshirt giymiş, tanıdık olmayan Mary, bizi klostrofobik bir koridora çekti. O ve Charlie,

aynı sıkıntılı ifadeleri takındılar. Chino onların bacaklarının arasından geçip eve koştu.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Evet, iyi," dedim, neşeli gelmeyen nefes nefese bir sesle. "Charlie sayesinde."

"Aslında oldukça iyiydi." Güldü. "Ama şimdi biraz rahatlamak için bir bira içmem lazım."

Eve dönerken yol boyunca ellerinin direksiyonda nasıl titrediğini görmüştüm.

"Bana ihtiyacın olursa köşedeki barda olacağım," dedi Mary'ye, sonra bana başını salladı. "İyi şanslar, hanımefendi."

O ön kapıdan çıkarken, Mary beni koridordan geçerek boş bir avluya bakan mutfığa götürdü. Terasın her şeyi küçüktü. Kenarları kıvrılmış, horoz temalı bir duvar kağıdı bordürü vardı. Soluk perdeler pencerede sarkık bir şekilde asılı duruyordu. Burası bir zamanlar özenle düzenlenmiş, ama artık terk edilmiş bir kadının alanıydı. Masada, Jenny Walsh ve tanımadığım bir adam birlikte oturmuş çay içiyorlardı. Ben odaya girdiğimde sandalyelerinden kalktılar ve bunun benim için son kez yapıldığı bir şey olduğunu biliyordum.

"Majesteleri," dedi Jenny. "Her şey plana göre gitti mi?"

Bir ay önce, saray resepsiyonunda Jenny'nin elini sıkmak için uzandığımda, avucuna bir not sıkıştırmıştım. "*Yardıma ihtiyacım var*" yazıyordu. Ertesi sabah beni aradı ve ayrılmak istediğimi söylediğimde, hukuk fakültesinden tanıdığı anayasa uzmanı Emmanuel Mensah'ın hizmetlerini tuttu. Taht hakkımdan vazgeçtiğim için beni temsil etmeyi sessizce kabul etti. Mary ve ben oturduğumuzda, çantasından bir kağıt ve dolma kalem çıkardı ve çiziklerle dolu masanın üzerine koydu.

Uzun ve dikkatli bir değerlendirmeden sonra, tahtın varisi olarak haklarımdan vazgeçmeye karar verdim, diye başlıyordu, ama geri kalanını okumaya gerek duymadım. Nasıl devam edeceğini biliyordum. Parlamentodan unvanlarımı elimden almasını, tahtın varisi olmaktan çekilmesini ve gelecekteki torunlarımın taht hakkından mahrum bırakılmasını isteyecektim.

"Bunun işe yarayacağından emin miyiz?" diye sordum, kalemi kağıdın üzerinde durdurarak. "Bunun yasal olması için Kraliçe'nin burada olması gerekmez mi?"

"Tam tersi," dedi Emmanuel. "Sizi taht sırasından çıkarmak için sadece parlamento bir yasa çıkarabilir. Gelecek hafta için planladıkları her şey sadece bir tiyatro."

Stewart'ın mektubunun bulunduğu manila zarfını Cumberland 1'deki yemek masasında bırakmışım. Onun versiyonunda, ben taç giymek için mizaç olarak uygun olmadığımı ve bu nedenle sevgili amcama devretmekten başka seçeneğim olmadığını iddia ediyordum. Saray fotoğrafçısı her şeyi imzaladığım anı yakalarken, büyükanne ve Richard arkamda durmalıydılar. BBC ile bir röportajdan söz edilmişti, ama belli ki biri bu fikre karşı çıkmış ve artık kameraların önünde bana güvenmiyordu. Bir hafta sonra Northolt'ta uçağa binmem gereken zamana kadar, Kraliçe televizyonda bir konuşma yapacak ve son yıllarda tahtın çizgisi değişmiş olsa da asla kopmayacağını halkına temin edecekti.

Richard'a tacı verecektim, ama onun tacı takmaya layık olduğunu söylemeye niyetim yoktu. Zaten dünyaya yeterince yalan söylemişim. Pasaportum Stewart'ın dairesinde bir yerde saklıydı ve güvenlik ekibim her hareketimi takip etmekle görevlendirilmişti. Mary, beni bir minibüsün arkasına gizlice bindirmeyi önerdi.

Ağır dolma kalemi mektuba indirdim ve adımı yazdım. Uçtan mürekkep damladı ve imzamin etrafında bir takımyıldızı bıraktı. Mary ıslak lekeyi eliyle havalandırdı ve ardından tanık olarak belgeyi imzaladı. Dikkatlice belgeyi Emmanuel'e uzattı. Mürekkebin kurummasını izlerken herkes çok sessizdi.

"Hepsi bu mu?" diye sordum.

"Her şey kamuoyuna duyurulduktan sonra, muhalefet liderinden benimle birlikte parlamentoya, kararını kabul eden ve onaylayan ve amcana mirasın devrini onaylayan bir yasa tasarısı sunmasını isteyeceğim," dedi Jenny.

Emmanuel mektubu ve iletişimde kalma sözüyle ayrıldı. Jenny, Mary ve ben sessizce masaya oturduk ve çam dolabına sıkışmış horoz saatinin monoton tik tak sesini dinledik. Chino kucağıma uzandı ve bir arka bacağı linolyum zeminde dengede dururken uykuya daldı. Kimse ayrılmak için harekete geçmeyince, Mary mutfığa gitti ve küçük beyaz bir kutu ile geri döndü. İçinde pembe krema kaplı bir cupcake vardı. Üzerine bir mum sapladı ve kibritle yaktı.

"Doğum gününüz kutlu olsun, hanımefendi," dedi.

Mum damlamaya başlayınca hepimiz ona baktık, sonunda ben öne eğilip mumu üfledim. Mary devraldı, pastayı dörde böldü ve

her birimize bir parça verdi.

"Bana yardım etmek için aldığınız risklerin farkındayım," diye başladım.

"Yapma," dedi Mary sertçe ve Jenny pastasından başını kaldırdı. "Bunu söylemene gerek yok."

"Sadece ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim."

Jenny bir parça kek ağzına attı. "Böyle olmamalıydı."

"Yine de," dedim, çocukluğumun tadı olan şekerleme ve mum mumunu yiyerek. "Siz ikiniz olmasaydınız, şimdi nerede olurdum bilmiyorum."

İşimiz bittiğinde Jenny çantasını topladı ve ön kapıya doğru yürüdük. Dışarıda, caddenin ilerisinde dolaşan memuruna işaret etti. Gülümsedi, cebine uzandı ve bana lacivert bir pasaport uzattı.

"Matbaadan yeni çıktı," dedi.

Fotoğraf sayfasına baktım ve yeni ismimi ilk kez gördüm. HRH yoktu, unvan yoktu. Sadece *Alexandrina Anne Barbara Mary Villiers*. Her açıdan görkemli bir isimdi – ok fazla isim ve çok fazla heceyle dolu. Ama bana yolun üzerini kaplayan kar kadar sert geldi.

Jenny'ye baktım. "Bütün bunlar yüzünden başın belaya girecek mi?"

Bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Özel olarak mı? Muhtemelen biraz. Kamuoyunda mı? Hayır. Senin bir kaçak gibi ülkeden kaçmana yardım ettiğimi kamuoyuna duyurmak isteyeceklerini sanmıyorum."

Uzun süre sarıldık, sonra onun bekleyen arabasına doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü izledim. Arabaları uzaklaşırken, sisli bir sokak lambasının altında durup soğuk gece havasını içime çektim.

İçeride, Mary'yi mutfak lavabosunun başında, Chino'yu da ayaklarının dibinde yatarken buldum. "Burada sadece sen ve Charlie mi yaşıyorsunuz?" diye sordum.

O, kek kalıbını ve erimiş mumu çöp kutusuna atarken başını salladı. Mary, iş ortamının dışında farklı bir insan gibi görünen insanlardandı. Kendi alanında daha yumuşaktı. "Annemiz biz çocukken bizi terk etti ve babamız bakım altında. Alzheimer. Erken başlangıçlı."

"Üzüldüm."

"Teşekkür ederim." Minibüsten getirdiğim dosyayı aldı. "Bunlar Chino'nun eşyaları mı?"

"Evet," dedim. "Louis onu geçen yıl Bulgaristan'dan getirdi, bu yüzden aşıları günceldi. Evrak işlerini hallettim, birkaç gün içinde onu o adrese götürmen yeterli, onlar da onu Avustralya'ya uçuracaklar. Karantinası bittiğinde onu almaya ben gideceğim."

Kadın başını salladı.

"Biraz korkutucu olabilir," dedim, onların mütevazı evlerine bakarak. O yine gülümsedi. "Chino aslında Prens Frederick'in Prens Louis'e verdiği bir hediye idi."

Prens Louis'e bir hediye idi. Kardeşin, Avustralya'daki köpeğini ne kadar sevdiğinden

, bu yüzden baban doğum günü için ona bir av köpeği almaya karar verdi. Onu yetiştiricinin web sitesinden seçmesine yardım ettim ve Heathrow'a indiğinde onu almaya gittim. Onunla tekrar vakit geçirmek güzel olacak."

Horozlu saat yeni saati müjdelemek için öttü. Mary ve ben birbirimize garip bir şekilde gülümsedik.

"Astley'de tanışmış mıydık, Mary?" diye sordum.

Tezgahları süngerle sildi. "Birkaç kez. Somerset Düşesi, danslara hazırlanırken ara sıra beni süitimize alırdı. Ayakkabılarını seçmesine yardım ederdim. Oldukça sessiz bir çocuktun."

"Hatırlamadığım için üzgünüm," dedim. "O zamanlar biraz zombi gibiydim."

Omuz silkti. "O yıl üç ödöl kazandın. Kimya, biyoloji ve matematik - üst sınıflardan en fazla ödöl alan öğrenciydin. Törende sahneye çıkıp sana öğrenci topluluğu adına üç demet çiçek verdim."

Mavi delphiniumlar, gerbera papatyalar ve beyaz zambaklar, gıcırdayan selofanla sarılmıştı. İki küçük kol, çiçek aranjmanlarını tutmaya çalışıyordu. Alkışlar yükseldi. Babam da seyirciler arasındaydı, ancak tören bitmeden ayrıldı.

"Tabii ki," dedim. "Seni hatırlıyorum."

Gülümsemesi hızla kayboldu. "Daha önce bahsetmediğim için özür dilerim. Kraliçe bana bahsetmememi söyledi. Ve senin beni bir tür sapık olarak göreceğinden korktum. Ama öyle değil. Sadece sana hep hayranlık duydum. Kraliyet ailesi çocukken bana çok umut verirdi. Ve olması gereken de budur. Kurumun ilerleyebilmesi için geçmişiyile yüzleşmesi gerekiyor. Senin yaptığın gibi ayrılmanın harika olduğunu düşündüm. Onların ihtiyacı olan şok buydu. Bu yüzden geri döndüğünde, senin için çalışma fırsatını hemen yakaladım."

Başımı salladım. "Sarayda çalışmaya devam etmeni imkansız hale getirdiğim için üzgünüm."

Süngerini lavaboya attı ve tezgaha yaslandı. "Önemli değil. Haklısın. Ben tüm bunlar için fazla akıllıyım."

"Evet, öylesin."

Gözleri horoz saatine kaydı. "Gitmeliyiz. Uçağın birkaç saat sonra kalkacak."

"Oh, bekle," dedim ve kapüşonlu ceketimin cebinden zarfı çıkardım. Ona uzattım. "Bu senin için."

İki parmağıyla zarfı açtı, içindeki çeki gördü ve hemen kapattı. "Majesteleri, hayır."

"Birincisi," dedim nazikçe, "benim adım Lexi. İkincisi, evet. Bir ev satın al. Williams Halı Temizleme'yi bir franchise haline getir. Bunu kullanarak babanı daha güzel bir yere yerleştir. Şahsen, kendi kriz iletişim şirketini falan kurman gerektiğini düşünüyorum. Ama bu senin paran, istediğin gibi kullanabilirsin."

Gözleri doldu ve başını salladı, sonunda durdu ve zarfı göğsüne sıkıca bastırdı. Gözyaşları arasında gülümsedi. "İlk müşteriye ihtiyacım olacak."

"Ben hayatımı mahvetmek ve herkesi bana düşman etmek üzereyim, bu yüzden acil yardıma ihtiyacım var."

Annesinin mutfağının loş ışığında kucaklaştık. Sonra Chino ile sokağa çıktık ve minibüse bindik. Heathrow'a doğru giderken, onun ağırlığını kucağымda tutarken, ailemin iktidarının merkezi olan yere bir daha geri dönebilecek miyim diye merak ediyordum. Üç yüzyıl önce, atam Barbara Villiers, yoksul bir soylu kadından cariyeye, oradan da fiili hükümdara dönüşmüştü. Onun soyu, onlarca yıllık savaş ve ilerleme, salgın hastalıklar ve kıtlıklar, zayıf hükümdarlar ve güçlü hükümdarlar arasında dolanıp durmuştu. Londra dışı doğru genişleyip binaları yükseldikçe, taç yavaş yavaş bana doğru yaklaşıyordu. Bunu beklemiyordum, istemiyordum. Ve taç gözümün önüne gelip ellerimin üzerinde durduğunda, onun benim olması için yapılması gerekeni yapamayacağımı fark ettim.

Adım, Büyük Britanya, Kuzey İrlanda ve denizaşırı İngiliz kolonilerinin Tanrı'nın lütfuyla Kraliçesi, İnanç Savunucusu Alexandrina olabilirdi. Altınlar giyip yüzümün madeni paralara basılmasını sağlayabilir ve kendimi ilahi bir varlık olarak görebilirdim. Ama bu bir yalan olurdu

Yalan olurdu. Beni özel kılan şey, Isla ve Frederick'in kızı ve Louis'in ikizi olmamdı.

Artık Lexi Villiers olma zamanım gelmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

29 Aralık 2023

Havaalanlarının anonimliğini, tüm insanlığın bir arada toplanmasını, terminallerin stres ve olasılıklarla dolu uğultusunu her zaman sevmişimdir. Güvenlik kontrolünde sıraya engel olmadığım sürece, kimse bana ikinci kez bakmazdı. Bu yüzden, görünmezlik pelerini gibi bir kapüşonlu sweatshirt giyerek Hong Kong Uluslararası Havaalanı'ndan geçtim, kendimi yalnız ve yerinden edilmiş hissediyordum, ama belki de sonunda özgür.

Telefonumu tekrar a ç tığımda, James'ten bir mesaj vardı:

Uçuş nasıldı?

İyi, diye cevap yazdım. Bir etap bitti, iki etap kaldı. Eve geldiğinde seni almaya geleceğim.

Hobart'a indiğimde, James beni çiftliğine götürecek ve birkaç hafta saklanabilecektim. Sonra yeni yılda ikametime devam edebilmek için kendime bir daire bulmam gerekecekti. E-postalarda kısa ve öz ama verimli olan Ben, hastaneyle sessizce anlaşmış ve geri dönebilmemi sağlamıştı. Ameliyat önlüğümü giymeyi, saçlarımı kıvırcıklaştırıp tepeye topuz yapmayı, iyi eğitilmiş ellerimi nihayet tekrar meşgul etmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Bir süre terminalde dolaştım. Yemek alanının önünden geçerken, aç olduğumu fark edince şaşırdım. Aylardır mide bulantısı ve panik içindeydim, yemek yemeyi düşünmek bile bana zor geliyordu, ama mantı ve barbekü domuz eti kokusu o kadar başımı döndürdü ki, hemen bir tezgaha gidip wonton çorbası, yumurtalı tart ve sütlü çay sipariş ettim.

İnsanlar etrafımda koşuştururken oturdum ve yemeğimi yedim. Yıllar önce teknede uyandığımdan beri kendimi bu kadar yalnız hissetmemiştim. Ama bu sefer korkmuyordum.

Jack'i arasam ne olurdu acaba diye düşündüm. Son birkaç hafta içinde işler kötüye giderken onunla iletişime geçmeyi düşünmüştüm. Yaptığım her şey için sayısız özür yazıp silmişim – söylediğim yalanlar,

sakladığım gerçekler, reddedilme korkusuyla kalbimi gizlediğim için. Ama son konuşmamızdan bu yana beş ay geçmişti ve eğer o hayatına devam etmişse, yapabileceğim en sevgi dolu şeyin onu rahat bırakmak olduğunu biliyordum.

Çorbamı bitirip kaseyi geri ittiğimde telefonum çaldı, arayan Mary'di. Yeni numaramı sadece birkaç kişi biliyordu ve o da onlardan biriydi.

"İyi vardın mı?" diye sordu. "Her şey yolunda. Senin tarafta yeni bir gelişme var mı?"

Tereddüt etti. "Evet, korkarım öyle. Richard yine gazetecileri arıyor," dedi Mary. "*Post* gazetesindeki Posey Habsburg-Mollard'ı hatırlıyor musun? Babasının en sevdiği gazetecilerden biriydi."

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Evet, bu sabah beni arayıp seninle ilgili çok tuhaf bir ihbar aldığını söyledi," dedi Mary. "Görünüşe göre Richard dün gece geç saatlerde onu aramış, çok kötü durumda görünüyordu ve ona Prenses Isla'nın ölümünü araştırması gerektiğini söylemiş. Davide Rossi'nin adını vermiş ve her şeyin anahtarının onda olduğunu söylemiş."

İç geçirdim ve sandalyeme yaslandım. "Ah, Richard."

"Evet," dedi Mary. "Onu uyarmıştın. Ama onun gibi erkekler her zaman son sözü söylemek isterler, sanırım."

Terminalde yorgun yolcuları gözlemledim. Bazıları buharlı çorba kaselerine bakarken, diğerleri uçak pistte ilerlerken pencereden dışarıya bakıyordu.

"O zaman B planına geçiyoruz," dedim sessizce.

Mary ve ben kaçışımı planlarken şifreli konuşmuştuk. Plan A, kendimi sıradan çıkarmak için kendi sırlarımı ifşa etmemi öngörüyordu. Plan B ise tamamen farklı bir şeydi.

"Evet." Mary yine durakladı. "Korkuyor musun?"

Bir süre düşündüm. "Korkuyordum. Ama artık korkmuyorum."

Annabelle'i ziyaret ettikten sonra, hayatımı düzeltmenin tek yolunun her şeyin bozulduğu ana geri dönmek olduğuna karar vermiştim. Davide Rossi'nin sesi on yıldan fazla bir süredir beni rahatsız ediyordu, bu yüzden İskoçya'daki yatağımdan onu aradım, titrek parmaklarımla cadı işaretlerini göğsüme bastırarak.

Benden haber aldığına hiç şaşırmamış gibiydi, sanki eski dostlarmışız gibi sohbet ettik. Rapallo'da artık çok fazla turist olduğunu, bu yüzden

daha güneye taşındığını, Poets Körfezi'nde balık tutarak ve torunlarının büyümesini izleyerek geri kalan günlerini geçirmeyi planladığını söyledi.

"O geceyi hiç düşünür m s n?" diye sordum.

"Bazen," dedi. "Seni dergilerde görüyorum ve seni o teknede bulduğum anı hatırlıyorum, büyük gözlerinle bana bakıyordun –  ok genç, çok korkmuş, annesini kaybetmiş bir kız."

Onun navigasyon ışıklarının parlak beyaz ışığına yakalandığımda nasıl hissettiğimi hatırlayınca gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

"Babamla imzaladığın anlaşma hâlâ geçerli, biliyorsun. Konuşursan, miras avukatları sana dava açabilir."

"Anlıyorum," dedi, anladığını ama pek umursamadığını ima eden bir şekilde. Büyük bir balık yakaladığını biliyordu ve şimdi beni teknesinin karnında kıvranıp nefes nefese bırakmıştı. Richard konuşması için ona para ödeyecek ya da ben sessiz kalması için ona para  deyecektim. Her iki durumda da, o kazançlı çıkacaktı.

"Herkes öğrenirse sana kızacaklarından endişelenmiyor musun?" diye sordum. "Beni ve babamı su layacaklar, ama seni de su layacaklar. Soruşturmaları yeniden açacaklar. Gazeteciler seni ve aileni her yerde takip edecek. Paran olacak, evet, ama bir sürü sorunun da olacak."

O i  çekmeden önce  akmağın sert bir şekilde kazındığını duydum. "Sessiz hayatımı kaybetmeyi istemiyorum. Ama bana öyle geliyor ki, *Carina*, kimse senin ne yaptığını bilmiyor ama yine de birçok sorunun var, değil mi?"

Ne yapacağıma karar vermek için bir ak güne ihtiyacım vardı, bu yüzden onu geri arayacağıma söz verdim. Tek gereken, Vikki'den nakit bir bağış ve benim adıma yeni bir gizlilik anlaşmasıydı, sonra Davide Rossi sonsuza kadar bilin altımın karanlık köşelerine çekilebilirdi. Ama saraydaki resepsiyonumun olduğu gece, sırlarımın her zaman yeniden ortaya çıkmanın bir yolunu bulacağını nihayet anlamıştım. Bu bir ak ay ya da bir ak yıl sürerdi ve sonra yine paniğe kapılır, avukatlar tutar,  ekler yazardım, her şeyi umutsuzca bastırmaya çalışırdım. O gece Amira ve ben Cumberland 1'e döndüğümüzde, yatağıma girip karanlıkta hayatlarımızla ne yapmamız gerektiğini fısıldayarak konuştuk.

"Ben kraliçe değil, doktor olmak istiyorum."

" yi," dedi. Sesinde bir tür hırs vardı. Bu bana onun genç ve cesur olduğu zamanları hatırlattı. "Başka ne var?"

"Hayatımı, geçmişimin ne zaman geri döneceğini merak ederek geçirmek istemiyorum. Anlaşmalar yapmak ve insanlara rüşvet vermek istemiyorum. Artık öyle yaşamak istemiyorum."

Battaniyenin içinde elimi bulana kadar elini aradı. "O zaman yapma."

Ertesi gün Davide Rossi'yi aradım ve onun sessizliğini satın almakla ilgilenmediğini söyledim.

"Konuşacağım," dedim. "Yaptıklarımı insanlara anlatacağım, böylece sonunda bundan kurtulabileceğim."

Aramızdaki hat çok sessizleşti.

"Belki şimdi Richard'ı arayıp ona ne yapacağımı anlatırsın," diye devam ettim. "Ama bence daha akıllıca olan seçenek beklemek. Ben hikayemi anlatana kadar bekle, çünkü eğer ararsan, ihtiyacım olduğunda bana yardım eden çok nazik bir güvenlik görevlisi olduğunu herkese anlatırım. Ben denizde tek başına bir çocuktum ve sen hiçbir şey için suçlanmaması gereken iyi bir adamdın. Sonra, istersen, kendi hikayeni bir tabloid gazetesine satabilirsin. Babamın avukatları seni mahkemeye çıkarmayacak, bunu garanti ederim. Ama bu aileden bir daha para alabilmenin tek yolu bu."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, telefonu kapattığını sandım. Sonra kahkahayla gülmeye başladı.

"Artık küçük bir kız değilsin, değil mi *Carina*?"

Yakında, dünyadaki herkes benim sırrımı öğrenecekti. Bir gece yarısı uyanıp kendi annem yerine tacı seçtiğimi öğreneceklerdi. Ama en önemlisi, Richard'ın üzerimdeki gücü yok olacaktı. Onun kral olmasına izin veren kişi ben olacaktım. Tahtına ulaşmak için acımasızca tırmanışını tamamlayabilmesi için yolundan çekilen kişi ben olacaktım. Ama Noel sabahı karlı yollarda yürürken ona söylediklerimde ciddiydim. Benim iyiliğim onun iyi davranışlarına bağlıydı ve o, beni hayal kırıklığına uğratmadan önce dört gün bile geçmemişti.

Bir kadın el arabasıyla gelip boş kase ve çay fincanımı topladı, ben de yüzümü görmemesi için başlığımı çektim. Hong Kong'da tanınmam pek olası değildi, ama keskin gözlü bir yolcu ya da havaalanı temizlikçisi fotoğrafımı çekse, haftalarca süren dikkatli planlamam mahvolurdu.

"Annabelle ve Amira ile iletişime geçip plan B'ye geçeceğimizi haber vereceğim," dedi Mary. "Sen şimdi otele gitmelisin. Muhabir seni bekliyor."

Sandalyemden kalktım, sırt çantamı omzuma astım ve terminalin arkasında gizlenmiş olan havaalanı oteline doğru yola çıktım.

Konuşmaya karar verdikten sonra, Annabelle'e mesaj atarak onun onayını istedim. Babamın algılanışını sonsuza dek değiştirecek bir şeyi açıklayacaktım. Onu ne kadar kararlı bir şekilde savunursam savunayım, mirası zarar görecek.

Annabelle ilk başta cevap vermedi. Ama birkaç gün sonra, saat 3'te telefonum yatak odamı aydınlattı.

Bunu tek başına yapmamalısın, diye yazmıştı. A planını uygularsan, seni ve babanı desteklemek için konuşacağım. B planını uygularsan, bildiğim her şeyi ve Richard'ın yaptıklarını anlatacağım. Her iki durumda da senin yanındayım.

Amira'nın bizi vazgeçirmeye çalışacağını düşünmüştüm. O pratik biriydi; güçlü dostları düşmana çevirmenin tehlikelerini bana hatırlatırdı. Ama onun gözlerinde vahşi bir ışık parlıyordu.

"Ben de," dedi. "Ben de konuşmak istiyorum."

New York'taki gazeteyi sadece itibarı nedeniyle değil, Amerikan mahkemelerinin sarayın lehine asla müdahale etmeyeceği için seçtik. Richard'ı ifşa edersek, hiçbir ihtiyati tedbir bizi durduramaz, hiçbir hakaret davası başarılı olamazdı. Gazetenin, haberi takip etmek için dünyayı dolaşan bir muhabir ekibi vardı. Biri Annabelle ile konuşmak için Hindistan'a gidiyordu, diğeri Amira'yı görmek için Güney Afrika'ya gidiyordu. Ben de kraliyet ailesi hakkında çok az şey bilen, ama sırlar ve güç hakkında her şeyi bilen, korkutucu Pulitzer ödüllü Dee ile buluşacaktım.

Otel lobisinde, check-in masasındaki sıkılmış görünümlü personelin önünden geçerken başlığımı yüzüme çekik tutmaya devam ettim. Röportaj için burada buluşmaya karar verdiğimizde, Dee bana Signal üzerinden bir talimat listesi gönderdi, böylece tanınmadan odasına girebilecektim. İki asansörün arasında plastik bir palmye ağacı duruyordu. Sanki o söylemiş gibi, saksının içine elimi uzattım ve iç kısmına bantlanmış bir anahtar kartı buldum.

1207 numaralı odaya iki kez vurdum ve kartı okuttum. İçeride, pencerenin yanındaki masada, önünde bir ses kayıt cihazı olan bir kadın oturuyordu. Omuzlarına deri bir ceket atmış, keskin, soluk gözlerle bana baktı.

Ayağa kalktı ve ne yapacağını bilemeden tereddüt etti. Kısa bir süre İngiliz tahtının varisi olan, sonra da dünyaya geri dönen, yakında eski bir kraliyet mensubu olacak birini nasıl selamlarsınız?

"Merhaba," dedim. Elimi uzattım. "Ben Lexi Villiers." "Ben Dee."

Eski, küçük odada bir an için garip bir şekilde durduk, lekeler halı ve dışarıdan gelen uzak bir uçağın gürültüsü.

"Bugünkü buluşmamızdaki tüm bu gizlilik için özür dilerim," dedim. "Sadece tanınmadan bu işi halletmeye çalışıyorum. Ailem hala Londra'da olduğumu sanıyor."

Elini nazikçe koluma koydu ve onun bulunduğu her alanda kontrolü elinde tutmaya alışkın olduğunu, haber odalarını yöneten ve gergin röportaj konuklarına merhamet gösteren, kendi başına bir kraliçe olduğunu anladım.

"Sorun değil. Gel, otur," dedi.

Plastik sandalyeye oturdum ve önümdeki kayıt cihazına ihtiyatla baktım. Bir kez konuşmaya başladığımda, geri dönüşü olmayacaktı.

Dee'ye baktım. "Annemin öldüğü gece hakkında konuşmak için buradayım ve neden tacı takamadığımı açıklamak istiyorum," dedim. "Ama size söylemem gereken başka bir şey daha var. İngiliz halkının gelecekteki kralının gerçekte kim olduğunu bilmesinin zamanı geldi."

OTUZUNCU BÖLÜM

31 Aralık 2023

Uçak, yaz güneşinde parıldayan Boomer Körfezi üzerinde süzülürken uyandım ve ardından havaalanını çevreleyen çam ormanlarının arasına indi.

Hobart için mükemmel bir gündü. Sıcaklığa rağmen, kapüşonlu sweatshirt'ümle pistte yürüdüm ve Güney Okyanusu'nun temiz havasını içime çektim. Uçuş bagaj bandında fiberglas bir fok heykeli gördüğümde, gözlerim bulanık olsa da, eve döndüğümü anladım. Avustralya aksanlı çocuklar ayaklarımın etrafında koşarken benden kaçıyorlardı. Koklama köpekleri sırt çantamı yasadışı elma var mı diye kontrol ettiler.

Jack'in yakınlığını kozmik bir çekim gibi hissettim. O, yolun aşağısında, birkaç otlığın ötesinde, Jennings bağının kapılarının arkasında idi. Ama bunu düşünemeyeceğimi biliyordum. Kapüşonumu gözlerimi neredeyse tamamen kaplayacak şekilde öne çektim. Henüz kimse beni tanımamıştı, Dee ile on iki saat geçirdiğim otelde de, eve dönmek için bindiğim iki uçakta da. Ama Hobart küçük bir kasabaydı ve havaalanında eski dostlarla karşılaşmak yaygındı, bu yüzden gözlerimi yere diktim.

Telefonumu tekrar açar açmaz çaldı. "Merhaba," dedim sessizce.

"Son etap iyi geçti mi?"

"Evet, her şey yolunda." Çantaların çıkmaya başladığı duvardaki deliğe baktım. "Başka haber var mı?"

"Şey," dedi Mary, sesi memnun gibiydi, "Dee Davide Rossi'yi aradı ve o da ona röportaj vermeyi kabul etti."

Midem bulandı ve etrafımdaki insanlara baktım. Bagajlarını beklerken gözleri karuseldeydi.

"Ama Dee ona ödeme yapmayacak," dedim. "O öyle bir gazeteci değil – o bir tabloid gazetesi için değil, saygın bir gazete için çalışıyor."

"Biliyorum. O da senin kadar şaşırdı."

Bir çift, konveyör banttan bir valiz almak için öne doğru itişip kakıştılar. Küçük kızları merakla bana baktı, ben de dönüp kalabalıktan uzaklaşmak için karuselin daha ilerisine doğru yürüdüm.

"Neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum."

"O, onun telefonu kapatacağını düşünerek onu aradı. Ama o, röportajı hemen kabul etti. Para istemedi, sadece olanları dürüstçe anlatmak istedi," dedi Mary. "Dee'ye göre, birbirini bu kadar seven bir anne ve kızı daha önce hiç görmediğini söyledi. Sana '*bellezza* ve *carina*' dedi."

Titrek bir nefes verdim ve içimdeki acıya karşı gözlerimi kapattım. Kimsenin beni affedebileceğini hayal etmek zordu. Ama belki James haklıydı. Belki önce kendimi affetmem gerekiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye Mary'ye sordum.

Çantam sonunda ortaya çıktı ve onu ayağımın yanına sürüklemek için uğraştım. "Annabelle ve Amira'nın sorguları bitti, yani Rossi bulmacanın son parçası

"Gazete, onların hukuk ekibiyle konuşmalı ve sonra Richard'a yanıt vermesi için yeterli süre tanıyacak, bu yüzden haberin yaklaşık bir hafta içinde yayınlanacağını tahmin ediyorum."

Tereddüt ettiğini duydum.

"Saray sana sert bir şekilde saldıracak. Bunu biliyorsun, değil mi? Tek seçenekleri seni itibarsızlaştırmaya çalışmak olacak."

"Biliyorum."

Eski hayatımın pimini yavaşça çıkarmışım gibi hissettim. Şimdi yaylı vurucunun fitili parçalayıp, durdurulamaz küçük bir kıvılcım çakmasını izliyordum. Bir hafta içinde, parlamentonun kararıyla unvanlarımdan mahrum kalacaktım. Ama Richard üzerimden geçerken, ona hazırdım – tam doğru anda, tam doğru açıyla patlayacak ve ayağının altında infilak edecek patlayıcı olacaktım.

Yakında herkes onun bana şantaj yapmaya çalıştığını öğrenecekti. Papa ve Annabelle'in yıllarca Richard'dan korkarak yaşadıklarını öğreneceklerdi. Amira, Annabelle ve beni destekleyen sözler söylemiş olsa da, kendi sırlarını paylaşmamıştı. Louis ve Kris'in ilişkilerinin gerçeği bizim anlatacağımız bir hikaye değildi. Belki bir gün, hepimiz öldükten sonra, herkes onların ne kadar mutlu olduklarını öğrenecekti.

"Neden bunu yapıyorsun?" Dee, otel odasında, kalemi karalamalarla dolu not defterinin üzerinde dururken bana sormuştu. "Monarşiyi yıkmaya mı çalışıyorsun?"

Bir süre sessiz kaldım, cevabı bilemiyordum. Bir zamanlar içeriden bir şeyler değiştirebileceğime inanmıştım. Ama büyükannem haklıysa, taç kimin başına geçeceğini çoktan belirlemişti. Kısa bir süre bana doğru süzülmesinin bir nedeni vardı – en azından Richard'dan uzaklaştırıp Demelza'ya doğru itebilmem için.

"Bunu yapıyorum çünkü artık yalanlarla yaşayamıyorum," dedim Dee'ye. "Tek seçeneğim, yaptığım her şey ve amcamın yaptığı her şey hakkında dürüst olmak. Britanya ve İngiliz Milletler Topluluğu halkı gerçeği hak ediyor. Bundan sonra ne olacağı onlara kalmış."

Havaalanının dışında hava kuru ve boğucuydu. Yüzümü gizlemek için kullandığım kapüşonlu sweatshirt'ü çıkardım.

"Sence bu işe yarayacak mı?" diye sordum Mary'ye.

"Üç kadının güçlü bir kurumu alt edip onu değişime zorlayabileceğini mi düşünüyorsun? Muhtemelen hayır. Ama başka seçenek var mı? Sonsuza kadar sessiz kalmak mı?"

Alışma şeridine doğru yürüdüm. Önümde, James'in ellerini ceplerine sokmuş, LandCruiser'ının arkasına yaslanmış olduğunu görebiliyordum.

"Gitmeliyim, arabam geldi," dedim.

"Tamam, yeni haberler olduğunda seni ararım," dedi. "Oh, ve mutlu yıllar. Yarın için."

Çantamı James'in arabasına götürdüm ve birbirimize bakarak durduk, ikimiz de gülümsemeyi başaramadık. Saçları şakaklarından itibaren gümüş rengi almaya başlamış ve yüzündeki çizgiler daha belirgin hale gelmiş olmasına rağmen, anneme ne kadar benzediğine şaşırdım. Ona bakıp, yaşlanmasına izin verilseydi annemin yüzünü görmemek zordu.

"Ah, canım," dedi nazikçe, "berbat görünüyorsun."

Beni kollarına aldığı anda, sonunda gözyaşlarım akmaya başladı. Sessizce göğsüne yaslanıp ağladım. Ailem ve hayatımı mahvettiğim için ağladım. Kaybettiğimiz ikizlerimiz için ağladım. Onu tanıdığım onca yıl boyunca James beni hiç kucaklamamıştı, ama şimdi beceriksizce sırtımı okşadı ve başımın üstüne öptü.

"Sorun yok. Artık evindesin."

Havaalanından çıktık ve pencereden mavi gökyüzünün altında parıldayan kuru tepelere baktım. Her şey eskisi gibiydi –

kuru, yalın ve güzel – ve neredeyse kayıp yılımın hiç yaşanmamış olduğuna inanabilirdim. Londra çok uzak geliyordu. Yakında gerçek dünya yine hayatıma girecekti, ama şimdilik evdeydim ve kimse beni nerede bulacağını bilmiyordu.

"Ne zaman hastaneye dönüyorsun?" diye sordu James, Richmond'a giden yola saptığımızda.

Yol bizi bağın önünden geçecekti ve ben bu manzaraya kendimi hazırladım.

"İki hafta içinde," dedim.

"Buna hazır olacağını düşünüyor musun?"

Ben üçüncü yıl asistanı olacaktım, oysa tüm meslektaşlarım çoktan uzmanlık alanlarına geçmişti. Her hasta tam olarak kim olduğumu ve ne yaptığımı bilecekti. Yüzüm dedikodu dergilerinde yer alacak, ellerinin arkasında benim hakkımda fısıldaşacaklardı. Dünya bir sonraki skandala geçene kadar aylarca fotoğrafçılar tarafından takip edilecektim.

"Hayatıma geri dönmem gerek," dedim ve bu doğrudu.

Önümüzde Jennings bağının parlak kırmızı kapıları görünüyordu, penceremin önünden pinot üzümlerinin düzgün sıraları hızla geçiyordu. Gözlerimi başka yere çevirmeli miyim diye düşünürken, James'in arabayı kenara çektiğini fark ettim.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum, endişelenerek.

Motorunu kapattı ve bana düz bir şekilde baktı. "Bence içeri girmeliyiz."

Gözlerim sıcak gözyaşlarıyla bulanıklaştı. Bu sıkıntılı durumda bile, kendimi bir daha toparlayabilecek miyim diye merak ettim. Bir zamanlar yıllardır ağlamamış, ihtiyaç duyduğumda bile gözyaşlarını zorla akıtamayan bir kızdım. Şimdi ise durduramıyordum.

"Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Lütfen, anlamıyorsun..."

"Lexi," dedi James, "Jack her şeyi biliyor. Amira birkaç hafta önce onu aradı ve olanları anlattı. Richard'ın sana yaptıklarını anlattı. Tekneyi anlattı. Richard İskoçya'dan ayrıldığından beri senin çok mutsuz olduğunu anlattı."

Ona dönüp baktığımda, yanağımdaki gözyaşını sildi.

"Sonra *beni* aramak zorunda kaldı, çünkü onun Londra'ya uçup seni kurtarmaya gitmesini engellemek için yapabileceği tek şey buydu. Gece yarısı buraya gelip, seni eve sağ salim götürecekime söz vermek zorunda kaldım."

Yüzümü avuçlarımla kapattım ve ağladım. Uzaklardan, James'in elini yine sırtımda hissettim.

"Seni içeri sokmayacağım," dedi. "Ama bugün seni almaya geldiğimi biliyor ve seni görmek istiyor."

"Amira ona söyledi mi?" diye sordum.

James başını salladı. "Hepsini. Şimdi ne yapmak istersin? Yolumuza devam edelim mi? Yoksa bu adama nasıl hissettiğini söylemek ister misin?"

Kapılardan geçip uzun çakıl yolu boyunca, yakında hasat zamanı gelecek olan kalın asmaların arasından geçerek eski evin önünden geçtik. Kavakların arasından kulübemizi zar zor görebiliyordum. Yılbaşı gecesi idi, bu yüzden Paula yarımada da kamp yapacaktı. Finn'in hastanede nöbetçi olduğunu biliyordum. Kulübelerden geçip, Jack'in bir zamanlar bana koyu renkli terret noir ile deney yapmayı planladığını söylediği arka tarlaya doğru ilerledik.

İki genç filizlenen asma arasında, bize sırtını dönmüş duruyordu. Ama arabayı duyunca, öğleden sonra güneşinden gözlerini koruyarak döndü. Oradaydı, tamamen aynıydı, hala düşünölmeyecek kadar harikaydı.

James el frenini çekti ve bana baktı. "Devam et," dedi.

"Her şey yolunda gidecek."

Titrek bacaklarla arabadan indim. Jack orada bekliyordu, uzanmış Aramızda birkaç furlong mesafe vardı ve ikimizden biri ölçmek isteseydi, sadece birkaç titrek adımlık bir mesafe. *Bana doğru gelirse, belki beni affedebilir diye düşündüm. Yarı yolda buluşursak, belki her şey yoluna girer.* Son beş ayı, onu aklımdan çıkarmak için harcamıştım, yeterince uğraşırsam onu unutabileceğime inanmıştım. Onun sıcak gözlerine bir bakışta, tüm bunların yalan olduğunu anladım, duygu dalgası, tüm duygular, içimdeki bir pınar gibiydi.

Asma sıralarının arasından yürüdüm ve o da bana doğru geldi, ortada buluştuk.

"Merhaba," dedim, yüzünü görünce yine şaşkına dönmüştüm. Bana hüznölü bir gülümsemeyle baktı.

"İyi misin?"

"Evet," dedim. Sonra derin bir nefes aldım; ona verecek tek şeyim gerçektir.

"Yani, hayır. Aslında biraz dağınık durumdayım."

O zaman öne doğru uzandı ve ellerini tereddütölle omuzlarıma koydu.

"Amira bana olanları anlattı," dedi. Güldü ve başını salladı. "Uçak bileti aldım. Senin iyi olduğundan emin olmak için oraya gidecektim

iyi olduğundan emin olmak için oraya gidecektim. Ama Amira ve James, senin kimliğini açığa çıkaracağımdan endişelendiler. Eve dönmen gerektiğini söylediler."

Bir aile karga ağaçlarda cıvıldıyordu ve başparmağı omzumun kıvrımını okşadı.

"Annen hakkında da bana anlattı. Çok üzgünüm, Lex. Keşke bilseydim."

Sırlarımı, bedenimde saklı dikenler gibi söküp atmaya kararlıyım. Ama bir gazeteci bulup ona hikayemi anlattığımda bile, Jack'in bunu okuyup hakkımdaki gerçeği öğrendiği anı düşünmeye kendimi izin veremedim. Sevdiğim insanları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı keşfettiğini hayal etmek beni utançtan kızartıyordu. Ama sanırım, İskoçya'daki o uçurumda ondan uzaklaştığımda bunu zaten öğrenmişti.

"Senin öğreneceğinden çok korkuyordum," dedim. "Kimsenin öğrenmesinden korkuyordum, ama özellikle seninkinden."

"Neden?"

"Çünkü..." Başımı eğdim, onun bakışlarına dayanamıyordum. "Her zaman annemle benim diğerlerinden farklı olduğumuzu düşünmüştüm, ama gerçekten önemli olduğunda, onları seçtim. Eğer bunu öğrenirsen, asla..."

Sesim titremeye başladı. Azimli, işlevsiz arkadaşlar olarak geçirdiğimiz tüm zaman boyunca, ara sıra ona söyleme arzusu beni ele geçirirdi. Tazmanya ormanlarında uzun yürüyüşlerimizden birindeyken, birdenbire dönüp, itiraf etme olasılığının sarhoşluğuyla başımı kaldırırdım. Ama yüzüne bir bakış, gerçeği geri yutmam için her zaman yeterli olurdu.

"Ne yapmazdın?" diye sordu Jack yumuşak bir sesle.

"Bana aynı şekilde bakmazdın."

"Sen sadece bir çocuktun. Başın beladaydı ve babanı aradın. Amira, öğrenirsem seni istemeyeceğimi düşündüğünü söyledi ve Lex..."

Hâlâ ayaklarıma bakıyordum, ama o parmağını çenemin altına koydu, böylece gözlerine bakmamı sağladı. Yüzünde, benim zorlukla kaldırabileceğim şiddetli bir ifade vardı.

"Sana farklı mı bakıyorum?"

Öyle değildi ve bu benim hak ettiğimden fazlasıydı. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Anlamıyorum, benden nefret etmelisin."

Kaşları birleşti, gözleri parladı.

"Lex, senden asla nefret edemem," dedi. "Ne istediğini ya da nasıl hissettiğini gerçekten bilmiyorum, ama sen her zaman en iyi arkadaşım olacaksın, tamam mı? Her zaman."

Yaz güneşinin altında birbirimize baktık. Bana son bir şans verilmişti ve gerçekten istediğim tek şeyi parmaklarımın arasından kaçırmayacaktım.

"Seni gönderdiğim için çok üzgünüm," dedim, nefes nefese. "Ben sadece... Beni gerçekten tanırsan ne olacağından çok korkuyordum. Sonra seni bir daha göremeyeceğimden korktum. Çünkü seni seviyorum – tabii ki seviyorum, her zaman sevdim. Seni en başından beri sevdim."

Yıllardır içimde sakladığım bu sözler ne kadar da kolay çıktı ağzımdan. Bazen içimde güvenli bir şekilde gömülüydüler, bazen göğsümde fidanlar gibi büyüdüler. Ama ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, her zaman oradaydılar, ta ki sonunda cesaretimi toplayıp konuşana kadar, ve açılan dudaklarımdan çiçek açtılar.

Jack parmaklarımı eline aldı ve iç içe geçmiş parmaklarımızı göğsüne bastırdı. Kalbinin atışı benimkine uyuyordu.

"Seni her zaman tanıdığımı ne zaman anlayacaksın, Lex? Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Denedim. Beş ay boyunca denedim ve her gün bu beni öldürecekmiş gibi hissettim. Senden vazgeçemedim."

Onun için ikinci kez bir tarlayı geçmiştım ve ikinci kez yüzüne bakıp hayatımın değişmek üzere olduğunu anlamıştım. Ona uzandım, ellerim göğsünde, titrete nefesim yanağında, o da beni kollarına çekti ve ağzımı ağzıyla kapattı.

Bunu mahvedecek miyim, yoksa hayal ettiğimden daha yetenekli miyim diye merak ettim. Çantalarımı boşaltıp Londra'dan getirdiğim hazineleri kulübenin yeni, kalıcı yerlerine koyabilirdik. Belki Louis ve Kris'in polaroid fotoğrafını bir kitabın sayfaları arasına saklayıp, kenarlarının kıvrılmasını, yıllar geçtikçe güzel yüzlerinin solmasını izlerdim. Ahırın zeminindeki bir tahtayı söküp, yerine babamın bana bıraktığı cadı işaretlerini koyabilirdim, her zaman ayaklarımın altında olduğunu, her zaman beni koruduğunu bilerek. Sonra, sonunda, kulübenin bahçesinde bir çukur kazıp annemin yüzüğünü toprağa geri verebilirdim – altın ve zümrüt, ait oldukları yere geri dönebilirdi. Belki de hayatımın geri kalanını, ailemin kalıntılarıyla çevrili bu bağda geçirebilirdim.

Kollarında sarılmış, Jack'e baktım, yorgun kalbim umut etmeye cesaret ediyordu.

"Her şey çok kötüye gidecek," diye fısıldadım.

Gülümsedi ve başını salladı. Sonra şakağıma öptü ve kulağıma ağzını yaklaştırdı.

"Yanılıyorsun," dedi. "Her şey çok iyi olacak."

*

Yıldızların patlaması altında siyah bir denizde sürükleniyorum. Bu sefer annem yanımda. Bana bakıp gülümsüyor ve artık genç olmadığını görüyorum. Tekneden hiç düşmedi, ama yaşadı, yaşlandı ve bu dünyada kaldı. El ele tutuşup yukarı bakıyoruz, böylece üstümüzdeki gökyüzüne hayranlıkla bakabiliyoruz.

Artık uyumaktan korkmuyorum.

Jack beni uyandırmak için çıplak omzuma öpücük konduruyor. Londra'dan eve döndüğümün ertesi sabahı olabilir. On yıl sonra olabilir. Hayatımızın geri kalanında, her Yeni Yıl sabahı güneşi selamlamak için uyanırdık.

"Hey," diye fısıldadı. "Uyanma zamanı."

Annemden ayrılmaya henüz hazır olmadığım için inlerim. "Şimdi mi?"

Boynuma öpücük kondurur ve ben de onu kucaklamak için dönerim. O kadar sıcaktır ki, tekrar uykuya dalmaya başladığını hissedebilirim, ama yine kıpırdanır.

"Şimdi," diyor. "Hadi. Yılın ilk gün doğumu."

Gözlerimi kırıştırarak uyanırım ve onun yanımda, yanağı yastığa yaslanmış olarak uzandığını görürüm. O yavaş gülümsemesini gösterir.

"İşte buradasın," diye fısıldayarak dudaklarını dudaklarıma bastırır. "Gitme zamanı."

Giysilerimizi giyip, ellerimizi birbirine kenetleyerek, ufuktaki en ufak ışık hüzmesine doğru asmaların arasında yürüyoruz. Güneş yavaşça sönüyor, ateşini ve enerjisini tüketiyor. Bir gün karanlık çökecek ve her şey soğuyacak. Ama şimdilik, güneşin etrafında bir tur daha dönerken, her şey yeni geliyor. Her şey mümkün gibi görünüyor.

Yazarın Teşekkürleri

The Heir Apparent lutruwita dilinde yazılmıştır ve bu toprağın geleneksel ve asıl sahipleri olan Tazmanya Aborjin halkına saygılarımı sunarım. Bu, bu adaya hayal edilemez korkunçluklar getiren monarşi ve sömürgecilik hakkında bir hikaye. Bu güzel yerin gerçek koruyucularını onurlandırıyor ve hiçbir zaman devredilmemiş olan toprak, nehir ve gökyüzü üzerindeki egemenliklerini kabul ediyorum.

Roman yazmak yalnız bir deneyim olsa da, onu dünyaya sunmak bir topluluk çabasıdır. Beni bulan, etrafımda toplanan ve *The Heir Apparent*'ı tek başıma başarabileceğimden çok daha iyi bir şeye dönüştüren inanılmaz bir grup insan olmasaydı, bu kitabı elinizde tutuyor (ya da daha çok hoşunuza gidiyorsa sesli kitap versiyonunu dinliyor) olmazdınız.

En büyük teşekkürlerim, dünyadaki en havalı kadın olan menajerim Gaby Naher'e gidiyor. Beni bilinmezlikten kurtardı ve birkaç gün içinde tüm hayallerimi gerçekleştirdi. Bana olan inancın her şeyi değiştirdi. Sen olmasaydın, bunların hiçbirisi gerçekleşmezdi. Victoria Hobbs ve AM Heath ekibindeki herkese, Inkwellden Kim Witherspoon'a ve WME'den Mary Pender'a da içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Yayıncılar Catherine Milne, Reagan Arthur ve Priyal Agrawal ile çalışmak benim için bir onur ve zevkti. Hepinize hayranım. Parlak fikirleriniz ve yaratıcılığınız zihnimdeki tüm kapıları ve pencereleri açtı. Bana olan inancınız hayatımı değiştirdi. Bu fırsat için teşekkür ederim.

Dr. Norman Swan'a bilgece tavsiyeleri ve Will ile benim hayatımızı defalarca değiştirmiş olması için teşekkür ederiz. Her zaman bize karşı

cömert davrandınız ve gürültü patırtıyı sevmeseniz de, sizi sevdiğimizi bilin lütfen.

Genç bir yapımcıyken bana akıl hocalığı yapan ve daha sonra onun izinden gidip bir kitap yazmaya karar verdiğimde sorunsuz bir şekilde yazma akıl hocam olan Tim Ayliffe'e gözyaşları içinde teşekkür ederim. Bu yolculuk boyunca tüm panik dolu telefonlarımı cevapladığınız ve evinize çok fazla sayfa göndermeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Yasmin Parry, Emily Clark ve Laura McCusker gibi üç zeki kadına bu kitabın taslak halini okumasını rica etme şansına sahip oldum ve onların cesaretlendirmeleri ve çok akıllıca geri bildirimleri *The Heir Apparent*'ı bugünkü haline getirdi. İlk okuyucularım ve paha biçilmez dostlarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Yayıncılık sektöründe yazarları destekleyen, kitapları seven ve hikayelerin olabildiğince iyi olmasını isteyen pek çok insan var. HarperCollins Australia'daki herkese, serbest editör Jo Lyons'a, Hachette/Grand Central ve Cardinal'daki Gideon Pine ve Emily Chen dahil herkese ve HQ UK ekibine çok teşekkür ederim.

Bana yazmayı öğreten, hikaye anlatma becerilerimi geliştiren, bana katlanan, dostluklarıyla beni onurlandıran ve son yirmi yılda beni yetiştiren gazeteciler, yapımcılar ve editörlerden oluşan aileme teşekkür ederim: Zahed Cachalia, Edmond Roy, Gavin Fang, Lisa Whitby, Roscoe Whalan, Sophie Scott, James Thomas, Jake Sturmer, Tom Joyner, Carrington Clarke, Lucy Sweeney, Danielle Cronin, Ben Atherton, Leigh Tonkin ve Wing Kuang. Dee Porter'a teşekkür ederim – bana olan inancın olmasaydı bunların hiçbirisi gerçekleşmezdi. Sen cuma günü emekli oldun ve pazartesi günü ben bu yayıncılık yolculuğuna çıktım. Bunun evrenin bana göz kulak olması sayesinde olduğuna inanıyorum. Ve iş arkadaşım ve en yakın dostum Lucia Stein'a da teşekkür ederim. Teams'te bütün gün sana, bir sonraki gizemli olayı veya kraliyet skandalını nasıl ele alacağımızı anlatmaktan daha güzel bir şey yok.

Beni her zaman destekleyen, okumak istediğim her şeyi okumama izin veren, çocukken yazdığım her saçma şeyi saklayan ve liseye matematik dersini bırakmama izin veren, bu kararları onları çok endişelendirse de, anne ve babam Noel ve Lynda'ya teşekkür ederim. Bu dünyada ilk arkadaşım olan Sarah'ya teşekkür ederim. Oz, Rose, Oli ve Nica'ya teşekkür ederim. Ailenin hikaye anlatıcısı ve bizim kraliçemiz olan büyükannem Anne Jackson'a teşekkür ederim. İyi çocuklar oldukları için Chino ve Ragu'ya teşekkür ederim.

Clive ve Angela Ockenden'e, her geldiğimde bana bir kadeh şarap ikram eden ve bu kitabın bağıcılıkla ilgili bölümlerini doğru bir şekilde aktaran rüya gibi kayınvalidem ve kayınpederim oldukları için teşekkür ederim. Andy Philpott ve Lucy Ockenden'e, tıp mesleği hakkında bilgi verdikleri ve harika arkadaşlar oldukları için teşekkür ederim.

Will'e, benim aşkım ve şampiyonum olduğum için teşekkür ederim. Her sabah bana yatakta kahve getirdiğın ve bu yolculuğun her adımında beni desteklediğın için teşekkür ederim. Bunun mümkün olduğuna inandığın için teşekkür ederim.

Bu roman, lutruwita/Tazmanya'ya yazılmış büyük bir aşk mektubu. Bu yerin büyüleyici güzelliğı, sonunda *The Heir Apparent* hakkında düşünmeyi bırakıp onu yazmaya başlamam için bana ilham verdi. Vahşi, el değmemiş ve soğuk olman sayesinde kendimi ateşin başına atıp sonunda bunu bitirebildim. Lutruwita/Tazmanya'nın yaratıcı, iyi kalpli insanlarına teşekkür ederim. Yarısı, ben kimseye söylemeden önce bir kitap yazdığımı biliyor gibiydi ve bana sadece cesaret ve sevgi verdiler.

*

Ayrıca birkaç özel kaynağa da teşekkür etmek istiyorum. Barbara Villiers'ın yarı kurgusal versiyonunu yaratmak için, İngiliz yazar Samuel Pepys'in günlüklerine sık sık başvurdum. Jenny Walsh, modern hükümdarın üç hakkının danışmak, teşvik etmek ve uyarmak olduğunu söylediğinde, Walter Bagehot'un *The English Constitution (İngiliz Anayasası)* adlı eserinden alıntı yapıyor. Lexi ve Stewart, Isla'nın ölümünün ardından yaşananları tartışırken, Lexi psikiyatrist JL Moreno'nun ünlü sözünü aktarıyor: "Beden, zihnın unuttuklarını hatırlar."

Son olarak, mühür heykelinin artık Hobart Havalimanı'ndaki bagaj karuselinde yer almadığının belirtmek ve *The Heir Apparent'ın*, heykelin hiç kaldırılmadığđ daha iyi bir dünyada geçtiğini belirtmek isterim.

Bu kitaptaki tüm hatalar ne yazık ki bana aittir – ya da belki de Barbara Villiers, kurgusal hükümdarlığı sırasında İngiliz monarşisinin bazı kurallarını değiştirmiştir.

Yazar Hakkında

ABC gazetecisi olan **REBECCA ARMITAGE**, kraliyet ailesi hakkında kapsamlı haberler yapmış ve Harry ile Meghan'ın kraliyet ailesinden ayrılmaya karar vermelerinden sonra onlara hayran kalmıştır. ABC'nin Uluslararası Masası'nın dijital editörüdür. Daha önce ABC'nin Uzman Haber Ekibi'nde çoklu platform yapımcısı ve 7.30 programında yapımcı olarak çalışmıştır. Eşiyle birlikte Tazmanya'da yaşamaktadır.

The Heir Apparent için övgüler

Avustralya edebiyat sahnesinde bir sonraki büyük isim kim olacak diye merak edenler için cevabım hazır: Rebecca Armitage. *The Heir Apparent*, bu yıl okuduğum en iyi kitaplardan biri. Lexi'nin aile, görev, tıp ve aşk arasında verdiği dörtlü mücadeleye tamamen kapıldım. Ve taçların arkasında gerçekte neler olup bittiğine dair bir fikir edinmenin verdiği o keyifli hissi çok sevdim. Bu kesinlikle Armitage'ın en büyük başarısı. Bir sonraki adımını sabırsızlıkla bekliyorum." Natasha Lester, *New York Times*'ın en çok satan kitabı *The Mademoiselle Alliance*'ın yazarı

‘Bayıldım. Bu muhteşem romanın her sayfasını *yalayıp yuttum*.’ Holly Ringland, *The Lost Flowers of Alice Hart* kitabının uluslararası en çok satan yazarı

"Muhteşem, ilgi çekici ve karşı konulmaz bir roman." Pip Drysdale, *The Close-Up*

"*The Heir Apparent* tamamen bağımlılık yapıcı – uyumayı severim ama bu fantastik kitabı bitirmek için sabaha kadar uyumadım. *Hello!* dergisi ile Sally Hepworth'un birleşimi gibi ve ben bu etkileyici, zekice anlatılan hikayeye tamamen kapıldım. Beş yıldız!!" Ella Ward, *The Cicada House* kitabının yazarı

HarperCollinsPublishers

Avustralya • Brezilya • Kanada • Fransa • Almanya • Hollanda •
Hindistan İtalya • Japonya • Meksika • Yeni Zelanda • Polonya •
İspanya • İsveç İsviçre • Birleşik Krallık • Amerika Birleşik
Devletleri

HarperCollins, yaşadığımız ve çalıştığımız toprakların geleneksel koruyucularını tanır ve geçmişteki ve
şimdiki büyüklerimize saygı duyar.

İlk olarak 2025 yılında *HarperCollinsPublishers* Australia
Pty Limited tarafından Avustralya'nın Gadigal Country
bölgesinde yayınlanmıştır.

ABN 36 009 913 517

harpercollins.com.au

Telif hakkı © Rebecca Armitage 2025

Rebecca Armitage'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, *1968 Telif Hakkı Yasası* uyarınca kendisi
tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. *1968 Telif Hakkı Yasası* kapsamında izin verilen kullanımlar dışında, yayıncının
önceden yazılı izni olmadan hiçbir bölüm, hiçbir şekilde veya hiçbir yöntemle çoğaltılamaz, kopyalanamaz,
taranamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz, kaydedilemez veya iletilemez. Bu yayının yazarının, katkıda
bulunanların veya yayıncının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini
eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, 2019/790 sayılı Dijital Tek Pazar
Direktifi'nin 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği
istisnasından açıkça
bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından muaf tutar.

HarperCollinsPublishers

Macken House, 39/40 Mayor Street Upper
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda

Bu kitabın katalog kaydı Avustralya Ulusal Kütüphanesi'nden temin edilebilir.

ISBN 978 1 4607 6790 0 (ciltsiz)

ISBN 978 1 4607 1873 5 (e-kitap)

ISBN 978 1 0381 0219 5 (sesli kitap)

Kapak tasarımı: George Saad

Kapak resimleri: Kadın © Virginia Ateh/Trevillion Images; diğ er tüm resimler shutterstock.com Yazar
fotoğrafi Rosie Hastie

İçindekiler

1. [Okuyuculara Not](#)
- 2.
3. [Yazarın Notu](#)
4. [Birinci Bölüm](#)
 1. [Bölüm Bir: 1 Ocak 2023](#)
 2. [İkinci Bölüm: 2 Ocak 2023](#)
 3. [Üçüncü Bölüm: 30 Aralık 2022](#)
 4. [Dördüncü Bölüm: 2 Ocak 2023](#)
 5. [Beşinci Bölüm: 1991](#)
 6. [Altıncı Bölüm: 3 Ocak 2023](#)
 7. [Yedinci Bölüm: 2012](#)
 8. [Sekizinci Bölüm: 4 Ocak 2023](#)
 9. [Dokuzuncu Bölüm: 9 Ocak 2023](#)
 10. [Onuncu Bölüm: 2009](#)
 11. [On Birinci Bölüm: 10 Ocak 2023](#)
5. [İkinci Bölüm](#)
 1. [Onikinci Bölüm: 2 Aralık 2022](#)
 2. [On Üçüncü Bölüm: 13 Mart 2023](#)
 3. [On Dördüncü Bölüm: 2009](#)
 4. [On Beşinci Bölüm: 2 Mayıs 2023](#)
 5. [On altıncı bölüm: 2012](#)
 6. [On Yedinci Bölüm: 10 Haziran 2023](#)
 7. [On sekizinci bölüm: 12 Temmuz 2023](#)
 8. [On Dokuzuncu Bölüm: 2020](#)
 9. [Yirminci Bölüm: 5 Ağustos 2023](#)
6. [Üçüncü Bölüm](#)

1. [Yirmi Birinci Bölüm: 10 Ekim 2023](#)
 2. [Yirmi İkinci Bölüm: 25 Temmuz 2011](#)
 3. [Yirmi Üçüncü Bölüm: 5 Kasım 2023](#)
 4. [Yirmi Dördüncü Bölüm: 15 Kasım 2023](#)
 5. [Yirmi Beşinci Bölüm: 16 Kasım 2023](#)
 6. [Yirmi Altıncı Bölüm: 17 Kasım 2023](#)
 7. [Yirmi Yedinci Bölüm: 25 Aralık 2023](#)
 8. [Yirmi Sekizinci Bölüm: 28 Aralık 2023](#)
 9. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm: 29 Aralık 2023](#)
 10. [Otuzuncu Bölüm: 31 Aralık 2023](#)
7. [Yazarın Teşekkürleri](#)
 8. [Yazar Hakkında](#)
 9. [Övgü](#)
 10. [Telif](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM